

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PSİKO

“Psychoville”

Christopher Fowler

Türkçesi:

Mehmet Harmancı



İNKILÂP KİTABEVİ

YAYIN SAN. VE TİC. A.Ş.

Ankara Caddesi, No: 95

Sirkeci 34410 İSTANBUL

© 1995, Christopher Fowler
Kesim Telif Hakkı Ajansı
aracılığı ile

Türkiye'de yayın hakkı:
© İNKILÂP KİTABEVİ A.Ş.
Ankara Caddesi, No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10 - 11

*Bu kitabın her türlü yayın hakkı
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın San. ve
Tic. A.Ş.'ye aittir.*

Dizgi:
Pamukçuoğlu

Düzeltili:
Faruk Kırkan

ISBN975-10-1102-7
96-34-Y-0051 0272

96 97 98 99 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı:
ANKA OFSET
Matbaacılar Sitesi No: 38
Bağcılar - İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Okulda ilk gün
iriyarı oğlan
büyük bir ustalıkla
attı topumu
damın üzerine*

*top uçu gitti
sıkıcı yaşamımdan*

*Ben hiç çekinmeden
hayranlığımı verdim çocuğa*

*Başkalarının da
saygınlıkları
'paraları
bekaretleri
şeref, umut ve yaşamları
fırlatılıp atıldığı zaman
yaptıkları gibi.*

– Michael Ivens

İÇİNDEKİLER

1. Akıntı Tersine Dönüyor 13
2. Kaçak 21
3. Hayal Bölgesi 28
4. Uzaydan Gelen Tohumlar 33
5. Sınır İşareti 42
6. Soğuyan Mezar 49
7. Yer Muşambasının Tehlikeleri 57
8. Yuvanın Tanrıçası 71
9. Gözetleme Kulesi 74
10. Büyücünün Kızı 81
11. Gümüş Klips 90
12. Bir Zihin Haritası 96
13. Şişedeki Mesaj 101
14. Parçalanan Çit 106
15. Sepya Zarf 113
16. Hayali Yağ Birikintisi 119
17. Eksik Boz-Yap Parçası 125
18. Cadılı Ev 132
19. Yazılı Sözcükler 139
20. Çalılıkların İçinde 149
21. Danimarka Prensi 158
22. İkarus Etkisi 164
23. Kötü Talih 172
24. Mezgıt Balığı 181
25. Işıklar İmparatorluğu 187

26. Maskeli Baloya Davet 197
27. Zevksiz Jestler 206
28. Zorunlu Seks Sahnesi 212
29. Kapalı Kalmanın Çılgınlığı 214
30. Acı Çekme İlkesi 223
31. Otuz Yedi Saniye 227
32. Çiğnenen Emir 234
33. Tanrı ve Golf 240
34. The Joy of Reverse 246
35. İşinde İlerlemek için Fırsatlar 256
36. Kuşku 262
37. Genel Bilgi 267
38. Arındırıcı Ateşler 272
39. Çılgın Dünya 279
40. İpuçları 283
41. 346 Numaralı Oda 289
42. Geçmişi Bağışlamak 297
43. Kimlik Bunalımı 303
44. Eve Dönüş 310
45. Anlaşma 315
46. Kaçırılma 319
47. Ütopya 325
48. Kavuşma 334
49. Misilleme ve Bağışlama 339
50. Vahşi Adalet 345

Son Söz

Geçmişten Ders Almak 349

Fikirlerinizin Geçerliliğini Patlayıcılarla Artırmak

YANGIN bombası şöyle yapılır.

Önce bir kap alınır, bunun ideali magnezyum-alüminyum alaşımı olmasıdır. Ondan sonra kabın içine doldurmak için demir oksit ve alüminyum tozu gibi bir tür alaşım gerekir. Ardından ilk kıvılcımı sağlayacak olan bir yakıcı ve kıvılcımı alaşımı tutuşturacak ısıya getirmesi gerektiği için baryum peroksit ve magnezyum tozu gibi ani kimyasal reaksiyon başlatacak maddeler.

Alüminyum ve magnezyumun oksijenle birleşmesi ısı yaratır. Yanmayı sağlayan sonuçtaki erimiş demir ve yanan kaptır. Ben bütün bombalarımı özel füyeler yapmışımdır. Havai fişek füyeleri de kullanabilirdim ama o durumda ateşlenmeden sonra ne kadar zamanınız kaldığını kestirmek güçtür. Saatli bombalar, bir çocuk oyuncağının içinde bulduğunuz türden basit bir saat mekanizmasıyla veya bir manyetik alan etkisiindeki hassas bir iğnenin hareketiyle elde edilebilir. Uzaktan kumanda edilen malzemeye kıyasla bunları seçmemin nedeni bu-

günlerde çevrede pek çok mikrodalga fırın, bilgisayar ve cep telefonu olması yüzünden bunları kullanmanın güçlüğüdür.

Ortalama bir el bombasında 85 gr. kadar amatol veya amonal bulunur. Bendekiler epey eski görünümlüdürler ve kusurlu olduklarından kuşkulanmaktayım. Sorun yine fünüyedir. Aradan uzun bir süre geçince detonatör başlığı üzerindeki yay esnekliğini kaybeder, bu durumda ya bomba patlamaz, ya da beş saniyelik fünüyeyi bir saniyeye indirir ki o zaman da parmaklarınızı, kolunuzu, gözlerinizi, belki de canınızı kaybedersiniz.

İlk kurbanımın cesedini baş üstü girdiği bir kanalizasyon borusundan çıkartmaya çalışırken geçmiş tarihi hatırlamıştım. Hoş olmayan işler yapmanın en iyi yolu zihni doğru bilgi üzerinde yoğunlaştırmaktır, değil mi?

Samuel Pepys 11 Kasım 1663'te günlüğünde aurum fulminans, yani altından yapılmış bir maddeden söz etmektedir. Bunun bir tutamı gümüş bir kaşık içine konulup yakıldığında bir tüfek gibi patlamakta ve yukarı doğru yerine aşağı doğru bir basınç yaparak kaşıktaki aşağı doğru bir delik açmaktadır.

Benim kurbanım da şeffaf plastik bir tüpün içindeydi. Vücudunun batması için tüpün uçlarını kesmiştim. Pis sular tüpe girdi, başının üzerine kadar çıktı ve kanalizasyonun içinde yükselen sular saçlarını bir hale gibi yüzünün çevresinde dalgalandırdı. Kara sıvıya kırk beş derecelik bir açıyla duran kadın, atılmak üzere olan bir torpile, ya da soluk almaya çıkmış bir deniz kızına benziyordu. Sağ ayağımı onun plastikte örtülü kalçalarına dayadım ve çok başka şeyler düşünerek hafifçe ittim...

İlk sürtmeli kibrit 1827'de İngiliz kimyacı John Walker tarafından bir rastlantıyla bulunmuştu. Potasyum hidrat ve antimüana bulanmış bir çubuğu yere sürtmüş ve ortaya bir alev çıkmıştı. Buluşunun patentini almamıştı. Ben de ilk önceleri kendi ev yapımı kibritlerimle de-

neyler yaptım. Bu, başlangıç için uygun bir yer olarak görünmüştü. Ne de olsa yaşamlarımız hep yanma ve sönmeyle ilişkindir. Formika mutfak tezgahı üzerinde kazayla bir karış eninde bir delik açınca vazgeçtim. On dört yaşımıdaydım ve babam ne yaptığımı görünce az daha on beşimi göremeyecektim.

Kadının cesedi kanalizasyona iyice sıkışmış gibiydi. Dişlerimi gacırdatarak ayağımı daha hızlı bastırdım ve kadın birkaç santim daha aşağı indi...

İlk kimyasal patlayıcı güherçile, kömür ve kükürt karışımı olan kara baruttu. Bunu bin yıl önce Çinliler askeri amaçlar için yapmışlardı. "Askeri amaçlar" insanları havaya uçurmak demektir. Kaba ama etkili. Ondan sonra nitrogliserin ve Nobel Ödülü kurumunu kuran Alfred Nobel'in icadı olan dinamittir. Ancak 20. yüzyılın en gözde patlatıcısı TNT olmuştur ki, bu gerçekten büyük savaşlarda doğrusu çok tutulmuştur.

Dört köşe deliğe bakarak tıkanmaya neyin neden olduğunu araştırdım. Kadının sisteme girmesini engelleyen neydi? Birden sorunun kaynağını gördüm. Plastiğin bir kenarı tuğlalara takılmış ve kadının sol bileğini doğal olmayan bir açıda bükerek sıkıştırmıştı. Çukurun yanında çömeldim, plastiği kurtarıp bileği eski yerine ittim. Kimliğinin saptanmasını geciktirmek için üzerine döktüğüm kimyasal maddelerden gözlerimi yakan bir koku çıkıyordu. Kanalizasyonun gri pisliği plastiğin içine yavaş yavaş doldu. Ceset ağır ağır gömüldü.

Arap mitolojisinde en büyük cin olan İblis havada tümüyle dumansız bir patlamadan doğmuştur. Tanrı bütün meleklerin Adem'e tapmalarını isteyince, İblis onun çamurdan yapıldığı ve bu nedenle kendisi gibi ateşle doğmuş birine kıyasla temiz sayılamayacağından bunu reddetmişti. Tanrı da öfkelenerek İblis'i şeytana dönüştürmüştü ve o da bütün kötü meleklerin yöneticisi, bütün şeytanların babası olmuştu.

Kanalizasyonun ağır demir kapağını yerine yerleştirirken İblisi düşündüm. Biri gitmişti ve geride daha pek çoğu vardı. Bu benim büyük planımın sadece başlangıcıydı. Yakında her bir yeni patlamanın gücüyle kulaklarım sağırlaşıp, gözlerim körelerek o aydınlık alev duvarının ötesine bakacağım ve her ne olursa olsun beni sadece şeytanların babasının kurtarabileceğini bileceğim.

Yirmi beş yaşındayım ve deli değil de, delirmeye itilmiş bir insanım. Yaşamım sona ermeye başladığında sadece on dört yaşındaydım. O zamandan beri geçen her gün, intikam alacağım o korkunç ve görkemli ana götürmüştür beni. Kanalizasyondaki o zavallı kadından alevlerin yaktığı ufka kadar kimse kurtulmayacak.

Adıma özel bir ricada bulunuyor değilim. Benim tek sevgili ve gerçek dostum, öteki gizli yarım neden böyle hareket ettiğimi açıklayabilir ama bunu yapması için asla ikna edilemeyeceğini umuyorum. McDonalds lokantasına makineli tüfekle giren adam gibi ben de davranışım için mazeret uydurmuyorum. O kadar insanın yok edilmesi zamanı hızla yaklaşırken sizden benim nedenlerimi anlamanızı istiyorum. O yüzden kırmızı deri kaplı günlüğüme bu notları yazıyorum; bir gün bulunup okunacağını umarak. Bu sayfalar burada olanların çoğunu açıklar. Ama kusursuz bir alevin içinde şeytan-tanrının belirmeşi gibi ölümlülerin erişemeyecekleri bazı anlar da vardır....

BİRİNCİ KISIM

1 9 8 5

"Ve Londra tümüyle
yandığı zaman belki tekrar
gelirim."

- Thomas Hood

Akıntı Tersine Dönüyor

"Ev-temelli şiddetin üçte biri komşulardan kaynaklanır."
1993 İngiliz Suç Araştırması

KIZ sonsuz gibi görünen kızıl bir koridorda koşuyor, kendisiyle kovalayan şey arasını mümkün olduğu kadar açmaya çalışıyor ve bu arada çılgınlar gibi bağıriyordu. Ancak sağ üst köşe net değildi ve arkasındaki şeyin ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Yaratığın üzerinde kara şeytan giysileri vardı, uzun boylu bir adam gibi hareket ediyordu. Elleri bir canavarın pençeleriydi. Oysa kendisi canavarları sadece Londra Hayvanat Bahçesi'nde, yapay kayalar üzerinde uyurken ve küt pençelerini saklarlarken görmüştü.

Billy bir daha başını kaldırdığı zaman kız her nasılsa cehennemden çıkmış o yaratığı bir mahzene itebilmişti. Bütün ağırlığıyla kapıya dayanıp kapattı sonra. Ardından da uygun bir kalas yerleştirerek sağlamlaştırdı.

Billy parmaklarını gözlerinden çekip dev ekrana baktı. Birden bodrum kapısından çılgınca haykıran bir latex-kafalı kanlar tükürerek fırladı. Gözleri yuvalarında haşlanmış bir balığinkiler gibi dönmüştü. Şeytanımsı şey kendisini saçlarından kavrarken kız bağırarak düştü. Şimdi hapı yutmuştu işte. Çok şey biliyordu ve şeytana tapanların inine girmeye cesaret ettiği için parampar-

ça edilecekti. Billy filmi daha önce görmüştü ve ne olacağını biliyordu. Sansürcülerin sayesinde ses bandında bir kesinti ve görüntüde daha az huzursuzluk verici bir sahneye atlama.

Billy patlamış mısır kutusunu yere atarak bir zamanlar "İngiltere'nin en romantik sineması" seçilen Wolverhampton Granada'nın dökülen geniş tavanına baktı. Salon şimdi çiş ve dezenfektan kokuyordu ve ayakta kalmayı başarmak için hepsi birbirinden budalaca filmler oynatmaktaydı.

Salonda sadece sekiz on kişi vardı ve çoğu da ucuz mevsimlik bileti olan emeklilerdi. İçlerinden lacivert yağmurluklu yaşlıca bir adam iki dakikada bir kaçamak bakışlarla çevresine bakınıyordu. Artık öyle yer gösteren genç kızlar yoktu. Sadece ufak tefek Koreli bir kadın vardı, o da feneri kucağında, başı elleri arasında, balkon basamakları üzerinde uyuklayarak işinin sıkıcılığından kurtulmaya çalışıyordu.

Çıkış kapısı ötesinden gelen boğuk gökgürültüleri, sanki müdüriyetin yarattığı yeni bir ses oyunuymuş gibi filmin sesine tam olarak uymaktaydı. Billy salonu dolduran sese bayılıyordu. Sineramik ses. Her şey büyültülmüş, tüm drama abartılmıştı. Meşum melodilerin eşliğinde ayak sesleri vardı ve en sıradan konuşmalar bir derinlik kazanıyor, kahkahalar veya dehşet çığlıkları binanın içinde çınıyor, film sona erdikten çok sonra bile yankılanmaya devam ediyordu. Sinema yaşamdan büyüktü ve o nedenle de daha gerçektir. Sellüoid fanteziler kendi garip kurallar dizisini getiriyordu. Canavarlar yaşıyor, cinayetler çözülüyor, intikam alınıyordu. Bu hikayelerin içinde değişmez gerçekler vardı; sadece dışardaki dünya sürekli yeniden değerlendirme gerektirirdi.

Billy istemeye istemeye kalktı yerinden. Balkon merdiveninden boş hole indi, gelecek haftanın programı Back to the Future posterinin, salonun bir bingo oyun salonu olacağı uyarısının önünden geçti, ışıkları yanma-

yan girişin önünde durdu. İlerde yağmur kalın gri bir perde gibi iniyordu. Billy'nin ceketi yoktu ve okul kazağını ıslattığı takdirde annesinin kendisini dayaktan öldüreceğini biliyordu. Otobüs durağı epey uzaktaydı ve yağmurdan korunacak bir yeri yoktu. Yapabileceği tek şey beklemektir. Çaya geç kalması annesini daha da kızdıracaktı; zaten okuldan kaçıp kitap parasını sinemaya harcadığından başı yeteri kadar beladaydı. Sinemayı seven babasının bile bu kere sinirlerine hakim olamayacağından emindi. Billy onun sesini duyar gibiydi: "Biz okuyup da adam olman için o kadar para ödüyoruz ve sen de bize böyle karşılık veriyorsun demek!"

Billy kapılardan birini açıp dışarı baktı. Sinemanın önündeki tenteden gürültüyle boşalan yağmur basamaklara düşüyordu. İçeri girip cebinden epey buruşuk bir broşür çıkartıp dikkatle inceledi. "Bir Odeon Sineması Yöneticisi Olun" diye yazıyordu. Geçen hafta mahallenin eski sinemalarından birinden almıştı. Belki kendisi de bir sinema yöneticisi olurdu. Doğrusu epey hoş bir yaşam vaad ediyordu:

Bir Odeon Sineması Yöneticisi olarak kenti ziyaret eden film yıldızlarına ve ünlü kişilere eşlik edecek, reklam panolarının ve posterlerin yerlerini saptayacak, büfe ve tuvalet tesislerini sürekli olarak kontrol edeceksiniz.

Billy oraya pek ünlü kişi geleceğini sanmıyordu. Harrison Ford'un, eğer araba radyosunun çalınmasını istemiyorsa, Woolwich'te uzun bir süre kalabileceğini hayal edemiyordu. Bir Odeon Sinema Yöneticisinin aldığı ücret herhalde fazla olmazdı, ama hiç olmazsa eve biraz para verebilir ve bütün yeni filmleri bedava izlerdi. Ancak bir iki sorun yok değildi: biri, videonun bu kadar popüler olması karşısında sinemaların kapanmasıydı, diğeri de Billy March'ın henüz on dört yaşında olması.

İşte 1985 eylülünün o sıkıntılı çarşamba günü, artık yıkılacak hale gelmiş Granada'nın cam ve kromdan çifte kapılarının önündeki çocuk yağmurun kesilmesini beklerken geleceğini düşünmektaydı. Kötü bir yıl geçirilmektaydı. Kent içi kaos manşetlerden inmiyordu, Brixton ve Handsworth'ta şiddet hareketleri patlak vermişti. İlford'da Asyalıların oturdukları yerlerde yangınlar çıkarılmıştı, maç kavgaları, uçak kazaları, madenci grevleri devam ediyordu. Londra sanat merkezlerinde My Beautiful Launderette ve Letter to Brezhnev gibi küçük karşı çıkma jestleri görülüyorsa da, bunların hiç biri Billy'yi etkilemiyordu kuşkusuz. Büyük değişiklikler sadece tam olarak yetişmiş insanlara olan şeylerdi. Billy bekliyordu.

Billy o sırada bilmiyordu ama, o pozu 1966'da babasının aldığı pozun eşiydi. O zaman yirmili yaşlarında olan Ray March, Westcombe Hill'deki Roxy sinemasının aydınlık tentesi önünde durmuş yağmurun kesilmesini beklerken onun da ceketi yoktu ve kendisine ancak hayalleri arkadaşlık ediyor, az önce gördüğü filmlerin (The Plague of the Zombies ve Dracula) anıları ıslak gece içinde eriyip gidiyordu.

Billy yine her ne kadar o zaman bilmiyordu ise de, baba ile oğulun ortak pek çok yanları vardı. Billy sinemadan ayrıldığında perdenin büyüünün daha birkaç dakika seninle kaldığını, gördüğün ve yaptığın her şeyin az önce hissettiğin duygularla renklendiğini bilmiyordu. O kısacık değerli zaman içinde fantezi ve gerçek birleşerek her şeyi elde edilebilir yapardı. Ancak gerçek çok geçmeden büyüü kovalar ve duygu kaybolurdu. Billy onun bir gün sonsuza kadar kaybolacağını biliyordu. O zaman yetişkin olacaktı.

*

Billy, Greenwich SE-110 Westerdale Sokağı 35 numara döndüğünde başının belaya girmemesi üzerine bir aksilik olduğunu anladı. Normal olarak annesi o sırada sesini yükselterek geç kalmasından ve yalanlarından

bıktığını söylerdi, ama o gün bunu yapmamıştı; sanki biri kendisine söylemeden mobilyaların yerini değiştirmiş gibi şaşkın bir halde mutfakta oturuyordu. Billy'nin sah-te bir soluksuzlukla, mazeretini hazırlamış olarak içeri girdiğini görmedi bile. Ellerini ceplerine sokmuş olan babası mutfak masası üzerindeki bir şeye bakarak sakın ama acele konuşuyordu.

"...Noelden önce yani, ama bu işin hazırlığı ne kadar sürer ki? Onlara bunu yapamayacağımızı söyleyeceğim. Kiralık mekanla ne demek istediklerini anlayamadım doğrusu. Bütün ömürlerince oturdukları..." Odaya birinin girdiğini fark ederek birden sustu. Angela başını kaldırdı, kocasıyla gözgöze geldi. Öfkesini oğlunun önünde göstermesini istemiyordu.

Billy sözün kesilmesinden yararlanarak hazırladığı konuşmasına başladı: "Geç kaldığım için özür dilerim ama korkunç bir kaza oldu; bir otobüs az daha yaşlı bir kadına çarpıyordu, kadın düştü, ben de durup..."

"William."

Babası kendisine hiç William demezdi. Eğer Billy kötü bir şey yapmamışsa. Ve o zaman da ses tonu farklıydı.

Kırmızı beyaz çinili küçük mutfakların kuru sıcağında Billy kazağını çıkarabildi. "Ne yemek var?" diye sordu. Yemek yedikten sonra genelde masa üzerinde okul ödevlerini yapardı. Ama o akşam sofraya kurulmamıştı bile.

"Babanla konuşuyorduk," dedi annesi sanki bu başlı başına olaganüstü bir olaymış gibi. "Şu haline bak, sırlı-sıklam olmuşsun. Git bir havlu al da kurulan. O kazağı da bir yere as." Billy annesinin gözlerinin kenarlarındaki ince çizgilerin derinleşmeye başladığını fark etmişti. Annesi kırk iki yaşındaydı ama daha yaşlı gösterirdi. Çok çalışmış, çok kaygılanmış ve yeteri kadar gülmemişti.

Billy banyodan hemen döndü. Kesintiye uğrattığı garip konuşmayı kaçırmak istemiyordu. Mutfağa girerken duvara asılı olan eski kazandan yayılan ısı dalgası vücudunu sardı.

"Yeni bir eve taşınmaya ne dersin, Billy?"

"Ne demek istiyorsun?"

Babası masanın üzerine bir sayfa yayarak resmi görünüşlü, başlıklı, küçük harflerle yazılı kağıdı gösterdi. "Devlet buradan taşınmamız gerektiğini söylüyor."

Billy anlamayan bakışlarla babasına baktı. Devletin annesi ve babasıyla ne işi olduğunu anlamamıştı. "Bu evden çıkmak mı? Ama biz burada oturuyoruz."

"Biliyorum ama ille de burada oturmamız gerekmez," dedi annesi. "Bunun kadar güzel çok yer var." Sonra inandırıcı olmayan bir sesle, "Daha da güzel," diye ilave etti.

"Nerede?" Şimdi ikisi de Billy'nin bakışlarından kaçıyorlardı gözlerini. "Neden başka yere taşınacakmışız ki? Ben burasını seviyorum."

"Sevdiğini biliyoruz Billy, ama bu konuda bir seçeneğimiz yok. Küçükken sana söylediğim şarkıyı hatırlıyor musun? 'Demiryolu Evin Ortasından Geçer' diye. Eh, şimdi de bizim evin içinden demiryolu geçirmek istiyorlar."

"Bunu yapamazlar."

"Yaparlar. Planlar onaylanmış bile."

Bu çok saçma bir konuşmaydı ve annesiyle babası böyle şeyler söylememeliydiler. Onlar geç kaldığı için kendisine kızmalıydılar ve Billy de nerede olduğu hakkında yalanını söylemeliydi.

Babası odanın içinde yürümeye başladı. Bu sabırsızlanmaya başladığının işaretiydi. Döndüğünde briyantınli kara saçlarının ön tarafı Elvis'inki gibi sallandı. Ray, Kral'ın hayranıydı. Karısından da, öldüğü zamanki Elvis'ten de iki yaş büyük olan Ray, Kral'ın otuz üç filmnin hepsini görmüş olmakla övünür ve banyoda 'Love Me Tender'i söylerken ailesini gülmekten kırıp geçirirdi.

"Blackheath'teki otoyolla birleşecek bir servis yolu yapacaklarmış ve bizim sokak da yolları üzerindeymiş. Bu bir istimlak emri." Mektubu gösterdi. "Aylardır yazıyoruz ama sonunda kaybettik işte."

Billy olduğu yerden kağıdı okumaya çalıştı ama gözüne bir sürü 'binaenaleyh' falan gibi özellikle anlaşılma-
mak için yazılmış sözcükler çarptı. "Şu halde oturmak istediğimiz yeri seçebiliriz," dedi.

"Biz çok zaman kaybettik .."

"Başka bir yer bulmak için..."

Her ikisi birden konuşmaya başlamışlardı, babası annesine sert sert bakarak sözüne devam etti. "Yeni bir yer bulmamız için belirli bir süre vermişlerdi, ama biz bu duruma itiraz etmekle o süreyi kaçırdık. Şimdi ise plan onaylandı ve bize gösterdikleri yere gitmek zorundayız."

"Ama haksızlık bu."

"Eh, yaşam adil değildir, Billy. Başka bir seçenek için paramız yok." Babası bıkmıştı artık. Ray bahçe kapısını açıp eşikte durarak bir Marlboro yaktı.

"Kira devlet tarafından ödenecek ve orasını seversek satın alma imkanımız olacak," dedi Angela. "Bunu bir serüven olarak kabul et. Orada bulacağın yeni arkadaşlarını düşün."

Ama Billy yeni arkadaş istemiyordu. Olan arkadaşlarından memnundu. Annesiyle babasının bu kadar kolaylıkla evlerinden atılmaya razı geldiklerine inanamıyordu. Son birkaç aydır olanları bilmiyordu, ne toplantılara gitmiş ne de annesiyle babasının yatak odalarında her gece yapılan ateşli tartışmaları duymuştu. Kavga genelde taşınma ile başlar ama sonunda hep aynı yere gelirdi: parasızlık, işsizlik ve Ray March'ın hakkını savunamaması. Babası otoriteyi asla sorgulamayan sakın, düzenli bir insandı ve bunu şu anda düşünmüyordu bile.

"Nereye gideceğiz?"

Ray kapıdan, "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye parladı.

"Doğal bir şey. Çocuğun sormaya hakkı var." Angela ufak tefekti, hoş bir yüzü vardı. Saçları gözlerine uyacak şekilde zamanından önce kırılmaya başlamıştı ve mak-

yaj yapmazdı. Oğluna dönüp ellerini uzatarak onu yanına çekti. "Düşünecek başka şeyler var," dedi. "Sorun sadece taşınmak değil. Babanla sorunları çözümlemeye çalışıyorduk."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşimden ayrılacağım için başka bir iş bulmak zorunda kalacağım."

"Ama bu çok uzun sürebilir. Bu arada nereden para bulacağız?"

Angela Londra Ulaşım için part-time çalışıyordu ve Catford Köpek Yarışı Stadyumu gişesinde bir gece işi vardı. Ancak son günlerde köpek yarışlarından ayrılmayı düşünüyordu. Bahisçiler yarış zili çalmadan bahislerini tamamlamamışlarından yarış başladığında eksik kuponlardan gişe memuru sorumluydu. Angela bazı geceler eve beş parasız gelirdi, ödediği ceza gündeliğinden fazla tutardı.

İngiliz Cam Şirketi Ray'i dört ay önce işten çıkarmıştı ve Ray Londra dışında kendisine uygun bir iş bulma olasılığının bulunmadığını biliyordu. Angela sürekli olarak 'yukarı doğru hareket'ten söz ediyor ve bunun daha iyi olduğunu söylüyordu. Her ikisine de yeni iş ve temiz yeni bir ev -bu yeni bir başlangıç olacaktı. Angela gerçekten memnun görünüyordu bu taşınmaya.

Billy babasıyla annesini beş parasız olarak yabancı bir kentte hayal eder etmez paniğe kapıldı. Kendisi doğuştan karamsardı, annesi tarafından "aşırı sinirli" olarak nitelenirdi. Denizin gelgitinden telaşa kapılmadan kumsalda dolaşamayacak bir çocuktu. Annesine bakarak, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Angela elinin üstündeki hayali bir lekeyi kaşımaya başladı; bu, konuyu konuşmak istemediğinin bilinçsiz bir işaretiydi. "Bir yolunu buluruz nasıl olsa, zamanı gelince düşünürüz," dedi.

Ancak Billy biraz daha uzun vadeli düşünmenin bu olayın çıkmasını önleyeceği fikrindeydi. Bu hiç olmazsa gelecekteki vahşetten kaçınmanın tek yoluydu.

K a ç a k

"Ken Kenneth yıkık bir bahçe çiti önünde Colin Burne'a rastlayınca komşusu bir okla kendisini göğsünden vurdu."

– *The Big Issue*

BILLY o akşam kitaplarını kütüphaneye götürmek için yine kötü havaya çıktı. Bu kere kolları kısa gelen ve nefret ettiği siyah gabardin okul paltosunu giymek zorunda bırakılmıştı. Sokak kapısını kapatıp caddeye çıktı ve yağmurun örttüğü kaldırım taşlarına basarak yürüdü. Kütüphane, ailesinin yerinden edilmesini sağlayan otolunun üzerinde Victoria döneminden kalma eski bir binaydı. Billy neler olacağını düşündüyse de, önünde imkansız bir geleceğin bomboş karanlık deliğinden başka bir şey göremiyordu.

"Aptal herif!" diye geçen bir arabadan biri bağırdı. Billy farkında olmadan kaldırımdan inmiş, arabanın tekerleği de bir su birikintisi üzerinden geçerken pantolonunun paçalarını ıslatmıştı. İngilizce öğretmeni hep, "Hayalciler geleceğe sahiptirler," derdi. "Hayallerimiz bizden bir an önce ölürler." Hayalcilerin bacaklarının ıslanması ya da evlerinden atılmaları hakkında bir şey söylemiş değildi.

On dört yaşındaki Billy pek gösterişsiz bir çocuktur: zayıf, soluk renkli çıkık alın, dar bir çene, korku ve şaş-

kınlığı çok kolay yansıtan iri mavi gözler. Ağırılığına göre boyu uzun olduğundan dikey durmakta güçlük çeker, kambur durur, kendini nasıl yerleştireceğini bilemez, tavuk kanadı dirseklerini nereye sokacağını kestiremezdi. Zamanının çoğunu bir kucak dolusu kitapla, saçlarından yağmur süzülerek ve buharlı gözlükleriyle kent sokaklarında geçirirdi. Daha sonraları bu anları en değerli anıları olarak görecekti.

Billy sarı sokak ışığında çaprazlama yağan yağmurdan iğnelere, önlerinde küçük sefil bahçeleri olan ev dizisine, ön duvarına deniz kabukları yapıştırılmış olan yandaki komşunun duvarına, merdivenler ve kovalar dolu inşaatçının arsasına baktı ve gördüklerini çok sevdi. Bütün arkadaşları ve akrabaları çevrede yaşıyorlardı. Söylentilere göre (hikaye doğrudan doğruya kendisine anlatılmamıştı) Ray ve Angela ilk kez bir sonraki sokağın aşağısındaki Angerstein Arms birahanesinde tanışmışlardı. Babasının Easy End'de Bermondsey'de oturan ailesi kuşaklar boyunca terzilik yapmışlardı, hiçten bir şeyler yaratmaya alışkın insanlardı. Şimdi seri üretimle birlikte bu meslek de ölüp gitmişti ve Ray ailenin gelenekten ayrılan ilk oğluydu.

Angela'nın ailesi Kuzey Londralıydı, Arsenal futbol sahasının yakınlarındaki birkaç küçük evde yaşarlardı ve yolculukla ilişkili çeşitli mesleklerle uğraşırlardı. Aralarında araba sürücüleri, nehir kaptanları, otobüs biletcileri, uçak personeli ve feribotlarda çalışanlar vardı. A noktasından B noktasına gitme işine bu kadar karışmış bir grup olmalarına karşın hiçbir yere gitmemeleri çok garipti. Upton'lardan (annesinin kızlık soyadı) hiçbirini Londra'dan taşınmayı düşünmüş değillerdi. Şimdiye kadar.

Kitapları iade zamanı geçmişti ve Billy ceza parasını başka yere harcamıştı, ancak tezgahın ardındaki delikanlıya söylenen birkaç pişmanlık dolu söz sorunu ertesi haftaya bırakmak için yeterli oldu. Kütüphanenin bir

kısmı eksik veya gevşek cilalı parke zemini vardı, flüoresan ışıkları cızırdardı. İçersi yazın ortasında bile rutubetliydi ve çoğunlukla kimse bulunmazdı. Yeni çıkan kitaplar pek azsa da, eski referans eserleri koleksiyonu gerçekten etkileyiciydi. Billy ancak merdivenle eriştiği ve kimsenin düzenlemeye zahmet etmediği üst rafları çok severdi.

Parmağını Gerçek Cinayetler bölümü üzerinde kitapların bakımsız sırtlarında gezdirirken aklına korkunç bir düşünce geldi. Ya kütüphanesi olmayan bir yere taşınırlarsa? Daha da kötüsü, ya sineması olmazsa? Ya kırsal alanda, geceleri tümüyle karanlık olan, hep inek koku ve insanların garip aksanlarla konuştukları, gelip geçen polis arabalarının dost gürültülerini duymadığınız bir yerdeyse? Bu senaryo içini dehşetle doldurmuştu.

Uzaktan akrabası olan Ashley'i ziyaret için birkaç kere köylere gitmişti ama hep gündüzleri gidip geldiklerinden çevredeki tarlaları gece hiç görmüş değildi. Angela'nın Ray'a arabanın küllüklerini boşaltmasını yasaklamasından Billy güzel manzaralı bir yere geldiklerini anlardı.

Babası akşam olmadan 'trafiğe yakalanmamak' için dönerdi ve bunu da hemen hemen hiç başaramazdı. Üçü günlerini kıyıda köhne bir sayfiye yerinde rüzgarın hiç dinmediği bir dalgakıranın arkasında geçirirlerdi. Ray karısının kaynamış yumurtalı sandviçlerine kuşkuyla bakıp bingo oyununda birkaç şilin kaybettikten sonra dönüşte çocuk odası olan kent birahanelerinden birinde bir bira içmek için dururdu. Sonra yine arabaya biner ve kenti belirleyen o parıltılı gökyüzü parçasına dönerlerdi. Londra hiç karanlık olmazdı. Billy oradan taşınana kadar gerçek karanlığı görmemişti.

Çok olmasalar da arkadaşlarını terk etmekten nefret ediyordu. Yalnızlık çekmeden yalnızdı, oyunlarda takımlara seçilmeyecek kadar beceriksiz ve hantaldı, gruptan biri olamayacak kadar hassastı, kendi yeteneklerine faz-

la güven duyamayacak kadar çekingendi. Son dönemde öğretmeni karnesine şöyle yazmıştı: "Genç William'ın bağımsız olma kararlılığı, uzun da olsa, sonunda hedeflerine varacağını gösteriyor."

Ancak ne yazık ki, bütün aile büyük bir dolambaçlı yola doğru gidiyor gibi görünüyordu.

*

Westerdale Sokağı'ndaki ev çok küçüktü ama her nasılsa birbirlerine ayakbağı olmazlardı. Dar ve karanlık bir koridor mutfığa açılırdı, ön oda mobilya cilasası kokardı ve sadece misafir ve televizyon odası olarak kullanılırdı, evyenin üzerine serilen bir tahtayla tezgah olarak da kullanıldığı mutfığın camları hep buharla kaplı olurdu. Evin her şeyi eskiydi, sanki savaş sonrası yıllar değişikliğe bir son vermiş gibi. Ray ile Angela yaşadıkları güne bir iki ödünde bulunmuşlardı: mutfakta önden doldurulan bir çamaşır makinesi, yukarı sahanlıkta ikinci bir telefon. Ancak bütün yeni icatları güvenilmez, gereksiz ve pahalı bulurlardı. Merdivenlerin üstü hâlâ desenli kahverengi muşambayla kaplıydı. Kapının eşiği hâlâ kırmızıya boyanırdı. En iyi odalarında kahverengi deri koltuklar ve kullanılmayan çiçek desenli porselen eşyayla dolu ceviz bir büfe vardı.

Adam işte orada durmuştu. Billy onu kapı aralığından seyrettiğini hatırlıyordu. Uzun boylu, kemikli yüzlü, saçları modaya göre kesilmiş adam belediye yetkilisi olmayacak kadar genç görünüyordu. Billy ile annesi evde yalnızdılar, Ray esrarengiz kırtasiye işlerini halletmeye gitmiş ve belediye memuru habersiz gelivermişti. Billy holde bisikletini onarıırken onları dikkatle dinlemişti. Son birkaç dakikada konuşma tehditlere dönüşmüştü.

"... o olmadan bir karar veremem..."

"Verecek bir karar yok, Bayan March. Ya meskeni şimdi kabul edersiniz, ya da teklif geri çekilecektir..."

Billy dinledikçe kızılıyordu. Annesiyle babasının yıllarca mutfak masası başında sonsuz bir sabırla faturalarını ödemeye çalışmak için hesaplar yapmalarının sonucunun böyle olması haksızlıktı.

"... bu yüzden aileniz yedi gün içinde gayrimenkulden atılabilir."

"Ama kocama demişlerdi ki... ek bir süre verilmesi..."

"Hanım, yeteri kadar süre verildi size ve siz de inatla..."

Billy yere çömelmiş, bisiklet pompasını yuvasına sokmaya çalışılıyordu. Bir an sonra pompa bir sopa gibi elinde olduğu halde yanakları kızarmış ve yüreği öfke dolu ayağa kalktı. Uçtaki boru bile hâlâ yerindeydi ve belediye memurunun yüzünde acı veren bir yara açan o oldu.

Billy kükreyerek adamın üzerine atıldığını, adamın gözlerini korumak için ellerini kaldırdığını ve korkuyla haykırdığını hatırlılıyordu. Kendisi, anababası o kadar çalıştıktan sonra evlerini ellerinden alamayacaklarını bağırırken annesi de onu çekmeye çalışmıştı. O kargaşada annesinin en sevdiği parça olan yeşil elbiseli, platin saçlı dans eden kız heykelciği konsolun üzerinden devrilmiş ve şöminenin içinde parçalanarak meşum bir kaderin bir işareti gibi yatılıyordu. Daha da kötüsü, Billy bürokratin suratına vurmuş olmanın verdiği tatminin annesini rezil etmenin utancı altında kaybolduğunu biliyordu.

Ray eve döndüğünde müthiş bir ağız dalaşı başlamış ve annesiyle babası çaresizlikleri tüketene kadar devam etmişti. Billy cezalandırılmamış ve olaydan bir daha söz edilmemişti. Billy pişmanlığını göstermek için heykelciği yapıştırmaya çalışmıştı, ama heykelcik güzelliği kaybolmuş, çarpık görününce de atılmak zorunda kalınmıştı.

*

Ray ile Angela üç gün sonra kendilerine tahsis edilen meskeni görmeye gittiler. Billy onlarla gitmeyi reddederek evde kaldı ve bir uzay istasyonu ile çizgi romanlarının çizimine devam etti. Annesi o gece yatağının ucuna oturup yeni evlerinin ne kadar güzel olduğunu, avlu yerine bir bahçeleri olacağını, çok daha iyi bir mahallede oturacaklarını söylediye de, çocuk onu dinlememekte ısrarlıydı.

Mart ayında taşındıkları gün Billy evden kaçtı.

*

Uzağa değil, sadece en yakın sinemaya kadar gitti. Nakliye kamyonu geldiğinde avluya çıkıp çitin üstünden atlayarak sokağa çıktı. Odeon'da yine bir çift düşük maliyetli dehşet filmi gösteriliyordu. Doland Pleasance'ın oynadığı Death Line ve Peter Walker'in House of Whipcord'u. Neyse ki, gişedeki kadın işiyle pek ilgilenmezdi ve boyları yeteri kadar uzun olduğu takdirde yaşı küçük çocukları sinemaya alırdı.

Billy filmleri seyrederken oraya bir daha gelemeyeceği duygusunu üzerinden atamıyordu. Gelecek filmlerden parçalar da gösterilmiyordu, çünkü o sinemada bir daha film gösterilmeyecekti. Birkaç haftaya kadar sinemanın o yıldızlı gökyüzünü andıran tavanına flüoresan lambalar yerleştirilecek, koltuklar sökülüp yerlerine kırımızı plastikten bingo masaları doldurulacaktı. Kazanacak nakit para ödülleri varken hayal sarayına kimin ihtiyacı vardı?

Saat beş buçuk olduğunda birini iki defa olmak üzere filmlerin ikisini de görmüştü. Dışarı çıktığında hava yine ıslaktı ve yenildiğini biliyordu. Parası azdı ve arkadaşlarına veya komşularına gidecek olursa ailesine telefon edileceği kesindi.

Billy sinemanın karşısındaki sauna gibi dumanlar içindeki kahvede sarı plastik tezgahın başında oturup

radıoda İesus ve Maria Chain'i dinleyip geçen otobüsle-
re bakarken kaınılmazı ancak geciktirebileceğini bili-
yordu. Belki de en iyisi buydu; mahalle değişiyordu, en
sevdiği d kk nlar alışveriş merkezleri ve apartmanlar
yapılmak üzere buldozerlerle yıkılmaktaydı. On yılın ye-
ni politikaları yürürlüğe konulmuştu ve eğer posterlere
inanılırsa iyi günler gelmek üzereydi. İngilizler parlak
ve altın renkli gelecekten pay satın alıyorlardı. Ama
Billy polis telsizinin atırtısını duyup da başını kaldırıp
kahveye girerken eldivenlerini çıkartan polisi görünce
kentin renkli aşırılıklarının artık kendisi gibiler için ol-
madığını anlamıştı.

Hayal Bölgesi

"Politika planlaması yapılırken 'toplum' bir fetiş de-recesine yükseltilmiştir... Ticari ve politik çıkarlar için beslenen bir politika hayali nüfusun giderek artan kısmının aradığı giderek artan özel dünya hayaliyle uyumlu değildir."

– Deyan Sudjic, *The 100 Mile City*

BILLY March İnvecta Cross'a ilk gecesini geçirmek üzere polis arabasıyla geldi. Araba kapının önünde durduğunda üzerindeki mavi ışıklar her ne kadar dönmüyorsa da, bazı evlerin aralanan perdelerinden yarı yarıya gizli ifadesiz yüzler görüldü ve Billy eve doğru yürürken sırtına dikilmiş olan bakışları hissetti.

Polis memurları zamanlarını boşa harcamak zorunda bıraktığı için kendisine ders vermeye kalkışmamışlardı ama annesiyle babası garip bir şekilde anlaşıyorlardı ve hatta mikrodalga fırında yemeğini bile hazır bekletmişlerdi. Annesi oğlunun bu kaybolma numarası karşısında sarsılmıştı, ama telaşını ortalığı ıslak bir bezle silerek saklamaya çalışıyordu.

"Annenin neler hissedeceğini düşünmeliydin," dedi babası.

Billy olayı hafife almaya çalıştı. "Beni askere kabul etmedikleri için askerlik yaşıma gelene kadar evde kalmaya karar verdim." Bu zıpzırlığı kulağına bir yumruk yemesine neden olmuştu.

Ray oğluna sade, modern ve karaktersiz görünen evi gezdirdiyse de, Billy ilgisizdi ve yemeğini yer yemez gidip yattı.

Ertesi gün pazardı; güneş değişmiş bir dünyaya doğdu. Billy sıcak yatağından istemeye istemeye kalkıp durumunu bir de kendisi gözden geçirdi.

Evleri çıktıklarının boyundaydı; ama muşamba ve rutubet lekeli duvarlar yerine ince beyaz duvarları, alçak tavanları, bir çöp öğütme makinesi, bir kahvaltılık köşesi, anlamsız bir L biçimli holü, duvardan duvara gri halıları vardı. Kuru ve ölü toprak avlusu yerine arkada tam bir baklava biçiminde çimenliği ve önde daha küçük bir bahçesi bulunuyordu. Ev bitişik düzende değil, yandakilerden bağımsızdı ama sokağın arkasına sanki sonradan akıla gelip sıkıştırılmış gibi dardı. Greenwich belediye meclisiyle bir anlaşmaya varılmıştı: March ailesi binayı bir inşaat şirketinden kiralayacak ve üç yıl sonra satınalma seçeneğine sahip olacaktı. Depozito parasını biriktirmek için en az o kadar süreye ihtiyaçları vardı.

Billy koridora yığılan kutuları boşaltmak için annesiyle babasına yardım edeceği yerde bisikletine atlayarak çevreyi keşfe çıktı.

Invicta Cross'taki sanki hepsi de yepyeni olan bütün sokaklara tarihi önemleri varmış gibi kraliyete ait adlar verilmişti. Bisiklet Windsor Terrace'tan, Warwick Caddesi'nden, Bedford Gardens'den, Braganza Sokağı'ndan, Brunswick Yolundan, Spencer Close'dan, Boadicea Parade'dan geçti.

Kasabanın kuzeyinde dev bir yeni süpermarket vardı; türünün ilklerinden olan binanın önünde iki yüz arabalık bir otopark uzanıyordu. Direkleri, transformatörleri, seramik izolatörleri ve ürkütücü Gotik kulesiyle gü-

neydeki eski elektrik santrali çok daha önceki bir çağdan kalmış gibiydi. Santral 1960'lı yıllarda devreden çıkarılmıştı ve şimdi yıkılmayı bekliyordu.

Bu iki büyük yapı arasındaki asfalt yollarda yeni evler, cam cepheli bir anaokulu, Invicta Cross Kasaba Merkezi yazılı büyük bir beton kutu, The Helicopter adında yepyeni bir birahane vardı ve başkaca da bir şey yoktu. Ne köşebaşı mağazaları, ne sinema, ne kütüphane, ne oyun alanı, ne de park. Ne gidecek, ne de oturup dünyanın önünden geçişini seyredeceğin bir yer. Dünya kasabanın kenarına kadar geliyor, şaşkınlıkla duraklıyor, sonra da dikkatle çevresinden dolanıp yoluna devam ediyordu. Benim yeni yuvam, diye düşündü Billy. Oluşum yıllarımın geri kalanını geçireceğim yer.

Ondan sonra o kadar korkunç şeyin olmasına hiç şaşmamak gerekirdi.

*

Billy'nin babası son on iki yıldır Bethnal Green'deki büyük bir cam eşya fabrikasında ustabaşılık yapmıştı. Ancak fabrika otomatizasyona gidip de işi Toronto'ya taşımaya karar verdiğinde Ray taşınma önerisini reddetmiş ve tazminatını alarak işten ayrılmıştı. O günden sonra bir daha aynı iş kolunda uzaktan yakından ona benzeyen bir yer bulamamıştı.

Aslında Kanada fikrinden o kadar da hoşlanmamış sayılmazdı. Bu, daha çok Ray'in otoriteye karşı tutumuydu. Bir ultimatomla karşı karşıya bırakılmaktan nefret ederdi. Hassas oğlunu köklerinden kopartıp okul yaşantısına bir zarar vermek istemiyordu. Billy iyi bir eğitim görecekti ve bir baltaya sap olup aile adını duyuracaktı. Doktor Angela'ya başka çocuğu olmayacağını söylediğinde Ray'in kararlılığı daha da artmıştı. Oğlunun günün birinde önemli bir insan olacağına inanıyordu. Gereken sadece biraz kendine güvendi.

Billy'nin babası Londra'yı severdi, ama kalmayı seçtiği kent artık yaşayacağı yer değildi. Bu kere devletin sunduğu bir ultimatom sonunda aileyi köklerinden koparmıştı. Bu yeni bir şeyin başlangıcı olması gerekirken Billy'ye bir şeyin sonu gibi geliyordu. Londra ülkenin kalbiyse, onlar şimdi nereye gitmişlerdi, dalağına mı?

Invicta Cross Sussex'teydi, Crawley ile Doğu Grinstead'in orta yerinde ve Anderida ormanının son kalan bölümünün yakınlarında. Bu eski ormanın meşeleri üç yüz altmış yıl önce demir haddehanelerine yakıt olarak kesilmiş, göller hidrolik makineleri çevirmek için kontrol altına alınmıştı. Kalan yabani orman parçaları da her türlü sanayi devriminden daha çok zarar veren yeni kasaba ve kentlerin beton ve kabloları altında hızla yok olmaktaydı.

Bölgeye birkaç mil ötede olan Doğu Grinstead'den demiryolu ile gelindiği gibi, biraz rastgele ve kaprisli olan bir otobüs hattı da vardı. Invicta Cross belirli bir tabaka gözönüne alınarak tasarlanmıştı: araba süren, kentteki işlerine gidip gelen çiftleri ve eşlerini ev işlerine bakmak üzere bırakan kent erkeklerini sevinçle karşılardı. Hafta içinde sokaklar ay yüzeyi kadar terk edilmişti ve köpeklerini gezdirmeye çıkan birkaç yürekli insan kısa bir zaman içinde köpekleri ve pislikleriyle evlerine dönerlerdi.

Billy önünden geçtiği evlerin pencerelerine bakarak her evin bu kör gözlerinde bir yaşam belirtisi aradıysa da, ancak göz açıp kapayıncaya kadar geçip giden görüntüler yakalayabildi: kapanan bir kapı, söndürülen bir ışık, uzaklardan gelen bir televizyon sesi.

Site yeni inşa edilmiş iki şeritli bir yolun sonuna kurulmuştu. Bu doğal bir büyüme değildi, kâr amacıyla kurulan ve kentten kaçıştan yararlanılmaya çalışılan aceleyle getirilmiş uydu kentlerden biriydi.

Billy'nin bisiklet gezintisi mahalleye rüyayı andıran garip bir boyut getirmişti. Özenle biçilmiş zümrüt çimen-

ler arasında, kadınlar Pazar rostosunu yakarken ve çocuklar asık suratlarla televizyon seyrederek kocalarının arabalarını cilaladıkları (kaldırım kenarında değil, garajlarda) üç yataklı, çift garajlı Tudor üslubu yepyeni evler. Kasabayı sanki su basmış da sakinleri sualtında dolaşıyorlarmış gibi havanın yoğun ve ağır olduğu çıplak sokaklarda dünyevi bir bıkkınlık vardı. Burada bekarlara iyi gözle bakılmazdı. Genç evli çiftler daha çok para harcadıklarından yüksek taflan çitler ardındaki pahalı bungalov tipi evlere yerleşmeleri özendirilirdi. İnsanlar ne kadar zenginlerse o kadar görünmez olurlar ve sonunda gözden kaybolurlardı.

Billy yine Balmoral Close'a yaklaşmıştı. Bir perde aralandı. Rüzgarda yapraklar savruldu. Billy bisikletiyle giderken birinin kendisini gözetlediğini hissetti ama bir insanın aynada başının arkasını görmeye çalışması gibi o kişiyi görmekte hep geç kaldı. Bu rüya bölgesinin uyuşturucu etkisinin sanki kemiklerine yayılıyormuş gibi yavaşladığını hissetti. Bu duyguyu birine anlatmak isterdi ama burada bunu anlayacak kimse yoktu.

Babası o ilk pazar günü gaz ocağını çalıştıramadığından eşyaları yerleştirirken Billy dışardan yemek getirtmelerini önerdi. Holde birikmiş broşürler seçeneklerini gözler önüne seriyordu; en iyisi pizza ısmarlamaktı. Bu tür şeylerin bedava olarak eve teslim edilmesi hâlâ bir yenilikti.

Telefon henüz bağlanmamış olduğunda Billy yolun sonundaki telefon kulübesinden sipariş vermeye gönüllü oldu.

Pizzalar. Bütün lanet şeyin başı onlardı işte.

Uzaydan Gelen Tohumlar

"Her ikisi de 22 yaşında olan Geraldine King ve Amanda Lofting sarhoş bir komşularını gecenin geç saatinde televizyonunun sesini çok açtığı için uyarmışlardı. Komşuları evlerini kundaklayarak iki kızı da yaktı."

– *Daily Mail*

BILLY ne olacağını görebiliyordu.

Astronot yanlış eve giriyordu. Billy aşağı koşup sokak kapısını açtı, ama durup ayakkabılarını giymek zorunda kaldı. Sonra bağcığını yanlış bağlayınca pizzalarının yabancılar tarafından yenmesine engel olmak için çoraplarıyla zıplaya zıplaya koşmaya başladı. Islak çimenlerin üstünde sıçrarken pizzacının adamı on iki numaranın kapısını çalmıştı. Billy hollerinin yan tarafındaki yarı açık renkli camın aralığından komşuların tepkilerini görüyor ve işitiyordu.

"Gecenin bu saatinde kim olabilir?" Orta yaşlı, iri burunlu ve garip saçlı bir adamın -daha sonra adının Ken Prout olduğunu öğrenecekti- tornavidasını bırakıp saate baktığını gördü. "Sekizi çeyrek geçiyor. Bu saatte insanın evine gelinir mi hiç?"

Pizzacının adamı kapıyı bir daha çaldı. Zil elektromikti ve bir zamanlar Carpenter'in "We've Only Just Be-

gun" parçasının ilk altı notasını çalardı. Ama Ken onarmaya kalktıktan sonra sadece "Only Just"ı çalıyordu.

"Barbara, bak bakalım kim gelmiş."

"Sen kapıya daha yakınsın," diye karısı seslendi. "Ben bulaşık makinasıyla uğraşıyorum."

Ken başını sallayarak tepesinde bir duman alarmı yerleştirmeye çalıştığı merdivenden inip kapıyı açtı. Önünde siyah başlıklı, çizgili deri giysili bir astronot, elinde kırmızı plastik büyük bir kutuyla duruyordu.

Astronot başını kutuya doğru sallayarak, "Fssmmsmmrrrtt sterlin ve otuz altı peni," dedi.

Ken yüzünü buruşturarak kutuyu kokladı. "Pis ayak-kabılarınla eşiğime basma."

"Baba, uzay adamı." Üç yaşındaki oğlu Simon yerde kışüstü kayarak tombul parmağını uzattı.

Billy çekinerek, "Sanırım bize gelecekti," dedi. Ken Prout çitin arkasından Billy'yi göremiyordu, pizzacının adamı da işitmemiş olacak ki, pizza torbasını açıp içindekileri çıkarmaya başladı. Proutların holü baharatlı kokularla doldu.

"Onları hemen kutuna koyabilirsin," diye bağırdı Ken.

"Siz ısmarlamadınız mı?" diye gürledi adam. "Burası on üç numara değil mi?"

"Burası on iki, geri zekalı. Ben pazar akşamı pizza ısmarlayacak birine benziyor muyum?"

"Özür dilerim, siparişi biz vermiştik," diye seslendi taflanlar arasından geçmeye çalışan Billy.

Lastik eldivenlerini çıkartıp önlüğüne vurarak silken Barbara da kapıda belirmişti o sırada. "Biz pazar günleri hep kızartma et yeriz," dedi. Kalemle çizilmiş çileğe benzeyen dudakları ve daha da garip saçları vardı. "Ne oluyor?"

"Bu geri zekalı yanlış eve gelmiş. Komşudan istemişler."

Barbara Prout yüksek sesle, "Komşuda kimse yok," dedi. Billy birinin taflanlar arasından kendilerine baktı-

ğını görecek sanıyordu ama Barbara gözlüğünü takmış değildi. Pizzacının adamının kutusunu yeniden kapatıp gitmesini bekledikten sonra yüzünü buruşturarak paspası baktı. "Her taraf çamur olmuş. Şu kokuya bak. Eve alıcı aramaktan vazgeçtiler sanmıştım."

"Eh, birileri dün taşındı, biz annemdeyken."

"Nereden biliyorsun? Gördün mü? Birini görmüş olmalısın." Kadının arkasında Simon pantolonunu indirilmiş, kışını işaret ediyordu.

"Kimseyi görmedim. Ama onlar hakkında bir şey biliyoruz artık." Ken Prout gözlerini kıstı. "Dışardan yiyecek getirten insanlar. Önemsiz insanlar yani."

"Hiç olmazsa İtalyan pizzası ısmarlamışlar." Barbara oğlunun pantolonunu çekip gönderdi.

"Bu ne fark eder ki?" diye sordu Ken.

"Daha kötüsü olabilirdi. Hint lokantasından yemek getirtebilirlerdi."

Billy kendini tanıtmak için zamanın uygun olmadığına karar vererek taflanın dalını yerine bırakıp on üç numaraya döndü. Annesiyle babasına Proutlardan söz etmedi. Nasıl olsa yakında tanışırlardı.

March ailesi yere oturup kutudaki sosisli ve soğanlı pizzadan parçalar koparıp iri yudumlar halinde içtikleri kolayla yediler. Angela yeni evde ilk yemeklerinin olması gerekenin yerine elleriyle yemenin bayağı bir şey olduğunu düşünüyorsa da, çatal bıçakların nerede olduğunu bilemiyordu. Orada çevreleri kutularla sarılı olarak sessizce yemeklerini yediler. Proutların bir pazar günü eve pizza getirtip yemenin uygarca bir davranış olmadığını düşünmeleri Billy'nin yemekten zevk almasını önlüyordu. Buraya geleli henüz birkaç saat olmuştu ve daha şimdiden yanlış şeyi yapıyorlardı.

Yeni evin zemin katında hemen hemen hiç mobilya yoktu. Ray eski eşyalarının bu kadar beyaz yüzey üstünde çok sırtacağına bildiğinden hiç birini almamıştı.

Billy'nin annesi çenesini hiç de ıslaklığı almayan ka-

ğit bir peçeteyle kurulayarak, "Eğer bir büroda iş bulamazsam, Doğu Grinstead'de tezgahtar olarak bir işe girebilirim diye düşündüm," dedi.

"Sen bir nakliye amiriydin," diye söylendi Ray. "Sorumlulukların vardı. Mağazalar bugünlerde tezgahtar olarak çocukları alıyorlar. Ucuz emek."

"Ne iş bulursan onu yaparsın," dedi karısı sakın bir sesle. Billy onun babasını kınayıp kınamadığını anlayamamıştı; iki yöne çekilebilen eleştiri annesinin eski bir numarasıydı. Ray düşünceli tavırla lokmasını çiğnedi.

"Yarın seninle kente inerim ben de. Birlikte iş ararız. Oğlanın işlerini de tamamlarız."

Billy kentin öteki ucunda Sherington Karma Lisesi adında ve Hitler'in kendini vurduğu koruganı andıran alçak beton bir bina olan okula yazılmıştı. Yeni çevresine alışması için yarım haftalık bir tatil verildiğinden okula çarşamba günü başlayacaktı. Billy yeni ittifaklar yapma ve düşmanlar edinme fikrinden nefret ediyordu ama annesiyle babasının da geçmişlerini geride bırakmalarının onlar için de acı olduğunu bilerek şikayet etmemeye söz vermişti kendi kendine. Bu, o güne kadar vermek zorunda olduğu en yetişkince kârardı.

Ray pizzasının üzerinden bir sardalye balığını sıyırarak, "Bisiklet gezintin nasıldı?" diye sordu.

"Bir tek insan bile görmedim."

"Eh." Babası söyleyecek olumlu bir şey aradı. "İnsanlarla tanışmak biraz uzun sürer. Pazar öğleden sonraları her yerde sakindir."

Bu kadar da değil, diye düşündü Billy. Mezarlıklarda bile kuşlar vardır.

"Burasını seveceksin," dedi Angela. "Hele bir kere arkadaş edin de."

Billy annesinin sesindeki o çaresiz umutluluğu fark etmişti. "Yeni arkadaş yerine bir köpeğim olsa daha iyi," dedi. "Bir köpek veya bir tüfek."

Ertesi sabah araba motorlarının öfkeli sesleri arasında uyandı. Angela'nın yatağının başına koyduğu çalar saatte baktı. Yediyi çeyrek geçiyordu. Üzerinde pijaması olduğu halde çıplak cama koşunca Invicta Cross kadınlarının kocularını istasyona götürmek üzere garajlardan çıkmakta olduklarını gördü. Yıkayıp giyindiğinde arabalar yolcularını bırakıp dönmüşlerdi. Yarım saat sonra filonun yarısı bu kere çocukları okula götürmek üzere yeniden yola koyuldu. Bomboş sokaklara bakan Billy o gün odasından çıkmamaya karar verdi, hatta belki ergenlik yıllarının geri kalanında bile çıkmazdı.

*

Georgina Bovis'in keyfi yoktu. Graham Croydon Meteoroloji Merkezi'ndeki işinden haftalardır bir öğleden sonra izin almaya söz veriyor, ama işinde kalmak için de sürekli bir neden buluyordu. Kendisinden uzaklaşmıştı, bu kadar belliydi artık. O sıcacık seks, öğleden sonralarının sağladığı ateşlilik sona ermişti; şimdi bir soğuk cephe yerleşmişti ve herhangi bir değişiklik beklenmiyordu.

Graham Birdsmith'le dört aydır kocasının burnu dibinde sevişmekteydiler. Graham iki sokak ötede Gaves-ton Crescent'te oturuyordu, orada onun taşınması nedeniyle verdiği partide tanışmışlardı. Karşısındaki bahçe koltuğunda oturan Graham'ın erkeklik organının dikilmiş olmasıyla heyecanlanan Georgine kocası işte ve Graham'ın karısı da psikoterapisttøyken adamın kendisini ziyaretine izin vermişti.

O altın öğleden sonraları Georgina'nın yanaklarına renk getirmişse de, şimdi yerini suçluluğa bırakmıştı; Graham iyi bir ev erkeğı olmaya ve evliliğini sürdürmeye karar vermiş olmalıydı.

Georgina'nın onun yerine yeni birini bulmaya ihtiyacı vardı. Tül perdeyi kutuplardaki ışıklar gibi vücudunun çevresinde tutarak yatak odası penceresinden baktı.

Saat öğleye varmak üzereydi ve daha geceliğini üzerinden çıkarmamıştı. Ama dışarda kalkmaya değer bir şey yoktu. Alan saatler önce işe gitmiş, komşulardan biri de kızı Sherry'yi anaokuluna götürmüştü.

Georgina sıkılmış bir halde iki ev öteye taşınan yeni komşularına baktı. Evin erkeği boş bir kutuyu dışarı çıkarıyordu. Sonra çimenlerin üstüne dökülmüş öteberiyi topladı ve sanki gözetlendiğini biliyormuş gibi doğrulup çevresine bakındı. Georgina erkeğin tek noktasını bile kaçırmamıştı: yumuşak yüz hatları, sağlam göğüs, daracık blucin. Yeni komşularını daha yakından tanımaya karar verdi.

Pencereye biraz daha yaklaşıp uzun mercan rengi tırnaklarını dalgın dalgın sürtmeye başladı. Ne yaşamdı kendisinin ki ama, ne seçimdi. Alan masanın üstüne iş kağıtlarıyla doldurup sevgili kızıyla Anne'ye karşı kompolar kurar, Graham kendisinin bile inanmadığı mazeretler ileri sürerdi. Daha yakında yepyeni ve taze fırsatlar varken onlarla neden uğraşacaktı ki? Meteoroloji uzmanının gündüz ziyaretlerinden kuşkulananların sayısı giderek artıyordu. Evli bir kadının evine yağmurölçeri kontrol etmek için girmediğini biliyorlardı. Belki de Graham'ı yavaş yavaş uzaklaştırma zamanı gelmişti.

Tam o sırada cansız görünüşlü ufak tefek bir kadın, adama yardım etmek için dışarı çıkınca Georgina perdeyi kısmen bıraktı. Tülü kadınla çocuğunu dışarda bırakıp sadece Ray'ı çevreleyecek şekilde düzenledi.

*

Billy March'ın yeni evine öğle üzeri telefoncular geldiler, ondan kısa bir süre sonra da annesiyle babasının yatağı getirildi. İlk iki geceyi odalarında yere serdikleri şiltenin üzerinde geçirmişlerdi. Billy kitaplarını, model takımlarını ve dergilerini yerleştirirken iki ev ötedeki bir evin pencerelerine bakıyordu. Birkaç kere perdelerin

kıpırdadığını görmüştü. Sanki kendi bakışlarını görünce ev irkiliyormuş gibi. Eski mahallesindeki komşularının meraklı bakışlarının burada karşıtı olmadığını görüyordu. Burada arkadaş edinmek güç olacaktı. Bunun nedenini de biliyordu.

Tertemiz sokaklara bir bakış March'ların burada işleri olmadığını gösteriyordu. Kendileri yanlış sınıftandılar.

Bir idari yanlış olmalıydı. Billy orta sınıf insanları hakkında fazla bir şey bilmezdi, ama onların neye benzediklerini ve nasıl davrandıklarını bilirdi. Yemekleriyle şarap içerlerdi. Gururlu ve güvenliyidiler ve en önemlisi de bu güvenlilikleriydi. Kendilerini yapmadıkları şeylerle ortaya koyarlardı; meraklarının galip gelmesine izin vermezler, yeni aileyi mahalleye hoş geldin mazeretiyle inceleme ziyaretine gelmezlerdi. Kadınlar sokakta çene çalmazlar, ön pencerelerden başkalarını gözetlemeye kalkışmazlar, erkekler arabalarının altından çıkıp birbirlerinin motor kapasitelerini kıyaslamazlardı. Çocuklar sokakta oynamazlardı. Herkes ve her şey meraklı gözlerden uzak tutulurdu. Bunlar bir şeyler toplayan, başkalarıyla pek ilişkileri olmayan, alçak sesle tartışan, kimseye müdahale etmeyen, başkasının işlerine karışmayan insanlardı. Hırsız alarmları olan insanlar.

Billy pencereye bir tabure çekip sessiz sokağı seyretmeye koyuldu. Uzaklardaki yeşil kuşak kasabanın dışındaki tarlalardı. Altındaki her şey çatı kırmızısı, beton grisi ve asfalt siyahıydı.

Billy sokağı seyrederken oradaki varlıklarının diğer sakinlere hakaret olduğunu, yanlış olduğunu ve bundan ancak zarar geleceğini biliyordu. Evine, gerçek yuvasına dönmek istiyor, annesinin havalar takınıp kolaylıkla kendini ortaya vuracağı, babasının meyhaneye gitmeyi isteyip genç meslek sahipleri tarafından gözardı edileceği bu pastel renkli cennette yaşıyor olma rolünü yapmasından vaz geçmelerini istiyordu. Billy ağzını açtığında

oyun sona erecekti. Kötü konuşmamaya dikkat ediyordu ama sözlerinin kulağa bayağı geldiğini biliyordu. Anabasının kabul etmek istemedikleri bir gerçektir bu. Kendi anneannesi bile bir kere ona kaldırım serserisi dememiş miydi? Ama bu Billy'nin suçu değildi; okuldaki çocuklar da öyle konuşurlardı. Sesinde mahalleyi eleştiren bir şey, daha ne kadar okursa okusun hiç silemeyeceği aile köklerini hatırlatan bir şey vardı.

Annesinin ailesi kendini babasının ailesinden bir derece üstün görürdü. Bu nedenle birbirleriyle hemen hemen hiç görüşmezlerdi. Bu bir işçi sınıfı ailesinin tipik davranışı değil miydi? Billy parlak arabalara bakarken yeni komşularının Noel armağanlarını süpermarketten almadıklarını düşündü. Babası insanların ne düşündüklerinin önemi olmadığını söylerse de, önemliydi işte. March'ların kimseye ihtiyaçları olmadığını da söylerdi babası, ama başkalarına ihtiyaçları vardı. Annesi onların doğal olmayacak kadar temiz olmalarını ve sık sık birbirlerinin duygularını düşünmelerini ve böylece televizyondaki Amerikan ailelerine benzemelerini isterdi...

Merdivenden bir ses duyuldu. "Billy, hazır ol, kente gidiyoruz."

Croydon.

Bu sözcük bile Billy'nin sırtında ürpeler dolaşmasına neden oldu. İngiltere'nin onuncu büyük kenti, Brixton'un kentiçi havasıyla Kent'in varoş alanları arasındaki bağ. Billy ayna cephele iş hanlarının önünden geçerken kentin İnvicta Cross'tan bile daha karakersiz olduğunu düşündü. Büyük yeni binaların oluşturdıkları kavşaklarda toz bulutları içinde çöpler havalanıyordu. Hiçbir şey insanın konforu için tasarlanmış değildi; ancak para kazanılacak yerde konforu düşünmenin de modası geçmiş bulunuyordu. Çöpler arasında bir gazetenin başlığı gözüne ilişti. Emniyet Müdürü Bernie Davis şöyle diyordu: "Croydon polisi şu anda New York'un en kalabalık alanlarından bile daha çok ciddi suçlarla uğraşmaktadır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir insanın New York ile Croydon arasında bir kıyaslama yapması inanılır gibi değildi. Ama burada hiç olmazsa doğru dürüst bir kitapçı vardı ve Billy ancak yirmi dakikada oradan koparılabilirdi.

Daha sonra odasında Jack Finney'in *Invasion of the Body Snatchers*'ini okudu ve yağmur başladığında yine pencere önüne dönüp ıslak kara sokaklarda uzaydan gelen tohumları aramaya başladı. Hepsi de oralarda bir yerde, seralar içinde, tohum insanlar olmak üzere bekliyorlardı herhalde. Böyle bir yer için bir açıklama olmalıydı.

Sınır İşareti

"Yetkililere komşular hakkındaki şikayetler yılda yüzde 20 artış göstermektedir."

-The Big Issue

MARCH ailesi ondan sonraki birkaç gün içinde mahalleye yerleşti ama yerlerine alışamadılar. Billy'nin anesi elinde ıslak bir bezle evin içinde devriye gezer, tozu alacak veya yeniden düzenlenecek bir şey arardı. Bir abajur veya iskemleyi uzun uzun inceler, odanın bir yanından öteki yanına taşırdı. Dudaklarını büzerek, "Bu hâlâ yerini bulamadı," derdi. Yirmi dört aylık taksit seçeneğiyle yeni ucuz mobilya da almışlardı. Evin içi gide-rek biçimleniyordu.

Gündüzün mahalle bir sessizlik ve hareketsizlik boşluğuydu. Sokaklardan yayalar ve takım elbiseli birliklerin sabah gidiş ve akşam dönüşleri arasında ortalıkta arabalar çekilirdi. Ray böylesine sakin yaşama alışkın değildi. Ailesi hep demiryolu kenarında yaşamıştı; vagonların gidip gelişleri, makas değiştirmeleri konuşmalarına hep bir işitsel fon oluşturmıştu. O sonu gelmeyen savaş sonrası yıllarda Londra'da komşuları bahçelerinde tavuk beslemişler ve konuşmalarının çoğunu sokakta yapmışlardı. Ray şimdi arka kapısı önünde zamanını geçiriyor, akşam çökerken çıkan kargaları seyrediyor, yarı gizli mahalleye bakıyor ve bu sakinlikte huzur bulamıyordu.

Angela kendini meşgul ediyordu. Home and Garden dergisinin eski sayılarını karıştırıyor, satın almaya paralarının asla yetismeyeceği şeyleri işaretliyor, yatak odasını hastalıklı bir pembeye boyuyor, sonra içersini bahar resimleri ve fotoğraf çerçeveleriyle dolduruyordu. Cuma günü oda, kasabanın diğer anababa yatak odalarından farksız olmuştu. Annesi uyumun uyum görüntüsü vermekle başladığını bilirdi.

Billy okula başladıysa da, sınıf arkadaşlarıyla kaynaşmasını başarıyla önleyen o kuşkulu bakışından kurtulamamıştı. Kendisi insan olmadıkları halde insana benzeyen ve insan gibi konuşan uzaylı yaratıklar arasına yerleştirilmişti. Greenwich'teki eski okulu sağlık düşkününü öğretmenlerin bulunmaktan kaçındıkları kulakları sağır eden gürültüsü ve kavgalarıyla tehlikeli bölgeydi. Sherington Lisesi bahçesi sakin, düzenli ve uygardı. Yılın modası bilgisayar oyunlarıydı. Öğretmenler uzak ve ilgisizlerdi. Sanki iyi okullarda bir yer bulamamışlar da en iyisinden azına razı olmuşlardı ve öğrencilerle ilgilenmeye zahmet bile etmiyorlardı.

Çocuklardan hiçbiri Billy ile konuşmuyorlarsa da, aslında kendi aralarında da pek konuşmuyorlardı ve Billy onların gruplarına girmeye çalıştığında kibarca ama kesinlikle dışlanıyordu. Kendisi zenci olsaydı onları en azından ırkçılıkla suçlayabilirdi. Ancak Invicta Cross'da Ari ırkından olmayan pek az insan yaşamaktaydı.

Sınıfındaki çocukların çoğu televizyon programlarından, giyim kuşamdan, spor ve müzikten, anababalarının ne kadar sıkıcı olduklarından söz ediyorlardı ama hiçbiri daha şimdiden kendilerinin büyüklerinin o neşesiz olgunluğu ile davrandıkları gerçeğinden rahatsız oluyor görünmüyorlardı. Yürekten gelen fikirler hiç ağıza alınmazdı. Kimse Billy'yi özellikle sevmiş veya ondan nefret etmemişti. Böyle bir seçenekleri olduğunu bile düşünmüş görünmüyorlardı. Billy onların belki de kendisinin aşağı sınıftan biri gibi konuşması, ama arka cebinde hep

bir kitap taşıması gerçeği karşısında şaşırıp kaldıklarını düşünüyordu.

Tek başına yemek yiyen ve öğle paydosunda hep kitap okuyan bir çocuk daha vardı. Adı Oliver Price'dı ve kendisinde insanın hoşuna giden bir harcanmışlık havası vardı. Billy ilk yanına gittiğinde Oliver arkadan bir tekme yemişti ve konuşamıyordu. Sınıf arkadaşlarının böyle bedenlen saldırısına uğramış olmaya aldırmaşlığı bu tür saldırıların pek sık olduğunu gösteriyordu. Bir sınıf arkadaşının kendisine uygarca hitap etmesine o kadar şaşırmıştı ki, Billy konuştuğunda, "Kim, ben mi?" der gibi arkasına bakmıştı. Billy Oliver'i ayağa kaldırdı ve üstünü süpürürken yanbaşımda bekledi.

"Bunu sık sık yaparlar mı?" diye sordu.

"İnsanlar babam yüzümden benden hoşlanmazlar," dedi oğlan. "Cenaze evi müdürüdür. Bazı çocukların babalarını gömdü. İnsanlar onun için benden çekiniyorlar."

"Benim umurumda bile değil," dedi Billy. "Nerede oturuyorsun?"

"Windsor Terrace'da. Hey! Sen yeni olmalısın."

"O kadar belli oluyor mu?"

Oliver, Billy'nin ömründe ilk kez takmış olduğu okul kravatını gösterdi. "Etiketi üstünde hâlâ. Altıncı sınıftakiler seni etiketini çıkarmadan yakalarlarsa başını tuvalete sokarlar. Dur çıkartayım." Oliver kravatın etiketini söküp cebine soktu.

Genel bakımsızlık havası yüzünden Oliver'le herkes alay ederdi. Tırnakları pisti, yanakları yağkağıdı rengindeydi, saçları statik elektrik doluydu ve üstünde başında hep yiyecek kırıntıları vardı. Babasından gururla söz eder, bedensel fonksiyonlara yakın bir ilgi duyar, insanları dehşete düşürmekten büyük zevk alırdı. Onda İnvicta Cross'un kusursuz yaşamına hiç uymayan bir yamalı bohça havası vardı.

İki çocuğun arkadaş olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Billy'nin annesiyle babası oğullarının sonunda bir ar-

kadaş bulmasına sevinmişlerdi, ama Oliver bir saat boyunca evdeki kedilerinin mumyalanması için babasına nasıl yardım ettiğini anlatınca bu onayı biraz da koşullu vermişlerdi. Cenaze evi müdürünün oğlu ise bu yeni ve göründüğü kadarıyla tek arkadaşına saygı gösteriyor, Billy de Oliver'in dünyevi bilgilerinden yararlanıyordu.

5A sınıfının gönüllü dışlanmışları olarak Oliver ile Billy'nin okul bahçesinin zorba unsurlarına karşı güç birliği yapmaları doğaldı. Aslında okulda gerçek bir zorbalık var denemezdi. Fen ğretmeni Bay Primrose herhangi bir saldırganlık biçimine asla göz yummayacağını açıkça söylemişti. O bunu söylerken büyük çocuklardan biri Oliver'in elini bir Bunsen ocağı üzerinde tutmaya çalışıyordu.

*

Balmoral Close'da bir tür sosyal sınıflandırmanın olduğu ve March ailesinin bunun en altında bulunduğu çok geçmeden anlaşıldı. Evleri iki büyük evin arasındaki dar bir arsaya sanki mimarın aklına sonradan gelmiş gibi eklenmişti; en kk odalar, en kısa araba yolu, en kk n bahçe onlarınkiydi. İşlerini yoluna sokmak isteyen ve oğlunun böyle yeni bir kasabanın sunduğu mkemmел fırsatlarını tanınmasını isteyen Ray için bunlar önemli değildi. Ancak İnvecta Cross -eğer varsa- bylelerini iyi saklıyordu. Evlerine taşınmalarının üstünden iki hafta geçmesine karşın sokaklarında herhangi biriyle henüz konuşmamışlardı.

Angela birinin buzları kırmasına karar verip yandaki on iki numaralı komşularına gitti. Islak bir cumartesi sabahıydı ve inleyen bir elektrikli kamyonetle dura dura geçen ekşi suratlı st dışında sokak bir mezar sessizliği içindeydi. Billy yatak odasındaki her zamanki yerinden annesini gözetleyip dudaklarından neler konuştuklarını okumaya hazırlandı, ama bunu beceremeyince, çok

önemli bir sosyal deneyime tanık olduğuna inanarak aşağı koşup gözetlemesine oradan devam etti.

On iki numaranın kapısı sevimli ama şaşkın Barbara Prout tarafından açıldı. Kadın son saatini hipnotize edilmiş bir dikkatle yeni makyaj takımını kullanmakla geçirdiğinden güzeldi. Mahallelerinde önceden telefon etmeden ziyarete gidilmeyeceği için de şaşkıındı. Angela'nın böyle bir adetten haberi yoktu; Greenwich'de komşular birbirlerini, istenmeseler de, ziyaret ederlerdi. Barbara'nın yüzündeki korkulu bakış ailede bir ölüm haberi almayı beklediğini gösterir gibiydi.

"Buyrun, size yardımcı olabilir miyim?" Sesi düğmesi iyice kısılmış tiz bir çığlıktı.

Angela birden güç bir duruma düştüğünü hissedererek, "Sadece bir merhaba demek istemiştım," dedi. "Biz... şey..." Eliyle arkasındaki küçük evi gösterdi. "Oraya yeni taşındık. Adım Angela."

Barbara Prout'un görünüşü insanın sinirlerini altüst etmeye yeterdi. Doğal olmayacak irilikte gözleri ve lake kaplı bakır telden bir miğferi andıran saç biçimiyle bir mağaza vitrini mankenine ve elektriğe kapılmış bir sincapa benziyordu. Billy hayranlıkla bakmaktaydı. Kadının saçları o kadar kusursuzdu ki, mutlaka peruka olmalıydı. Siyah külotlu çorap üstüne geniş etekli mor bir etek giydiğinden iki kere giyinmiş gibiydi.

"Angela," dedi Barbara adı ağzında yuvarlayıp elini uzatırken. "Ben de Bayan Prout." Kocaman bir ölü gülümsemeyle baktı ve sırtarak durdu öylece, sanki durumu idare etmek için başka bir görgü kuralı gerekmezmiş gibi. Angela arkadan Doris Day'in "Please Dont Eat the Daisies" şarkısını söylediğini duyuyordu.

"Bir haftadır gelip bir merhaba demek istiyordum ama taşınma telaşı..." Angela ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Soluğu donuyordu önünde. Hava soğuktu. Barbara ise kıpırtısız bekliyordu. "Oğlum Billy evde," diye devam eden Angela evini gösterdi. "Kocam..."

Barbara Prout'un dikkati çok başka yerdeydi. Ziyaretçisinin spor ayakkabılarına bakıyordu. Angela onun bakışlarını izleyince gelirken köpek pisliğine basmış olduğunu fark etti. Prout'ların tertemiz basamakları üzerinde dev bir pisliğin yarısı yatıyordu. Diğer yarısı Angela'nın ayakkabısından kopmak üzereydi.

Barbara pisliğe sanki evinin eşğine ev cinlerini kovmak için sınır işareti olarak konulmuş gibi bakıyordu. Başını kaldırdı sonra. "Sizden özür dilemeliyim," dedi. "Ben aslında... yani imkan... bir şey var..." Ve kapıyı kapattı.

Angela eve dönünce Billy'ye, "Çok utandım," dedi. "Ne garip bir davranış. Herhalde ocakta bir şey olduğunu söylemek istiyordu."

Angela Barbara Prout'un yeni komşularıyla tanışmak istemediğini, hazırlıksız olduğu bir duruma zorla itilmiş olduğunu anlamış değildi. Belki de kendilerinin Balmoral Close sakinlerine nasıl göründükleri konusunda bir fikri yoktu, ya da ailesinin neden mahallenin özlemini çektiği statükoya bir tehdit oluşturduğunu bilemiyordu. Billy daha sonra o yan bakışları ve büzülmüş ağızları, kendileri yaklaştıkça kesilen konuşmaları fark etmeyi öğrendiyse de, iş işten geçmeden göremediği çok şey vardı. Bu arada kendisi zamanının çoğunu Oliver Price'la geçiriyordu ve Oliver de, pek çok yalnız yeniyetme gibi eski, iğrenç ve gereksiz bilgilerden bir hazineydi.

İki arkadaş birbirlerinin çıkarlarını kolluyorlar, öğle tatillerinde içinde Danimarka çamurunun mumyacılıkta kullanılması, Kazıklı Voyvoda'nın imzasının gerçek anlamı, I. James ve III. Henry'nin ikisinin de nasıl tuvallette öldürüldükleri, Perseus'un mu yoksa Batman'ın mı daha süper kahraman olduğu, bir ölüye dokunmanın onu rüyada görmeye son verdiği, Exorcist filminin neden yasaklanıp kitabının yasaklanmadığı gibi şeyler olan çeşitli konuları tartışıyorlardı. Böylelikle dünya konusunda

derslerinin sağladığından çok daha fazla bilgi elde etmekteydiler. Birbirleriyle başkaları anlamadan iletişim kurabilecek bir dil oluşturmuşlardı ve haftasonları Croydon'un giderek artan video filmi kiralayan dükkanlarından korku filmleri almaya başlamışlardı.

Billy yeni arkadaşına kendini borçlu hissediyordu; Oliver Invicta Cross'un o lanetini üzerinden kaldırmasında yardımcı olacaktı.

Soğuyan Mezar

Biri 84, diğeri 96 numaralı iki oda arkadaşı arasında ki kavga ikincisinin hastaneye kaldırılmasıyla son bulmuştur. Soruşturmayı yürüten polis yetkilisi şöyle demiştir: "Kavganın nedenini bilmiyoruz, ancak o yaşta bunu çoğunlukla onlar da bilmezler."

– *Midweek*

BOB Metcalf pencereden üvey oğlunu öfkeyle izliyordu. Çocuk aptal gibi yağmur altında durmaktaydı. Bob Garibaldi'lerin onu görmeyeceklerini umuyordu. Adolpho Garibaldi lokantacılıkta ün yapmış bir kişiydi. Zevksizdi ama parası çoktu ve Ferrarisini koyduğu garajın çevresine altın kaplama bahçe lambaları dikmişti. Bob Adolpho'nun geri zekalı bir çocuğu olduğunu bilmesini istemiyordu, çünkü kendisi, bayağı haydutlar da olsalar, paralı insanların saygısına sahip olmak isterdi.

"Bu çocuk ne yaptığını sanıyor?" diye söylendi.

Yanıt yerine bir dizi elektronik bip sesi geldi. Karısı Daphne bilgisayarının başında oturmuş, bir şeyler basıyordu. Bob ile Daphne eve o kadar çok iş getirirlerdi ki, iki bilgisayardan biri sadece yazı için kullanılır, Bob diğeri sadece oyun için yararlanan iki çocuğu Brad ve Emma ile paylaşırdı.

Daphne gerginlikten kısıklaşmış bir sesle, "Bir daha düşünce sürecimi kesecek olursan bu makineyi fırlattığım gibi camdan dışarı atarım ve evi de ateşe veririm," dedi.

Bob işin kötü yanının karısının sadece yarıyariya şaka etmesi olduğunu biliyordu. Daphne masası başında harcadığı zamanı kutsal olarak görürdü. İster kocasından, ister çocuklarından ve hatta ister İsa'dan geliyor olsun, kesintiye asla tahammülü yoktu. Bob bunu bilirdi ve karısına özellikle kızdığı zamanlar onun sinirlerini bozmak için yapardı.

Karısı, titrekle bir sesle, "Senin anlamadığın şey benim yazmaya çalıştığım," diye bağırdı. "Bu senin için hiçbir anlamı olmadığını bildiğim yabancı bir şeydir, ama okuyan insanlar için anlamı çok büyüktür."

Daphne son dört yıldır East Grinstead Advertiser gazetesine hafif eleştirisel bir sütunun yanısıra, kapaklarında yaldızlı kabartma başlıklar altında şeffaf gecelikler giymiş kadınların olduğu bir dizi tarihi roman yazmaktaydı. On bir yıllık evliliklerinin bir noktasında kendisinin dişi bir Dostoyevski olduğuna inanmış, yaratıcı olan ve olmayan insanlar arasında varolan büyük uçurumu sürekli olarak vurgulamış ve Bob'u da bu ikinciler arasında olduğunu açıkça belirtmişti. Bob, onu alıştığı biçimde yaşatmak için kendisinin haftada altmış saat çalışmasına bir diyeceği olmadığına da dikkat ediyordu.

Bob içini çekerek klavyenin tuşlarına öfkeyle basan karısının yüzüne düşen kara saçlarına baktı. Karısında yazılarında öylesine vurguladığı kadınsı niteliklerin hiçbirisi yoktu. Neredeydi o roman kahramanının incecik beli, beyaz kuğu boynu, iri göğüsleri? Daphne'nin göğsü bir büyük sabun tozu kutusu kadar iri, dörtköşe ve de düzdü.

Bob bakışlarını yine sokağa çevirdi. Bu kere Brad'ın ne yaptığını görüyordu. Yeni komşularının Vauxhall arabalarına boşalma halinde bir penis resmi çizmekteydi. Bob aşağı koştu, sokağa fırlayıp oğluna bağırmaya başladı.

"Gir içeri, seni küçük namussuz!" On üç numaraya baktı ama pencerelerde kimse yoktu.

"Git de bir bok çukurunda geber," dedi Brad. Çakısını kapatarak umursamaz bir tavırla arabanın çevresini dolaştı.

"Seni polise vereyim de gör, pis ağızlı..."

"O zaman da Daphne seni boşar. Ben senin değil, onun oğluyum."

Ah, bunu bir yapsa, diye düşündü Bob. İkiniz de yaşamımdan çıkıp gitseniz. Ama bu olanaksızdı. Brad'ın babası inanılmaz derecede münasebetsiz New Yorklu bir avukattı ve eski karısıyla hâlâ pek dosttu. Daphne'nin Bob'un elindeki parayı son kuruşuna kadar almasını garanti ederdi.

Brad üvey babasının gözleri içine baktı, sonra cebinden bir paket sigara çıkartıp sokağın öteki ucuna doğru yürümeye başladı.

"Kızkardeşin nerede?" diye Bob arkasından seslendi. "Ona bakıyor olmalıydın."

"Kimbilir. Herhalde bir yerde kendini düzdürüyordur."

"Emma on yaşındadır, Bradley!" diye bağırdı Bob, ama üvey oğlu çoktan köşeyi dönmüştü bile. Bob yüzünü ateş bastığını hissediyordu. Derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Şirket doktoru kendisini sinirlenmeye karşı uyarmıştı. Kötü bir baba sayılmazdı -çocuklara her istediklerini vermişti o güne kadar- ama Emma'ya Brad'dan daha çok zaman harcamıştı. Bunun Emma'nın onun öz kızı olmasıyla bir ilgisi yoktu. Çalıştığı yerde işler iyi gitmiyordu. Şirket genişliyordu. Zaman en değerli metaydı ve çok dikkatle kullanılması gerekiyordu. Bob yine on üç numaraya baktı ve yeni komşusunun kapıyı açtığını görünce dehşet içinde kaldı. Hemen kendi evine çekilip perdenin ardından baktı adamın arabasının boyasının berbat edildiğini görmeyeceğini umdu.

Talihi vardı. Hafif hafif yağan yağmur birden hızlan-

mıştı ve Ray March arabasına koşmak zorunda kalmıştı. Sıkıntılı bir karşılaşma böylece atlatılmış oluyordu. Bob korkaklığından utanarak tuş seslerini izleyerek çalışma odasının nisbi huzuruna döndü.

Billy March arabaya yapılanları görmüştü ve bunu yapanın kim olduğunu bildiğine emindi. O ara yasta olduğundan, bir seyretme ve bekleme zamanı içindeydi ve kendisinden beklenenden çok daha fazla şeyi görmekteydi. Babası komşularla bir tartışmaya girmek yerine rengi tamı tamamına uymayan bir teneke püskürtme boya satın almayı tercih etmişti.

*

Angela, "On bir numaradan sürekli çekiç sesleri geliyordu," dedi. "Doğrusu orada ne yaptığını merak ediyorum. Gürültüye bakılırsa Nuh'un Gemisini yapıyor olmalı."

Billy annesiyle babasına baktı, sonra dolmakalemünün kapağını çıkartıp günlüğüne, "İnvicta Cross'ta kısırtılıp kaldığımın on ikinci günü," diye yazdı. "Ve annem her şey yolundaymış gibi yemek çıkarıp duruyor. Konuşmalarımız her gece yeni gerçeküstü derinliklere erişiyor. Franz Kafka ya da Morrissey gibi kendimi yabancılaşmış hissediyorum."

"Ona gidip soralım," dedi Ray. "Bakalım o da yüzümüze kapıyı kapatacak cesareti gösterecek mi?"

Angela, "Bunun kadının kabahatı olduğunu sanmıyorum," dedi. "Herhalde yeni insanlarla tanışmakta çekingen biriydi. Onları çaya çağırmalıyız." Billy onun yemeğe demek istediğini biliyordu, anababası için yemek ögle yemeği idi ve akşam yemeği ise çaydı.

"Ya öteki yandakiler?" diye sordu Ray. "Onları hiç gördüğün var mı?"

"Dün biri bahçede çamaşır asıyordu ama mevsimlik çalışmaya gelen o yabancı kızlardan birine benziyordu."

Kadın kocasının kuzu pırzoları üzerine sos döktü. "Ufak tefek bir kızcağız. Çinliye benziyordu."

"Ya, aman ne iyi." Ray oğluna bakıp göz kırptı, haşlanmış patateslerini atıştırmaya başladı. Billy yarım yamalak bir şeyler yiyip, annesiyle babasını süzüyordu. Her şey aksi gitmişken onların öyle oturup hiçbir şey olmamış gibi yemek yemelerine akıl erdiremiyordu. Kendisi yemekten pek hoşlanmazdı, özellikle de annesinin yemeklerinden. Şimdi Sheffield'de oturan babaannesi gibi yemek yapıyordu; Ray annesine kendisini ziyarete geleceklerini bildirmek için telefonu açtığı anda kadın lahanayı ocağa sürerdi. Yedikçe insanın midesine oturan o İngiliz yemeklerini yapardı hep.

"Neyin var, yavrum?" diye Angela sordu. "Biraz keyifsiz görünüyorsun."

Billy, her ne olursa olsun onları üzmeyeceğine kendi kendine yemin ettiğini söylemek isterdi. O öğleden sonra saat dörtte komşularının oğlu Brad Metcalf kendisine sokakta çarpmış ve çakısıyla yüzünü doğramakla tehdit etmişti. O sabah kaşları burnunun üstünde birleşen ve sakalları çıkmaya başlamış iriyarı bir çocuk, arkadaşının yanına oturabilmek için toplantı salonunda Billy ile yer değiştirmek istemiş, ama Billy bunu reddetmişti. Brad eğer yarın yer değiştirmedeği takdirde ağzının kenarlarını öyle bir keseceğini söylemişti ki, Billy gülümsediği takdirde kafasının üst kısmı düşecekti.

Billy kendi kendine fazla korkmadığını söylemiş, ama eve dönünce banyoya kapanıp kusmuştu. Daha sonra cesareti birazcık geri gelince çocuğu aramaya çıkmış, ama sokakları her zamanki gibi ölü ve boş bulmuştu.

Yemek huzursuz bir sessizlik içinde devam etti. Arkalarında Margaret Thatcher'in yüzü ekranı dolduruyor, gelecek yıllarda altın fırsatlar vaad ediyordu. Onun ardından bir yabancı yaşam programının başlangıcı olarak bir hayvan başı belirdi. Sonra Thames nehri haritası ve canlı bir melodi: Eastenders adındaki yeni bir dizi başlıyordu.

Ray, Croydon ve Doğu Grinstead'de iş bulamamıştı ve Invicta Cross'da da kendisine göre bir iş yoktu. March'lar öyle hisse senetleri satın alan insanlardan değillerdi; özelleştirmenin nimetlerinden yararlanamayacaklardı. Billy'nin kendi para getirecek fikirleri vardı ama içinde bir şey bunları babasına anlatmasına engel oluyordu. Ray'ın elinde saygınlığından başka bir şey kalmamıştı.

Angela'ya Croydon'da bir iki yarım günlük iş teklif edildiyse de, ücret çok düşük, iş çok sıradandı. Kendisi orta yaşta bir ev kadınıydı, çok çalışmaktan korkmazdı ama niteliksizdi, o nedenle doğru dürüst bir iş bulması hiç kolay olmayacaktı.

Ray çatalının ucundaki safran parçasına bakıp gülümsedi. Yıllardır karısının yaptığı yemeklerin nedenini aradı, ama Angela lahanayla denemeler yaptığı zaman bile ağzını açıp şikayet etmiş değildi. Oğluna, "Okul nasıldı?" diye sordu.

"Her zamanki gibi. Palavra." Billy bezelyelerini çatallıyla ezdi.

"Oliver'den başka arkadaş bulamadın mı?"

"Diğerleri konuşmak istemiyorlar."

"Buna inanmıyorum," dedi Angela. "Sen çok konuşkan bir insansın. Pek çok ilgi alanın vardır. Bazı iyi insanlar olmalı. Komşu çocuklarına ne diyorsun?"

Billy'nin annesinin çok sevdiği çıldırtıcı huylarından biri de buydu; o kadar saftı ki, konuşma yeteneğini yeni yetme bir çocuk için bir değer olarak görürdü. Billy Bob ve Daphne'nin kızları, Neandertal şeytanın tohumu Brad'ın kızkardeşi, Emma Metcalf ile ilk tanışmasını onlara anlatmak isterdi: "Merhaba, sen o yeni yoksul çocuklardan biri olmalısın, değil mi? Zavallı." Ve bunu söyleyen küt burunlu, kulakları delik, boyalı kırmızı saçlı, pahalı pembe eşofman giymiş ve Billy'nin onbir yaşını

göremeyeceğini hissettiği on yaşındaki küçük bir kız söylemişti.

Billy kendi kendine mahalleleri hakkında sevdiği bir şeyi bulmak istediğini söylemek isterdi. Annesiyle babasına yeni yaşamına yavaş yavaş alışmakta olduğunu söylemek isterdi. Ama onlara yalan söylemeye hazır olmadığından sessizlik daha güvenli bir seçenektir. Kasabada çok olan bir şey de sessizliktir. Bir mezarda soğumakta olan bir tabutun sessizliği.

Oliver kendisine cesetlerden söz etmişti. O ölüm katılığı yirmi dört saat sonra kaybolurdu, kan gövdenin uçlarına çekilirdi, ölümden bir saat sonra cereyan verildiğinde yüz kasları kasılırdı, cesetler mezarın içinde şişerlerdi...

"Bana izin verir misiniz?" diye birden sordu. Midesi bulanmıştı ve yalnız kalmak istiyordu.

Bir şeyin oğlunun keyfini kaçırdığını anlayan Ray, "Elbette," dedi. Çocuk tıpkı Ray'ın kendi babası gibi duygularını bastırırdı.

Billy odasına gidip yatağında uzandı, Richard Matheson'un I Am Legend kitabını aldı. Yakınlarda pek iyi olmasa da, bir kütüphane bulmuştu ve kendisi için sipariş vereceklerini vaad etmişlerdi. Invicta Cross'ta veya yakınlarında sinema yoktu. Kaçırmak istemediğin bir film varsa Croydon'a gitmek zorundaydın ve gece dönüşte aktarma yapacak otobüs bulmak çok güçtü. Kloru aşırı olan tek yüzme havuzu hep çocuklarla doluydu ve kural diye bir şey yoktu. Havuz kenarında koşmak, suya atlamak, dalış yapmak, gönlünce eğlenmek yasaktı. Dışında sigara içen suçlu tiplerin bulunduğu bir bilardo kulübü vardı ama oraya girmek için de on sekiz yaşında olmak gerekiyordu.

Billy'nin gözleri aynı satıra üçüncü kez takılınca kitabı bırakıp pencere önündeki yerini aldı. Oradan da il-

ginç bir şey göremiyordu; ne neon ışıkları, ne kızarmış patates reklamları, ne spor alanları, ne sarhoşlar, ne köşebaşlarında çene çalan fahişeleri, ne polis arabaları, ne çığlık, ne kahkaha, ne evsiz barksızlık, ne yoksulluk, ne nehir, ne rock salonları, ne tehlike, ne gelip geçen ve atlanacak otobüsler, ne metro tünelleri, ne çöp, ne kaos... İnsanların orada yaşadıklarını gösterecek hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey. Ölmek gibi bir şeydi bu.

Yer Muşambasının Tehlikeleri

"John ve Phyllis Holt taflanlarını cinsel nesneleri andıracak şekillerde kestikleri için komşularını şikayet etmişlerdir. Holt'lar penis biçimlerinde kesilen taflanların ve ağaçların kaldırılmasını istemişlerdir."

– *San Diego Union*

BILLY, Emma Metcalf'tan mümkün olduğu kadar uzak durmaya karar vermişti. Kızın kendisine aşık olduğu belliydi ve gününü sanki oturduğu yeri unutmuş gibi ağzı açık ve yarı uykulu bir halde evlerinin çevresinde geçiren maymunun üvey kardeşi olduğundan bu, cesaret verilecek bir olay değildi. Brad Metcalf'ın tehlikeli bir hali vardı ve Billy onun ne düşmanlığını, hatta ne de dostluğunu uyandırmak istemiyordu.

Oliver Price zamanının çoğunu Balmoral Close 13 numarada geçirmeye başladı. Tükenmez bir iğrenç hikayeler ve kuramlar hazinesiydi ve Billy'yi güldürmekten mutlu oluyordu.

Billy'nin hoşlandığı bir kız vardı ama bunun nedenini bilemiyordu. Onu fransızca dersine giderken okul bah-

çesinde uzaktan görmüştü. Kızda kendisinin dikkatini çeken bir şey vardı. Dağınık kumral saçlı, kara çoraplı ince bacaklı, çıkık elmacık kemikli, yaslı bakışlıydı ve Oliver'e bakılırsa herkes kendisinden nefret ederdi. Adı April Barrow'du. Annesiyle birlikte kasabanın dışında yaşarlardı ve hiç ziyaretçileri yoktu.

Billy, "Ondan neden nefret ediyorlar?" diye sordu.

"Annesi büyücüdür," dedi Oliver.

"Büyücü mü? Gerçek büyücü mü?"

"Wizard of Oz ve Carrie'deki büyücülerin arasında bir yerde denilebilir."

Billy düşündü. "Bu iyi," dedi. "Onunla tanışmak isterdim."

"Dün Doğu Grinstead'de bir çocuk bir binanın yedinci katından atladı. Bacak kemikleri göğüs kafesine girmiş. Babam törende tabutun kapağının kapatılacağını söyledi."

"Neden atlamış acaba?"

"Uyuşturucu. Babam onun polise uçabileceğini söylediğini anlattı."

"İşi sağlama bağlamak için neden yerden havalanmaya kalkışmamış?"

"Bilemem," dedi Oliver. "Kendisinden emindi herhalde."

*

Billy bir akşam okuldan dönerken İnvicta Cross'da nefret ettiği şeylerin bir listesini yaptı: sadece kıpırdattıkları perdelerle varlıkları sezilen komşular; bir sokak çatışmasından önce Laredo'nunkiler kadar boş olan sokaklar; bir paket karamela ile Holy Grail bilgisayar oyununu aynı rafta sergileyen labirent biçimli otuz altı kasalı süpermarket; herhalde herkesin Eastenders dizisinin sona ermesinden tabutlarına girdiği için saat sekizden sonra kasabaya çöken sessizlik; ve bütün bunların ana-

babası üzerindeki etkisi. Ray sanki kötü ruhları kovmak istermiş gibi ısıklık çalarak ve cebindeki bozuk paraları şı-kırdatarak sokaklarda dolaşmaya başlamıştı. Angela mutfağın ortasında durur ve sanki bir yeri sancıyormuş gibi kendini tutardı. İkisi de ne kadar değişmekte olduk-larının farkında değillerdi. Eğer bunun farkında olsalar-dı, deniz kıyısına giden astımlılar gibi sık sık kente gi-derlerdi.

*

Billy'nin babasına birkaç gün sonra, hiç beklemediği bir anda Invicta Cross'un öteki ucundaki Esso garajına bağlı bir self-servis dükkanının yöneticiliği önerildi. Ba-bası işi kabul ederek otoyola çıkan asfalttaki küçük kır-mızı plastik kutudaki yerini aldı. İş sıkıcı, parası azdı ama saatler uygundu ve Ray daha tatmin edici bir idari iş bulana kadar orada çalışabilecekti.

Angela komşuları davet edeceğini bildirmek için ko-casının işe girişini mazeret olarak ileri sürdü. Billy onun aile dışında konuklara sadece bir kere yemek yap-tığını hatırlıyordu; o da Ernie Amcasının karısının ölü-mündeydi ve amcası başsağlığına gelenlere sosis ısıtmak için ocağı nasıl yakacağını bilememişti.

Annesi bu teklifi öne sürdüğü akşam geleceğin tehli-keleri önlerindeydi ama o kararını vermişti. Kusursuz bir evkadını olmak için bir arkadaş edinme programını başlatacaktı ve Ray'ın hoşnutsuzluğuna ve kendi züğürt-lüğüne karşın ertesi cuma akşamına karar vermişti.

"Paramız kıt," diyordu Ray. "O insanlarla aşık ata-mayız ve böyle bir işe kalkışmaktan hoşlanmıyorum. Şir-ket arabaları. Yurtdışı tatilleri. Evde çalışan yabancı kız-lar. Gösteriş bunların hepsi. Hiçbiri önemli değil aslın-da."

"Ben sadece uyum sağlamaya çalışıyorum," dedi An-gela. "Oğlanın arkadaş edinmesi gerek. Benim de..." Bir

an sustu, sonra devam etti. "Ben insanların bizim kendimize bakmayı bilmediğimizi sanmalarını istemiyorum."

Ray karısının elinden tutup mutfaktan çıkardı. Onu eşyaları eksik olan salona getirip yanına oturdu. "İnsanların ne düşündükleri hiç önemli değil," dedi. "Bizler varız ve ihtiyacımız olan da bu sadece."

Billy babasının yalan söylediğini biliyordu, çünkü kentte otururlarken bunun tam aksini söylerdi.

Komşularına telefon etmeye ya da bizzat kendisi gitmeye çekinen Angela küçük davet kartları alıp en iyi el yazısıyla doldurup on iki numarada Prout'ların, on dört numarada Metcalf'ların ve on beş numarada Bovis'lerin posta kutularına attı.

Billy'nin annesinin ev davetleri konusunda bir deneyimi olmadığından kızkardeşi Carol-Lynn'den yardım rica etti ve o da Caledonian Sokağı'ndaki pazardan yüklendiği sebzeler ve çiçeklerle geldi. Kadın evi şöyle bir dolastı, çöp öğütme makinesini, kahvaltı köşesini, gömme dolapları gördü, gerekli onaylama seslerini çıkardı, ancak mahalleden pek hoşlanmadığını da saklamaya çalışmadı. Yine de gününü yemek hazırlamakla geçirirken Angela'ya en son Londra haberlerini verdi ve saat altıda kendi üç çocuğunu beslemek üzere gitti. Zamanlaması kusursuzdu, çünkü Ray'la pek geçinmezdi ve o kapıdan çıkarken Ray de içeri giriyordu.

Billy için komşularla içki içilmesi Noelde televizyonda Oklahoma(!) müzikalini seyretmek kadar arzulanan bir şey olduğundan öyle incelikten uzak imalarda bulundu ki, Ray sonunda onun o gece Oliver'lere gitmesine izin verdi. Ancak Oliver'in babası son dakikada fikir değiştirip oğlunu ders çalışmaya zorlayınca Billy de babasının yanında oturup konukların gelmesini beklemeye başladı.

Saat tam sekizde oğulları Simon'la Ken ve Barbara Prout geldiler. Üçünün de üzerinde aynı giyecekler vardı: açık renkli blucin, beyaz tenis ayakkabıları ve krem

rengi kazaklar. Kanepeye yanyana dizildiklerinde arızalı bir televizyon ekranını andırıyorlardı.

Simon açık büfe biçiminde hazırlanmış sofranın başında oturamayacak kadar küçük ve sözdinlemez olduğundan Angela ona özel bir yer hazırlamıştı. Barbara odanın içinde ağır ağır dolaşıyor, sanki bir mezat için fiyat biçercesine iri gözlerle her şeyi inceliyordu. Angela fırından sosisleri çıkartırken mutfak aralığından kadınla konuşmaya çalıştı ama bir karşılık alamayınca hemen vazgeçti. Ray en iyi kadehlerini çıkartıp içki sundu ve sanki yaşamının her gecesini böyle geçirirmiş gibi rahat görünmeye çalıştı. Billy teyzesi Carol-Lynn'in kendisine ucuzluktan almış olduğu yakası kaşındıran daracık mor gömlek içinde çok rahatsız bir halde bu yerli törelerini sessizce seyrediyordu.

Ken Prout kendisinin gizli tutkusunun elişleri olduğunu anlatınca Billy hapı yuttuklarını anladı. Bir çivi çıkmayı beceremeyen babası hırdavatçı mağazalarının iskonto sistemlerine hiç ilgi duymazdı ve sıcak 'çerezler' daha ortaya çıkmadan dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu.

Ken elini kapı çerçevesi üzerinde dolaştırarak, "İşte cılanın mükemmel yanı," dedi. "Böyle bir şeyi asla doğada bulamazsın. Hoş, Barbara benim yaptıklarına pek önem vermez ya. O parayla alınan hazır şeylerden hoşlanır."

Neyse ki, o anda kapı zili çaldı.

Ray da, oğlu da kapıyı açmaya koşular.

Billy, Georgina Bovis'in kendisine birkaç numara küçük elbise giymişe benzediğini düşündü. Belki de küçük kızkardeşinin eşyalarını giyiyordu. Soluk göğüsleri ileri fırlamış, karnı içeri çekilmiş, eteği neredeyse göbeğini gösterecek kadar havalanmıştı. Doğada henüz keşfedilmemiş bir kırmızı renge boyanmış saçları eski Yunanlıları andıran bukleler içindeydi. Boğazına kadar inen turuncu makyajı öylesine koyuydu ki, sanki başkasının ka-

fasını takmış gibiydi. Dynasty dizisi sona ermekteydi ve o da Joan Collins gibi görünmeye çalışarak omuz vatkaları takmış ve bir futbol oyuncusunun gövdesine sahip görünümüne bürünmüştü.

Kocası Alan daha kırkında olmamasına karşın epey kiloluydu ve çenesi sarkmıştı. Cüssesini bir takım elbise için sokmuş, boynuna bir Marks ve Spencer kravatı takmıştı. Alan News of the World gazetesine reklam toplardı. Georgina çalışmak için, hatta herhangi bir hızlı hareket için yapılmışa benzemiyordu. Biri kendisine kibar insanların ağır hareket ettiğini söylemiş olmalıydı ki, odanın içinde bir sahnenin ağır çekimiymiş gibi yürüyordu. Bovis'lerin onbir yaşındaki kızları Sherry o gece futbol antrenmanına gitmişti.

Bon ve Daphne ne pahalı ne de ucuz olmayan bir şişe Chardonnay ve bahçeden toplanmış gayet ekonomik bir buketle geldiler. Neyse ki, çocukları gelmemişlerdi.

Angela televizyonda bir şov hostesi gibi konuşarak kocasına, "Bob ünlü bir uluslararası meşrubat şirketinin mali danışmanıdır," dedi.

Daphne Metcalf'ın bluzunun göğsünde bir dolmakalem işlemesi vardı ve ikinci cintonik kadehine uzanmış olan kocasına öfkeyle bakıyordu. Alan Bovis herkesi küçümseyen yazar komşusunu hiç sevmemişti. Kadın, biri beş metre yakınında sigara içecek olsa hemen kedi gibi kesik kesik öksürmeye başlar ve konuşurken insanın omzu üzerinden dalgın dalgın bakardı. Daha da kötüsü, kitapları pornografik pisliklerdi ve kocasının ilgisiz tavırlarına bakılırsa seks sahneleri deneyimden gelmemekteydi.

Barbara Prout yanmayan şöminenin önünde durmuş, sessizce elinde tepsiyle dolaşan Angela'yı gözetliyordu. Zaman zaman dikkati pantolonunu çıkarmaya çalışan Simon'a çevriliyorsa da, ne çocukla ne de başka bir şeyle ilgilenmiyor gibiydi.

Angela yemek odası masası herkesi alacak kadar büyük olmadığından ayakta yenilmesine karar vermişti.

Gayet güzel süslenmiş Salisbury kazciğeri tabağı ardından hem ucuz olduğı, hem kulağı hoş geldiğı ve hem de beslenecek o kadar insan olduğı için b6f stroganof verecekti.

Billy ise bu tür toplantılara alışkın olmadığından kendini güzel olmadığı halde egzotik olan insanlar tarafından sarılmış hissediyordu. Bu sinir ormanında neredeyse ağıstosböceklerinin cırcır seslerini duyacaktı ve o anda yukarda olup serin bir yalnızlık içinde kitabını okuyor olmayı isterdi. Salonda toplanmış grubu, bir Agatha Christie romanı karakterleriymiş gibi hayal ederek gayet özgün yollarla öldüröldüklerini düşündü. Georgina'nın boynuna saplanmış çelik bir çivi kadını duvara yapıştırmıştı; tel bir boğma ipi Ken'i masa başında debelendiriyordu; Alan'ın ağzından kanlar boşanırken parçalanmış bir martini kadehi elinden düşmekteydi; Daphne'nin bilgisayar klavyesine yerleştirilmiş jiletler...

"... hayalci bir çocuk, daha duyarlı. Aslında takım oyunlarından hoşlanmıyor, öyle değil mi Billy? Başını ki-taptan kaldırmaz, kitap okumadığı zaman da hayalinde hikayeler yaratır."

Annesi kendisini özel biriymiş gibi göstermeye çalışıyor ve bunda da başarılı olamıyordu. Hepsi de kendisine sanki bir müzede sergilenen zevksiz bir parçaymış gibi bakmaktaydılar. Billy dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu.

Ray konuşmalardan uzak duruyordu; grubun peşinde odada dolaşüyor, zaman zaman içkileri tazeliyor ve oğ-lunun örneğine uyarak ağzını açmıyordu.

Georgina dekoltesini biraz daha aşağı indirmişti. Bu gidişle sadece ilahi bir müdahale memebaşlarının ambalajı sıyrılmış meyve pastilleri gibi dışarı fırlamalarını önleyebilirdi.

Çeşitli köşelerde oturmuş ince karton tabaklardan (Carol-Lynne tabakları pazardan almış ve, "Islak bir şey koymadıkça idare eder," demişti) yerlerken Billy konuk-

ları pek de saklayamadığı bir dehşetle izlemekteydi. Ken Prout'un saçları dökülüyordu ve yanlış bir kararla kenardaki saçlarını uzatarak çıplak tepesini örtmeye kalkışmıştı. Ya çok dişi vardı ya da ağzı çok küçüktü; o yüzden konuştuğu zaman Muppet kuklaları gibi yüzü çarpılıyordu. Burnu kocamandı ve geniş açık gözeneklerle kaplıydı; sanki yüzünün bir kısmı muayene amacıyla özel olarak büyütülmüş gibi. Ken, merkezi Croydon'da olan büyük bir sigorta şirketinin muhasebecisiydi ve çoğu tazminat ödememenin yolunu bularak şirketine kazandırdığı paralara ilişkin olan tükenmez bir sigortacılık yaşamı hikayesi hazinesi vardı. Ama en azından onun söyleyecek bir şeyi vardı, oysa Barbara Prout'un tüm konuları elektrik süpürgesiyle emilip çekilmiş gibiydi. Billy onun uyuşturucu almış olduğunu tahmin ediyordu. Kadın oğluna sanki kendisinden nefret ediyormuş gibi bakıyordu.

Georgina Bovis boyalı tırnaklı parmağını Daphne Metcalf'a doğru uzatarak, "Seninle bir kere alışveriş yaparken karşılaşmıştık," dedi. "Sen bir yazarsın. Benim okuduğum neler yazdın bakalım?"

"Ben senin ne okuduğunu ne bileyim?" dedi Daphne kaba bir tavırla.

Georgina onun sözünü duymazdan gelerek sorulmamış bir soruyu yanıtladı. "Kocam Alan gazetede çalışır."

"Onun News of The World için çalıştığını söylediğini sanıyordum."

Bu arada Barbara kaz ciğerini titizlikle bölerek küçük kareye baktı. "Buna tam kıvamını vermekte zorlanırmısın?" diye sordu. "Ben hep sarımsağını fazla kaçırdım."

"Şey..." Angela kendisini desteklemesi için Ray'dan yana baktı.

Daphne evsahibesini kötü duruma düşürmeyi amaçlayan kibar-küçük-kız sesiyle, "Çok et var mı?" diye sordu. "Çünkü ben aslında vejetaryenim." Gerçekte vejetar-

yenliğe başlayalı üç ay olmamıştı ama bunu söyleyecek değildi.

"Çok üzgünüm," diye Angela telaşlandı. "Bilmiyordum. Size biraz salata verebilir miyim?"

"Siz hiç kaygılanmayın. Böylesi iyi. Baş yemek olarak ne var?"

Herkes Billy'nin annesinin masanın ortasına yerleştirdiği büyük toprak kaba bakıyordu. Kabin yan tarafında bir inek resmi vardı.

"Sebzesi boldur," dedi Angela umutsuz bir sesle.

Daphne kapağı kaldırıp baktı. "Sosun içinde yatırılmış. Herhalde hayvan kanını emmişlerdir."

Daphne'nin yanına gelen Georgina, "Bunu yıllardır yememiştim," dedi. "Böf stroganof, değil mi? Sanat öğrencilerkeyken tencereleri doldururduk bununla. Çok ekonomiktir. Paran kıtsa uzun zaman idare ederdin bununla."

Erkekler tabaklarını doldurup düşünceli tavırlarla çiğnemeye başladılar. Bir süre sonra sadece çiğnediler. Tabakları bel verip sızdırmaya başladı.

Billy annesinin Ken'in hikayeleriyle ilgilenir gibi davrandığını ama aslında ötekilerini nasıl dikkatle izlediğini ve kendi ailesinin doğru olanı yaptığından emin olmaya çalıştığını görüyordu. Angela'nın sesi akşam devam edip de, aralarında varolduğunu hissettiği sosyal engelleri yıkmaya çalıştıkça daha zarifleşiyordu.

"Ne kadardır burada oturuyorsunuz, Ken?" diye sorarken kocasını komşularının kadehlerini doldurması için şarap şişesini işaret etti.

"İki yıldan bir fazla," dedi Ken. "Mahalleye ilk gelenler arasındaydık. Evimizi tam zamanında aldık. Burada gayrimenkul fiyatları yakında çok yükselecek. Thatcher'in politikaları meyvesini vermeye başladı. Biz geldiğimizde bir sokak ötesinde tarlalar başlıyordu. Oğlanla ne kadar güçlük çektiğimizi tahmin edersiniz."

Ray şaşırması görünüyor olmalıydı ki, Barbara, "Çamurlara giriyordu," diye ilave edip sustu. Çatalıyla oynuyor, et parçalarını tabağı içinde iteliyor ama hiçbir şey yemiyordu. Konuşma kesildiği sıralarda da saatine bakıyordu.

Georgina birden hatırlamıştı. "Ray, bu sabah seni garajda gördüm, sanırım. Sen Esso'da o küçük cam kutudaki adamsın, değil mi? Pompaların ardındaki o komik tek kişilik hücredesin."

Meslek sahibi insanlarla dolu bir odada bu sözün ağırlığı hemen yerleşecekti. Georgina bunun farkına varamadı. Kocasını gözüne sokarcasına kadehini dikince öfkeli bakışlarını ona çevirdi. "O şişenin mantarını kaynatmadığın takdirde içinden bir damla daha çıkaramazsın."

Georgina'nın zehirli bakışları altında Ray'ın kadehini doldurmasına izin veren Alan, "Karımla tanıştın mı?" diye sordu. Kelimeleri ağzında yuvarlamasından yemekten önce de iki üç kadeh içtiği anlaşılıyordu. Aslında Farringdon'daki matbaacılara gitmişti ve öğleden beri içiyordu. "Monogaminin bir tahta parçası olduğunu sanır. Sakın ona fazla yaklaşma, yoksa içine düşersin. Aslında güzel kadındır ya."

Alan, "Bob sizin buraya Downing Street sayesinde yerleştirildiğinizi söyledi."

"İlerlemenin yoluna çıkmıştık sanırım," dedi Ray. "Bizim için epey bir şok olduysa da, artık alışıyoruz."

"Burası size güç gelmiş olmalı," dedi Ken.

Barbara el sürülmemiş tabağını bir kenara itti. "Tazminat alıyorlar. Öyle değil mi? Şimdi kira, sonra da satın alma seçeneği. Solcuların çılgın fikirlerinden biri. Maggie onları yerel kadrolardan çıkartıp atamadı." Yemek boyunca o da, kocası da başbakanın sanki eski okul arkadaşlarıymış gibi söz etmişlerdi.

Ray öfkeyle baktı kadına. "Herhangi bir seçeneğimiz yoktu," dedi. "Greenwich'de amcamın eski evinde oturu-

yorduk. Evin içinden yol geçirmek istediler. Yapabileceğimiz bir şey yoktu."

"Olmalıydı," dedi Ken. "Uzun vadeli yol planları istek üzerine yerel belediye meclisinden alınabilir ve karşı davalar genellikle başarıyla sonuçlanır. Yine de, her işte bir hayır vardır, değil mi? Burası sizin için bayağı bir basamak olmuş olmalı. O pis havadan çıkıp kırsala yerleşme şansının verilmesi hoş bir şey."

Billy annesiyle gözgöze gelmeye çalıştı ama Angela tatlı çeşitlerini sunmakla meşguldü. Tatlılarıyla gurur duyuyordu ama herkes satın aldığı krem şokolalardan istedi. Ken Prout konuşmayı hiç aksatmıyordu; partisinin geleneksel aile değerlerine olan sarsılmaz inancından ("Jeffrey Archer başkan yardımcısıyken parlamentoda bir daha telekız skandalı göremezsiniz."), "renkli kardeşler" sorunundan ve onların ayaklanma eğilimlerinden ("Haberlerde Güney Afrika'yı izlemeleri yeter kıpırdanmaya başlamaları için") ve muşamba döşemenin tehlikelerine kadar ("Sevgili hanımım eğer mantıklı bir ayakkabı giyseydi bileğini burkmazdı") değinmediği konu kalmamıştı.

Billy babasının herkesin evlerine defolup gitmelerini istediğini biliyordu. Bob eve kaç para kira ödedikleri gibi insanı güç duruma düşüren sorular soruyor, Daphne açılan her konuyu kendi yazılarına getiriyordu, Alan sarhoştı ve birden yorulmuş gibiydi, Georgina Ray'a işveli bakışlar yöneltmeye başlamıştı.

Annesiyle babası bu tür bir olayı başarılı sonuçlandırmak için gereken o rahat zarafetten yoksundular. Eğer elinde koz yoksa sosyal üstünlük oyunu oynamanın anlamı neydi ki? Eğer onlar komşuları için yeterli değilse, bunun tersi de doğrudur. Kimsenin hoş vakit geçirdiği söylenemezdi. Hepsi de bir tahlisiye sandalına binmişler ve durumu idare etmeye çalışıyorlar gibiydiler. Billy her an birinin umutlarını ayakta tutmak için bir şarkı söylemeyi önereceğinden emindi. Doğrusu daveti neden kabul ettiklerini anlayamıyordu.

Georgina bir fıkra anlatmaya başladı ama kocası kendisine engel olmaya çalıştı. "Tanrı aşkına, yine aynı şeyi anlatma," dedi. "Daphne, umarım katolik değilsindir, yoksa piskoposla ağız seksi hakkındaki bu fıkradan hiç hoşlanmayacaksın."

"Sözlü fıkra örnekleri her zaman toplamaya değer," diyen Daphne öylesine gülümsedi ki, odanın ısısı birkaç derece düştü. "Tarihi romanlarım için malzeme gerekli. Ben gerçeklerimi acımasızca araştırırım."

"Beni şaşırtıyorsun." Alan gülümseyerek burnunu kadehine gömdü. "Gerçekten uzun bir kitaptan sonra herhalde bitkin düşüyorsunuzdur."

Georgina, "Alan bana bu fıkrayı Arjantinlilerin Port Stanley'de yenildikleri gece gittiğimiz partide anlatmıştı," diye devam etti. "Çok iyi hatırlıyorum, çünkü en son o gece sevişmişti." Kaba ve alaycı bir kahkaha patlattı sonra.

"Ona kulak asmayın," dedi Alan. "Karımın klitorisi Harvey Nichols mağazasının zemin katındadır."

"Çok kabasın," dedi Daphne.

"Kadınlar neden bu kadar alıngan olurlar?"

"Kolaylıkla incindiğimiz için."

Billy'nin gözünde Metcalf'lar, Bovis'ler ve Prout'lar March'ların kentteki akrabalarından çok daha az ilginç insanlardı. Bir süre Simon Prout'u izledi. Çocuk krem şokolayı pantolonunun cebine dolduruyor, sonra burnunu karıştırıp bulduğu hazineleri yemeğine serpiyordu.

Georgina sigarasını krem şokolaya bastırarak Ray'e kendisinin göğsünü küçültme ameliyatına ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Daphne Angela'ya kendini geliştirmek istiyorsa daha çok okuması gerektiğini söyledi.

Bob Billy'ye bir uluslararası meşrubat şirketinin günlük politikasını anlatıyor, ama o da ilgilenmiş gibi görünürken on dokuzuncu yüzyıl sonlarında Dr. Van

Helsing gibi Karpat Dağlarında kurtlar tarafından kovalanmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordu.

Georgina Angela'ya kendisinin Este Lauder için serbest çalışan bir temsilci olduğunu ve yüzünün gevşemiş kasları için bir şeyler yapabileceğini söyledi.

Bob Ray'a Ken Prout'un kendisine sigorta poliçesi satıp satmadığını sordu.

Angela kahve isteyen olup olmadığını sordu, sonra mutfağa gidip sinirlerini yatıştırmak için çalışmaya koyuldu. Alan bir konyak istedi ve Ray evde yemek sonrası içilecek bir şey bulunmadığını itiraf zorunda kaldı.

Billy sıkıntıdan patlayacağını hissediyordu.

Neyse ki, gece erken sona erdi. Barbara Prout oğlunun hayalarına kremşokola sürdüğünü fark edince bir dehşet çılgılığı kopardı ve oğlanı kaptığı gibi odadan çıkardı. Ken birkaç dakika sonra kapının önünde March'ları sigorta etmeye çalıştı.

Bu, diğerlerinin de kalkmaları için işaret oldu.

Alan o kadar sarhoştur ki, kapının önünde ayağı kaydı, tüfek patlaması gibi bir sesle yellendi ve yere yuvarlandı. Georgina Billy'nin babasına bir veda öpücüğü kondurdu ve bunu yaparken de adamın kasıklarına sürtündü. Daphne bahçe kapısı önünde kollarını kavuşturmuş bir halde, yüzünde ekşi bir ifadeyle kocasını bekliyordu. Bob o bakışın ne demek olduğunu anladı ve kapı sohbetini, "Herkes iyi geceler," diyerek kısa kesti.

Ray ile Angela konuklarına veda ettiler, kapılarını kapattılar ve tartışmaya başladılar. Gecenin tam bir başarıyla sona ermediği fikrinde birleştiler sonra.

Billy yanına Robert Graves'in Yunan Mitolojisi ile Ira Levin'in Stepford Kadınları kitaplarını alarak odasına çıktı.

Annesinin, "Bizden hoşlanmadıkları belliydi," dediğini duydu.

"Umurumda bile değil," dedi Ray. "Ben de onlardan hoşlanmadım."

"Önemli olan o değil. En azından uymaya çalışmalıyız."

"Ne? Billy de onların çocuklarına benzesin diye mi? İstemem, teşekkür ederim."

Konu kapanmıştı. Bir daha evlerine kimseyi çağırmadılar ve üç aileden hiçbirisi de İnvicta Cross'taki ilk aylarında March'ları evlerine davet etmedi.

Yuvanın Tanrıçası

"Banliyö evleri tecrit edilmişliği, ilişki eksikliğini karakterize ederler ve insanların kendilerini hemcinslerine bağlayan dokunun parçaları olduğu hissini yaratan insani bağları yaratamazlar."

– Christopher Alexander

BILLY günlüğüne şöyle yazmıştı: "Korkunç bir şeyin olmasını bekliyorum. En kötü durumlar insana gelgit gibi habersizce gelir ve iş işten geçmeden ve tümüyle bağların kesilene kadar ne olduğunu anlamazsın."

Sonbahar, yerini erken ve sert bir kışa bırakmıştı. Çamaşır ipleri donmuştu, sokak ışıkları donla parıltıyordu ve İnvicta Cross'un dayanıklı köpek gezdiricileri yollarını kısaltmışlardı.

Billy'nin annesi bir akşam para kazanmanın yolunu bulduğunu bildirdiyse de, bundan pek memnun olmuş görünmemişti. Daha sürekli bir iş bulana kadar Val-U-Rite süpermarketinde kasiyer olarak işe girmişti. Billy bu işin onun için küçültücü olduğunu, mahallenin kadınlarına hizmet zorunda kalacağını biliyordu. İnvicta Cross'ta kadınlar önce evkadınlarıydı. Eğer çalışırlarsa mesleki işlere girerler, kentteki işlerine gidip gelirler, ya da eğer kasabada çalışacaklarsa ihtiyaç içindeki çocuklar için hayır faaliyetlerinde bulunurlardı. Yapacak bir şeyleri olması için çalışırlardı.

March ailesi ile diğerk herkes arasında gözle görülme-yen bir duvar yükselmişti. Mahallenin eski sakinleri sanki doğal düzen yerine gelmiş gibi rahatlamışlardı. Balmoral Close'un gayet güzel tüylerle döşenmiş yuvaları arasında beliren bu kargalar sonunda hizmet alanında doğal düzeylerini bulmuşlardı ve bir işçi ailesiyle sosyal ilişkide bulunmaktan huzursuzluk duyanlar bir kere daha rahat edebilirlerdi.

Billy kimi günler okuldan çıktıktan sonra sonu gelmeyen bir Land Rover, Volvo, BMW ve Mercedes araba dizisine servis yapılan garaja uğrardı. Babası pompaların yanındaki cam kutusu içinde oturur, hava temizleyicileri, antifriz, mikrodalga fırından çıkma enchilladalar, müzik kasetleri, barbekü mangal kömürleri torbaları sattardı. Dükkan benzin, çam ve kızarmış et kokardı. Yolun karşı tarafında bir Texaco garajı ve onun da cam duvarlı bir dükkanı vardı, böylece iki rakip bütün gün karşı karşıya oturup birbirlerine bakarlardı.

Ray'in oğlunun bütün gün garajda dolanıp da babasının yapacak pek az işi olduğunu görmesinden rahatsız olması üzerine Billy annesini ziyaret etmeye başladı. Ancak süpermarket yöneticisi onun annesinin dikkatini işine vermesini engellediğini söyleyerek kadın kasa başında oturduğu sürece mağazaya gelmesini yasakladı. Angela kasalarda oturan en yaşlı kadındı ve çevresi daha yirmisine gelmemiş yabancı kızlarla doluydu. Bunlardan bir ikisi dostça davranıyorlarsa da, çoğu ondan uzak durmaktaydılar ve zaten konuşacak fırsatları yoktu. Angela paketleri ve kavanozları alttan yüzüne vuran kırmızı X ışını üzerinden mekanik bir hassaslıkla geçirirken eski günlerini düşünür ve üzerine çöken uyuşukluğu önlemeye çalışırdı. Başını kaldırıncı bir yanında on yedi, diğerk yanında on beş kadının hep aynı hareketleri yaptıklarını görürdü. Bu, bir çift ayna arasında kısıtılıp kalmaktan farksız bir şeydi.

Çalışma saatleri çatıştığı için kocasını giderek daha

az görüyordu artık. Mahallesinden bir kadına hizmet ettiği zamanlar kibarca başını eğer ama bir şey söylemezdi. Çocukluğunda dikkat çekmeyecek biri olduğuna inandığından kendine güveni yoktu ve annesiyle babasının ettiği o tohumlar şimdi kök salma fırsatı buluyorlardı.

Geceleri sokağın öteki ucundaki fırtınadan zarar görmüş bir dizi meşe ağacı rüzgarda öfkeyle çatırdardı. Billy sokaktan rahatsız oluyordu. İlk bisiklet turunda Balmoral Close'un Windsor Terrace'la kesiştikten sonra geniş bir yay çizerek çorak bir araziyle son bulduğunu görmüştü. Genelde orada da bir site olması gerekirken yol tamamlanmamıştı. O noktada birden kesiliyor, asfalt ve kaldırım taşları çamur birikintileri ve öbek öbek otlarla son buluyordu. Bunu Oliver'e göstermişti. Billy küçük dünyalarının ucunda, en son sokak lambasının altında durup ağaçlar arasındaki rüzgarı dinlerken huzursuz oluyordu. Bu yarım kalmış sokak kendisini rahatsız ediyordu; büyük bir amaçla yapılmıştı ama hiçbir yere varmıyordu. Uygarlık burada sona eriyordu. Ötesi karanlıktı.

"Çok garip," diye fısıldadı. "Kasaba hiçlikten sadece birkaç metre uzakta."

Oliver, "Nereye gidersek gidelim, hiçlikten hep birkaç metre uzaktayız," dedi. "Arsaların üzerini asfalt ve tuğlayla kaplıyorlar ve bize bunun uygarlık olduğunu söylüyorlar. Ama sokaklar tekrar kaldırılabilir. Geçmiş... buradadır." Ayağını çatlak asfalta vurup geceye baktı. "Gerçekten büyük bir fırtına bu kasabayı kaldırdığı gibi bulutların içine çekebilir."

"Bunu görmek isterdim."

"Bunun için çok beklemen gerekmeyebilir," dedi Oliver.

Gözetleme Kulesi

"New York Kent Sağlık Müdürlüğü 1980 yılında acil müdahale gerektiren 1207 ısırma olayı saptamıştır ki, bu geçen yılın rakamından yüzde 24 daha fazladır."

– *United Press International*

KULE Billy'nin tahmininden daha yüksekti. Dört köşe tuğla kule, binanın geri kalan bölümünden daha eskiydi ama şimdi artık hepsi tümüyle bakımsızdı. Yakın zamanlara kadar elektrik enerji istasyonu olarak hizmet görmesine karşın bina su işleri müdürlüğününündü. Paslı madeni kapıların üzerinde hâlâ yıldırım resimleri çizilmiş uyarılar vardı ve tombul çelik direkler eski bir radyonun lambaları gibi yükseliyordu. Kule ise saçmasapan küçük balkonları ve ortaçağ havası veren süsleriyle bambaşka bir şeydi. Victoria çağında bir su kulesi gibi sıradan bir yapıya bile romantik bir hava verilmişti ve kule çevresindeki binanın değişen işlevine karşın ayakta kalabilmişti. Şimdi ise millerce çevrenin tek ilginç yapısıydı ve halka kapalıydı.

Billy bisikleti üzerinde durduğu yerden kulenin kenarında madeni bir merdivenin yükseldiğini görebiliyordu. Eğer iç merdivene açılan kapı kapalıysa o demir merdivenden ta tepeye kadar çıkıp kasabayı yukardan görmek mümkündü. Ancak tesisin çevresi kapalıydı; du-

varlarda dikenli teller vardı ve ana kapılara asma kilitler asılmıştı. Fakat herhangi bir güvenlik sistemi görül-müyordu.

Billy pazartesi günü okulda Oliver'e bundan söz etti.

Oliver gözlüğünü burnunun üstüne kaldırarak, "Çok tehlikeli," dedi. "Oraya girmeyi düşünmüyorsun herhalde. İki yıl önce bir çocuk girdi ve cereyan çarpmasından öldü. Kömür kesilmişti. Onu ancak süpürerek topladılar yerden."

"Ama cereyan artık kesilmiş olmalı."

"Kimbilir? Belki de yanlışlıkla açık bırakmışlardır."

Billy arkadaşına baktı. Oliver okulun en solgun yüz-lü çocuğuydu. Bu, kimi haftasonları babasına yardım et-tiği ("Ama sadece büroda, tabutların yanına girmem ya-saktır.") ve Bay Price da güneş yanığı bir yüzün yası bir kimseye saygısızlık olacağını düşündüğündendi.

"Sen kaç ölü gördün bugüne kadar?" diye sordu Billy. Kafeteryada oturmuşlar sınıfın futbol maçını sey-rediyorlardı. Oliver'le Billy takıma asla alınmayan dört çocuktan ikisiydiler. Diğerleri bir bacağı diğerinden kısa olan Raymond ve bir zamanlar öğretmenine kendisinin bir erkek bedeninde bir kadın olduğunu söylemiş olan Leslie'ydi.

"Pek çok," dedi Oliver. "Önemli bir şey değil. Hepsi birbirlerine benzerler. İstersen sana gösteririm."

"Baban izin vermez."

"Doğru, benim ölülere saygım olmadığını söyler o. Ahlaki boyutum olmadığı ve vicdan azabı diye bir şey bilmediğim için iyi bir katil olacağımı söyler. Esaslı, de-ğil mi?"

"Hem de nasıl. Ben çevremde hep ölü görür gibiyim."

"Belki de kasabanın tümü ölmüştür ve henüz kimse bunun farkına varmamıştır."

"Belki de senin baban tabuttan kâr etmek istemiş ve müşterilerini otobüs duraklarına dikmiştir."

"Belki de hepsi Uçan Hollandalı gibi lanetlenmişler-

dir ve alışveriş arabalarıyla sonsuza kadar süpermarket-
te dolaşmaya mahkum olmuşlardır."

Buna kahkahalarla güldüler. Billy yeni arkadaşıyla aynı frekansı paylaştıklarını hissediyordu. Oliver daha çok kitap okumak için teknoloji devriminden uzak kalmıştı ve o yüzden Billy'nin neden söz ettiğini rahatça anlıyordu. Diğer çocukların çoğu o harika video dünyası içinde kısıtılıp kalmaktaydılar.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Oliver.

"Sor bakalım."

Oliver peynirli ve turşulu sandviçinden bir ısırık alıp futbolcuların oldukları yeri belirten çamur bulutlarına baktı. "Buradan neden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Burası kuzenim Ashley'in evi dışında gördüğüm en sıkıcı yer. Ve o haftasonlarını Uzay Yolu'nun eski kopyalarını videosunda seyredip sürekli yanlışları bulup bunları şirkete yazmaktan hoşlanır."

"Ben buradan başka yerde yaşamadığım için kıyaslayacak bir şeyim yok. Yeni kasaba kurulmadan, daha sadece beş ev varken biz buradaydık."

"O zaman nasıldı buraları?"

"Bir ineğin osurduğunu yarım mil öteden duyardın. Babam boşandığında az daha taşınıyorduk, ama şimdi Crawley ölülerini de ele geçirdiğinden bir yere gitmeye niyeti yok. Crawley'de çok yaşlı vardır. Geçen kışın soğuk dalgasında az daha işi büyütüyordu."

"Londra'ya sık sık gider misiniz?"

"Biz hemen hemen hiçbir yere gitmeyiz. Babamın prostat hastalığı olduğundan haberlerin özetlerini ancak dinleyebileceği kadar oturabilir bir yerde."

"Yani Londra'ya bir kere olsun gitmedin mi?"

"Hayır. Babam oradan sanki yeryüzünün cehennemiymiş gibi söz eder. Annem sevgilisiyle olabilmek için oraya taşındı. Dick adında astımlı bir gezici ayakkabı satıcısı. İnsan ne kadar da düşebiliyor."

Billy iki gün sonra Oliver'i okulu asıp bir günlüğüne Londra'ya gitmeleri için kandırdı. Oliver'in cebinde hep para olduğundan, gezdirilme karşılığında yol parasını ödemeyi kabul etti. Cenaze evi sahibinin oğlu Croydon'dan daha büyük bir kent görmüş değildi. Babasının Londra nefreti karısının sadakatsızlığı ile içiçe geçmişti. Formaldehid kokusundan kaçmak için Sussex Downs'ın rüzgârlı ovalarına gider ve orada inek gübresi kokularını içine çekerdi.

Billy Oliver'le Londra'ya gittiği takdirde mistik bir şey olacağına ve kentin tanrıçasının kendisini kaybettiği için pişmanlığını gösterecek bir işaret sunacağına inanıyordu.

İki oğlan kararlaştırdıkları sabah East Grinstead istasyonunda buluştular, okul kravatlarını çantalarına tıktırdılar ve Charing Cross trenine bindiler.

Tren daha durmadan Londra'da indiler.

Villiers Sokağı'ndan nehir kıyısına inen merdivenlerin başında durup üzerine beyaz bir battaniye örtmüş, başını kaldırım kenarına dayamış sakallı bir evsiz barksız adama baktılar. Adamın yanında çömelmiş bir arkadaş elini tutuyordu. Çoktan unutulmuş bir kutsal kitap resmindeki figürleri andırıyorlardı.

Birkaç saat içinde kenti gezdiler, Waterloo Köprüsü altında tezgahlarını kurmakta olan kitapçıların yanında kahvelerini içtiler, Old Compton Sokağı'nda video oyunları oynadılar, Brewer Sokağı striptiz salonlarının pencerelerindeki kızları seyrettiler.

Öğleden sonra kentin merkezine döndüler, neredeyse bomboş olan Trafalgar Meydanı'nı dolaştılar. Billy büyük Landseer aslan heykellerine bakarken birden başlayan karla görüş alanı kapanıverdi. Oliver'e bakıp güldü. Kar! Aslanlar bir anda karların arasında kaybolmuşlardı. Kumrular bile yerlere konmuşlardı. Böylesine doğal bir olgunun bir kenti değiştirebilmesinden zevk duyan Billy sevinçle arkadaşının çevresinde zıplıyordu. Karların hiç

kuşkusuz nöbetçilerin şapkalarını doldurduğu Whitehall'a, Mall girişine baktı. Kraliçe'nin de bir anlığına masası başından kalkıp pencereye gittiğinden ve düşünceli bir tavırla yağan karı seyrettiğinden emindi. Bir dönüşümü böylesine çabasızca elde etmek ve kar sona erer ermez normale dönmek kentin sırlarından biriydi. Kentin başka sırları da vardı ama Billy bunların uygun zamanı gelene kadar gizli kalacağını biliyordu.

Gördükleri şeylerden başları dönmüş olarak döndüler. Oliver ertesi ay bir kere daha gitmeye karşılık kimseye bir şey söylemeyeceğine söz vermişti.

Tren İnvicta Cross'a girdiğinde hava kararmıştı. Sesiz kasabanın bir uçuş pisti gibi kesin aralıklarla dizili sokak lambaları yanıyordu.

Billy akşam yemeğine yetişmişti ama küçük evlerinin havasında bir gerginlik vardı ve annesi ağlamış görünüyordu. Yemekten sonra genelde televizyon çevresinde toplandıkları halde annesiyle babası mutfakta kalıp konuşmuşlardı.

Billy Angela'nın süpermarkette hakarete uğradığına ilişkin bir şeyler duydu. Dikkatle kulak verdi mutfığa. Ateşli bir tartışma. Ağır bir hakaret. İncinen duygular. İstifa konuşmaları. Billy annesiyle babasının seslerini kafasından kovarak dikkatini televizyona verdi; orada da genç bir artist kepekleri önlemenin yolunu bulduğu için yaşamının artık daha doyurucu olduğunu anlatıyordu. Sıkılan Billy kalkıp odasına çıktı.

Odasına girince ışığı yakıp eserine baktı. Kendisine yardım edecek bir kardeşi olmasını isterdi. Belki de yardımcı olarak Oliver'i alabilirdi. Elektrik konusunda yardıma ihtiyacı olacaktı.

Billy karton, plastik ve balsa tahtasından kasabanın büyük bir modelini yapıyordu. Şu anda kadastro haritasına göre yolları hazırlayıp ölçüleri almaktaydı. İnşaatçıların unuttukları iki metrekairelik bir sunta parçası üzerinde sadece birkaç bina vardı. Ancak okulu ve süper-

marketi de koymak için bir parça daha sunta bulması gerekecekti. Elindeki haritadan ölçüleri ve koordinatları tam olarak saptayabilmişti bile ama modele can vermeyi başaramamıştı. Binaların arkalarını, bahçelerini, sokaktan görünmeyen kısımlarını canlandırmanın yolu yoktu. Invicta Cross'un bulunabilecek fotoğrafları kasaba merkezindeydi ve bunları oradan almanın olanağı yoktu. Yerin ruhunu yakalamak için daha başka bir şeyler gerekecekti.

Billy modele neden başladığını bilemiyordu. Eğer orada rahat yaşayacaksa bunu yapmasının gerekli olduğunu hissetmişti sadece. Hiç olmazsa bu mutfak saatini parçalara ayırıp sonra tekrar birleştirmekten (bunu sıkıldığı zamanlar dedesi yapardı ve şimdi de babası yapmaya başlamıştı) daha yapıcı bir uğraştı.

Yarım saat sonra annesiyle babası yeniden tartışmaya başlayınca Billy kasetçaların sesini biraz daha yükseltti ve minyatür kasabayı bırakıp kütüphaneden aldığı Angus Wilson'un Cinayet Ansiklopedisi'ne döndü. İnsanların birbirlerini öldürmek için buldukları garip nedenler karşısında dehşete düşüyordu. En fazla sadakatsızlık neden olmaktaydı, sonra da iç sıkıntısı, hoşgörüsüzlük ve kendini beğenmişlik geliyordu. Katiller kimi zaman tüm yaşamları boyunca normal insanlardı ve sonra kısacık bir an içinde öyle korkunç bir cinayet işliyorlardı ki...

Annesiyle babası aşağıda tartışırken Billy kitap elinde olduğu halde uyuya kaldı.

*

Billy cuma günü okuldan erken çıkıp su kulesine gitti. Oraya vardığında hava kararmaya yüz tutmuşsa da, yanında bir elfeneri, resim defteri ve babasının sandık odasında kurduğu atölyeden aldığı araç gereç vardı. Ray'ın pensi yan kapıların bağlı olduğu paslı zinciri kesecek kadar güçlü değilse de, Billy getirdiği naylon ipin

yardımıyla sarmaşık kaplı duvarı tırmanıp içeri girebilirdi.

Kule kapısı modern bir Yale kilidi takılmış olduğundan daha sorunluydu. Ancak mimari biçem gereği kapının hemen üstünde iki sahte ok mazgalı yapılmıştı ve bunlar yıllar boyunca çok hasar gördüklerinden yumuşak kırmızı tuğlaları yerinden çıkartıp içeri girmesi güç olmadı.

İçerdeki dondurucu soğuklukta bir odadan bir merdivenle yukarı çıkılıyordu. Billy güvercinlerin koku ve gürültüleri arasında yukarı çıktı ve karşısına çıkan küçük bir kapıyı zorlayarak açtıktan sonra kendini tüm kasabaya kuşbbakışı bakan kemerli bir odada buldu.

Buradan bölgeyi iyice inceleyebilecek ve modeline eksik olan form ve rengi katabilecekti. Billy Balmoral Close mahallesindeki küçük evin çevresindeki sokaklara bakan kuzey duvarında kendine bir yer açarak çizmeye başladı.

Büyücünün Kızı

"Florida'da Clearwater'de oturan David Demers üç bacaklı köpeğinden kurtulmak için hayvanı bir bowling topuna bağlayıp otoyolun ortasına bırakması nedeniyle Amerika'nın her tarafından ölüm tehdidi almaktadır."

– *West Palm Beach Post*

RAY karısının mutluluğunu önemserdi, ama ona yardımcı olacak bir şey yapamazdı. Olanlar bir erkeği rahatsız etmeyecek şeylerdi. Gerçekten de, konunun neden açıldığını anlamakta bile güçlük çekmişti.

Billy'nin babası için kadınlar esrarengiz yaratıklardı ve hep de öyle kalacaklardı. Televizyon programlarında kocalar karılarına besledikleri duyguları dile getirirlerken Ray onların dünyasının dışında kalırdı. Annesi evini bir ustabaşı gibi yöneten çalışkan ve aksi bir kadındı ve hiçbir erkeğe düşüncelerini açıklamazdı. O günlerde duygularını açıklamak bir zayıflık belirtisiydi. Babası da buna sessizce razı olmuştu. Şimdi de Ray karısını anlamaya çalışıyordu.

Süpermarketteki diğer kadınlar, diğer çalışanlar değil ama müşteriler Angela'yı görmezlikten gelmekteydiler. Barbara Prout, Daphne Metcalf, Georgina Bovis ve

diğerleri ona soğuk davranıyorlar, öyle yapmadıkları zaman sözde aralarında fısıldaşıyormuşlar gibi hakaret ediyorlar, işini güçleştiriyorlar, bir malı yazdıktan sonra değiştiriyorlar, raflar arasındaki yolları alışveriş arabalarıyla tıkıyorlar, servis konusunda yüksek seslerle şikayette bulunuyorlardı.

Ray bir mahalle süpermarketinde küçümsenmenin dünyanın en kötü şeyi olmadığına ve İnvicta Cross'un yine de yaşanacak iyi bir yer olduğuna inanıyordu. Karısına Brunswick Caddesi'ndeki toplum merkezine gidip bir iki yerel derneğe katılmasını önerdi.

Angela sosyal bütünleşmede fazla becerikli değilse de, kasabanın günlük yaşamının dışında kalmamaya kararlıydı. Kadınların hizipler oluşturup yeni yüzleri kabul etmeyi güç bulmalarını anlıyordu, ama bu kendisini reddetmekteki şiddeti anlayamıyordu. İster süpermarkette çalışıyor olsun, ister kendi alışverişini yapıyor olsun, kendisine yönelik kaçamak bakışların ve alaycı ses tonunun farkındaydı ve her an bir küçümsenme ile karşılaşmayı bekliyordu. Böyle bir şey olduğunda da bunu hemen o akşam kocasına yetiştiriyor ve onun çaresizliğinin giderek artışıını seyrediyordu.

Angela, İnvicta Cross Toplum Merkezi'ne gitti, kimi zaman Balmoral Close'un öteki ucunda bir eve girdiğini gördüğü Sandra Brickett adındaki genç bir kadınla konuştu. Sandra ona kadın kulüplerinin çoğunun o anda üyeliklerini dondurmuş olduklarını üzülererek bildirdi. Golf kulübünde bir açıklık olabilirdi ama onun da giriş ödentisi çok yüksekti. Bunu Angela'nın ödeme imkanlarının dışında olduğunu ima edercesine, neredeyse sevinierek söylemişti.

Billy'nin annesi bunun üzerine İnvicta Cross Örgü Derneği'ne girdi, hiçbir yetmişin altında olmayan beş altı kadınla tanıştı. Kadınlar hiç konuşmadan şişlerini takırdatıyorlar ve zaman zaman da mesane sorunlarından söz ediyorlardı. Bu, Angela'nın ilk ve tek ziyareti oldu.

Çalışma saatleri kendisine fazla bir zaman bırakmıyorsa da, Angela sanat kulübüne, bisiklet kulübüne ve kütüphane kulübüne girmeye çalıştı ve her seferinde Sandra Brickett kendisine kayıtların o an için dondurulduğunu bildirdi. Ray karısının hikayelerini dinlemekten bıkınca Angela rahatlamak için oğluna döndü ve Billy her kabalığı kırmızı not defterine kaydederek bunların cezasız kalmayacağını bildirdi.

Ray'in kendi sorunları vardı; March ailesi her ne kadar sermayeden yiyorlarsa da, ellerinde fazla bir birikim yoktu. Daha fazla para kazanmanın bir yolunu bulamadıkları takdirde, kirası her ne kadar az da olsa, evden çıkmak zorunda kalacaklardı. Ray Croydon'daki bankasına gittiğinde görüşebildiği küçük memurun kendisine önerdiği tek yol ya daha fazla para getiren bir iş ya da satacak bir şey bulması olmuştu.

Ancak gariptir ki, bir şey satma fırsatı geldiğinde ondan yararlanamadı.

Kasım ayı başları için epey ılık bir pazar günüydü. Sokağın haftalık oto cilalama maratonu başlamıştı; sabunlu su dolu kovalar arabaların üzerlerine boşaltılıyor, tornavida uçlarıyla Simonize ve T-Cut kutuları açılıyor, araba içleri çeşitli spreylelerle çam ormanlarına dönüştürülüyordu. Tam o sırada Ray March'a bir ziyaretçi geldi.

Uzatılan elin sahibi uzun boylu, otuz otuz beş yaşlarında, sarı saçlı, güleç yüzlü yakışıklı bir adamdı. Adı Justin Brickett'ti. "Karım karınızı tanıyor sanırım," dedi.

Böylesine dost tavırlara alışkın olmayan Ray geri çekilerek komşusunu evine aldı. Mutfaktan çıkan Angela'nın yüzünde de kocasının yüzündeki şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu gayet şık giyimli erkeğin Sandra Brickett gibi çirkin ve kendini beğenmiş bir kadınla evli olmasına inanmak gerçekten güçtü.

"Bayan March, çok memnun oldum," diye adam Angela'nın elini sıktı. "Sizin hakkınızda o kadar çok şey duydum ki."

Angela adamın elini sıkarken onun neler duyduğunu tahmin edebiliyordu. Justin'in üzerinde kırmızı kaşmir bir kazak, kareli mavi bir pantolon, ayaklarında püsküllü mokasenler vardı. Tipik bir Amerikan golfçusunu andırıyordu.

"Umarım artık yerleşmeye başlamışsınızdır," diye adam salona girdi.

"Eh, pek..."

"Birkaç dost bulmak iyi bir şey," diye adam kadının sözünü kesti. "Aslında bütün iş ailelerin bir araya gelmeleri, arkadaş olmalı, hoşça vakit geçirmeleridir, değil mi? Hristiyan yardımseverliğinin başlangıcı budur işte."

Ray, bir başış isteyecek, diye düşündü. Bugün pazar ve o da Tanrı'nın takımından. Lanet olsun.

"Karım herhalde size benim merkezdeki ve St. Peters'deki Genç Hristiyanlar Derneği'ndeki çalışmalarım-dan söz etmiştir."

Angel ilk savunma hattı gerisine çekilerek, "Bir fincan çay içer miydiniz?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, Angela. Umarım beni fazla laubali bulmuyorsundur."

Justin bir pipo çıkartıp yaktı. "Güzel bir bahçeniz var. Burasının bir iki yıl önce işe yaramaz bir arsa olduğunu düşününce insan bunu daha çok takdir ediyor. İki ev arasında kalan arsayla bir şey yapamayınca bu evi inşa ettiler, bunu biliyor muydunuz? Kimse satın almak istemeyince ev düşük bir fiyatla devlete satıldı."

"Demek bu sokak hakkında epey bilginiz var."

"Ben biraz da emlak işleriyle uğraşırım. Danışmanlık yapar, sorunları çözümlerim falan. Mahallenin en eski sakinlerinden biri olarak çevreyi gerçekten iyi tanırım. Burada da bir sorunuz olduğunu düşündüm." Puposunun sapıyla cama vurdu.

"Nasıl bir sorun?" diye sordu Ray.

"Toprak oturması." Piposundan çıkan duman bir halka olarak cama yaslandı. "Arkanızdaki arazi bataklıktır.

Çok geçmeden mahallenin arkalarına doğru yeni binalar yapılacak ve o zaman da bölgenin su dengesi kötüye gidecektir. Buraya başka inşaat yapmamalarını tavsiye etmiştik. Bataklık aslında hiç kaybolmaz, sadece sınırda tutulabilir. Bir süre sonra bahçeniz çöktüğü takdirde bunu hiçbir sigorta şirketi tazmin etmeyecektir. Tabii siz de bu arada suyun drenajı için büyük paralar ödeyeceksiniz."

Angela kaygıyla baktı kocasına. Justin yine bahçeye döndü, ama bu kere gözleri uzaklarda bir yere aç bakışlarla dikilmişti. "Aslında siz bu işten bir miktar para bile kazanabilirsiniz."

"Ya? Nasıl?"

"Şu yan yolunuzu görüyor musunuz? Eğer bunu ve garajı kaldırırsanız ve çitinizi buraya kadar çekerseniz geriye tam bir kare kalır."

"Tam bir kareyi ne yapacağım ki?"

"Satarsınız. Gayet güzel bir arsa olur."

"Ama orasının çöktüğünü söylemiştiniz."

"Eğer ticari bir işletmeye satarsanız inşaatı yapacak şirket önce toprağın drenajını yapar. Bu artık sizin sorumluluğunuz olmaz."

Ray genelde böyle bir şeyi dinlemezdi ama hâlâ ödemek zorunda olduğu fatura dağını hatırlamıştı. "O zaman arabamı sokakta park etmek zorunda kalırım."

"Bu bir sorun olmaz herhalde." Justin, March ailesinin boyaları birbirine uymayan arabasını görmüş olmalıydı.

Hâlâ şaşkınlığı geçmemiş olan Ray, "Ama geriye çok küçük bir bahçe kalır," dedi. "Bizim daha önce hiç bahçemiz olmamıştı."

Justin piposunun dumanları arasından eğilerek gülümsedi. "Benim demek istediğim şu: eğer para sıkıntısı çekiyorsanız, bu para kazanmanın iyi bir yoludur."

"Bizim para sıkıntısı çektiğimizi kim söyledi? Durumumuz gayet iyidir."

"Pekala, dostum, kızmaya gerek yok, biraz hazır para kullanabileceğinizi bir kuş kulağıma fısıldamıştı da."

"Bunu kim söyledi? Bizim paraya ihtiyacımız olduğunu söyleyen kim?"

"Boş ver dostum, sadece bir fikirdi işte."

"Eh, o her kimse ona bir daha kendisini ilgilendirmeyen işe burnunu sokmamasını söylersiniz."

"Ben seni kırmak istemedim, Ray. Yardım etmek istedim sadece. Böyle bir arsayla ilgilenecek birini biliyorum ve düşündüm ki..."

"Ne düşündüğün umurumda bile değil," diye Ray öfkeyle adamın sözünü kesti. "Biz ne senden ne de arkadaşlarından yardım istemiyoruz."

Angela o sırada dolu bir tepsiyle yanlarına döndü.

"Çaya kalamayacağım, Bayan March, ama yine de çok teşekkür ederim. Yemeğe konuklarımız var, hemen dönmeliyim. Sizi arasına St. Peters'deki sabah kahvelelerinde görmek isterim."

Justin Brickett ardında Old Briar tütünü kokuları bırakarak çıkıp gitti.

Ray sinirden kendini kaybedecek gibiydi. "Karısına paraya ihtiyacımız olduğu hakkında bir şey söylemiş miydin?"

"Elbette ki, hayır. Onu öyle kıracak ne söyledin ki?"

Billy holden bisikletini alıp da bir ceset görmeye gittiğini söylediğinde annesiyle babası hâlâ ziyaret konusunda tartışıyorlardı.

*

Yaprak duvarının ardından gelen limon yağmuru Billy'yi öylesine şaşırtmıştı ki, bisikletinin arka tekerleği kaydı ve kendisi de didonun üstünden ıslak çimenlere fırladı.

Kız çitin ardından sessizce çıkıp ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Billy üstünü süpürürken limonlar sokağa doğru yuvarlanıyordu.

"Kesekağıdının dibi ıslaktı," dedi kız. "Birden patlayıverdi. Sen iyi misin?"

Billy bisikletini kaldırıp kontrol etti. Bir hasar görünmüyordu. Şaşkın bir halde çevresine bakındı.

"Bu kadar limonu ne yapacaksın?"

Kız limonları toplamak için çömeldi. "Annem istedi. Suyu tenine yararlıymış." Billy kıza dikkatle baktı. Arkaya taranmış kumral saçlar, eski bir okul yağmurluğu, çubuk gibi bacaklarda kalın siyah çoraplar.

Kız limonları jimnastik torbasına doldurarak, "Adım April Barrow," dedi. "Sen kimsin?"

"Billy March. Aynı okula gidiyoruz."

"Biliyorum," dedi April. "Seni gördüm. Hiç arkadaşın yok, değil mi? Hep tek başına oturuyorsun." Sesi neredeyse umutlu gibiydi.

"Arkadaşım çok," dedi Billy kendini savunurcasına. "Sen görmemişsin."

"Önemli değil aslında, benim de arkadaşım yoktur." Kız kalkıp gökyüzüne baktı. Gaveston Crescent'in öte yanında kara fırtına bulutları toplanıyordu. "Yağmur her an başlayacak. Ben gitsem iyi olacak."

April'i o anda bırakmamak her nedense önemli gibiydi. Billy çitin altında bir limon daha bulup kıza uzattı. "Arkadaşın olmadığını herkese söylememelisin. O zaman senin bir kusurun olduğunu düşünürler."

Kız limonu aldı, torbasının fermuarını çekti, gitmeye hazırlandı. "Benim bir kusurum yoktur."

"Buradan anormal bir şey görmüyorum zaten."

"İnsanlar dışardan hep aynı göründüklerinden aslında nasıl olduklarını bilemezsin. İnsanlar arı kovanına benzerler. Yüzeyden pürüzsüzdürler ama içleri öfkeli ve kaynıyordur."

"Huzursuzsun, şu halde?"

Kız dönüp Billy'ye baktı.

"Elbette."

"Neden?"

"Bunu gerçekten bilmek istemiyorsun. Benimle ilgili olduğunu sanmamı istiyorsun. Arkadaşımmış gibi davranacak, sonra da canıma okuyacaksın. Carrie filmini gördüm. Bana sınıfta Carrie diyorlar zaten."

"Sen beni yanlış anlamışsın." Billy bisikletini yakınındaki bir ağaca dayayıp kollarını kavuşturdu.

April aşağı yukarı aynı yaşıydı ama biraz daha uzundu, Oliver kadar soluk tenli olmasına karşın mak-yaj yapmamıştı. Yanakları 1930'lardan kalma bir reklamdaki çocuğunkiler kadar pembeydi.

April bir an dudaklarını büzerek düşündü. "Babam ben yedi yaşındayken öldü ve annem çıldırdı, o yüzden teyzemle oturdum. Doktor sonra annemin iyileştiğini söyleyince buraya taşındık. Ama annem iyileşmedi, sadece duygularını saklamayı öğrendi. Hastalığını bana geçirecek ve ben de bunu önlemek için hiçbir şey yapamam."

"Delilik öyle bulaşmaz."

"Bu irsi bir hastalık, Billy March ve benim ailemde pek çok deli vardır. Bizler genç ölürüz ve bunun suçu sadece bizdedir. Tobias Smolett bir zamanlar, 'Ülkenin yarısı deli ve öteki yarısı da pek akıllı değil,' demişti. Günümüzde sıradan insanlar bile garip davranıyorlar. Bu baskıya bir tepkidir. Anormallik statükoyu bozar. Doğa yabancıyı yok eder. Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum."

"Bir dakika! Belki de bir ara yine görüşür ve normal bir şekilde konuşuruz, olmaz mı?" Billy bisikletini alıp kızı izlemeye başladı. İlk iri yağmur damlaları kaldırımını lekelemeye başlamıştı. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın. O deli oyunu buradaki insanları kandırabilir, ama beni değil. Ben senin içini okuyorum. Sen arkadaş olmak istiyorsun."

Yağmur hızlanmıştı. Kız gabardin başlığını çekince gözleri gölgede kaldı. "Öyle düşünüyorsun demek?"

"Evet."

"Peki, bu isteğim karşılık buluyor mu?"

"Kesinlikle."

"Annem benim garip fikirlerim olduğunu söyler."

"Benim de pek garip fikirlerim vardır."

"Birini söyle."

Billy kafasını zorladı. "Bu Invicta Cross'un aslında bir mezarlık olduğunu düşünüyorum. Buradaki herkes ölü ama gömülü durmuyorlar."

"Bu hiç garip değil," dedi April. "Bence burası mükemmel bir yer. Boş arazi dışında. Oralarda garip biçimli ağaçlar ve ot öbekleri var. Hepsi yanlış yerlerde ve hiçbir yer yeteri kadar düz değil."

Kız sonra sağanak haline dönüşmüş yağmurun ardında kayboldu ve Billy, April Barrow'un deli mi yoksa sadece sıkılmış mı olduğunu anlayamadı. Acaba o son sözle ne demek istemiş olabilirdi ki?

Gümüş Klips

"1989'da Doğu Londra varoşlarında arabalardan yiyecek atma modası başladı; 54 yaşındaki bir adam jogging yaparken atılan bir lahanadan yaralandı; 58 yaşında bir kadın atılan bir yumurta ile bir gözünü kaybetti ve bir adam bir turp ciğerini delince öldü. O zamandan sonra 23 vaka daha olmuş ve kavunlar, lahanalar ve yumurtalar atılmıştır. Polis bu saldırıların arttığından korkmaktadır."

– *Daily Telegraph*

JUSTIN Brickett kendisini bomboş sokaklardan ayıran cam duvarın önünden çekilerek İnvicta Cross Toplum Merkezi'nin birinci katındaki bürosuna döndü. Acil olan düzinelerce pembe ve mavi dosya kendisini bekliyorsa da, bu sabah huzurlu çalışmıyordu. Ray March ile konuşması bir türlü aklından çıkmıyordu. Mahallesi-nin kentin başarısızlarıyla kirlenmesinden hoşnut değildi. March'lar gibi insanlar beladan başka şey getirmezlerdi; çocukları küstah ve tatminsiz olurlar, istenmeyen kişilerle ilişki kurup sınıfta isyan tohumları ekerlerdi. Justin'in din bilgisi öğrettiği Sherington Lisesi öğrencileri kentlerde yaşanan serüvenlerin hikayeleriyle kolayca ayartılabilirlerdi. Bir an sakın sakın sınavlarına hazırlanırlar, bir an sonra da başbelası bir işçi orkestrası hay-

ranları olurlar, kasketlerini ters giyerler ve ortalıkta zenci kentli çocuklar gibi salına salına dolaşırlardı.

Justin böyle bir şeyin orada olmamasına kararlıydı. Toplumların içlerinden yozlaştığını, bir iki çürük elmanın herkesi nasıl bozduğunu okumuştı. Ray March'ın öfkesine tanık olmuştu: yavrularını savunan bir çöplük köpeğinin öfkesi. Yazık olmuştu doğrusu, kendisi gerçekten anlaşıp anlaşılmadığını ummuştu ve şimdi ise artık buna olanak kalmamıştı.

Justin parmaklarını parlak kıvırcık sarı saçları arasına sokarak tuttuğu soluğunu bıraktı. Ne yapmalıydı? Ne yapılabilirdi? Masanın üstünde trampet çaldı parmaklarıyla. İskan dosyasını çıkartıp en üste koydu.

March'ların evi gerçekten de mahallede inşa edilen son evdi. Invicta Konut Şirketi yatırımından en fazla geliri elde etmeye kararlı olarak on üç numarayı daha önce yapılmış binaların arasına sıkıştırmış, arkadaki araziye girişin sınırlı olacağı gerçeğini görmezden gelmişti. O sıralarda bu bir sorun olmamıştı. Mahallenin arka tarafında kimsenin ilgi göstermediği geniş bir çorak alan vardı.

Ama ondan sonra genç işadamları olan Yuppie'ler ortaya çıkmışlardı.

Emlak piyasası birden canlanmış, kasaba Londra'nın fazlalığını yüklenince devlet yardımı almaya başlamış ve herkes ucuz arazi peşine düşmüştü.

Justin de bu işten para kazanılacağını anlayınca arazinin artık çalışamayacak kadar yaşlanmış iki çiftçi kardeşe ait olduğunu saptamıştı. İki kardeşten biri hastalanınca durumları kafalarına dank etmiş ve sağlıklı kardeş Justin'in emlak şirketinin cömert teklifini kabul etmişti.

Plan çok basitti; Brickett'ler gerek kilise bağlantıları, gerekse Invicta Cross Toplum Merkezi'ndeki çalışmaları nedeniyle komşularıyla bir kooperatif kurmuşlar ve araziye alacak parayı kısa zamanda toplamışlardı. Ancak arazinin olduğu gibi korunarak bir piknik alanına dö-

nüştürüleceğini uman saf satıcıya alanın bir golf alanına çevrilmesi planlarının bile hazırlandığını söylememişlerdi. Toprak bunun için mükemmeldi. Kasabanın ciddi paraları çekmesi için böyle bir yere ihtiyacı vardı.

Ama bir pürüz çıkmıştı.

Invicta Şirketi'nin Balmoral Close'un bir ucuna bir konut daha yapacağı kimsenin aklına gelmemişti. Belediye meclisi inşaat şirketinin buna hakkı olduğuna karar vermişti. Böylece bir plan diğerini bozmuş oluyordu. Çiftçiler araziye satıp çekilmişler ve arazi de Balmoral Close Kooperatifi'nin olmuştu. Ama golf alanını yapması için başka bir şirketle yapılan anlaşma şimdi süresiz olarak ertelenmişti. Çünkü araziye giriş imkanlarının sınırlı olması belediyenin asgari inşaat yasalarıyla uyuşmaktaydı.

March ailesi bir altın madeninin girişini kapattıklarının farkında olmadan on üç numaraya taşınmışlardı.

Justin ile ortakları March'ların arazisinin tümünü istemiyorlardı. Kendilerine beş metrelik bir giriş yeterliydi. Burası planlanan kulüp binası ve spor mağazasının araba giriş yolu olacaktı. Alanın girişini değiştirip kuzeye almayı düşünmüşlerdi ama orada da toprak inşaatın temelini taşımayacak kadar yumuşaktı ve arazinin sorunlu su düzeyi nedeniyle golf alanında yapılması gerekli olan yapay göl de ancak oraya yerleştirilebilirdi.

Devlet eve keşke orta sınıftan bir aile yerleştirmiş olsaydı, diye düşündü Justin. Bu tip insanlar arsa ve toplum değerlerini anlarlar ve mantık yolunu görüp arsalarının bir kısmını satmaya veya değiştirmeye hemen razı gelirlerdi. Oysa March'ları bir kere ziyaret onlar hakkında bilinecek her şeyi öğretmişti kendisine. Bunlar zanaatkarlar, işçiler, teknisyenler, terziler ve marangozlar soyundan gelmekteydiler. Başları hep öne eğik işçi karıncalardı, evin ekmeğini sağlarlar, karılarını döverler, devleti parazit gibi sömürürler, gayrimeşru çocuk yetiştirir-

ler, en son model Ford araba ile en büyük ekranlı televizyondan başka bir şeye özlem duymazlardı.

Justin bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu; bunları başkaları da izleyecek ve toplumun burada yaratmak için o kadar uğraştığı şey sulandırılıp yok edilecekti. Kent çocukları uyuşturucu taşırlar, anababaları ahlaki özgürlük getirirlerdi. Bu kötü huyların yayılması belki de doğal bir şeydi, dürüst insanların karşı koyacak güçlerinin olmadığı zamanın bir hastalığıydı.

Justin Brickett bir an bile düşünmemişti yanılıyor olabileceğini. Ona kalırsa yoksulların dünyaya sahip olmaya hakları yoktu.

*

Billy annesiyle babasına asla söylememeliydi. Babasının ölümüne karşı davranışı Victoria çağından kalmaydı. Ani ölümün önceden gelen habercileri ve uyarılarını ara-maktan mutlu olan Ray önünde konunun ciddi olarak tartışılmasını hâlâ yasaklamaktaydı. Oğlunun bir cenaze evine götürülüp de bir cesedin gösterilmiş olması kendisini çok rahatsız etmişti. Sanki ölüyü görmekle her nasılsa ölümü çamurlu bir ayakizi gibi evlerine sokmuş oluyordu.

Ray'ın korkuları yaşlı bir teyzesinin ölüsünün salonlarında rahat yatağında yattığını görmekten kaynaklanı-yordu. Annesinin uzun hastalığı da ondan sonra başlamıştı. Çocukluğu kafasını saçmasapan şeylerle dolduran körinançlı akrabaların renkli uyarılarıyla geçmişti: kediler çocukların ölü doğmalarına neden olurdu, bir iskemleyi masanın üzerinden geçirirsen mutlaka bir tartışma başlardı. Eski mahallelerinde bu inançlar rahatlıkla kabul edilirdi. Oysa burada İnvicta Cross'ta, steril sokaklar üzerine çöken sağduyunun soğuk ışığında Ray elinden geldiği kadar uyum sağlamaya çalışıyordu.

Billy'ye Oliver'le arkadaşlık etmesini yasaklayamazdı; çocuğun başka arkadaşı yoktu. Ama bundan sonra oğ-

lanı evde daha çok tutmaya çalışacaktı. Garajda vardiya usulü çalıştığından oğluyla fazla ilgilenemediğinin farkındaydı. Ancak olayların gelişmesi bu kaygısını gerektirmeyecek, evde çok daha fazla zaman harcayabilecekti.

Kasımın ikinci haftasının ıslak bir salı sabahı bir müşteri on sterlinliklerle dolu gümüş bir para klipsinden çıkardığı bir banknotla aldığı kurşunsuz benzinin parasını ödedi. Dr. Ernest McMann adındaki müşteri o akşam garaja gelip gümüş para maşasını tezgahın üzerinde bıraktığını söyledi.

Doktor garaj müdürüyle görüşmek istedi, Ray ima yoluyla dahi hırsızlıkla suçlanmaktan öfkeleni ve bir tartışma başladı. McMann kasabanın aile doktoruydu ve herkes onun sözüne güvenirdi.

Ray'dan on altı yaş küçük olan Dave adındaki patronu, "Yanlışlıkla cebine atmış olmadığından emin misin?" diye sordu. Ray hemen parlama huyunun kendisinin felaketi olacağını bildiğinden öfkesine hakim olmaya çalıştı.

"Elbette eminim," dedi. "Klipsin ortasında mavi bir taş vardı. Çok iyi hatırlıyorum. Yanlışlıkla almama imkan yok."

"O zaman korkarım senden ceplerini boşaltmanı isteyeceğim."

Bir özür dilenmesine kararlı olan Ray ceplerini boşalttı. Sonra karşısındakilerin yüzlerine baktı.

"Tamam mı? Şimdi mutlu musunuz?"

McMann'ın gözlerinden bu gösteriyle inanmadığı beliydi ve polis çağırmakta ısrar etti. Üçü orada sessizce oturup polisin gelmesini beklediler. Ancak memur Morris Diller de sorunu çözümleyemedi. McMann suçlamasını tekrarlayınca Ray'ın sabrı taşı ve daha fazla dayanamadı.

"Bu gülünç bir şey," diye bağırdı. "Ben bütün gün para alıp para veririm. Bir şey söylediğimde ya bana inanılır, ya da burada çalışmam."

O iŖte kardeŖinin gözü olan Dave, "O zaman git baŖka yerde alıŖ," dedi.

Ray kendine engel olamayıp hepsini ŖaŖırtan gayet kırıcı bir konuŖma yaptı. Homurdanan doktor gidince iŖine son verilmesinin ikisi için de iyi olacağına karar verdiler.

Ailesinin sorularıyla karŖılaŖmak istemeyen Ray doğruca Helikopter Birahanesi'ne giderek cebinde kalan üç beŖ kuruŖla sarhoŖ oldu.

O gece evde bir kavga daha vardı. Billy yatağında yastığını kulaklarına bastırarak yattı. Annesiyle babasının seslerini hafifletecek ve sessiz bir barıŖma ile birbirlerini kucaklatacak bir dua mırıldandı ama bir zamanlar sahip olduğuna inandığı sihirli glerinin giderek zayıfladığını hissediyordu. Artık ailesini koruyamayacaktı. Kırmızı deri kaplı günlüğüne, "Yakında korkunç bir Ŗey olacak," diye yazmıŖtı ve bir yanıyla sapık bir Ŗekilde kaosun gelmesini istiyordu.

Bir Zihin Haritası

"Londra varoşları bir ipe dizilmiş soğanlar gibi birbirlerine yapıştırlar. Evler bir çirkinlik tekdüzeliğine sahiptirler, öndeki üç pencereleri ve bir yandaki küçük yeşil kapılarıyla felç geçirmiş gibidirler."

– J.F. Murray, 1843

KASIM ıslak yapraklar arasında geçti ve sonra gökyüzü kışın sarılığına kavuştu. Tek parlak nokta son iki haftayı kimsenin bilmediği nedenlerle okuldan uzak geçiren April Barrow'un yeniden ortaya çıkışıydı. Billy sınıfında popüler olmamasına aldırış etmiyor, ama gidererek birine açılma ihtiyacı duyuyordu. Oliver kendi karmaşık kafasını yansıtmaktan başka bir şey yapamayacak kadar garip bir çocuktü ve sık sık Billy'ye sanki bir laboratuvar örneğini incelermiş gibi sinir bozucu bir şekilde bakıp duruyordu. Billy'nin normal birine, kendisine öğüt verecek birine ihtiyacı vardı. Bir kızın arkadaşlığını arıyordu ama April sayılmazsa tanıdığı başka kız yoktu ki.

April... farklıydı.

Yaşıtı olan diğer insanlarla karşılaşmaları karşılıklı huzursuzlukla son bulduğundan April genelde kendi ba-

şına dolaşır, büyük salonda toplanıp sigara içen diğer kızların arasına karışmazdı. Sınıf arkadaşları makyaj yapmak, giyim kuşam ve oğlanlar konularını konuşmak üzere birbirlerini ziyaret ettiklerinde April hiçbir kiskançlık duymadan onları seyreder, konuşmalarını sanki yabancı bir dili çözmeye çalışmış gibi dikkatle dinlerdi.

Billy bir akşam bisikletiyle gizlice kızı izlemeye başladı, ama April kasabanın öteki ucuna kadar yürüdü, sonra Invicta Cross'un ötesindeki bir yere oturup önündeki araziye bakmaya başladı.

Kız sarı renkli araçların toprağı ezerek geçmelerini, arkalarında gemilerin ardındaki köpükler gibi izler bırakmalarını seyretti.

Sonra yüksek sesle, "Her gün biraz daha yaklaşıyorlar," dedi. Billy onun kendisinin orada olduğunu bildiğini anlayarak şaşıtı. "Çok geçmeden bir sonraki kasaba bununla birleşecek ve bütün yeşilliklerin üzeri örtülecek. Ağaçlar ve tarlaların yerlerini göz alabildiğine uzanan temiz, beyaz beton alacak."

Billy saklandığı yerden çıkıp bisikletini bir direğe dayadı.

"Bunu istiyormuş gibi konuşuyorsun."

"İstiyorum." Kızın sesinde Newcastle aksanını yeni fark etmişti. April dimdik ileri bakmaya devam etti. "Her şey temiz ve düzenli olacak o zaman. Ben ağaçların belirli aralıklarla ekilmiş hallerini severim. Doğa her şeyi karma karışık yapıyor. Hep değiştiği için bir kıyının tam bir haritasını çıkaramazsın. Ama beton bir kıyı şeridi sonsuza kadar aynı kalır ve kusursuz bir haritası çıkarılabilir."

"Burada yaşamaktan hoşlanıyorsun o halde."

"Hayır." Kız ilk kez baktı Billy'nin yüzüne. "Annemle ben burada kimseyi tanımıyoruz."

"Neden? Geçen gün burasının mükemmel olduğunu söylemiştin."

"Ben dönüşüm için hazır demek istemiştim."

"Ne dönüşümü?"

"Geleceğe, elbette. Her şey dört köşe olduğunda. Kaldırımlar, bahçeler, dükkanlar, insanlar ve düşünceler. Sadece kuşlar rastgele uçuşlarıyla kaos getirecekler o zaman."

Kızın düşünce süreci Billy için tam bir bilinmeyen-di. Çok seyrek olarak bir açıklama yapıyordu ve o zaman bile Billy kendisini anlamakta güçlük çekiyordu.

"Beni mi izliyordun?"

"Seni daha yakından tanımak istiyorum."

"Ve normal tanışma yolları hoşuna gitmedi. Peki, madem geldin, öğrenmek istediğin nedir, söyle bakalım."

"Son iki haftadır neredeydin?"

"Rahatsızdım."

"Neyin vardı?"

Kız soruyu bir an düşündü. "Benim sağlığım pek iyi değildir," dedi sonunda.

"Bir aksanla konuşuyorsun."

"Babama iş bulmak için Güney'e geldik, ama o bizi terk etti."

"Bana öldüğünü söylemiştin."

"Onu ölmüş olarak düşünmek isterim. Ölmesi annem için daha iyi olurdu. Sen hiç hasta oldun mu? Gerçek hasta yani?"

"Hayır."

"Ben oldum. Dört ve dokuz yaşlarımda zatürree ve on iki yaşında zatülcenp. Provasını yaptığım için ölmekten korkmam. Ama aklımı kaybetmekten korkarım, çünkü o zaman böyle bir şeyin olmakta olduğunu bilemeyeceğim."

Billy kızın yanına oturup parçalanmış araziye baktı. "Yaşayacak yanlış yere gelmişsin," diye mırıldandı.

*

April kuleye çıkmak isteyecekti elbette.

Billy kıza yatak odasındaki modeli göstermiş, April de hemen onu tamamlamasına yardımcı olmak istemişti, ama işin sadece belirli yerleriyle ilgilendiği anlaşıyordu. April doğrulukta ısrar ediyordu. Bir hayal kasabası yaratmakla ilgili değildi, alanı kusursuz dairelere bölmek, her birine yeteri kadar beton ve çelik, asfalt ve tuğla koymak istiyordu.

Kız hep konuşmak ve düşüncelerini Billy ile paylaşmak ister gibiydi. Gözlerini kasiyor, başını arkaya atıyor, aksıracakmış ya da olaganüstü bir fikir ileri sürecekmış gibi dudaklarını aralıyor ama son anda kendini tutup vazgeçiyordu. Bu garip duraksaması onu daha esrarlı ve daha erişilmez yapmaktaydı.

Billy ile sık sık buluşmaya başlamışlardı artık.

Oliver Billy'nin en iyi arkadaşı olarak durumuna yönelen bu meydan okumayı şaşırtıcı bir uysallıkla kabul etmişti. Bir başka dışlanması kabul etmiş ve April'in o garip konuşmasına sanki normal iletişim yoluymuş gibi uyum sağlamıştı. Kısa bir süre her yere birlikte gider olmuşlardı.

Billy bir süre sonra kırmızı defterine şöyle yazdı: "Ben normal kişiliği olanın kendim olduğunu sanıyordum. Öteki ikisi gariptiler ve yardıma ihtiyaçları vardı. Ama Oliver benim onlardan kötü durumda olduğumu, doğuştan kurban olduğum için daha çok bakıma ihtiyacım olduğunu söyledi. Ben bunu görememiştim."

Sonraları üç kişi iki kişiye dönüştüler. Oliver sınıf arkadaşının kesintisiz dikkatini her zaman çekemeyeceğini hissedince yerini April'e bıraktı. Kız Billy'nin model kasabasıyla Oliver'den daha çok ilgileniyordu ve Billy'nin de bir yardımcıya ihtiyacı vardı. April ideal bir çalışma arkadaşıydı.

Ray ile Angela kızı garip buluyorlarsa da, oğullarının bir arkadaş daha kazanmasına sevinmekteydiler. Babası April'in adını hiç hatırlayamaz, ondan hep 'o haritacı kız' diye söz ederdi.

Angela April'e annesinin ziyaretçi kabul edip etmeyeceğini sordu, teklifi kibar ama kesin bir şekilde reddedildi. Ray da bu arada Invicta Cross Toplum Merkezi'nin ilan tahtasında Bölge Güvenlik memuru arandığını görüp iş için başvurmuş, ancak ilanda 'deneyim gerekli değildir' yazmasına karşın nitelikli olmadığı söylenerek Justin Brickett tarafından geri çevrilmişti. İki adam bir kırgınlık ve karşılıklı kuşku havasıyla ayrıldılar.

Komşu kadınlar boyanıp süslenirlerken ve kocalarına yemek yapıp evlerini temizlerken Angela da süpermarketteki çalışma saatlerini artırmıştı.

Billy de April'i kuleye çıkardı.

Kız rüzgara eğilerek, "İnanılmaz bir şey," diye heyecanla bağırdı. "Sanki mimari planmış gibi kasaba tam olarak görünüyor buradan."

Haklıydı. Kasabanın yerleşme planı ayaklar altına seriliydi. Daha varlıklıların evleri yüksek alanlarda inşa edilmişti ve Billy'nin oturduğu alçak bölgede yollar çevredeki tarlalar ve bataklıkla son buluyordu.

Billy çimenler ile beton arasındaki çizgiyi göstererek, "Paraları bitmiş gibi," dedi. "Sanki inşaatı birden bırakıvermişler."

"Öyle de oldu," dedi April. "Siz taşınmadan bir iki ay önce buldozerler çekilip gittiler. Şuraya bak." Uzaklardaki bir faaliyet alanını gösterdi. Hafif bir makine gürültüsü bulundukları yere kadar geliyordu. "Süper alışveriş merkezi geliyor. İhtiyacın olan her şey bir çatı altında. Dünya bitecek o zaman."

April'in işin mi tamamlanacağını yoksa dünyanın sonunun mu geleceğini kastettiğini anlamak olanaksızdı. Kumral saçları siyah bir lastik bantla arkasında toplanmıştı. Çenesi rüzgara karşı uzatılmıştı. Güçlü beyaz elleri kule korkuluğunun soğuk demirini kavramıştı. Akşamın solgun ışığında bir tapınak ilahesi kadar görkemli ve ebedi görünüyordu.

Şişedeki Mesaj

"Bassingham'da Hall Wath kasabasında üç ev bilinmeyen bir kişinin saldırısına uğramış, havuzlara yağ dökmüş, kediler zehirlenmiş, camlar kırılmış, arabalara hasar verilmiş, bahçelere insan pisliği boşaltılmıştır. Bir komşu, 'Sakin evimiz cehenneme döndü,' demiştir. Polis olaylar karşısında şaşkınlığını belirtmiştir."

– *Daily Mail*

BAYAN Davenport gözlerini kısarak, "Senin gibi çocukları iyi bilirim," dedi. "Sizler başbelasısınız."

Billy şaşırması görünmeye çalıştı.

"Süt şişelerinde not bırakan sensin, değil mi?"

Billy'nin gözleri biraz daha irileşti. Son günlerde okuldaki boş süt şişelerine imdat mesajları bırakmaya başladığı doğrudu, ama bunu yapanın o olduğunun bilinmesine gerçekten şaşmıştı. İçindeki sıkıntıyı gidermek için notlar yazıp bunları mektup kutularına, süt şişelerine ve National Westminster bankası çek yatırma zarflarına bırakırdı. Fikir ilk kez April'den çıkmış, kız böyle yaparak rahatlayabileceğini söylemişti.

Bayan Davenport dalga geçilecek bir öğretmen değildi. Üç yüz öğrencisi görgü kurallarına göre yetiştirilmişti. Bir çavuş gibi hem öğretmenlerinden hem de öğrencilerinden körü körüne değilse de, hiç olmazsa miyopçası-

na bir itaat beklerdi. Ancak bu sert disiplini sınıfında yozlaşmaya yol açmaktaydı. Kadının ardında hummalı bir sigara, sustalı çakı, adi kalite uyuşturucu ve sınav soruları alışverişi vardı.

Billy kadının odasına nedenini bilmediği bir suç yüzünden çağırılmıştı. Eski kent okuluna özel bir bağı yoksa da, bu okuldan nefret ediyordu. Üçüncü sınıfının başındaki taşınma derslerini ciddi olarak aksatmıştı. Müfredat programları uyumluysa da, İnvicta Cross Eğitim Kurulu'nun yaptığı değişikliklerle çok sıkıcı bir hal almıştı. İngiliz tarihi, edebiyatı, coğrafya, fen bilgisi ve din çocuklara yeterdi. Kışkırtıcı konular çıkartılıp atılmış, dini inanç vurgulanmıştı. Çocukların fikirleri sorulmaz ve istenmezdi. Takım ruhu ve sportmenlik üstün tutulup bağımsız düşünce cesaretlendirilmezdi. Sanata hoşgörülle yaklaşılmazdı. Liberal dersler henüz icat edilmiş değildi.

Bayan Davenport gözlüğünü düzelterip elindeki kağıda baktı. "Burada böyle bir not var. 'İmdat, ben Sherington Cezaevinde tutukluyum.' Ve sonra öğretim üyelerine hakaret ediliyor ve bir keçiyle cinsel ilişkiyi andıran çirkin bir resim var. Bu sence komik mi oluyor?"

"O keçi değil, Beelzebub." Billy küstahça baktı kadının yüzüne. Bayan Davenport daha ilk günden beri kendisini sıkı bir gözetim altında bulundurur, ev ödevlerine kendisi bakar, okul bahçesindeki davranışlarını gözetlerdi. Devletin başına atıverdiği ilk öğrenci Billy idi ve onun diğer çocukları etkilemesine izin vermemekte kararlıydı.

Bayan Davenport'u Billy hakkında en çok rahatsız eden şey çocuğun disiplinsizliği idi. Sınıfta her şeyi sorar, beş dakikada bir elini kaldırıp garip bir şey sorar ya da sorumsuz bir fikir ileri sürerdi. Paydoslarda diğer sosyal bakımdan uyumsuzlarla birlikte olurdu: okuldaki tek Asyalı çocuk olan Assan, cenaze evi müdürünün oğlu Oliver, McDonalds'a Amerika'nın kültür emperyalizmini

kınayan pankartlar yapıştırırken yakalanan Madison ikizleri. İkizler pankart yapıştırmanın yasak olduğu için değil, bunu okul üniformaları üzerlerindeyken yaptıkları için okuldan atılmışlardı.

Bayan Davenport Billy'nin başka bir sınıfa yerleştirilerek tehlikeden arındırılabilceğini düşünmüştü. Bunda başarılı olamayınca fazladan ev ödevleri vermeye başlamıştı. Ancak Billy bunları da yapmış ve yine de karışıklık çıkaracak zaman bulmuştu. 'Invicta Cross'ta Tanrı Ölmüş ve Lanetlenmiştir' adlı dini kompozisyonu Bay Bric-kett'e inme inmesine neden olacaktı. Listesinde The Exorcist, A Clockwork Orange ve Plague of the Zombies gibi filmler bulunduğu görülünce bir film kolu kurma isteği reddedilmişti. Çocuk hayır yanıtını kabul etmeyerek sınıfta bir referandum yapılmasında ısrar etmiş, sonunda arkadaşlarının aleyhte oy kullanmalarıyla rezil olmuştu.

Ama öyle kolay kolay pes edecek insanlardan değildi. Çocuk çevresindekilerin düşünce özgürlüğünü sağlamak kararlılığında görünüyordu. Bu özel sektörün bazı alanlarında istenmeyen bir şey değilse de, bir okulda tehlikeli bir olaydı. Öylesine garip fikirleri vardı ki.

Neyse ki, talih Bayan Davenport'tan yana çalışıyordu. Süt şişeleri olayından iki gün sonra (başöğretmen çocukta kesin bir suç saptayamayınca onu bir uyarıyla bırakmıştı) Billy'nin talihli dönemi sona erdi.

Oliver dışıdeydi ve öğle yemeğini paylaşacak kimse olmayan Billy de bisikletlerin konulduğu sundurmanın altında oturmuş hafiften başlayan yağmuru seyrediyordu. Babasının kanıtlanmayan bir hırsızlık nedeniyle işinden kovulmasını düşünüyordu. Ray'ın haklarını savunmamasına kızmıştı ve gümüş para klipsinin ne olmuş olacağını merak ediyordu. Babasından bir an bile kuşkulanmış değildi. Olay sadece sona erdirilmeden bırakılmış görünüyordu. Ray'ın adı temize çıkmamış, kanıtlar ortaya dökülmemişti.

Hep birlikte dolaşan varlıklı çocuklardan beş altı tanesinin yanına yaklaştıklarını görünce şaşırdı. Hele kendisini aralarına çağırdıklarında şaşkınlığı daha da arttı.

"Neden?" diye kuşkuyla sordu. "Nereye gidiyorsunuz?"

Kendisinden üst sınıfta olanlardan Gavin Diller, "Köşedeki dükkana," dedi. "Yardıma ihtiyacımız var."

Grubun sigara peşinde olduklarını ve dükkan sahibi sırtını çevirdiğinde mümkün olduğunca hırsızlık yaptıklarını bilen Billy, "İstemem, siz gidin," dedi.

"Burada ağzı en esaslı laf yapan sensin," dedi Gavin. "Herkesin bildiği şey bu. Sen dükkan sahibini lafa tutarsın. Kötü bir şey yapıyor değiliz ki. Bu geleneksel bir olay."

"Evet, ama teşekkür ederim, istemem."

"Billy, bu işi yapacak tek kişi sensin."

Doğruydu bu; gruptakilerin hiçbirinde bir fiil ve bir sıfat olan bir cümle kuramazdı. Ayrıca kötü bir şey yapmadan nasıl saygınlık kazanabilirdi ki? Sonunda genelde kendisine güneydin bile demeyecek olan beş büyük çocuğun arkasına takıldı. Gavin haklıydı; hırsızlık geleneksel öğrenci uğraşydı ama Billy'nin heyecanı da giderek artıyordu. Diğerleri dükkanın içine dağıldıklarında o da sahibinin yanına gidip geçen haftanın dergileri hakkında sorular sormaya başladı. Birkaç dakika sonra çocuklar döndüler ve Billy'nin çevresini aldılar. Billy ceplerinin açılıp hırsızlık mallarıyla doldurulduğunu hissetti.

Dükkanındaki ani fısıltı ve hareketlilik adamı huylandırmıştı. Dönüp bağırdı. Billy sesini çıkarmadan arkadaşları kahkahalar atarak dükkandan çıkıp gittiler ve dükkancı da arka odadaki oğullarını çağırdı. Oğulları hep birden geldiler, Billy'nin kollarını yakalayıp polis çağırdılar.

Gelen iki memur durumu hemen anladılar; Billy dükkana karşı uzun süredir devam eden bir hareketin masum oyuncusuydu. Olay aslında hırsızlık değil, Türk

dükkan sahibinin oğullarına Billy'nin sınıfındaki üç çocuğun intikam saldırısıydı. Bölgede ırk sorunlarının çıkmasını istemeyen polis Billy'nin kandırılmış olduğunu anlamıştı ama onu örnek olarak kullanmayı da ihmal etmediler.

Billy iki haftalığına okuldan uzaklaştırıldı ve poliste uzun uzun ifade vermek zorunda kaldı. Gavin Diller çenesini tutmasını bildiren bir not gönderdiyse de, böyle bir uyarı gerekli değildi; Billy sınıf arkadaşlarını gammazlamamaya karar vermişti, bunun durumu ağırlaştırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu.

Annesiyle babası suçsuz olduğunu söyleyen oğullarına inanmışlardı. Ne de olsa Ray da bir süre önce aynı durumla karşılaşmıştı. En kötüsü Billy'nin babasının olayının ağızdan ağıza yayılmış olmasıydı ve oğlunun bu davranışı şimdi iki suça da bir inanırlılık katıyordu. Kentten gelen aile şimdi bir hırsız ailesiydi, mahallenin çingeneleriydi.

Billy hakkında raporu hazırlamakla görevlendirilen polis memurunun adı Morris Diller'di ve Billy ancak o buz gibi sorgu odasında beklerken hırsızlıktan sorumlu olan başlıca kişinin onun oğlu Gavin olduğunu anladı. Diller'in babasının ifadesini de alan memur olduğunu biliyordu.

O sıralarda bu olaylar birbiriyle ilgisiz görünüyordu. Ama daha sonraları Billy March'ın kafasında bir örnek belirmeye başladı. Ancak o zaman da durum artık bir şeye bir mesaj yerleştirilerek hafifletilecek aşamayı çoktan aşmıştı.

Parçalanan Çit

"Son zamanlarda Barnsley'de bir sokaktan dört beton elektrik direği çalınmıştır. Belediyeden bir yetkili, 'Bir elektrik direğini sökebilen bir insan gücü tahminlerin ötesindedir. Bunu yapan ya bir aptal ya da bir delidir,' demiştir."

– *Daily Mirror*

BILLY şöyle yazıyordu: "Küçük küçük şeyler oluyordu. Bir garajda, bir dükkanda. Büyük ya da akıllardan çıkmayacak şeyler değil. Bunların toplamının bu kadar büyük olacağı kimin aklına gelirdi? Sonra çit konusu, mektuplar vardı..."

Soğuk bir Noeldi. Sert rüzgarlı ve erken bastıran karlı bir mevsim. Billy böyle bir hava görmüş değildi. London pek seyrek olarak donardı; o kadar çok insanın, arabanın, borunun ve radyatörün toplam sıcaklığı bir milimetreden fazla buz tutmasını önlerdi. Londra'da duvarların çoğu iki yandan da kullanılan ortak yerlerdi. Oysa İnvicta Cross'da durum çok farklıydı. Sert rüzgarlar buzla kaplı tarlalardan esip evlerin kapılarına dayanıyordu.

Küçük evin falsoları belirmeye başlamıştı. Borular çatlıyor, keresteler ikiye ayrılıyordu. Çatıdan kiremitler uçmuştu. Evin içi en küçük yarıktan giren hava cereyan-

larıyla doluydu. Rüzgar mutfak kapısının altından giriyor, çerçevelerle duvar arasında bir yarık açana kadar yatak odası pencerelerine vuruyordu. Ray evle ilgilenen yerel yetkiliye başvurduysa da bunun hiçbir yararı olmayınca kendi onarımına başladı ama buna da becerisi yetmedi.

Angela Noelde daha uzun saatler çalışmaya başlamış, boşalan rafları doldurma işini de üstlenmişti. Komşular ortalarda görünmüyorlar, sadece Georgina Davis Angela isteyken sık sık geliyordu. En sudan mazeretlerle kapıya dayanıyor, sanki neden geldiğinin sorulmasını istiyordu. Ray onu bir kere içeri kabul etmiş, ama sonra sanki güneş gibi yakıcı cinselliğinden korkmuşçasına yolundan uzak durmaya başlamıştı. Kadın mahalle yosması olarak karikatür görüntüsünü gerçekleştirmek istiyorsa cinsel bir atılım yapmak zorundaydı ama bunu da yapmıyordu. Düşkırıklığına uğrayan Billy onun atılımı Ray'dan beklediğini ve onun çevresindeki yaptığı bu flört dansının herhalde kadının en çok hoşuna giden şey olduğunu düşündü.

Kadının geldiği zamanlar Billy odasında kırmızı defterindeki komşu sayfalarını güncelleştirirdi. Dr. McMann, Justin ve Sandra Brickett, Memur Morris Diller ve oğlu Gavin, Bayan Davenport, Adolpho Garibaldi, Metcalflar, Bovis'ler ve Prout'lar ayrı ayrı sayfalara gerek gösteriyorlardı.

Invicta Cross sakinlerinin özelliklerini listelemeye başlamak April'in fikriydi. Böylece kasabanın tamamlanmış modeli ve kendisinin kuleden Polaraid fotoğraflarla çekeceği resimlerle yapacağı harita ile birleştirilince bu istatistiklerin her nasılsa çevrelerinin gerçek mahiyetini daha iyi anlamalarına yardımcı olacaklarına inanıyordu.

April'in nelerle uğraştığını Billy bilemiyordu. Kız dünyasını derecelendirmedeği zamanlar eski sinema dergilerini karıştırır, 1950'li yıllarının yıldızlarının giysileri-

ni incelerdi. Kendisi için bu ablak ablak gülümseyen kadınlar gösterişin önemli ve yüzeylerin kusursuz olduğu bir zamanın temsilcileriydi. Ellili yılların Amerikalıları gerçek Victoria çağı insanlarıydı.

Kasaba modeli Billy'nin odasının yarısını kaplamıştı ve kapıdan ancak iki parça halinde çıkarılarak sandık odasına taşınabilecekti. Proje Ray'ı şaşırtmıştı, ama yine de Billy'ye model tamamlandığı zaman toplum merkezinde sergiletebileceğini söyledi. Ama oğlu bu fikri düşünmeyi bile reddetmişti.

*

Aralık ayının ilk pazar sabahı saat ikide Alan Bovis bürodaki bir partiden sarhoş dönerken hayalinde canlandırdığı bir sincabı ezmek için direksiyon kırdı ve Audi arabasını March'ların evinin çitine bindirdi. Ve kimseye görünmeden hasarlı arabasını garajına sokabildi.

Billy ile babası ertesi sabah ortalığı toparladıklarında Ray evin dışının ve bahçesinin bu tür hasarlar için sigortalı olmadığını öğrendi. Çiti yeniden yaptırmanın maliyetini hesaplayınca Noel sonrasına kadar buna imkan bulamayacağını gördü. O zaman bile tahtaları elden düşme alıp işi kendisi yaptığı takdirde bunu başarabilecekti. Bu arada çit olduğu gibi kalacaktı.

Birkaç gün sonra Balmoral Close 13 numaraya gelen imzasız bir mektupta çitin görünüşü bozduğu için bir an önce onarılması isteniyordu. Eğer bu yapılmazsa March'lar mahalle komitesine şikayet edilecekti. Ray kendinden pek beklenmeyen bir protesto jestiyle mektubu parçalanmış tahtaların üstüne çiviledi. Karısının yüzündeki ıstırap ifadesini de görmezden geldi.

Billy annesindeki değişikliği anında fark etmişti. Angela'da hep bir soyluluk havası, kuşağının pek çok kadının karakteristiği olan hemen hemen dayanılmaz bir ki-

barlık ve özür dileme davranışı vardı. Onun tek istediği çevresine uyup gözden kaybolmaktı. Oysa o da ailesi de gün geçtikçe daha belirgin oluyorlar, daha çok nefret uyandırıyorlardı. Değişen durumları düşünmemeye çalışıyor, oğlu ortalıktayken her şey yolundaymış gibi davranıyordu ama geceleri kaygıdan uyuyamıyordu. Dr. Mcmann'ı ziyaret etmeye utandığı için kızkardeşine uyku hapı getirtti ve geceleri biraz daha rahat geçmeye başladı. Carol-Lynn ile konuşuyordu. Ona Ray'ın taşınma fikrini düşünmeyi nasıl reddettiğini, bunu başarısızlıkla eşanlamlı tuttuğunu, ailesinin yenilgiye uğratıldığını kabul etmek olacağı için artık gerileyemeyeceklerini anlatı.

Carol-Lynn ablasını anlamış gibi davrandıysa da, kendi kocası hapiste olduğundan yeteri kadar sorunu vardı ve aslında Angela'nın neden şikayet ettiğine akıl erdiremiyordu. Saat altıya kadar kaldı ve sonra çocuklarına yemek vermeye gitti.

Ertesi gün bir fatura geldi. Faturayı gönderen İnvicta Cross Mahalle Komitesi'di ve hasarlı çitin onarımı için avans para isteniyordu. Komite üyeleri olarak Bovis, Prout, Metcalf, Brickett ve Mc Mann ailelerinin adları yazılıydı. Öfkeye kapılan Ray mektubu elinde buruşturarak soluğu toplum merkezinde aldı.

Sekreteri Ray'ın odasına girmesini önleyemeyince görüşmeyi kabul etmek zorunda kalan Justin Brickett, "Sana bir şey söyleyeyim," dedi. "Balmoral Close'u inşa eden müteahhitlerle gayet hassas bir pazarlığın ortasındayız şu anda. Onların mahallenin Windsor Terrace'ın ötesindeki kısmını tamamlamalarını istiyoruz. Bu aşamada bize güvenmemeleri işimize gelmez. Bizim bölgeye tam aradığımız alıcıları çekebileceğimize inanmaları gerek. Senin bahçenin önündeki o pisliği görürlerse ne derler sonra. O zaman mahallenin giderek bozulduğunu ve harcama gücü olan emlak alıcılarının başka taraflara baktıklarını düşünürler. Eğer mahallemizi düzenli ve te-

miz tutmak gibi bize düşen küçük bir rolü üstlenemezsek neden kimse buraya para yatırsın ki?"

"Bahçede tekerlek izleri var," dedi Ray. "Biri bunu isteyerek yaptı. Ben şantaj parası ödemem, çitimi onarabileceğim zaman onaracağım."

"Ray, para bir sorunsa bir anlaşma yapabiliriz sanıyorum."

Ray sonunda kendini öfkesine terk etti. Boyun damarlarını şişirerek, "Sizler için her şey para, değil mi?" diye bağırdı. "Oğlum onun için okulda horlanıyor, karıma buradaki ukala orospular bir selamı bile çok görüyorlar..."

"Bu tür çirkin sözlere gerek yok, Bay March."

"Brickett, burada bir şeyler dönüyor. Ben aptal değilim. Bizimle bir oyun oynuyorsunuz ve ailemin kılına zarar gelmeden size gününüzü göstereceğim. Size başka, bize başka kurallar, değil mi? Göreceğiz bakalım."

Ray sekreteri bir yana iterek çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Ray eve döneceğine doğruca Helikopter'e gitti ve bir kadeh viski ısmarladı. Meyhaneciye herkes zenginleşirken kendi ailesinin yoksullaşmakta olduğundan yakındı. Bu çok zalimcesine bir oyundu ve hepsi bu oyunda rol almaktaydılar. Devlet onları buraya kendi istememelerine karşın getirmişti ama şimdi de bunun sonuçlarının sorumluluğunu üstlenmiyordu. Ray bar kapanana kadar içti orada, sonunda parası bitince meyhaneci kendisini kapıdışı etmek zorunda kaldı.

*

Angela kocasını mutfakta iskemleye oturtmaya çalışırken hüngür hüngür ağlıyordu. Billy merdivenin üst başında oturmuş, korkuluğun arasından aşağısını seyretmekteydi. Babasını böyle görmek kendisini korkutuyordu. Ray kafa çekerken biri hol penceresine bir taş atmış-

tı. Taş küçüktü ama çatlak olan cam kırılmıştı ve şimdi onun da onarılması gerekecekti. Billy sokağa koşmuştu ama sisli karanlıkta kaçan suçluyu görememişti.

Billy bütün mahallenin ailesini küçük düşürmek için birleştiğini hissediyordu. Annesini kendinden geçmiş olan babasının yanında bırakıp Metcalfların garajına kadar gitti. Brad Metcalfın her nasılsa babasının arabasının anahtarlarını ele geçirip arabayı çitlerine çarptığını düşünüyordu. Kaza gecesinden beri BMW'lerini görmediğinden başka bir kanıt yoktu elinde. Bob Metcalf fenerini gözlerine tuttuğunda hâlâ garaja girmenin bir yolunu arıyordu.

"Senin ne işin var burada?"

"Arabanızın nerede olduğunu merak ettim de."

"İzinsiz olarak benim arazime girmişken herhangi bir şey soracak durumda olamazsın."

"Bizim çiti siz devirdiniz," dedi Billy. "Polisi çağırabilirim."

"Saçmalama, çocuk." Bob Metcalf uzaktan kumandasıyla garajın kapısını açınca parıldayan otomobil ortaya çıktı. "Bak, hiçbir şey yok işte. Şimdi masum insanları suçlamakla kendini aptal yerine konulmuş hissetmiyor musun, ha?"

Billy yanaklarının kızardığını hissediyordu. Dönüp de caddeye doğru yürürken gözleri öfke ve çaresizlikle dolmuştu.

*

Evlilik yeminlerine hiç önem vermeyen meteorolog Graham'ın evlilikdışı haklarını kendisine vermemekte ısrar ettiği Georgina Bovis o gece Ray'la konuşmak için on üç numaraya gelmişti ama Ray'ın karısı kocasının rahatsız olup erkenden yattığını söyleyerek kadını buz gibi bir tavırla kovalamıştı.

Georgina geçerken Billy'nin başını okşadı, yüzüne bir ağız dolusu sigara dumanı üfledi ve oğlanın babası

kadar yakışıklı olacağını söylemeden edemedi. Angela kapıyı aceleyle kapattı arkasından.

Ertesi gün Noeldi ve Ray başağrısıyla yatarken Billy postayı almak için aşağı indi. Küçük bir kahverengi zarfı aceleyle cebine sokan annesi oğlanı kovaladı. Evlerine gelecek o tür mektupların ilkiydi bu, ama Billy konunun ne olduğunu iş işten geçene kadar öğrenemeyecekti.

O gün kırık çitin üzerine Noel süsleri asıp kırmızı boyayla, "Bizi Sevenlerin Hepsine Mutlu Noeller" yazdı. Ne de olsa herkesin onlardan bekledikleri davranış bu değil miydi?

Sepya Zarf

"Bridget Cunningham dört yıl süreyle komşularını taciz etmiş, arabalarını park etmelerinden kendi yürüyüşünü taklide kadar 200 kere polise şikayette bulunmuştur. Bayan Cunningham çamaşır ipine bir domuz postu asmış ve Yahudi komşusuna Nazi selamı vermiştir. Bayan Cunningham ve kardeşi, komşularının penceresi altında sık sık bir elektrikli testere çalıştırmışlar ve komşu çocuklarına böcek ilacı sıkmışlardır."

– *Night and Day*

RAY, "Bir köpeğe Drakula adını veremezsin, bu mantıklı bir şey olmaz," dedi.

"Peki ya Crippen?"

"Hayır."

"Ripper?"

"Hayır. Normal bir ad ver."

"Squeaky."

Ray bundan kuşkulandı. "Neden?"

"Squeaky Frome, Charles Manson'un yardımcısı."

"Hayır."

Sonunda Frankenstein romanındaki Victor'da karar kıldılar. Ray köpek yavrusunu Croydon'dan getirmişti. Evde fazladan bir boğaz besleyecek durumda değillerdi ama Billy de bir köpek alması için yıllardır yalvarıyor-

du. Ray kentteyken köpek almayı reddetmişti ama şimdi çevreleri açıkken bir mazereti kalmamıştı. Egzersiz ve besleme konusunda beklenen sözleri alıp, "Bir köpek sadece Noel için değil, bir yaşamboyu içindir," dediyse de, köpeği yine de kendisinin dışarı çıkarmak zorunda kalacağını biliyordu.

Noel gecesı Angela'nın akrabaları habersiz geldiler. Birden kapının önünde belirip de "Once in Royal Davids City" ilahisine müstehçen sözler uydurup okumaya başladıklarında Angela onları susturup içeri aldı. Ray'm amcası Stan da geçerken uğradı ve yılın bu mevsiminde yanında taşıdığı trompeti çalmakta ısrar etti. .

Ken Prout gürültüden şikayet etmeye gelene kadar gayet güzel eğlenmişlerdi. Ray onu da davet ettiyse de, Barbara kendisini evlerinin kapısında kollarını kavuşturmuş bir halde ve asık suratla beklediğinden Ken bir içki içmeyi reddetmek zorunda kaldı.

Komşuları evine döndükten sonra Angela, "Prout'u dışarı asla salmaz," dedi. "Prout dışarda Proutlaşmaya çıkmaz." Angela çok eğleniyordu ve biraz da sarhoştı.

Billy küçük kırma köpeği kazağının içine sokmuş olarak onları seyrediyor, dertlerini unutabildiklerine seviniyordu. Ama o gece telefon çalınca annesi huzursuzlanmıştı; herhalde kimsenin, özellikle kendisinin önünde konuşmak istemediği, bir şey olmuştu.

*

Sonunda o yılın ilk karı yağdı ve dondu. Böylece Invicta Cross sakinleri arabalarına olan yolları açmak zorunda kaldılar. Gayet kesin bölünme çizgileri komşularına ait karı kürememekteki dikkatlerini gösteriyordu.

Su kulesinde sıfırın altındaki ısı rüzgar faktörüyle daha da düşmüştü. Billy korkuluğun altında sakladığı madeni kutunun kapağını açmaya çalıştı ama başaramadı. O gün çizimleri üzerinde çalışamayacak kadar soğuk-

tu. Modeline tam olarak yerleştirmek için kasabanın kuzeydoğu kesinin krokisini çıkartması gerekiyordu. Henüz lastik izleri olmayan bembeyaz arka sokaklarda April'in hoşuna gidecek klinik bir temizlik göze çarpıyordu.

April açıklamadığı bir takvime göre hareket ediyor-muş gibi öfkeli bir enerjiyle model üzerinde çalışmaktaydı. Kasabanın henüz el atmadığı bir şekilde yollarını bitirerek haritasını geliştirmek istemişti ama, Billy kendisinin bile bilmediğı nedenlerle yaptıkları işin gerçeğe uygunluğunda ısrarlıydı. Belki de April model tamamlanınca sihirli bir şey olacağını ve modelin kasabayla yer değiştirerek her şeyin pastel bir kusursuzluğa kavuşacağını bekliyordu.

April'in annesi Noel tatili için kızını İskoçya'ya götürmüştü. Oliver de grip olduğundan Billy yanına arkadaş olarak Victor'u almıştı kuleye çıkarken. Kulenin tepesindeki kemerli çıplak oda rahatça dşnebildiğı tek yerdi artık. Köpek yavrusu ceketinin içinde göğsünü bir başka kalp atışıyla ısıtırken donmuş taşlar üzerinde oturmuş anlamaya çalışıyordu.

O sabah eve elden iki mektup gelmişti. Biri mahalle komitesindendi ve Ray'ın çiti hemen onarmasını, aksi takdirde sokakta tehlike yarattığı için mahkemeye verileceğini bildiriyordu. Diğeri ise üzerinde tükenmez kalemle sadece "13 Numara Sakinlerine" yazılı olan sepya rengi bir esrarengiz bir zarftı. Birincisi açılmış, ama ikincisi açılmamıştı. Billy'nin annesiyle babası ondan sır saklıyorlarsa, bunun nedeni Billy'yi zmemektir. Billy dokuz yaşındayken kanser hastası Vera Teyzesinin başka bir ülkeye gittiğini söylemişlerdi. Billy'nin merakı sonucu o uzak ülkenin ne olduğunu açıklamak zorunda kalmışlardı. Billy onların beceriksizce açıklamalarıyla tatmin olmuş ve dürüstlükleri için kendilerine ciddi ciddi teşekkür etmişti. Ondan sonra bir daha yalan sylemeyeceklerine yemin etmişlerdi. Ama bu işte yalan söyledikleri kesindi.

Billy donmuş tarlalar üzerinden gelen yeni kar bulutlarına bakarken ailesinin mutluluğunu geri getirmek için ne yapabileceğini düşündü.

Bir buçuk mil kadar uzakta Ray da bembeyaz çimenler üzerinde durmuş komşularının evlerinin arkalarına bakarken aynı şeyi düşünüyordu. Avcunda buruşturulmuş bir kağıt parçası vardı. Mutfakta karısı ağlıyordu.

Kendilerine kötü bir şey olmaktaydı; bu kesin bir şeydi. Rüzgar yön değiştirmişti. Talihsizlik istenmeyen bir aşık gibi gelmişti ve kanatlarının gölgesiyle dünyalarını örtüyordu.

Billy kulenin tepesinde başını kaldırıp yukarı baktı ve burnundan akan donmuş bir damlayı sildi. Yarın Yılbaşıydı. Her şeye yeniden başlamak için bir fırsat. Yarım bırakılmış sokaklara ve ölü topraklara baktı ve bu düşünce, içini adını koyamadığı bir korkuyla doldurdu.

*

Invicta Cross yeni yılı ağırbaşlı bir şekilde kutladı. Geceyarısı birkaç ıslık sesi, kalabalık bir meyhaneden gelen uzak gürültüler, otobüs durağı çevresindeki gençlerin sesleri duyuldu, o kadar. Ray ile Angela evde kaldılar ve geceyarısı birer kadeh içki içtiler, Billy de televizyonda dünyanın yılbaşı kutlamalarını seyretti. Gece tam onikiden hemen sonra telefon çalınca babası açtı, ama arayan kişiye mutlu yıllar dileyeceği yerde Billy'nin yaratıcılığını bile kat kat aşan bir küfür yağmuru savurdu.

Billy babasını hiç böyle küfür ederken duymamıştı. Onun sarhoş olduğunu düşündü; Noelden beri epey içiyordu. Yoksa geç saatte telefon eden birine neden o kadar öfkeliydi ki?

Ray telefonu kapatırken bu patlamasından utanmış gibi çevresine bakındı. Sonra karısına dışarı çıkacağını söyledi.

Billy yatağına uzanıp gözlerini tavana dikti ve kapının açılmasını beklemeye başladı; babası eve dönmeden uyuyakaldı ama.

Ray ertesi sabah arabasına gidince dört lastiğin de bıçakla parça parça edildiğini gördü. Olayı polise bildirdiyse de, polis garaj kapısına daha iyi bir kilit taktırmasını önermekten başka bir şey yapmadı. Ray yeni lastiklerin parasını hesapladı ve Angela ile uzun ve ateşli bir tartışmadan sonra tek başına Londra'ya gitti.

Döndüğü zaman karısıyla sakın sakın konuştu, Angela kızkardeşine telefon etti, sonra Ray ile Billy tahta, boya ve elden düşme dört lastik almaya gittiler. Billy öğleden sonra çitin eski haline getirilmesine yardım etti ve babasının derneğin istek mektubunu parçalayıp rüzgara savurmasını seyretti.

Ray parayı nereden bulduğunu söylememiştir ama Billy onun yaşamında ilk kez borç aldığını biliyordu. Ray konuyu bir ihanet gibi görüyor ve üzerinde konuşmaya yanaşmıyordu.

*

Billy düşkırıklığına uğramıştı. İlk kez bir karakola giriyordu ve içersi hiç de hayalinde canlandırdığı yer değildi.

Ortalıkta koşuşturan polisler, ifadesi alınan fahişeler ve katilin cinayet yöntemlerini tarışan yorgun detektifler olacağı yerde bir sıra turuncu plastik iskemle, küçük bir camlı bölme, birkaç yıpranmış poster ve uzaklardan gelen bir telefon sesi vardı. Bir hayali daha yıkılmıştı böylece.

Önlerinde iki kişi vardı (bir araba vergisinden şikayet eden yaşlı bir adam ve durmadan ağlayan bir kız) sonra Ray görüşme odalarından birine çağırıldı. Orada kırk beş dakika kaldı ve sonra şaşkın bir ifadeyle dışarı çıktı.

"Haydi yavrum, gidelim buradan," dedi.

Kahverengi zarfı cebine sokup Billy'nin geçmesi için kapıyı açtı.

"Ne oldu?" diye sordu Billy. "Yanlış bir şey mi yaptın?"

"Ben değil, oğlum, bir başkası. Ben sadece onun kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordum."

"Polis sana ne dedi?"

"Araştıracaklarını söylediler."

Billy pek çok şey sormak istediye de babasına bir bakışı bunun tehlikeli olacağını göstermeye yetmişti. Sinemaya gitmelerini önerdi.

"Annem geç gelecek," dedi. "Ondan önce döner ve ona da balıkla patates getiririz." Ray'in yüzündeki boş bakışı görünce, "Biraz param var," diye ilave etti.

Billy'nin kurnazca planıyla boy ölçüşemeyecek sıradan bir ölümlü olan babası Cocoon'u görmek üzere Croydon'daki Granada sinemasına gitmeye razı oldu. Üç saat sonra balık, kızarmış patates, kola ve turşuyla eve dönüp bir ziyafet sofrası hazırladılar.

Tam o sırada da hastaneden telefon geldi.

Hayali Yağ Birikintisi

"İnsanlar artık o kadar farklılar ki. Kutuna girersin, kapağını kapatırsın ve kimsenin bir şey başlatmaması için dua edersin ancak."

– J.J., 44 yaşında evsiz barksız bir adam

BİR turuncu plastik iskemle daha. Billy iskemlenin kırılmadan ne kadar geriye gideceğini anlamak için arkasına yaslandı. Herhalde bütün devlet dairelerine bunlardan doldurmuşlardı, tıpkı konuşurken insanı görme-yen bakışlarla bakan işleri başlarından aşmış, dalgın memurları doldurdukları gibi. Billy ile babası kalabalık koridorda oturmuşlar bir haber bekliyorlardı ama kendileriyle ilgilenen yoktu. Hemşireler ellerindeki notlara bakarak hızlı adımlarla muşamba zeminde koşuşturup duruyorlar, iki yana açılan kapılardan tekerlekli sandalyelerde taşınan yaşlı kadınlar şikayet ediyorlar, hoparlörlerden anlaşılmayan mesajlar yükseliyordu.

Gecenin onikisi olmasına karşın hastane şaşırtıcı derecede hareketliydi. Billy burnunu kıvrarak aksırdı. Canı sıkılmıştı. Kapıların ardındaki odaları görmek istiyordu.

Annesinin hastanede bir yerde yattığını düşündü ve onu görmesine neden izin vermediklerini merak etti. Hâlâ baygın mıydı? Doktorlar ona gördükleri takdirde

saçlarını ağartacak derecede korkunç bir şey mi yapıyorlardı ki, gidip görmelerine izin vermiyorlardı?

"Bildiğim tek şey süpermarkette ayağının kayıp düştüğü," dedi babası.

"Ayağı neden kaymış?"

Ray sabrı tükenmiş bir halde sigara paketini arandı. "Ben nereden bileyim?"

"Eğer yerinden çıkmış bir karo veya birinin döktüğü bir şey yüzünden olmuşsa mağazayı dava edebilir."

"Dereyi görmeden paçaları sıvamayalım, evlat. Önce annenin iyi olduğunu öğrenelim de."

Orada daha bir saat oturdular. Sigara içmek yasak olduğundan Ray sigarasını avcu içinde saklıyordu.

"Korkarım şu anda Bayan March'ı göremezsiniz," dedi genç Asyalı kadın. "Kendisine bir ağrı giderici ve uyku ilacı verildi. Sağ dizindeki kaslarda yırtıklar var." Kendi dizini gösterdi. "Patellayı yerinde tutan kaslardır bunlar. Çok ciddi bir durum değil. Ancak başını da çarptığından bir süre baygın kalmış, o yüzden bu gece burada kalacak ve herhalde yarın doktor gördükten sonra taburcu edilecek."

"Yürüyemeyecek, değil mi?"

"Hayır. Bacağı bir süre alçıda kalacak, sonra ameliyat olana kadar da tekerlekli iskemleyle dolaşacak. Ondan sonra da kasın iyileşmesini bekleyecek."

"Ameliyat ne zaman yapılacak?"

Hemşire Ray'ın omzu üzerinden koridora bakıyor, hiç kuşkusuz bir sonraki hastasının sorunlarını düşünüyordu. "Karınız öncelikli vaka olmadığından biraz bekleyecektir, ama bahar sonlarına kadar ameliyat edileceğini tahmin ederim."

"Yani o zamana kadar tekerlekli sandalyede mi kalacak?"

"Başka çaresi yok," dedi kadın. "Yeni kasaba kurulduğundan bu yana hastanenin işi çok arttı. Ama özel hastaneye giderek durumu çabuklaştırabilir. Sizin bu ge-

ce burada beklemenizin bir yararı olmaz. Karınız güvenli ellerdedir. Yarın sabaha gelin. Şimdi izin verirsiniz ben işime dönmeliyim."

Kadın aralarından geçerek yakınlardaki bir sedyede yatmakta olan yaşlı bir kadının yanına gitti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Billy.

"Dediklerini yapacağız," diye babası omzunu silkti.

*

March ailesinin kusurlu yanı bu işte, diye düşündü Billy. Hep denileni yaparlarlar. Hiç tatil yapmamakla, bir günlük ücretlerini bile kaçırmamakla gurur duyan, ellerini kirletmek istemeyen daha iyi eğitilmiş insanların emirleriyle neşeyle işlerine yöneltilen kuşaklar dolusu erkek ve kadınlar.

Billy bu tür düşüncelerin kendisini bir sosyalist yapıp yapmadığını merak etti.

Su kulesinin tepesindeydi ve köpeği ceketinin içinde horluyordu. Kalkıp ayaklarını donmuş tuğlalara vurdu. April İskoçya'dan gelmiş ve bu yalnız nöbetinde yanibaşındaydı. Kızın solgun yüzü çevresinde kırmızı bir ekose eşarp vardı. Victoria çağının dışı ağrıya insan resimlerini andırıyordu.

"Oliver nerede?" diye sordu kız.

"Bilmiyorum. Telefonu açmadı. Burada olabileceğini tahmin etmiştim."

"Annen nasıl bugün?"

"Tekerlekli sandalyeden nefret ediyor. Mutfak dolaplarının hiçbirine uzanamıyor. Her şeyi önüne indirmek zorunda kalıyoruz. Bizim yemek yapmamıza izin vermiyor."

"Elbette. Yemek yapmak kadının kaderidir." April'in sesinde alaydan eser yoktu. "Yemek yapmak ve ortalığı düzenli tutmak. Annem annenin başına gelenleri anlattı bana."

Billy şaşmış ama meraklanmıştı. Kendi annesi kaza konusuna girmemekte kararlıydı. "Neler duydun?" diye sordu.

"Öteki kasiyerlerden biriyle tartışmış ve yerinden ayrılmış. Sonra da düşmüş. Ama hepsi o kadar değil sanırım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annen yerde bir yağ birikintisi olduğunu söylüyor-muş. Ama acaba var mıydı?" Kız gözlerini iri iri açarak Billy'ye yaklaştı. "Mağaza yöneticisi olmadığını söylüyor."

"Aptalca bir şey bu. Annem yalan söylemez. Böyle bir şeyi neden uydursun ki?"

"Tazminat almak için. Paraya ihtiyacınız var." Kız döndüğünde yüzü taş gibi ifadesizdi. "Siz çingene ailesisiniz, hırsızlık yaparken yakalandınız. Sizi herkes tanıyor. Bu ününüzü asla üstünüzden atamazsınız. Çevreniz düş-man dolu."

Billy kızarak ayağa kalktı. Ceketini içindeki köpek yavrusu uykulu uykulu kıpırdandı. "Sen benim en iyi arkadaşım-sın sözde, April."

"Seninle dostuz," dedi kız. "Neler olup bittiğini öğren-men daha iyi değil mi? Uyarılmak önceden hazırlıklı olmak demektir." Yine manzaraya döndü. "Bugün model üzerinde çalışmak istiyorum. Yapacak çok işimiz var."

"Sen çok garip bir kızsın," dedi Billy düşkırıklığına uğramış gibi.

"Öyle olduğum senin için daha iyi. Ortak düşmanımız normaldir."

Kar yeniden başladıysa da, ikisi de su kulesinin tepesinde kaldılar ve parmakları uyuşana, hava da kararmaya başlayana kadar çizimlerine devam ettiler.

*

Günler geçtikçe ısı düşmeye devam etti. Kar iyice yerleşti ve donmaya yüz tuttu. Balmoral Close 13 numara-

rada kapılar ve pencereler buz tuttu, borular daraldı, oluklar tılandı. Dış dünyanın sessizliği arttı. Sessizliği bozan tek şey arasına geçen bir arabanın boğuk gürültüsüydü.

Angela Marsh iyi bir hasta değildi. Evin alt katında hapis kalmaktan nefret ediyordu ve tuvaletin kapısından sığmayan tekerlekli sandalyesi kendisini daha da sınırlıyordu. Süpermarkete telefon edip yöneticiyle konuştu ve basit bir kazaya karşı davranış şekli nedeniyle artık orada çalışmaya uygun olmadığını öğrendi. İşten kovulmuştu ve mağaza herhangi bir sorumluluk almıyordu.

Angela hemen bir avukat çağırdı.

*

Gelen kadın avukat, "Bayan March, sizinki bir kanıt sorunu," dedi. Angela yerinden kalkamadığı için avukat istemeye istemeye eve gelmişti. "Dökülmüş yağa basıp kaydığınızı söylüyorsunuz, ama şirket bunun aksini iddia ediyor."

"Sizin göreviniz herhalde şikayet edene inanmaktır," dedi Angela.

"Benim inandığım şeyin davayla bir ilgisi yoktur. Burada önemli olan benim ne yapabileceğim. Burada neyi kanıtlayabileceğim. Konuyu sizin ve mağazanın sözlerinize indirgeyemeyiz."

"Neden?"

"Çünkü o zaman onlar kazanırlar."

"Ama nasıl?" diye sordu Angela. "Sakatlanan benim."

"Bu önemli değil. Onlar bunun şirketin hatası olduğunu iddia edeceklerdir."

"Ve kazanacaklar mı?"

"Kesinlikle. Bütün kanıtlar onlardan yana."

"Hangi kanıtlar?"

"Kazadan hemen önce kızlardan biriyle tartışmışsınız ve iş yerinizi terk ettiğiniz görülmüş."

"Bana izin vermiyorlardı. Size söyledim, sabah çok kalabalıktı ve kimse yerimi almaya gelmemiştı. Ben sadece hakkım olan şeyi yaptım."

"Ama bunu izin almadan yaptınız. Şirket kuralını çiğnemiş oldunuz. Kasanın başından ayrıldınız ve mağazanın arkasındaki tuvaletlere doğru yürüdünüz."

"Doğru. İki raf arasındaki yola saptım ve yağa basıp kaydım. Bunu size anlatmıştım."

"Ama üstünüzde yağ lekesi yoktu, değil mi?"

"Hayır."

"Ayağınızdaki ayakkabılar nasıldı?"

"Alçak topuklu."

"Ayakkabılar hâlâ yanınızda mı?"

"Elbette."

"Bacağınız öne mi kaydı, arkaya mı?"

"Arkaya galiba."

"Bu konuda kesin olmanız gerek."

"Geri. Sonra düştüm ve başımı yere vurdum. Ne kadar olduğunu bilemediğim bir süre baygın kaldım."

"İşte sorunlu alan da burası. Mağaza mahkemede sizin kurallara aykırı olarak iş yerinizi öfkeyle terk ettiğinizi ve..."

"Ben asla öfkelenmem..."

"Lütfen sözümü tamamlamama izin verin. Kızlardan biriyle tartıştıktan sonra binadan çıkmak için acele ederken kayıp düştüğünüzü iddia edecektir. Sizi bulan mağaza müşterilerinden biri yerde yağ lekesi görmediğini söylüyor ve çağrılan mağaza müdürü de görmemiş."

"Beni kim bulmuş?"

Avukat notlarına baktı. "Bayan Barbara Prout adında biri."

Avukat gittikten sonra Angela sandalyesini kapı önüne çekti ve köpeğin donmuş bahçede kuşları kovalamasını seyretti. Kaza nedeninin gerçekten hayali olup olmadığını düşünürken sargılı bacağının üşüdüğünü hissetmedi bile.

Eksik Boz-Yap Parçası

"Pontiac'lı bir adam bir yıl içinde sol kolunu iki kere elektrikli testereyle keserek doktorları şaşkına çevirmiştir. Birinci seferinde el mikrocerrahi yoluyla yerine dikilmişti. İşsiz bir Londralı olan Michael Downing de sol bacağına dizkapağının altından kesmiş ve sonra 'eli alı-sın diye' birkaç parmağını kesmiştir."

– *The Sun*

ANGELA March sesindeki titremeyi önlemeye çalışarak, "Yani siz benim aleyhime mağazaya tanıklık mı ettiniz?" dedi.

Cesaretinin son damlasını da toplayıp şikayet etmek üzere Prout'lara gitmişti. Henüz ameliyat için bir tarih alamamışsa da, Billy'nin hastaneden getirdiği alüminyum koltuk değnekleriyle artık yürüyebiliyordu.

Komşusu buz gibi bir sesle, "Buna tanıklık denmez," dedi. "Bana ne gördüğümü sordular, ben de gerçeği söyledim."

"Benim bir tartışma yaptığımı söylediniz. Yerde yağ olmadığını söylediniz. Oysa ben mağazada sizi görmemiştim bile."

"Ama oradaydım." Barbara kendini savunurcasına kollarını kavuşturdu. "Olanların hepsini gördüm. Biriyle tartıştınız, herkesin ortasında bağırarak konuştunuz,

sonra da öfkeyle uzaklaştınız oradan. Ben alışveriş yapıyordum. Kaydığınızı söylediğiniz yeri gördüm. Kuru ve temiz bir yerdi."

"Yalan söylüyorsunuz."

Barbara Prout sakın bir şekilde Angela'nın yüzüne baktı. "Neden yalan söyleyeyim, Bayan March? Benim sizin işlerinizle ne ilgim olabilir ki?"

"Bunu ben de kendi kendime soruyorum," dedi Angela.

Billy Oliver'le Victor'u gezdirmeye çıktığında annesini koltuk değneğine dayanarak karlar içinde komşunun evine giderken görmüştü. Şimdi de bir ağacın ardında durmuş kadınların konuşmasını dinliyordu. Angela doğası gereği çekingen bir kadındı ve kendine güveni yoktu. Çok seyrek olarak öfkelenirdi. Bir konuda tutum alabilmesi için kendini çok zorlaması gerekirdi.

"Anlamadığım şey bununla ne kazanmayı umduğunu," dedi. "Gördüğüm hasar için bir miktar tazminata hakkım var, ama siz bu doğru olmayan şeyi söylediğiniz sürece kendimi savunmam olanaksız."

"Ben yalnız gördüğümü söyleyebilirim," dedi Barbara sabrı tükenmiş bir tavırla. "Ve geçirdiğiniz talihsiz kazanın mağazanın sorumluluğu olduğunu gösteren herhangi bir şey görmedim. Ne yapmamı istiyorsunuz, sizin için yalan mı söyleyeyim?"

"Bilemiyorum. Belki de iyi görmediniz. Ben sizin orada olduğunuzu..."

"Size söyleyecek başka şeyim yok, Bayan March. Bu suçlamalarınızdan hiç hoşlanmadım." Barbara kapıyı kapatmaya kalkıştı ama Angela koltuk değneğini araya soktu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye yalvardı. "Kocamın işsiz olduğunu biliyorsunuz. Karşı karşıya olduğumuz sorunları görebilirsiniz."

"O zaman bu iddianızın nedenlerini belki de bir daha düşünmeniz gerekir. Neden buradan taşınmayı düşün-

müyorsunuz? Londra'da bir belediye evinde çok daha rahat edeceğinizden eminim." Barbara koltuk değneğini dikkatle iterek kapıyı çarptı.

Angela geriye doğru yuvarlanırken Billy annesine koştu. Kadını karlar arasından kaldırıp koluna girerek eve götürdü. Angela ağladığını oğluna göstermemeye çalıştı ama kendi kapılarından içeri girdiklerinde hıçkırıklarını artık kontrol edemiyordu.

*

İnvicta Cross gibi küçük bir kasabada dedikodu eksik olmazdı ve onun da çoğu süpermarkette başlardı. Angela'nın adı kısa zamanda karalanmıştı. Komşuların gözünde yalancıydı, kendi kabahati olan bir yaralanma için tazminat almaya çalışıyordu. Böylesine ucuz bir numaraya kalkıştığına göre ahlaksız biri olmalıydı. Bu aile üç beş kuruş için daha ne kadar küçülmeye devam edecekti?

Barbara Prout Georgina Bovis'e kuaförde rastladı ve birşeyler yapılması gerektiğini söyledi; March'lar sokakta emlak değerini düşürüyorlardı. Georgina Sandra Brickett'e gazetecide rastladı ve kocasının bir şey yapıp yapamayacağını sordu. Böyle giderse her aklına esen İnvicta Cross'a taşınacaktı ve o zaman ne hale düşerlerdi?

Sandra Brickett konuyu yemekte kocasına açınca Justin bir şeylerin yapılmakta olduğunu söyledi. Sandra ayrıntı isteyince gülmekle yetindi ve balığını ayıklamaya devam etti.

*

Billy Victor'u dolaştırmaya çıkardı ve Oliver'e uğrayıp evden kaçacağını bildirdi.

Kilden bir çift vampir yapmakta olan Oliver, "Annenle baban ne olacak?" diye sordu. "Onları burada bırakamazsın."

"Haklısın. Onları da alacağım."

"O zaman kaçmak olmaz değil mi?"

Oliver çok dalgındı. Genelde Billy'nin ağzından çıkan her sözü can kulağıyla dinlerdi, ama o gün o aptal modelleriyle daha çok ilgilenir görünüyordu. Billy onun da mı herkes gibi aleyhlerine dönüp dönmediğini merak etti. Belki de babası kötü etkilerden uzak durmasını tembih etmişti.

"Sence ben kötü bir etki miyim?"

"Hayır," dedi Oliver. "Sen zararlı olamayacak kadar pasifsin. İnsanların seni ezmelerine izin veriyorsun. Sonunda ne olur biliyor-musun?"

"Hayır, ne olur?"

"Birden patlarsın. Bir gün her şey çok iyidir -ertesi gün iki elinde iki dolu tüfekte Woolworth mağazasına giriyorsundur."

"Haydi canım sen de."

"Bu her zaman olan bir şey. Babamın bir müşterisi kendi ellerini kesmiş. Yıllardır bir konuda öfkelenmiş ve sonunda aklını kaçırmış."

"Dur bir dakika," dedi Billy. "Öteki elini nasıl kesmiş peki?"

*

Billy ertesi gün Oliver'in evine gitti ama zili üç kere çalınca kapı açılmadı. Bir süre bekledi ve üst kattaki perdenin aralanır gibi olduğunu gördü, ama kapıya kimse gelmeyince yine bisikletine atlayıp su kulesine gitti. Oliver'in kendisinden uzak durmak için uyarıldığından emindi.

Kulenin üstünde birini görünce şaşırdı. April'in kendi başına çıkmasına sevinmiş, ama mahremiyetine girildiği için de canı sıkılmıştı.

Kız aklından geçenleri okuyarak, "Tek başıma gelme aldırmayacağını düşündüm," dedi. "Ne de olsa burası

hepimize aittir ve senin de eşitliğe inandığını biliyorum."

"Elbette eşitliğe inanırım."

"Başkalarının inanmadıkları kadar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver. Hiç mahallede zenci olmadığına dikkat etmiş miydin?" Mantosunun cebinden kocaman bir dürbün çıkartıp kasabaya baktı. "Al bak istersen. Bir tane bile yok. Sanki 'Yalnız Beyazlara Mahsus' yaftaları varmış gibi."

"İnsanları bir yerden uzak tutmak yasadışıdır," dedi Billy.

"Bunu becermenin gayet ustaca yolları vardır. Seninle konuşmak istediğim de bu. Eğer biraz paran ve biraz gücün varsa her şeyin çaresi bulunur."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Televizyonda Hanedan'ı izlerim. Dedikoduları dinlerim. Sadece kör bir budala burada neler olduğunu göremez."

Billy yüzünün kızardığını hissediyordu. Bu konuşmanın her nasılsa kendi ailesine geleceğinden emindi.

"Örneğin sizleri Invicta Cross'tan atmak isteseydim," diye April devam etti. "Bunu nasıl yapardım?"

Billy duvara kızın yanına oturdu. "Bilmiyorum," dedi. "Nasıl yapardın?"

"Arkanızdan konuşurdum. Skandal yayardım. Onlara kötü bir ün verirdim. Burada oturmaktan huzursuzluk duymalarını sağlardım. Bu bölgede oturacak paraları olmadığını belirtirdim." Billy'nin yamalı çoraplarına baktı. Billy çorapları gizlemek için pantolonunu indirmeye çalıştı. "Ya da daha ileri giderdim. Bir oyun düzenlerdim. Bir şeyi kaybetmiş gibi yapar, uydurma suçlamalarda bulunurdum. Değerli bir şey, örneğin bir para klipsi. Bu babanın hırsız olarak görülmesine yol açardı. Sonra annenin yalancı olduğunu gösterecek bir fırsat kollardım. Hatta onun hakkında yalan söyledim. Ayağının

kaymasının kendi suçu olduğu gibi. Yere bir bez atar, yağı silerdim. Mağaza bana minnettar kalırdı. Hem epey gürültü koparacak bir davadan hem de bir servet tutacak para vermekten kurtulurlardı."

"Hayır," diye Billy başını salladı. "Kimse böyle bir şey yapmaz. Kimse o kadar kötü olamaz."

April Billy'nin üzerine yürüdü.

"Ama neden o kadarla kalmalı?" diye ısrar etti. "Çocuklarının da kötü olduğunu kabul edelim. Böyle bir ane babanın çocuğundan ne beklenir ki? Kendi çocuklarına ondan uzak durmalarını söylersin, onu yalnızlığa mahkum edersin, onu kandırıp bir mağazaya götürürsün ve başkasının çaldığı malları ceplerine doldurursun."

"Bunu biliyor olamazsın!" diye bağırdı Billy.

"Öyle mi? O zaman neden senden çok şey biliyorum, ha? Hatta belki biri çitinize bile bilerek çarptı, sizi kamuoyu önünde küçük düşürmek için."

Billy Mahalle Komitesi mektubunu, onarımda ısrar edilmesini, sürekli tacizi düşündü ve babasının neden karakola gittiğini anladı.

"Mektuplar ve müstehçen telefonlar," dedi. "Biri aneme telefon edip mektup gönderiyor."

"Bunlar bayat haberler," dedi April. "Hey, Billy, uyan da bana bilmediğim bir şeyi söyle."

Billy birden kızın boğazına sarıldı, sırtını korkuluğun kenarına yasladı. "Sen pis bir yalancısın!" diye bağırdı April'in ifadesiz yüzüne. Kız, oğlan sakinleşene kadar kıpırdamadı, sonra onu itip üstündeki karları silkeledi.

"Bir işçi sınıfı çocuğu olarak senin daha az saf olacağını sanırdım. Sizleri hep televizyonda gösterirler. 'Sokak kurnazlığı' derler sanırım. Ama karşındakiler senden daha kurnazlar. Sizi daha şimdiden ezdiler."

"Bunu sen uydurdun, değil mi?" diye sordu Billy ağlamaklı bir sesle. Yaşamının bu kadar basit ve boş gösterilmesi fikrinden nefret ediyordu.

"Hayır, bu sadece benim annemin söyledikleri. Merak etme, o da burada toplum dışına itilmiş bir insandır. Polise telefon edip gece bahçesine girdiklerini söyler ama ona kimse inanmaz. Ben bile inanmam. Sürekli olarak dükkanlardan mal çalar. Bizler toplum dışıyız, ama siz de öylesiniz. Bunu seninle konuşmadan bile söyleyebilirdim. Kurbanların birbirlerini tanımaları kolaydır."

Billy düşündü. Böylesine saçma bir komplo anlamsızdı. "Neden bu kadar zahmete girsinler?" diye sordu.

April ayakkabının burnuyla bir kar kümesine vurdu. "Çünkü burada istenmiyorsunuz."

Billy korkuluğa gidip kasabaya baktı. April o garip yapmacık dünyasında her şeyin yerli yerinde ve düzenli olmasını isterdi ve bu da onun açıklaması olmayan olayları bir mantık çerçevesine oturtmak için uyduracağı bir kûrama benziyordu. Ama aynı zamanda doğru gibiydi.

April, "Golf sahasından Yahudileri uzak tutmak için bir yol da bulacaklarına eminim," dedi.

Billy golf sahası olarak ayrılan karlı araziye bakarak, "Golf sahasını henüz yapmadılar," dedi.

"Evet, henüz yapmadılar."

Billy o anda gördü. Donmuş araziye girişi önleyen arsa. Tıpkı bir bozyap oyunun eksik parçası gibi. Bunu yerden asla göremezdi ama buradan her şey açık seçik gözlerinin önündeydi.

"Bütün mahalleli golf sahasının ortakları," dedi. "Ruhsat almadan bir kuruş bile kazanamazlar. Golf sahasının yapılabilmesi için bizi evimizden çıkarmaları gerek."

"Ve zavallı Billy bir komplo olduğunu sanmıyordu," diye gülümsedi April. "Sanırım sonunda kocaman ve ıslak bir öpücük hak ettim artık."

Cadılı Ev

"Aklını sınırlarla bozmuş olan Cehennem Komşusu lakaplı Stan Skelton'un ortak çıkışı önleyip komşularını hapsedmek amacıyla bir gecede diktiği altı metre yüksekliğindeki çelik kapı zorla yıktırılmıştır. Skelton komşularına giriş çıkış saatlerini önceden bildirmelerini söylemiş ve belli saatler dışında kapıyı açmamıştır. Açtıkları davayı kazanan komşuları bir sokak eğlencesi düzenlemişlerdir."

– *Daily Mail*

BILLY keşfettiği şeyi birisine söylemek için Windsor Terrace'a doğru soluk soluğa koşuyordu. Hiçbiri güvenlikte değillerdi. Annesi daha şimdiden sakat bırakılmıştı. Bu küçük çaplı bir savaştı, ama yine de savaştı. Ray bir şey yapmayacaktı; bütün iş kendisine kalmıştı. Ailesini kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

"Hey, dur bakalım, sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

Bacaklarına inen bir tekme Billy'yi ıslak kaldırıma serdi. Gavin Diller ayağını kaldırıp Billy'nin göğsüne dayadı.

"Sana bir öğüt vereceğim," dedi. "April Barrow'dan uzak dur."

"Neden?" Billy üzerindeki ayakkabıyı itip dirseği üzerinde doğruldu.

"Çünkü o benim sevgilim," dedi polis memurunun oğlu.

"O zaman bunu sen ona söyle."

"Yakında o da öğrenecek. Eğer dikkatli olmazsan senin de öğreneceğin gibi."

"Aman ne kadar korktum," dedi bir cesaret gösterisinde bulunmaya çalışan Billy.

"Senin yerinde olsaydım korkardım, evlat," diye Gavin tıpkı babası gibi konuştu. "Çünkü seni bir daha onun yakınlarında göreceğim olursam yerde dökülen dişlerini aramaya başlarsın."

*

Billy daha hızlı koşmaya başladı. Sarı gökyüzünden kasabanın üzerine garip ve korkunç bir ışık yağıyordu. Artık hiçbir şey normal değildi. En tanıdık görüntülerde bile bir kötülük havası saklıydı. Çitlerin ardında katiller saklanıyor olabilirdi. Ağaçların çıplak dalları mezardan çıkan hortlakların kemikleri gibi takırdıyordu. Rüzgar gözlerini köreltmek için yüzüne avuç avuç kar serpiyordu. Ve önünde perdelerin kalın kefenleri ardında içindekileri saklayan mezartaşları gibi sıra sıra evler uzanıyordu.

Ray kanepeye yatmış televizyonu seyrediyordu. İçmişti ve uykudan gözleri kapanmak üzereydi. Angela sıcak sütünü ve ağır haplarını almış yukarda yatıyordu. Victor bile radyatörün altında uyuklamaktaydı.

Billy soluğunu toparladı, babasını uyandırıp hikayesini anlattı. Aceleden anlaşılmaz ve inanılmaz şeyler anlatıyordu. Ray elini, "Şimdi değil, evlat," diyerek salladı ve televizyonu izliyormuş gibi yaptı.

"Ama anlamıyor musun?" diye bağırdı Billy. "Bunu mahsus yapıyorlar, seni buradan atmak için!"

"Tıpkı bir John Wayne filmi gibi," dedi babası. "Billy, sen çok film seyrediyorsun. Bu... bu sadece..." Dönüp oğluna baktı. "Evet, tıpkı Beverly Hillbillies dizisi gibi."

"Ne?" diye haykırdı Billy.

"Beverly Hillbillies. Yanlış yerdeyiz... yani, yanlış yerde yanlış insanlar. Bu yetişkinlere ait bir şey olduğundan sen anlamazsın, ama herkes her yere uyum sağlayamaz. Buraya gönderilmek yanlıştı. Devletin umurunda değil ama."

"Baba, sen beni dinlemiyorsun!"

"Billy, Billy oğlum." Ray uzanıp oğlunun saçlarını okşadı. "Biraz daha büyüyünce anlayacaksın. Senin aşırı bir hayalgücün var, hep de öyleydi ya. Çok film seyretmekten. Annen uyumaya çalışıyor, o kadar bağırma artık."

Billy April'e telefon etti.

"Sen de tehlikesesin," dedi. "Gavin Diller beni senden uzak durmam için uyardı."

April sakın görünüyordu. "Ya? Benimle cinsel ilişkide bulunmak istiyor. Herhalde seni de rakibi olarak görüyor."

"Onu biliyor muydun?"

"Doğrusunu istersen bir denemesine izin vermeyi bile düşünmüştüm."

"April, bunu nasıl yapabilirsin?"

"Çok büyük bir kolaylıkla. Neredeyse on beş yaşıma geldim ve birinin bunu yakında yapması gerekecek. Böylece bu sıkıcı işten sonsuza kadar kurtulmuş olacağım. Bilimsel amaçlarla bir kere cinsel ilişkide bulunacağım. Her TV dizisi bunun üstünde döndüğüne göre ortada araştırılmaya değer bir şey olmalı. Babana komployu söylemişsindir herhalde."

"Bana inanmıyor, April. Benim hayalgücümü aşırı buluyor."

"Aslında öyle. Ama değişebilirsin. Modern bilimin yöntemleri vardır. İsteklerini ortadan kaldırması için beynine elektrodlar yerleştirilebilir. Gelcekte hepimiz denileni yapacağımız için öyle vicdan azabı diye bir şey olmayacak." Kız sanki Billy'nin sözlerini dinlemiyor gibiydi. Billy'ye sadece Oliver'i aramak kalmıştı.

"Yavaş konuş, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum," dedi Oliver.

Billy bir kere daha anlattı.

"Olabilir," dedi Oliver. "Ama doğrusu ben buradaki insanların böyle bir operasyonu hazırlayacak kafaları olduğunu sanmam. Ne yapacaksın şimdi?"

"Bilmiyorum. Ne annemin ne de babamın ellerinde bir kanıt var. Ben kendi kanıtlarımı bulmak zorunda kalacağım sanırım."

"Bak," dedi Oliver. "Babam bir iş telefonu beklediği için fazla konuşamam. Biri ölmüş. Ben seni sonra arayım."

Billy odasına geçip kasaba modelinin karşısına oturdu ve eksik parçaya bakarak golf sahası yapıldığı takdirde onun nasıl görüneceğini düşündü. Bilmecenin bütün parçaları yerli yerine oturmaya başlamıştı. İnşaat o yüzden durdurulmuştu. Sokak o yüzden birden arsayla sona ermişti. Belediye meclisi vaad ettikleri eğlence kolaylıklarını sağlamadıkları takdirde müteahhitler yatırım yapmayacaklardı. Düşündükçe komployu daha iyi anlıyordu.

Komşu evlerin minyatür modellerine bakıp asıllarıyla kıyaslamak için pencereye gitti ama doğa sanki oralar da oturanların haklarını korumak istemiş gibi yeni yağın kar her yeri örtmüştü.

Billy April'e gitmeye karar verdi. Bisikletini holden sessizce alıp dondurucu soğuğa çıktı ve fildişine dönüşen yollarda hızla kaybolan lastik izleri üzerinde pedal çevirmeye başladı.

*

Zili çaldıysa da evde kimse yok gibiydi. Ne kapının üstündeki ışık yanıyor, ne de içerden bir ışık sızıyordu. Sonra arka taraftan gelen ayak seslerini duydu. Ondan sonra yine sessizlik çöktü.

Kapının ardından hırçın bir ses, "Kim o?" diye bağırınca Billy irkildi.

"April'in arkadaşıyım."

Yanıtı dikkatle inceleniyormuş gibi yine sessizlik oldu. Sonra kilitte anahtar çevrildi ve kapı ağır ağır açıldı. Billy korkuyla geri çekildi. Kapının aralığından bakan kadın gerçekten çıldırmış görünüyordu.

"Kızımın çok az arkadaşı vardır," dedi Bayan Barrow. Üzerinde kenarları pörsümüş biçimsiz bir kahverengi yünlü önlük vardı ve makyajsızdı. Ayakları çıplak, parmakları kirden kapkaraydı. Yaşlı bir hippiyi andırıyordu. Hol kedi ve rutubet kokuyordu. "Gel," dedi. "April ev ödevini yapıyor." Billy içeri girdi.

İçersi loş ve inanılmaz derecede karışıktı. Köşelerde küf tutmuş gazete yığınları vardı, kırık dökük mobilyaların ardında kediler dolaşıyordu. Çıplak tahta zemin üzerine birbirine uymayan halılar atılmıştı ve duvar kağıtları ev sanki derisini değiştiriyormuş gibi yer yer soyulmuştu. March ailesi para sıkıntısı çekiyorsa, Bayan Barrow ile kızı onlardan kat kat beter durumdaydılar.

Billy loş bir odaya alınıp oturması için kedi tüyleriyle dolu bir koltuk gösterildi. Bir köşedeki portatif televizyonda Ronald Reagan'ın burnundaki kanserli ben gösterilmekteydi. Bayan Barrow ellerinin üstünü öylesine kaşıdı ki, Billy de kaşınmak istedi.

"Papatya çayı ister miydin?" diye sordu kadın.

"Teşekkür ederim, hiç gerek yok."

"Ama bir şey içmelisin. Dışarı çok soğuk. April şimdi gelir."

Eski model televizyonun üzerinde kirli yemek tabakaları vardı. Kahverengi bir toprak güğüm içine yapma çiçekler yerleştirilmişti. İki kedi iplik iplik ayrılmakta olan bir halının üzerinde birbirlerini temizliyorlardı. Böylesine dağınıklık arasında yaşayan April'in düzenliliği bir fetiş haline getirmiş olmasına hiç şaşmamak gere-

kirdi. Annesiyle kimsenin konuşmuyor olması hiç de yadırganacak bir durum değildi.

Billy ani bir düşünceyle ürperdi. Kendi ailesi de başkalarına böyle mi görünüyordu? Dışlanma nedenleri haklı mıydı acaba?

"Buraya neden geldiğini anlamadım doğrusu," dedi April aksi bir sesle. Üzerinde yeşil kazağı olduğu halde kapının önünde durmuş öfkeyle Billy'ye bakıyordu. Billy yasak bölgeye girmekle ve kızı davet edilmemiş bir vampir gibi evinde şaşırtarak büyük bir suç işlediğini anlamıştı. Kızın yüzüne bakmak çevresinden ne kadar utanışını anlamak için yeterliydi.

"Seni görmem gerekiyordu, April. Amacım..."

"Casus gibi evime girilmesinden hoşlanmam."

"Ben senin yanında olmadan kuleye çıkmama bir şey demedim. Böylece ödeşmiş olduk."

Bu mantık kızı yatıştırmış gibiydi. Odaya girip kedilerin yanına oturdu.

"Annem gerçekte deli değildir," dedi. "Kendi kendine konuşur ama bunu pek çok kişi yapar. Önüne çıkan şeylere çarpar. İç kulağında bir sorunu var. Sokağa çıktığında insanların kendisini gözetlediklerini sanır. Öteki çocuklar buraya Cadı Evi derler, ama bunu biliyordur sanırım."

Öyle denildiğini duymuş olan Billy, "Bunu gerçekten bilmiyordum," dedi.

April kedileri dalgın bir tavırla birbirlerinden ayırarak, "Çok iyi ve sevecen bir insandır," dedi. "Babam gittikten sonra bir daha kendini toparlayamadı işte." Mırıldanan hayvanlardan birini kucağından itti. "Babam bize nafaka ödememek için ondan boşanmadı. Nerede olduğunu bilmediğimizden biz de boşanma davası açamadık, bu nedenle Sosyal Sigortalardan yardım almak zorunda kaldık."

Billy öğrenmemesi gereken şeyleri dinlediğini hissediyordu. Bunlar kendisine açıklanmasına hazır olmadığı yetişkinlerin sorunlarıydı. Ama yine de dinledi.

Bayan Barrow ay ve çörek getirdi ve kızı ile konunun dinlemekten vazgeçmelerinden çok sonra bile kar yağışından söz etmeye devam etti.

Billy ile April birbirlerine baktılar ve bir saat sonra hiç konuşmadan bir anlaşmaya vardılar. Billy ikisinin de gözlerinin, "İkimiz de aynı durumdayız, birbirimizden başka dönecek kimsemiz yok," dediğinden emindi. Söylemek gücü ama, belki de kıza aşık olmuştu.

Yazılı Sözcükler

"Oklahoma City'de park etmiş bir arabanın içindeki adam üç gün önce ölmüş olmasına karşın ancak on iki park cezası kesildikten sonra fark edilmiştir."

– *Ashbury Park Press*

BILLY önce yere cam parçalarından bir halı döşenmiş sandı.

Elmaslar bir ışık gökkuşağı halinde parlıyor, duvarlara parıltılı renk prizmaları yansıtıyordu. Sonra bunun odanın kırık penceresinin camı olduğunu anladı. Ayakları altında kırık camlar çatırdıyordu.

Evlerine hırsız girmişti.

Arka kapının kilidi zorlanarak açılmıştı. Kilidi tutan vida şimdi kıymıklardan bir orman içindeydi.

Ray karısını alışverişe götürmüştü. Billy okuldan erken dönünce evi boş ve boşaltılmış bulmuştu. Değerli olan her şey alınmıştı: video, stereo, annesinin mücevherleri, Ray'in dedesine ait madalyalar.

Billy'nin çağrısına gelen memur Morris Diller not aldı. Bir saat sonra gelen aksi yüzlü bir adam da parmak izlerini saptamak için mobilyaların üzerine toz serpti. Köpek yukarda Billy'nin yatağı altında inliyordu. Billy ürkmüş olan hayvanı ancak yarım saat uğraşarak çıkarabildi oradan.

Angela gelip de durumu görünce ağlamaya başladı. Gerçek değerinden çok önem verdiği annesinin broşu da alınmıştı. Polis gittikten sonra Ray ortalığı topladı, farası kırık porselen parçalarıyla doldurdu. Memur Diller kendilerini umutlandırmamak için elinden geleni yapmıştı. Daha sağlam kilitler takmadıkları için kendilerini kınadıktan sonra bölgedeki soygunların ancak yüzde on-birinin faillerinin bulunduğunu söylemişti.

Ray ile karısı için soygun modern yaşamın talihsiz ama sık rastlanan bir yanıydı. Billy içinse, çevresinde zehirli bir bitkinin yaprakları gibi dökülmeye devam eden komplonun bir başka kanıtı. Bu olaydan sonra Victor'un geceleri yatağının ucunda yatmasına izin verdi.

*

Günler geçtikçe, çamurlu sokaklardaki kar gibi Billy'nin de bir şeyler yapma kararlığı eridi gitti. Nereden başlayacağını bilemiyordu; komşuları suçlamak durumlarını kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Suçlular o günlerde hemen hemen gözle görünmeyen gölgelerdi; sadece arabalarına giderken, veya yemekler ve komite toplantıları düzenlemek için birbirlerini ziyaret ederken hayal meyal görünen hayaletlerdi.

Balmoral Close'un ucundaki evde de daha bir yaşam belirtisi vardı. Oğluna inanmayı inatla reddeden Ray onun suçlamalarını aşırı çalışan bir hayalgücünün ürünleri olarak kabul ediyordu. Evi onarıyor, boyuyor, kilitleri değiştiriyor, pencere pervazlarını yeniliyor, ön ve arka kapılara zincirli sürgüler takıyordu. Alarm sistemi sözkonusu değildi; aylık taksitler sıfırı tüketmiş bütçelerinin çok ötesindeydi.

Billy bir akşam yattıktan sonra babasının açık kapısının önünde durup düşünceli bir tavırla kasabanın modeline bakmakta olduğunu gördü. Ray oğlunun odasına girdi, yerlerini belleğine yerleştirmek isteyen kör bir in-

san gibi balsa ağacından çatılar üzerinde parmaklarını gezdirdi. Billy uyuma taklidi yaparken babasının sonunda birkaç ayın olaylarında bir süreklilik görüp görmediğini merak etti.

*

Ray iş arıyordu ama aslında bunu isteyerek yapıyor değildi. Hazirandaki ameliyatına kadar evden çıkamayan karısından uzaklaşmaktan hoşlanmıyordu. Sol ayağı hâlâ sargılar içinde olan Angela araba süremiyordu ve mağazalar da yayan gidilemeyecek kadar uzaktı.

Billy annesiyle babasındaki değişikliği izliyordu. Hırsızlık, annesini kabul etmeye hazır olduğundan da fazla etkilemişti. Dr. McMann'ın bolca verdiği ağrı kesicilere giderek daha bağımlı oluyordu ve Billy de doğal olarak doktorun niyetinden kuşkulandı. Babasının öğleden sonraki içki faslı da her hafta biraz daha erken başlıyordu. Ne paraları vardı, ne de talihleri.

Ev giderek dökülmeye başlamış, bahçeyi otlar bürümüştü. Billy elinden geleni yapıyordu ama bu yeterli değildi. Prout ve Metcalflar on üç numaranın önünden geçerlerken çocuklarını önlerine katıyorlar, bakışlarını başka yana çeviriyorlardı. Sadece Georgina Bovis Ray'e neler olduğunu merak ederek zaman zaman eve bakmaktaydı.

Billy bunu bir suskunluk, suçlayıcı surat asmalar ve bakışlar zamanı olarak hatırlıyordu. Okulda kimya ve fizik dışında bütün derslerde başarısızdı ve artık arkadaş edinmekten vazgeçmişti. Oğullarının her gün bahçede taciz edildiğini duymaktan bıkan annesiyle babası Assan'ı okuldan almışlardı. Geriye bir tek babasının cenaze evi hakkında iğrenç hikayeler anlatmasına güvenilebilen Oliver kalmıştı. Billy arkadaşlıklarının devam etmesine karşın Oliver'in kendisini giderek daha az gördüğünün farkındaydı. Artık Balmoral Close'a pek gelmiyor,

babasının akşamları ders çalışması için ısrar ettiğini söylüyordu.

Billy dondurucu bir akşam üzeri Oliver'le saçma ve çok şiddetli bir kavgaya tutuştu. Tartışma bir hiç üstüne başlamıştı. Oliver'in evinde epey karmaşık ve elektrikli bir uzay aracı modeli üzerinde çalışıyorlardı. Bu birlikte yapacakları son modeldi; artık bu oyuncaklarla uğraşmayacak kadar büyümekteyseler de, zamanlarını dolduracak başka toplumsal faaliyetleri yoktu.

Billy kavgayı sona erdirmeye çalışarak, "Babam beni dövüyor, ya da insanların kapılara avuç avuç bok attıkları Tower Hamlets gibi bir yerde kıştırılıp kalmış değiliz ya," dedi. "Bizden çok daha kötü durumda olanlar da vardır."

"Sizin gibi insanların sorunu da bu işte," dedi Oliver. "Çok liberalsiniz. Hep sizden daha çok şey hak eden vardır. Ama sessizlik içinde acı çekmek sizi daha iyi insanlar yapmaz. Derslerin bombok, ellerin titriyor, en küçük bir gürültüde havalara sıçırıyorsun... şu haline bak! Bir şeyler yapmak için ne bekliyorsun?"

"Bu senin sorunun değil, tamam mı?"

"Benim sorunum elbette. Senin incinmeni istemiyorum."

"Neden? Bundan sana ne?"

"Ben..."

"Haydi... söyle bakalım."

"Boş ver." Oliver uzay aracını aldığı gibi duvara fırlattı. Yeni yapıştırılmış kanatlar kopup yere uçtular.

*

Ray yine sarhoştü. Cuma akşamıydı. Billy yerde oturmuş, su kulesinin kilden modelini bitirmeye çalışıyordu. O da tamamlanınca modelin tümü bitmiş olacaktı. Billy'ye sonunda akşam yemeğini hazırlama işi de verilmişti. Yemek yapmaktan hoşlanırdı; bu kendisine kim-

ya derslerini hatırlatırdı. Ancak o gece sıra annesindeydi.

"Billy, bir dakika gelir misin?" diye Angela mutfaktan seslendi.

Kadın dört buçuk ay önce oraya taşındıkları zaman olduğundan daha ufak tefek ve yaşlı görünüyordu. Billy onun hareket ederken artık gövdesini daha farklı bir şekilde taşımak zorunda kaldığından sırtının kamburlaştığını görebiliyordu. Angela mutlu görünmeye çalışıyorsa da, gözlerinin altındaki kara halkalar rüyalarla dolu geceler geçirdiğini göstermekteydi. Pirinç kavanozuna erişmeye çalışıyordu, ama raf ona göre yüksekti ve bacağına kasları gerilmiyordu.

"Dur, ben alayım." Billy kavanozu indirdi.

Annesi oğluna bakarak, "Sen iyi bir çocuksun, ama dışarı daha çok çıkmalısın," dedi. "Bütün gün evde bizimle oturman hiç hoş değil. Gidip kız arkadaşını ziyaret etmelisin."

Billy April'den kız arkadaşı olarak söz edilmesinden hiç hoşlanmazdı. "Evi pis kokuyor," dedi. "Annesi de başbelası."

"Ya arkadaşın Oliver?"

"Babası artık ziyaretçi kabul etmesini istemiyor. Oliver herkesin kendisine ölülerini sormasından bıktığını söylüyor."

"Öyleyse okuldan biriyle sinemaya git," dedi annesi.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye Billy kuşkuyla sordu.

"Elbette ki, hayır. Senin yaşında bir çocuğun bu kadar çok tek başına kalmasının sağlıklı olduğunu sanmıyorum sadece."

"Ben tek başıma değilim, sizler varsınız."

"Biz sayılmayız," diyen annesi dalgın bir tavırla tencereyi karıştırdı. "Senin kendi yaşında insanlara ihtiyacın var."

"Siz yaşlı değilsiniz."

"Bilemem. Bence bizler istediğimizden de çabuk yaşılanıyoruz."

"Bu yer sizi böyle yapıyor."

"Billy, lütfen yine başlama."

"Kimi zaman öldüğümüzü ve cehennemde olduğumuzu düşünüyorum. Milton cennette hizmet etmektense cehennemde hüküm sürmenin daha iyi olduğunu söylemiş. Bu ne demek oluyor?"

"Bilmem. Babana sor."

Ama babasına sormanın bir anlamı yoktu. Billy mutfaktan onu görebiliyordu. İyiye sarhoş bir halde yatıyordu kanepede.

"Belki de kaderini kontrol edip geleceğinin hakimi olmak daha iyidir," dedi. "April buraya ilk geldiğimizde öyle yapmamız gerektiğini söyledi. Yani kaderimizin hakimisi olsaydık o zaman şimdiki gibi sıkıntıda olmayacaktık. April sana o mektupları kimin yazdığını bildiğini...."

Angela'nın elleri arasından kayan kâse yere düşüp parçalandı. "Tanrı aşkına!" diye bağırdı Angela. "Bir yerde sessiz oturamaz mısın sen? Buna daha fazla dayanamayacağım."

Billy annesinin bu ani parlayışı karşısında şaşırmıştı. Angela kendisine hiç bağırmasdı. Belki de mektuplardan söz ederek sınırını aşmış oluyordu. Ray ona mektup konusunu bilmemesinin daha doğru olacağını, bunun annesini daha fazla üzmemekten başka bir işe yaramayacağını söylemişti. Billy bisikletine atladığı gibi mahalle sokaklarında tek başına dolaşmaya çıktı yine.

Pedalları hızla çeviriyordu ve ancak kasaba ışıklarının ötelerdeki tarlaların karanlığı tarafından yutulduğu yere gelince yavaşladı. Eğer onlar bir şey yapmayacaksa artık işi kendi ellerine alma zamanı gelmişti.

*

Billy cumartesi sabahı East Grinstead Advertiser gazetesini bürosuna gitti, sinirlenen bir sekreter kendisiyle

görüşecek birini buluna kadar boş yazışları odasının önünde oturdu. Sekretere göre muhabirlerin hepsi meşguldüler, ancak serbest çalışan ve aynı zamanda ilan işlerine bakan biri hikayesini dinleyecekti.

Gary Mitchell basında yeniydi. Parasını ödemededen batan bir korku dergisinde çalışmıştı ve Advertiser için yemek yarışmalarını, yüzme havuzu açılışlarını ve köpek gösterilerini izlemekteydi. Daha iyi bir iş özlemiyle yanıp tutuşuyorsa da, emektarlar bütün iyi işleri aralarında paylaşmışlardı ve ona genelde cuma gecesi bina-
dan en son çıkana bırakılan yıldız falı kalmıştı.

Ama Gary umutla yaşıyordu. Oturup çocuğun hikayesini dinledi, elleri kızıl saçları arasında dolanırken gözleri inanmazlıkla irileşti.

"Bütün olayı planlayan Bay Brickett'ti," dedi Billy.

Gary not almayı güçlkle yetiştirebiliyordu. "Dur bir dakika, Belediye Meclisi Üyesi Brickett mi?"

"Herhalde," dedi Billy. "Çünkü o varlıklıldır, biz değiliz ve herhalde kasabanın beyaz kalmasını istiyor..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Okuldaki arkadaşım siyah, yani Hintli olduğu için okulu terk etmek zorunda bırakıldı ve bizim de buradan taşınmamızı istedikleri için evimizi soydular ve arabamızın lastiklerini kestiler."

"Arabamızın lastiklerini kim kesti?"

"Komşular. Çünkü bir gidince evimizin önündeki araba yolunu kaldıracaklar."

Gary şaşırmıştı. "Bunu neden yapmak istesinler ki?"

"Golf sahasını kurtarmak için. Alanın belirli ende olması gerek, yoksa inşaat ruhsatı alamazlar. Hepsi golf kulübüne ortak oldukları için bu komploya da hepsi karışmış durumda."

"Dur hele, bu çok büyük bir komplo ve biraz da akıl almayacak bir şey, değil mi? Eğer o araziye o kadar ihtiyaçları varsa neden ailene oradan taşınmaları için para teklif etmiyorlar?"

"Böylesi bedavaya geliyor. Önce para dolu bir klipsi saklayarak babamı hırsızlıkla suçlayıp işini kaybetmesine neden oldular..."

"Onu da mı yaptılar?" Gary'nin kalemı sayfanın üzerinde uçuyordu. "Baban benimle konuşur mu?"

"Sanmam. Sağlığı çok iyi değil. Onu hasta ettiler. Hatta içkisine bir şey koyup zehirliyor bile olabilirler. Çok viski içer."

"Ya annen, onunla görüşebilir miyim?"

"O sizinle konuşmaz."

"Neden?"

"Zaten bir kere susturmaya kalkıştılar."

"Susturmak mı? Yani onu öldürmeye mi kalkıştılar?"

"Tam değil, ama ölebilirdi. Şimdi neredeyse yürüemiyor artık."

"Ve benimle konuşmaz, öyle mi?"

"Onu bu işe karıştırmak istemiyorum. Ayrıca, o benim bütün bunları uydurduğuma inanıyor."

"O zaman hikayeni nasıl doğrulamamı tavsiye edersin?" diye Gary gülümseyerek sordu.

"Bu işleri yapanlarla konuşun, ya da arkadaşım April ile. Moris Diller'in oğlu ona tutkun olduğu için o gerçeği biliyor. Morris Diller polistir ve onlar da bu işin içindedirler."

Gary paranoyadan söz edildiğini duymuştu ama bu kadar genç birinde izlerine rastlamış değildi. Not defterini bir yana bırakıp, "Demek polis de işe karıştı?" dedi.

Muhabirin kendisini dinlemediğinden kuşkulanan Billy, "Öyle olmalı," dedi. "Diller Brickett'in en iyi arkadaşıdır. Ekip arabası hep evinin önündedir. Her ikisi de ya masondur, ya şeytana tapandır veya öyle bir şeydir işte."

"Bu işi düşünmem gerek," diye Gary ayağa kalktı. "Ben seni ararım." Bir habere ihtiyacı vardı ama aradığı haber bu değildi. Yine de ilerde satabileceği bir yazı için bir fikir vermişti bu hikaye.

Angela sonucu bir hafta sona görünce dehşete düştü. "Bir daha nasıl sokağa çıkabilirim?" diye bağırdı. "Billy, bunu nasıl yapabildin?"

East Grinstead Advertiser gazetesinin beşinci sayfasında şöyle bir yazı vardı:

East-End'den Buraya İskan Edilenlerin Şefaleti

Londra'nın East-End'inden savaş sırasında çocuklar taşraya gönderildiklerinde orasına alışamamışlardı. İşçi sınıfından March ailesi de budala solcu belediyelerin ihtiyaç halindeki yurttaşların varlıklı varoşlara yerleştirilmeleri planınca yaratılan iyi niyetli yoksullar yeni dalgasının tipik bir örneğidir. March ailesi Invicta Cross'a parlak yeni bir yaşam bulma umuduyla gelmişlerdi. Oysa yüksek fiyatlar ve düşük saygınlıkla karşı karşıya kaldıklarında sorunları başlamış oldu. Komşuların düşmanlıkları bir "biz ve onlar" zihniyeti yarattı ki, bu March'lar gibi aileleri parçalamaktadır....

Haber birkaç sütun böylece devam ediyordu. Hatta Ray'in henüz onarmaya vakit bulamadığı kırık camıyla evin dıştan çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı.

"Baban bunu görünce ne diyecek, doğrusu bilemiyorum, Billy." Annesi gazeteyi katlayıp bıraktı. Billy onun ağlamaklı olduğunu görünce şaşırmişti.

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi.

"Ama edemedin, görmüyor musun? Durumu daha da kötüleştirdin."

"Anlamıyorum ama," dedi Billy. "Her şeyi açık açık anlattım, ama o sanki bütün suç bizimmiş gibi yazmış."

Billy, Gary Mitchell'in karşı tarafça satın alınmış olabileceğini düşündü. Belki o da komplonun bir parça-

sıydı. Annesine bakınca ağzını tutmasının daha iyi olacağına karar verdi.

Ray iş bulma kurumundan Helikopter'e uğramış geldi. Öfkeden kuduracak gibiydi. Biri kendisine yazıyı göstermişti. "Nerede o piç kurusu?" diye bağırdı. "Onu öldüreceğim!"

"Onun bir suçu yok," dedi Angela. "O ne yaptığını bilmiyordu."

"Ben ona öğretirim." Ancak Ray yatak odasına vardığında Billy bisikletini alıp arka kapıdan çıkmıştı bile.

Çalılıkların İçinde

"Tecavüz Travması Sendromu kurbanların çektiklerini zihinlerinden tümüyle sildikleri bir durumdur. Öyle ki, kimi zaman sanığı bile teşhis edemezler."

– Philip Paul

APRİL Nissan arabaya kuşkuyla bakarak, "Senin araba kullandığını bilmiyordum," dedi. Bu, planladığı kadar kolay kaçamayacağı demekti. "Trenle gideceğimizi sanmıştım."

"Bir istasyon platformunda donmaya hiç niyetim yok. Babam bunu on yedi yaş armağanı olarak aldı. Gir içeri haydi."

Gavin kızın kapıyı kapatmasını beklemeden motoru çalıştırıp arabayı sürdü. Kaldırımlarda buzlanma başlamıştı ve solukları ön camı buharlaştırıyordu. Gavin ısıtıcıyı açtı, eldivenin tersiyle camı sildi. Gavin iriyarı ve hiç de yakışıklı sayılmayacak bir oğlandı. April Gavin'in çıkma teklifini neden kabul ettiğini anlayamıyordu. Hele sağduyusu bunun kötü bir şey olduğunu söylediği sırada. Doğasındaki bu asi unsur kendisini rahatsız ediyordu. Tanıdığı en düzenli kişi olan kendisi kendi duygularına hakim olamadığı takdirde dünya nasıl kusursuzluğa erişirdi? Cadı Evi'nin o çıldırtıcı karışıklığından ve annesinin sonu gelmeyen dırdırından kaçma ihtiyacını anlıyor-

du ama doğru olan çözüm bu muydu bakalım? Gavin kendisine çıkmayı teklif eden ilk kişiydi; bunu Billy March bile yapmamıştı. Billy onun için değerliydi, ama hâlâ çok gençti ve kendini bulmuş değildi. Ve başında çok sorun vardı.

Gavin'de ise sağlam ve mantıklı bir şey vardı. Babası polisti. Yaşamında düzen vardı. Her şey dört köşe, açık ve basitti; beyaz ve siyah, evet ve hayır. April bundan hoşlanıyordu. Gavin aptal bir Arnold Schwarzenegger filmine gitmeyi teklif etmiş, o da kabul etmişti. Zeki bir konuşma, çelişkili bir kararsızlık bekliyor değildi. Sıradan bir insanla bir gecenin nasıl olacağını merak ediyordu. Ve Gavin'i temel ve hormonal açıdan çekici bulduğunu kabul etmeliydi. Annesine Billy'nin ev ödevlerine yardım edeceğini söyleyerek evden çıkmıştı. Rose'un ardından kontrol etmeyecek kadar kendisine inandığını bilirdi.

"Neden böyle giyiniyorsun?" diye sordu Gavin.

"Nasıl?" April annesinin plili eteğini eliyle düzeltti.

"Yaşlı bir kadın gibi. Anneannemin de seninkinin tıpatıp eşi bir kazağı var."

"Bunu 1939 Boots model kitabına bakarak ördüm. Bu tür giysiler İngiltere'nin en son uygar çağının ürünleri ve o on yılın üstün ahlakının temsilcileridir."

"Ne dedin, ne dedin?"

"Dünya uçurumun eşiğindeydi. Sosyal düzenin sonu gelmişti."

"Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

"Önemi yok," dedi April. İçini çekti. "Araban çok temiz."

"Her cumartesi götürüp yıkattırırım." Konuşmanın daha sağlam bir tabana oturması Gavin'i neşelendirmişti. "Sinemadan önce bir içki içmek ister misin?"

"İyi olur."

The King Edward birahanesinin önünde durdular. Kapının üstündeki tabelada veremden ölmüş olan hastalıklı genç kral VI. Edward'ın resminin bulunması Ap-

ril'in hiç hoşuna gitmemiştir. Gavin'in araba alarını kurmasını seyrederken bunu bir konuşma konusu yapmamaya karar verdi.

Birahane kalabalıktı, dumanlıydı ve bipleyip ışıklar saçan makinelerle doluydu. Herkes Gavin'i tanıyor gibiydi. Birkaç kız kendisine el salladılar.

"Babam arkadaşlarıyla burada içer," dedi Gavin. "Polislerin devam ettiği bir yer olduğundan hiç kapanmaz. Sana bir cintonik ısmarladım."

Gavin barın yakınlarındaki bir kıza bağırırken April huzursuzlukla gülümsedi. Belki de bu o kadar iyi bir fikir olmamıştır. Alkol içmeye başlamak istemiyordu ve modern gençliğin gürültülü neşesine uyum sağlayamayacağını hissediyordu. Billy'nin gelip kendisini kurtarmasını isterdi ama o böyle bir yere alınmayacak kadar genç görünüşlüydü. Gavin kahkahalarla gülerken kadehini alıp içti.

*

Billy kanepede annesiyle babasının arasında oturmuş yarışmacıların yaptıkları alışveriş konusundaki soruları yanıtladıkları bir programı izliyordu. Odadaki tek ışık, hırsızların almadığı tek elektrikli eşya olan televizyondan gelmekteydi. Annesi yemek üstüne ağır kesici ilacını aldığından kendinde değildi. Babası da aldığı alkol sonunda ağzı açık uyumaktaydı.

Billy oturduğu yerden sessizce kalkıp arka kapıyı açtı. Victor'u yirmi dakika önce bahçeye salıvermişti. Hayvanın artık kapıyı tırmalıyor olması gerekirdi. Zifiri karanlığa baktı.

"Victor? Haydi gel," diye hafifçe seslendi.

Herhangi bir ses duymayınca kapının üstündeki ışığı yakıp otlar bürümüş olan bahçeye çıktı. Arka bahçe kapısı açıktı. Oysa her zaman içerden kilitli olurdu. Biri üzerinden uzanıp açmış olmalıydı. Billy sokağa çıktı, ka-

pıyı ardından kapatıp çevresine bakındı. Victor sokağın ortasında yatıyordu. Burnundan sızan ince bir kan izi yol kenarına kadar uzanmıştı. Boğazı ezilmişse de çok hafif soluyordu. Hayvan yanına çömelen sahibini gözle-riyle izledi. Yüzünde sessiz bir özür dileme var gibiydi. Billy patisini tutup ağlarken hayvanın gövdesinin ısısı da giderek azalıyordu.

*

April ikinci boş kadehini sertçe bıraktı tezgaha. Cin-tonik tadından hoşlanmaya başlamıştı. "Artık gidelim, filmi kaçıracağız," dedi.

"Arkadaşım Derek şu anda geldi," dedi Gavin. "Ona bir içki borcum var, hele onu ısmarlayayım da."

"Pekala, ama acele et."

Birahanenin bir köşesinde kurulan disko ciddi ko-nuşma tehlikesini ortadan kaldırmıştı. Gavin elinde bir-kaç kadehle bardan gelirken arkasında siyah meşin ce-ketli uzun boylu, keskin yüz hatlı bir oğlan vardı. Derek bacakları arasına çektiği taburenin üzerine bir böcek gi-bi tünedi. Gavin April'in önüne bir kadeh daha bıraktı.

"Seni içkisiz bırakamazdım..."

"Ama zamanımız..."

"İçkini içene kadar bir yere gitmiyoruz," diye sırttı Gavin. Derek'in kafası o kadar uzun ve inceydi ki, April ona doğumunda forseps kullanılıp kullanılmadığını sor-du. Oğlan çirkin bir kahkaha atıp oturduğu yerde zıpla-dı. April yüzüne boşaltılan sigara dumanından kaçına-rak huzursuzca kıpırdandı. İlk kez olarak duruma şandı-ğı kadar hakim olamadığını anlamıştı.

*

Billy Victor'u bahçeye taşıdığında hayvan ölmüştü. Köpeğin soğuyan postu altında kırık kemikleri hissedin-

ce acısı hızla öfkeye dönüştü. Bu vahşi eylemin isteyerek yapıldığından hiç kuşkusu yoktu. Suçu birine yüklemek anlamsızdı; içlerinden herhangi biri olabilirdi. Ev bir nefret çemberiyle çevriliydi. Nefretin evlerini saran ev ve sokaklardan dalga dalga yükseldiğini hissediyordu.

Bir kazma alıp evin arkasında bir çukur kazarak hayvanı gömdü.

Evin içinden hastalıklı bir mavi ışık sızıyordu. Anesiyle babası uyuşmuş bir halde yatıyorlardı orada. Artık ona yardım edemezlerdi. Kendini daha fazla kandırmanın anlamı yoktu. Kötü tanrılar havalanmışlardı ve lanet orduları gece göğünü dolduruyordu. Savaş sancakları kaldırılmıştı ve düşman püskürtülene kadar da havada kalacaktı.

*

Camı eliyle temizleyip dışarı bakan April, "Yanlış yoldayız," dedi.

"Film saatler önce başladı," dedi Gavin. Derek'i bir yere bırakacak olmalıydılar. Oğlan arka koltukta oturuyor ve araba arka sokaklarda iki yana savruldukça anlamsızca gülüyordu. April bunun onun sosyal beceriksizliğini saklamak için geliştirdiği bir tik olduğunu düşündü.

"Öyleyse dönelim," dedi.

"Daha çok vaktimiz var." Araba buz tutmuş yolda hafifçe kaydı.

April kapı kolunu sıkıca kavradı. "Biraz yavaşlasan olmaz mı?"

"Ne? Babamın arkadaşları bizi durdururlar mı sanıyorsun?" Gavin karanlıkta sırıttı. Derek homurdanarak aralarından uzanıp radyonun sesini yükseltti.

"Nereye gidiyoruz?" April arabanın hızından, Derek'in kulağı dibindeki sıcak soluklarından, midesinde ekşi alkol tadından paniğe kapılmaya başlamıştı.

"Bildiğim bir yere." Gavin direksiyonu çevirdi, dik ve dar bir sokağa girdiler. April dışarda hiçbir şey görmiyordu.

"Ben eve dönsem iyi olacak," dedi normal olduğunu sandığı bir sesle. Arkasında Derek yine burnundan bir ses çıkardı. "Sen de burnunu silsen iyi olur."

Gavin'in sol eli uzanıp kızın yanağını kavradı. "April, en iyi arkadaşım ile öyle konuşamazsın. Ondan özür dile."

"Canın cehenneme." April kapı koluna uzandı ama oğlan daha atik davranıp arabanın kapılarını otomatik olarak kilitleyen düğmeye bastı. Araba savruldu, yol kenarındaki otların üzerine çıktı. April hiç düşünmeden en yakınındaki yüze bir yumruk savurdu. Gavin acıyla bağıarak küfüre başladı.

Nissan'ın frelerine basıldı, araba olduğu yerde döndü, çalılıklar arasına girip durdu. Gavin kendisine doğru uzanırken April kilidi kaldırdı kapıyı açtı.

Birden çalılıklar arasına düşmüş ve Gavin de bacağını kavramıştı. April en yakın kalın dala tutunarak kapıyı tekmeledi, Gavin'in eli kapının arasına sıkıştı. Gavin bir çığlık atarak kızı bıraktı, kendi kapısını açmak için döndü. Derek hâlâ iki kapılı arabanın arka koltuğundaydı.

April kurtulmaya çalıştıysa da, çalılıklar arasından çıkmasını araba engelliyordu. Dikenler etlerine batıyor, çalılığın öte yanında bir çıkış ararken üstübaşı parçalanıyordu. Gavin ile arkadaşı yanına geldiklerinde iğne batırılmış bir böcek gibi hareketsiz kalmıştı. Bir kol belini sarıp kendisini dikenler arasından farların aydınlattığı açıklığa çekerken her tarafı yara bere içinde kaldı.

*

Billy sessiz eve bakarken bundan sonra olacakların zaten olacağını biliyordu. Annesiyle babasının iş bulma-

ları hiç fark etmeyecekti. Onlar hep itilen ve gözardı edilen yabancılar olacaklardı ve kendisinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bütün kozlar İnvicta Cross'un elindeydi.

Billy eve girip paltosunu aldı. Bir süre bisiklete binmek zorundaydı. Ray ile Angela yokluğunun farkına varmayacaklardı ve eğer talihi varsa döndüğünde onların yanından geçip yatmaya çıkabilecekti. Victor'un başına gelenleri anlatamayacak kadar yorgun ve üzgündü. Bisikletine atladığı gibi kasaba merkezine doğru pedal çevirdi.

*

Nissan'ın camları tümüyle buğulanmıştı. Araba kötü bir komedi filminden alınan bir sahnedeymiş gibi şiddetler sallanıyordu. İçerden boğuk çığlıklar gelmekteydi. Zaman zaman bir elin cama çarptığı duyuluyordu. Sonra bir kadın ayakkabısıyla cama vuruldu. Ani bir acı çığlığı yarıda kesildi.

Kız parmaklarını ikinci kere ısırınca Gavin çareyi April'in kafasının yan tarafına bir yumruk indirmekte buldu. Böylece bir berelenme izi de olmayacaktı. Derek bir yanda durmuş bu işle bir ilgisi olmasını istemediğini söylüyordu ama artık çok geçti. Gavin kıza son bir kere abanıp çekildi ve spermlerini altındaki koltuğa saçtı.

Soluk soluğa, "Şimdi elimi çekeceğim," dedi. "Eğer bir daha bağırırsan burnumu kırarım, anladın mı?"

April başını salladı.

Gavin kendisini bırakınca April onun altından kaçıp kapıya yaslandı. Gavin pantolonunun fermuarını çekti, kemerini bağladı. Kızın ısırıldığı alt dudağı şişmeye başlamıştı.

"Eh, bu sinemaya gitmekten daha eğlenceliydi, değil mi?" dedi Gavin. "Başka bir gün yine tekrarlamalıyız."

"Gavin, insaf..." diye Derek söylendi.

Gavin arabayı çalıştırıp geri geri çalıların arasından çıkarken kimse konuşmadı. Söyleyecek bir şey yoktu.

April seçeneklerini değerlendirirken inanılmaz derecede sakindi. Az sonra karanlık binalar arasına girmişlerdi. Şimdi East Grinstead'deydiler. Nissan kaldırıma yanaştı. Gavin inerek Derek'i arka koltuktan indirdi.

Derek, "Haftaya cuma kızkardeşimin doğumgünü partisinde görüşürüz," dedi.

April kulaklarına inanmıyordu. Artık paniği geçmiş olan Derek her şey normalmiş gibi davranıyordu. Onunla polise gidip tecavüzü bildirmeyi düşünmüştü ama şimdi onun elleri ceplerinde arabadan uzaklaşmasına bakarken onun kendisinden daha korkmuş ve hatta daha budala olduğunu düşündü.

Gavin, "Seni evine bırakayım," dedi. "Öyle çalıların arasına girmemeliydin. Her tarafın çizilmiş."

April yanıt vermedi. Düşünmek istiyordu ama çok yorgundu. Dizini araba kapısına çarpmıştı. Garip olan bacaklarının arasında bir sancı hissetmemesiydi. Kendi aptallığına duyduğu tiksinti dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Kendi terini, kendi korkusunun kokusunu duyuyor, bir an önce yıkanmak, üzerinden erkeğin pisliğini, çamurunu atmak istiyordu.

Gavin kızın sokağının sonunda arabayı durdururken az daha geçmekte olan bir bisiklete çarpıyordu. April arabanın kapısını açıp sendeleyerek kaldırıma çıktığı anda Billy de bisikletini yere atmış, arabanın çevresinden kendisine doğru koşuyordu.

"April... yüzüne ne oldu öyle?"

Billy ellerini uzattı ama kız koluyla oğlanı itti.

"Bir çalığa düştüm," demeye çalıştı ama dilinin şişmiş olduğunu fark etti, güldü.

Gavin Billy'yi göğsünden iterek, "Sen bas git buradan," dedi.

"Ona ne yaptın?" diye bağırdı Billy. April sersemlemiş görünüyordu.

"Sana söyledi ya? Çalığa düştü. Haydi, bas git şimdi."

"Bunu sen yaptın." Billy yumruk vurmak için kolunu savurdu ama Gavin daha önce davranıp onun yüzüne bir tokat indirdi ve bir tekmede yere devirdi.

Gavin elini sallayarak, "Sabaha kendini daha iyi hissedersin, April," dedi. "Seni ararım, tamam mı?"

İkisi de onun arabaya binip uzaklaştığını görünce rahatladılar.

"Ben eve girmeliyim," dedi April.

Sarhoşmuş gibi konuşuyordu. Billy ondan gelen alkol kokusunu hissetti. Ayağında sadece bir tek ayakkabı vardı. Gavin gibi biriyle nasıl gidip içerdi? Ve neden ayakkabısını çıkarmıştı?

"Onunla çıktığına inanamıyorum," dedi. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

April ayakkabısını aranarak, "Eve gitmem gerek," dedi. "Annem beni bekliyor."

"April?"

Kız görmeden bakıyordu kendisine. "Ne var?"

"Biri Victor'u ezmiş. Öldü."

"Victor." Kız bir an düşündü ama bunun kimin adı olduğunu hatırlayamadı.

"Köpeğim, April. Biri köpeğimi öldürdü."

Ama April korkunç bir karabasandan uyanamayan bir uyurgezerin salınarak yürüyüşüyle eve doğru ilerlemeye başlamıştı.

Danimarka Prensi

"1992 Şubat ve Haziran ayları arasında Stokholm'un aralarında bir Centaurus ve bir de Bacchus bulunan beş heykeli gece karanlığında dinamitlenmiştir. Polis şaşkın bir durumda kalmıştır."

– *The Guardian*

APRİL bir hafta kadar ne evden çıkıp ne de telefona yanıt vererek bir hasar değerlendirme dönemine girdi. Annesine söylediği gerçektir, bir çalığa düşmüştü, ama hikayesi de orada sona eriyordu.

Rose Barrow kızına inanmıştı; hoş olmayan durumlardan kaçan bir insandı zaten. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak evliliğinin yıkılmasına dayanabilmişti. Kocasını ölü olarak düşünmüş, kızının yapayalnız ve acılar içinde yetiştiğini görmezden gelmişti.

April'in sadece fiziki yaralarının iyileşmesine şaşmamak gerekirdi. Moris Diller'in oğlunu destekleyeceğinden emin olduğundan polise gitmeyi düşünmemişti bile. Derek Gavin'in kendisine söylediği her şeyi yapardı; arkadaş olarak üstlendiği görevin bu olduğu belliydi. April duygularını her zamandan daha sıkı kontrol altına aldı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bir hafta sonra okula döndü. Annesinin yıllar önce yaptığı gibi davranmakta

olduğu aklına gelmedi. Kendi kendine her şeyin normal, intikamın anlamsız olduğunu ve konuyu açıklamakla bir şey kazanılmayacağını söylüyordu. Komşular zaten onu ve annesini garip insanlar olarak görüyorlardı; saygın bir polis memurunun oğlunu suçlamak sadece bu inançlarını pekiştirecekti.

Ama karabasanlar gitmiyordu.

Günler geçtikçe rüyalarının şiddeti de artıyordu. Billy'ye o akşamın tam hikayesini anlatmayı düşündüyse de, sonradan vazgeçti. Ancak annesine komşu oğlanlardan biriyle "bir sorunu" olduğunu söyledi ve bundan da hemen pişman oldu. Rose kendisini şaşırtan bir hareketle polise gidip Diller'le özel olarak konuştu ve polis de oğluyla konuyu görüşmeye söz verdi.

Diller ertesi gün Rose'u evinde ziyaret ederek bu hassas konuyu oğluyla konuştuğunu söyledi. Gavin babasına geceyi April'le geçirdiğini ama onu tehdit edip saldırmadığını anlatmıştı. Hatta April onu kışkırtmış, kendisiyle sevişmesini söylemişti ama oğlu hiç kukusuz bunu yapmamıştı. Hem zaten yanlarında üçüncü bir kişi de vardı ve Derek olanları anlatmaya hazırdı.

Rose'un kuşkuları yatışmamıştı, ama kızı dava açmak istemediği sürece başka ne yapacağını bilemiyordu. Onun yerine bu olayı o mahallede kalmamaları gerektiğinin bir işareti olarak gördü ve oradan ayrılmak için planlar kurmaya başladı.

*

April'e tecavüz edildikten bir ay sonra Billy babasını bölgenin inşaat planlarını kontrol etmesi için ikna etti. Ray böylece oğlunun kuramlarının dayanaksız olduğunu kanıtlayacaktı. Ancak bu işe kalkıştığında ilk gördüğü şey önerilen golf sahası oldu. En azından öyle bir şeye benziyordu ve Balmoral Close'un hemen bittiği yeri kesen kalın yeşil çizgiler vardı.

Bu pek kesin olmayan bilgiyle silahlanan Ray Brickett'lerin evinde toplanan aylık mahalle komitesi toplantısına katıldı. Gündem maddeleri okunduktan sonra gelmiş ve Metcalflarla Prout'lar tarafından soğuk bir şekilde karşılanmıştı. Çöp kutuları, trafik sorunları, uydu çanak antenleri ve yol yapımı konuşmaları sona erdikten sonra, Georgina Bovis ele alacak başka konu olup olmadığını sorduğunda Ray ayağa kalktı.

Brickett'lerin geniş salonunda oturan on kişinin gözleri kendisine çevrildi.

"Olayları oğluma nasıl açıklayacağımı bilemiyorum," diye söze başladı Ray.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye Barbara Prout sordu.

"Oğlum sizlerin bizi buradan atmakta büyük bir çıkarınız olduğunu düşünüyor."

Odadan itiraz sesleri yükseldi.

"Bizim bela olduğumuzu düşündüğünüzü biliyorum. Buraya taşındığımızdan bu yana talihimizin kötü gittiği doğrudur. Oğlum bunun nedeninin sizin bizim arsamıza ihtiyacınız olması olduğunu düşünüyor."

"Saçma," sesleri ve homurdanmaları susturan Justin Brickett Ray'e döndü.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Bay March. Bir zamanlar sizin evinizdeki araziye bir golf sahası yapılmasının düşünüldüğü doğrudur, ancak burası hemen hemen sokaktaki bütün parselleri ilgilendiren bir yerdir. Kendi kendinize yarattığınızı söyleyebileceğim talihsizlikleriniz için bunu mazeret olarak göstermekle haksızlık ettiğiniz kanısındayım."

"Aferin" ve Bravo" sesleri doldurdu odayı.

"Bu kadar kötü şeyin bizim başımıza gelmesinin çok garip olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum," diye Ray ısrar etti.

"Kötü şeyler herkesin başına gelir, March," dedi Ken Prout. "Gerçek dünyaya hoş geldin."

"Oğlum diyor ki..."

"Oğlunuz!" Daphne Metcalf ayağa fırladı. "Oğlunuzun bir şey bildiği yok. Küçük bir çocuk o." Dönüp yanındaki Barbara Prout'a bir şey söyledi, Barbara güldü.

"Ona ne söylediniz?" diye atıldı Ray.

Daphne meydan okurcasına gülümsedi. "Onun deli olduğunu söyledim. Pencereden içine notlar yazdığı süt şişeleri atar, gece yatması gereken saatlerde kasabada dolaşp herkesin penceresinden içeri bakar."

"Kimsenin penceresinden bakmaz o...."

"Siz belki farkında değilsiniz, Bay March, ama oğlunuz küçük bir röntgencidir. Hepimiz onun bizleri seyrettiğini görmüşüzdür."

"Hayali biraz fazla çalışan bir çocuk, hepsi o kadar."

"Aşırı hayalgücü var ve siz de onun saçma yalanlarına inanıyorsunuz," dedi Ken Prout. "Kimse sizi buradan taşınmaya zorlamıyor, March. Kimse sizden nefret etmiyor. Hatta doğrusunu istersen, senin hakkında hiçbir fikrimiz yok bile."

"Eh, ama ben sizin hakkınızda bir fikir edindim artık," dedi Ray.

*

Ray birkaç dakika sonra olup bitenleri karısına anlatırken, "Ve onlara verdim verıştirdim," dedi.

"Bunu yapmış olamazsın."

"Yaptım." Ray'ın sesinde gurur vardı. "Canları cehennem. Billy'nin haklı olup olmaması umurumda değil, herkesin içinde sözlerimden kuşulanılmasını kabul edemem. Babam gururundan başka hiçbir şeyi olmadığını söylerdi."

"Peki, bu sence iyi bir şey mi oldu?" diye sordu Angela. "Başka insanlarla geçinmeyi öğrenmelisin aksi takdirde hayatta hiç ilerleyemezsin. Benim babam da bize böyle derdi. Bu da başarılı olmak kadar önemlidir."

"Şaka ediyorsun," dedi Ray. "İnsanların politikacıları

sevdiklerini mi sanıyorsun? Ya da şirket yöneticilerini? Sanayi kaptanlarını? Bunlar sevildikleri için ilerlemezler."

"Eh, biz başarılı değiliz," dedi karısı. "Senin kuramına göre herkesin bizi sevmesi gerekir."

Ray bir bardak viski doldurup yatmaya giderken insanın evlenmek için seçtiği biriyle mantıklı bir tartışma yapmasının imkansız olduğunu düşünüyordu.

*

Oliver artık telefona çıkmıyordu. Billy'nin her telefon edişinde Bay Price bir mazeret uydurmaktaydı. Sen de mi Brutus, diye düşündü Billy. Eh, Oliver bu yaşağı delmenin yolunu bulmak zahmetine girmeyecekse, kendisi de onu aramayacaktı.

April Billy'yi bir gün su kulesinin tepesinde buldu.

"Veda etmeye geldim," dedi. "Kasaba modelini bitiremediğimize üzüldüm."

Öğleden sonrasının son ışıklarında kızın yüzü bembeyazdı. Şimdi daha da zayıflamıştı ve üzerindeki dar siyah manto zayıflığını daha da vurguluyordu. Sıradan bir erkekle randevusunun anısı olarak üst dudağında sadece küçük bir iz kalmıştı.

"Önemi yok," dedi Billy. "Ondan zaten kurtulacağım yakında. Ya yakarım ya da bahçede havaya uçururum. Kimyada patlayıcıları okuyoruz. Siz nereye taşıyorsunuz?"

"Essex'de bir yere. Küçük bir kasaba. Orada bir teyzem var. Bir süre onun yanında kalacağız, bir ev bulana kadar."

"Senin için çok iyi. Hiç olmazsa buradan kurtuluyorsun."

"Teyzeme gitme düşüncesi içimi tiksintiyle dolduruyor. Pis ve sinirli kadınlarla dolu bir ev, ne sonu gelmez bir karabasan."

"İstersen bana adresini bırakabilirsin."

"Bırakabilirim ama bırakmayacağım."

"Neden?" Billy kırılmışçasına kaşlarını çattı.

"Çünkü bir süre yazışırız, sonra giderek seyrekleşir ve sonunda hiç yazmayız, arkadaşlığımız da ölmüş olur. Hiç olmazsa şimdi arkadaşlığımız henüz canlıyken ayrı-lacağım buradan."

Billy bir an düşündü. "O gece neler olduğunu biliyo-rum."

"Bildiğini biliyorum. Ayrılmamız için bir neden da-ha."

"Anlamadım."

"Aramızda bir intikam almak isteyecek kadar maze-retimiz var. Ayrıldığımız zaman ise güvencendeyiz."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Birlikte çok tehlikeli olacağımızdan zerre kadar kuş-kum yok."

"Belki de sen haklısın. Ben kendi başıma güvenlik-te-yim. Babama benzerim. İntikamcı tip değilim."

"Eh, öyleyse ben gidiyorum, Danimarka prensi." Ap-ril oğlanı kucakladı. "Elveda, Billy March, sen çok özel bir insansın ve seni çok özleyeceğim." April oğlanın yü-zünü yüzüne yaklaştırdı, sıcak pembe dilini ağzının içi-ne soktu.

Billy çatı odasında kaybolan kızın ardından bakar-ken mutlu olduğunu hissetti.

Kız, penisinin ilk kez doğru dürüst dikleşmesini sağ-lamıştı.

İkarus Etkisi

"Pakistan'da Kuzeybatı Sınırında Miranşah'da komşular bir tavuk yüzünden birbirlerine girmişler ve tartışmalarını tüfekler, el bombaları ve roketatarlarla çözümlmeye kalkışınca dört ölü yedi yaralı vermişlerdir."

– Observer

BAYAN Davenport, "Buraya neden çağırıldığını biliyorsun herhalde?" dedi.

"Evet, efendim. Koridorda kavga ettiğim için."

Billy yerdeki halının desenlerini incelemeyi bırakıp başını kaldırdı. Sert bir bahar rüzgarı odanın camlarını zangırdatıyordu. Camın ötesindeki oyun alanında birkaç oyuncu hâlâ arkadaşlarına pas vermeleri için seslenmekteydiler.

"Ben buna kavgadan daha ciddi bir şey gözüyle bakarım. Gavin Diller'in burnu kırık ve iki kaburgası da çatlak. Bunun senin için bir anlamı olmadığını biliyorum ama mevsim sonuna kadar okul takımında futbol oynamayacak."

Başöğretmen dikkatini önündeki sefil çocuğa çevirdi. Oğlan çok zayıftı ve gözlerinin altında kara halkalar vardı. Boynu ve çenesi lekeler içindeydi. Herhalde geç saat-

lere kadar televizyon karşısında oturuyor ve sağlıksız besleniyordu. Bu aileler çocuklarını sorumlu bir şekilde yetiştiremezlerdi. Bu tür çocukları böyle bir okulda göreceğini hiç sanmıyordu. Sherington iki yıla kadar paralı özel bir kurum olacaktı ve bundan önce başarılı olmayanlar kulaklarından tutulup atılacaklardı.

"Bay Batley kaç kere senin içinde bulunduğun bir kavgayı ayırdı, ha, March? Herhalde artık ikili rakamlara gelmek üzereyiz. Bu kere neden neydi?"

"Annemle babama küfür ettiler, efendim. Önce onlar bana vurdu."

Sesi kesik kesikti. Bu gırtlaktan gelen sesler konuşma dersleri almadığı takdirde ilerlemesini önleyecekti. Kadın çocuğa neredeyse acıyacaktı ama Billy March da asla yanlışlarından ders almıyordu. Okula geleli yaklaşık yedi ay olmuştu ve davranışları giderek kötüleşiyordu. Notları iyiden kötüye inmiş, sınıfla ilgisi giderek azalmıştı, ancak o kederli mavi gözlerde zeka izi vardı. Eğer biri çıkartılabilirse elbette. Kadın hoşgörölü olmak istiyordu ama kavgacı çocukları cezalandırmadığı takdirde anababaların hemen şikayete başlayacaklarını bilirdi.

Çocuğu okuldan atmak için gerekli fırsat vardı elinde; hatta öğretmenlerden ikisi atması için ısrar ediyorlardı. Ama bir şey Bayan Davenport'u önlemekteydi. Diller'in burnunun kırılmasının bir kaza sonucu olduğunu biliyordu. Ama March suçsuzsa, neden durumunu açıklamıyordu? Neden öteki çocukları hiç suçlamazdı? Böylesine doğal bir günah keçisi olmanın ne anlamı vardı? Diller gibi zorbalar bundan cesaret alıyorlardı. Billy kendisine yardım için bir yol göstermeyi reddettiğinden kadın oğlana kızıyordu. Billy March öyle yara bere içinde karşısında dururken o da hemen hemen arkadaşları kadar istiyordu onu dövmeyi.

"Sınıf öğretmenine bu okulda mutsuz olduğunu söylemişsin. Doğru mu bu?"

"Buradan nefret ediyorum."

"Nefret çok güçlü bir sözcük, March. Nefret ettiğin tam olarak nedir? Öğretmenler mi?"

"Hayır, efendim."

"Dersler şu halde?"

"Hayır, efendim."

"Ne o halde?"

"Diğerleri."

"Öğrenciler mi?"

"Evet, efendim."

"İşte şimdi denklemin pek bir şey yapamayacağını yanını seçtin. Seni kızdırıyorlar mı?"

"Evet."

"Bunu neden yapıyorlar dersin?"

"Hormonları çok, beyin hücreleri az da ondan."

Tam üstüne basmıştı. Billy March böyle bir kasabada popüler olamayacak kadar akıllıydı. Zeka, gerizekalı-ları korkuturdu.

"Orada haklı olabilirsin." Kadın saatine bakınca bu konuşmayı bir an önce tamamlaması gerektiğini gördü. On dakika sonra öğretmenler toplantısı vardı ve ondan önce bir sigara içmek için can atıyordu.

"Seni daha önce kovmakla tehdit etmişim, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Bu son kavganın nedenlerini öğrenmek istemiyorum. Senden bir daha böyle bir şeyin olmayacağı konusunda söz vermeni istiyorum, March."

Kısa bir sessizlik oldu. Çocuğun gözlerinde tam bir meydan okuma vardı. Bayan Davenport ondan ilk kez korktu.

"Bu sözü veremem, efendim."

Kadın sakın olma kararlılığına karşın öfkesinin kabarmakta olduğunu hissetti. "Neden?"

"Çünkü bana kendilerinden aşağıymışım gibi davranıyorlar."

"Senin hakkında ne düşündükleri bu kadar önemli mi?"

"Siz olsaydınız önemli olurdu, değil mi?"

Oğlanın yanıtı kadını kızdırmıştı. Bir an yetiştiği Aylesbury Katolik Okulunu hatırlayıp ürperdi. "Hemen sınıfına dön," dedi. "İki hafta cezalısn. Ve bir daha böyle bir şey olduğunda kesin olarak bu okuldan kovulacaksın. Anladın mı?"

*

Billy anlamıştı. Yatak odasında, kasaba modelinin üstüne duvara yapıştırdığı bir kağıda her yeni aşağılanmayı kaydediyordu. Karmaşık bir renkli semboller dizisi suçun mahiyetini ve işleyeni belirliyordu. Dickens'in kötü kişileri gibi bunlar da ailesini çıldırtana ve sefaletle mahkum edene kadar durmayacaklardı.

Vauxhall bozulduktan sonra Barbara Prout annesini röntgen çektirmesi için arabasıyla hastaneye götürmeyi reddedince Billy komşunun penceresine bir taş atmaya düşündü ama cesaret edemedi. Onun yerine kinini sakladı ve acıdan yüzünü buruşturan annesinin otobüs durağına kadar yürümesine yardım etti. Barbara da arabasına atlayıp alışverişe çıktı.

Angela'nın sargıları çıkmıştı ama, kasları iyice kaynamadığından sancıları devam ediyordu. Ama kadın şikayet etmiyordu; ameliyatına sadece bir ay kalmıştı. Ailesine yük olmak istemiyordu.

Annesiyle babası alt katta olagan tartışmalarına devam ederken Billy yatağının üstünde oturmuş kırmızı not defterini güncelleştirmekteydi. Mahallede talih değişikliği işaretleri aramaya başlamıştı. Sonra bu değişiklikleri duvardaki krokisine ekliyordu. Bir tek renkli kare daha çizince babasının pes edeceğinden emindi.

O kare de ertesi pazartesi çizildi. Ray sabah şaşkın bir halde Billy'nin odasına girdi. "Anneni uyandıramıyorum."

Babasının ardından giden Billy, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Normalde benden önce uyanır ama şimdi kıpırdamıyor."

Yatak odası önüne gelince Ray duraksadı ve Billy kapıyı itip öne geçmek zorunda kaldı. Odada doğal olmayan bir sessizlik vardı. Perdeler kapalıydı ve güneş ışığı kenarlardan içeri girmeye çalışıyordu. Uyur olamayacak kadar kıpırtısız olan Angela'nın başı yastığın altındaydı. Billy odadan kaçmak istediye de, babası kapının önünde duruyordu.

"Nasıl ölmüş olabilir?" diye söylendi Ray. "Dün gece bir şeyi yoktu."

Komodinin üzerinde boş bir şarap kadehi, bir bardak ve annesinin uyku ilaçları şişesi duruyordu. Billy örtüyü çekip annesine dokunmak istedi ama bunu yapmadan bile onun ölmüş olduğunu biliyordu. Önündeki sahne balmumundanmış gibi cansızdı. Bunun ne demek olduğunu düşünmeye çalıştı ama kafası panikten karmakarışık. Ray ise arkasında annesinin "uykusunun ağır olduğunu" söyleyip duruyordu. Billy annesine baktı, uzanıp açıkta olan koluna dokundu. Parmakları birden büküldü sonra. Annesinin derisi plastik gibi kaygan ve soğuktu. Kendi yaşamı hakkındaki umutları sona ermişti artık. Rüyaları bundan böyle canlıların erişebilecekleri yerin çok ötesindeydi. Bir yerlerde karanlıkta yapayalnız yüzüyordu.

Billy inleyen babasının yanından geçip telefon etmek üzere aşağı indi. Sanki gövdesinin çok üzerindeymiş de, serin bir yükseklikten onu kontrol ediyordu. Telefonun altından rehberi çıkartıp Dr. McMann'ın numarasına baktı. Numarayı çevirip olanları anlattıktan sonra artık her şey oluruna kalmıştı.

Doktor yirmi dakika sonra geldi ve ölüm nedeni belli olmadığı için otopsi yapılacağını söyledi. Bunun neden olacağı fazladan sıkıntı için çok üzgündü, ama kendisi ailenin temsilcisi olarak otopside bulunmaya hazırdı. Ray karşı çıkmayı düşünemeyecek kadar şaşkıncı.

Ondan sonraki saatler bulutlar gibi geçti. Baba oğul konuşmuyorlardı bile. Ray karısının ailesine gerekli telefonları etti ve her zamanki gibi sanki onunla evlendiği için özür diliyormuş gibi davrandı.

Otopside sürpriz bir bulgu elde edilmedi. Basit bir yanlışlık yapılmıştı. Babası son günlerde annesine uymasını kolaylaştırması için geceleri sıcak sütle karışık viski veriyordu. Angela ağrı kesici ve uyku ilacı alıyordu, bunların etkisi azalınca sıcak viskiyi seve seve kabul etmişti. Ama içki kendisini unutkan yapıyordu ve içtiği uyku ilaçlarının sayısını karıştırıyordu. O gece her zamankinden daha derin bir uykuya dalmış ve uykusu arasında kalbi durmuştu.

Dr. McMann verdiği ilaçların üstünde nasıl alınacağını açıkça yazılı olduğunu başarıyla iddia ettikten sonra adli tıp doktoru ölüm nedeninin intihar olduğunu açıkladı.

Ray kasabanın öteki yanındaki küçük bir kilisede yapılan ayine komşuların hiçbirini kabul etmedi ve günü baldızı Carol-Lynn'in kolunda yüksek sesle ağlayarak geçirdi. Carol-Lynn sanki bu olayları çok yaşamış gibi her şeyi ürkütücü bir beceriklilikle düzenledi ve Billy de onun yanından hiç ayrılmadı.

Ne yapacakları konusunda herhangi bir tartışma yoktu. Ertesi hafta eşyalarını topladılar ve bir kamyonet tutup kente taşındılar. Yardıma her an hazır olan Jason Brickett onlara kendisinin emlakçı olduğunu hatırlattı ve kira kontratının geri kalan süresi için belediye meclisine başvurdu. Billy'nin sonuçtan haberi yoktu ve umurunda bile değildi.

Ray önünde bir kadeh viskiyle masa başında oturmuş bitkin bir halde boşalmış olan mutfığa bakınıyordu. İki hafta öncesine kıyasla on yıl birden yaşlanmış gibiydi. Sokak kapısı çarpılınca irkildi ve oğlunu karşısında görünce şaşırdı.

"Senin arkadaşlarına veda edeceğimi sanıyordum."

"Benim arkadaşım yok."

"Aptallık etme. O çocuk var ya..." Düşündü ama adını çıkaramadı.

Billy, Oliver'i haftalardır görmüyordu. "Ne zaman geliyoruz?"

"Kamyonet yarım saat sonra gelecek." Babası şaşır-mıştı. "Veda etmek istediğin kimse yok mu?"

"Hayır."

"Benim de yok. Anneni bırakmak istemiyorum. Burada kısıtılıp kalmaktan nefret edecektir."

Billy durum daha da iç kapayıcı olmadan evden çıkmaya karar verdi. "Bisikletimi aldın mı?"

"Daha ona sıra gelmedi."

Billy gidip bisikletini aldı. Kasabanın modeli yatak odası penceresinden attıktan sonra düştüğü yerde parçalanmış olarak yatıyordu. Kırmızı not defteri de yanındaydı.

Billy babasını bırakıp bisikletine atladı, su kulesine gitti. Gündüzün kuleye tırmanmak riskliydi ama artık aldırdığı yoktu.

Tam tepeye vardığı sırada güneş de bulutların arasından çıkarak sokakları ışığa boğdu. Yukardan kasaba gayet hoştu. Doğusunda iskeleler ve vinçler geleceğin gelişme alanlarını belirliyordu. Batıda otoyola uzanan bir yol yapımı hızla ilerlemekteydi. Hiç kuşkusuz zamanla golf sahası da yapılacak ve Invicta Cross'a olgunlaşma statüsünü sürdürmek için gerekli lüks imkanları sağlayacaktı. Burada kendisiyle babasına yer yoktu.

Billy bir daha ne kasabayı ne de sakinlerini görme-yeceğini düşününce içinde büyük bir ferahlama hissetti. Greenwich artık medya üyeleriyle dolmuş olduğundan dönülmeyecek kadar pahalıydı, o yüzden Reg amcasının Londra'nın kibarlaşmayı reddeden son bölgelerinden biri olan Tufnell Park'taki eski dairesine taşınıyorlardı. Reg İspanya'ya göçmüş ve dairesini oturulamayacak olarak kabul ettiği için onlara bırakmıştı.

Billy'ye yeni bir okul ve belki de Ray'e yeni bir iş bulunacaktı. Her nasılsa idare edeceklerdi. Billy kuleyi çevreleyen tuğla korkuluğa yaslanırken annesinin ölümünden hemen sonra duyduğu o garip hafifliği hissetti yine. Sanki yükselen havaya kendini bıraktığı takdirde uçacakmış gibi. İnsan bunu denemek istiyordu. Belki de Ray, Daedalus gibi, oğlunun havadan hafif olmak için ihtiyaç duyduğu aracı yapabilirdi. Belki de bu kentli İkarus birden altın renkli kanatlar çıkarabilir ve güneşin o yakıcı parlaklığına yükselirdi...

Billy duvara çıkmaya başlarken ani bir rüzgar kendisini az daha savururken kendine geldi. Yanlış bir şeydi bu. Annesi bunu yapmış değildi. Öyle budalaca bir yanlışlık yapmamış olsaydı o da her şeyi görebilecekti.

Billy yüreğinde bir ağırlıkla merdivenden indi, burada artık kendisi için hiçbir şey kalmadığını, hatta belki de hiç olmadığını düşünerek, duvardan atladı. Uzun asker mantosu ve eşarbıyla bir asker kadar sert olan April'i, bir fare kadar telaşlı olan annesini, çocuklar gibi el tutuşan kendi annesiyle babasını düşündü ve April'in kendisine söylediğinin doğru olduğunu anladı: yanlış yerde olanlar ya da arkada bırakılanlar için bu ölümden farksızdı.

Invicta Cross'tan uzaklaşmak için pedal çevirirken bir kasabadan çok daha fazla bir şeye veda ediyordu.

Kötü Talih

"Kuzey Devon'da saygın iki komşu arasındaki iki büyük yıllık ve 50.000 sterlinlik dava bir yargıcın insana olan inancını sarsmıştır. Fox ailesi ile Swainston ailesi evlerin önünde bırakılan çöpler, köpekler, yüksek sesle çalman radyolar, kapıların çarpılması, kuş yuvaları, yağmur suyu toplama fıçıları, çitler konusunda kavgalaşmışlardır. Kendi anababası tarafından 'psikopat' olarak nitelendirilen Bay Fox komşunun evinin duvarına çirkin yazılar yazmış, Bayan Swainston da kendisine süpürgeyle vurmuştur. Bay Swainston günlüğüne 1000'den fazla şikayet kaydetmiştir. Her ikisi de evlerinin çevresinde gece nöbetleri tutmaya başlamışlardır."

– *Daily Telegraph*

LONDRA'ya dönüşleri pek zafer sayılmazdı.

Oradan ayrılalı bir yıl olmasına karşın kentin topografisinde o süre içinde kendi yaşamlarındaki kadar değişiklik olmuştu. Geleceğin yeni bir vizyonu inşa halindeydi; dipdibe duran varoşlar ve rıhtımın depoları yerlerini reklam ajanslarına ve halkla ilişkiler şirketlerine bırakmak üzere yerlebir ediliyordu. Bu ürkütücü mali saraylar arasında küçük küçük işhanları vardı. Bir zamanlar nehrin görkemli manzarasının gözler önüne serildiği boş

arazilerde apartmanlar ve lüks lokantalar yükselmişti. Billy ile babası camlar ardında sıkılmış görünen güvenlik memurlarına baktılar ve akrabalarının tüm yaşamlarını geçirdikleri sokakları tanıyamadılar.

Kendilerini en çok sarsan şey bir zamanlar evlerinin bulunduğu yerd; burası şimdi Blackwell Tünel Caddesini M3 otoyoluna bağlayan altı şeritli bir yol olmuştı. Bu beton kuşağın iki yanında eski mahalleleri olduğu gibi duruyorsa da, artık bölgenin tümü ölü bir görünüm almıştı. Ana caddenin eski dükkancıları kapatıp kaçmışlardı; şimdi tütüncü Purbrick'in yerinde bir video kiralama yeri, bakkal Lynch'in yerinde bir taksi şirketi vardı ve Lyon'un fırını kapalıydı.

Billy ile babasının Tufnell Park'taki daireleri küçük ve iç kapayıcıydı, hemen önlerindeki demiryolu köprüsünün kemeri günışığının içeri girmesini önliyordu. Ray'in amcası olan eski sahibi duvarları gayet eski bir kahverengi kağıtla kaplayarak dairenin insanın üzerindeki baskısını daha da artırmıştı.

Angela'nın ölümü ikisini de eziyor, düşüncelerini ve konuşmalarını etkiliyordu. Durmadan geçmişi didikle-diklerinden onun da artık bir anlamı kalmamıştı. Dairenin bir yenilenmeye ihtiyacı varsa da, Ray bir türlü harekete geçemiyordu. Billy mahalle okuluna kaydolmuş, dersleri ilgisizce izlemekteydi. Kentte sınıflar insanın içinde kaybolabilecekleri kadar kalabalıktı.

Babası en küçük bir olay karşısında acı acı yakınmaya başlamıştı ve evden çıkmakta büyük bir isteksizlik gösteriyordu. Konuşması da birinci kat penceresinden görünen bir dünya ile sınırlı kalmaya başlamıştı. Ray'in baldızı millerce uzakta oturmasına karşın bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını öğrenmek için sık sık gelmeye başlamıştı. Evde hiçbir şey bulamayan Billy sonunda derslerini daha ciddiye almaya başladı ve giderek gelişen bilgisayar ve iletişim alanında bir beceriye sahip olduğunu gördü. Ancak her başarı geçmişin anılarıyla önemin-

den bir şeyler kaybediyordu. Okuldan eve döndüğünde hep lanetlenmişliklerinin kanıtıyla karşılaşmaktaydı. Ray koltuğunda oturmuş, elinin altında yarı boşalmış viski kadehiyle televizyonda dizileri ve yarışmaları seyreliyor olurdu. Oğlunun kadehini doldurmasına izin vermediği için Billy onun ne kadar içtiğini bilemiyordu.

Ray'e ertesi yıl agorafobi teşhisi konuldu ve evi temizlemek için bir yardımcı gelmeye başladı. Babası sadece kırk beş yaşındaydı ama artık yaşlı bir insanın davranışlarını benimsemişti. Saçları kırılaşmaya ve avuç avuç dökülmeye başlamıştı. Invicta Cross'un buz gibi havasında o gençlik enerjisi tükenmişti ve bir daha asla yerine gelmeyecekti.

*

1987'de, Billy'nin on altıncı doğum gününde, baba ile oğul sinemaya gittiler. Dokunulmazlar'ı görüp bir Çin lokantasında yemek yediler. Ray evden her çıkışında daha çok çıkmaya söz veriyor ama karanlık duvarlarının güvenliği arasına döndüğünde sözünü unutuyordu. Geçirdiği bunalım için tedavi aramaya ve Billy'nin yatak odasındaki rutubetli yer için bir şey yapmaya karar vermişti ama fikir ve planları hiçbir sonuca varmıyordu.

Yemekten sonra nehir kıyısında bir sıraya oturdular. Babası yaşamında ne yapacağını sordu oğluna. Angela öldüğünden beri ilk kez konuyu açıyordu.

"Bilemiyorum," dedi Billy. "Hesaba aklım eriyor. Elektronikten de hoşlanıyorum. Bence bilgisayar teknolojisine girmenin tam zamanı."

"İyi fikir," dedi babası. "Seni mutlu etsin de. Senin için bir gün gelip gurur duyacağımı biliyordum."

"Ama ben seninle gurur duyamıyorum," dedi Billy. "İçkiyi bırakıp yaşamında yapacak bir şey bulmadığın takdirde."

Ray oğlunu duymamış gibiydi. "O lanet yere hiç gitmemeliydik," dedi.

"Yine o konuya girmeyelim," dedi Billy: "Kusur kasabada değil, bizdeydi. Geçmişin sonsuza kadar seni incitmesine izin veremezsin. Yürü haydi." Kalkıp ceketini ilikledi. "Üşütmeni istemiyorum."

"Anneni ben öldürdüm, biliyorsun."

"Lütfen, baba, yine başlamayalım."

"Aldığı ilaçların hesabını tutmalıydım. Onu uyar-
mam gerekirdi. O kendini öldürmedi, Billy."

"Biliyorum, baba."

"Böyle bir şeyi asla yapmamalıydı."

"Haydi yürü, eve gidelim."

"Benim evim yok. En azından gerçek bir evim yok."

Billy babasının sallanarak yerinden kalkışını seyretti. Saçını kestirmesi gerekiyordu. Başarı elde etme umudu kalmadan çok sonra bile bir orkestra kurmayı hayal eden o kederli yaşı rockulardan birine benziyordu. Billy onu eve götürüp yatağına yatırdı. Ray'in iyileşme-
yecek kadar ileri gittiğini biliyordu. Karısının yerine ge-
cecek bir kadın bulamayacaktı. İş bulamayacaktı. Bir da-
ha gerçeklikle ilgisi olmayacaktı. Bir bakıma kendine bir
amaç bulmuş sayılırdı; geçmişin bir parçası olmuştu,
geçmişin yasını tutuyordu.

Billy o gece yaşamında son kez olarak ağlamak için bir neden buldu. Annesi gibi babasını da artık tüm-
den kaybettiğini biliyordu.

*

Billy bundan kısa bir süre okulu terk etti. Kentin her tarafında mantar gibi biten yeni bilgisayar yazılım şirketlerinden birinde iş aramaya başladı. Başvurularına cesaret verici yanıtlar alınca çocukluğunun olaylarına sırt çevirerek iyi bir işe yerleşmekten başka bir şey düşünmedi.

Sonunda girdiği işte ücreti düşüktü ama iş süreklili-
di ve ilerleme imkânları vardı. İş arkadaşları kendisiyle

konuşmanın güçlüğünü görünce onu yalnız bıraktılar ki, Billy'nin de istediği buydu. Geçmişini sıyrıp atmaya çalışıyordu. Hayallerinin ölçülerini de daraltmıştı. Kendine göre huzura kavuşmuştu artık.

*

Kente döndükten dört yıl sonra son ve kaçınılmaz felaket geldi. Çalıştığı şirketten aranan Billy'ye bir kadın polis babasının öldüğünü bildirdi.

Ray kendine yemek hazırlarken viskisini içmiş ve koltuğunda uyuya kalmıştı. Tencere yanıp daireyi yoğun, yağlı dumanlar kaplamış ve Ray kendi kusmuğu içinde boğularak ölmüştü. Billy kadını dinledi ama içinde hiçbir şey hissetmedi. Uzun zamandır beklediği bir şey olmuş gibiydi. İnsanlar yaşamayı böylesine bıraktıkları zaman belki de en iyisi buydu.

Angela'nın kızkardeşi cenaze törenini düzenledikten sonra Billy'ye gelip kendileriyle oturmayı teklif etti. Teyzesinin kendi ailesi için yeterli yeri yoktu ama yeğenini de seve seve evine alırdı. Billy ona teşekkür etti, artık kendi başının çaresine bakacak yaşa geldiğini söyledi.

Daireyi az bir kârla sattı ve Camden Town'da bir apartmanın tek yatak odalı zemin katını kiraladı.

*

Billy olgunlaşmıştı. Boyu bir seksende durmuştu. Saçları uzamış, kemikleri et bağlamıştı. Fiziki olarak değişmişti, ama içinden kimi zaman kendini on dört yaşında bir oğlanın sıkıntılarıyla kalakalmış olarak görürdü. On sekiz ay çalıştıktan sonra şirket bir gün aniden batınca Billy kendini yine iş bulma kurumunun önünde buldu. Artık öyle fazla bir iş de yoktu. Her açık yere çoğu daha nitelikli bir düzine insan başvuruyordu. Billy akşam kurslarına gitti, öğrenim ücretini Euston'da bir bar-

da çalışarak kazandı. Böylece belirli bir mutluluk düzeyine erişti. Yıkım geldiğinde bunu asla beklemiyordu.

Hatta bunun bir yıkım olduğunun farkında bile değildi. Yaşamının küçük ayrıntıları üzerinde kafasının karıştığını, öfkelendiğini hatırlıyordu. Geç kalmış kiralar, elektrik idaresiyle bir tartışma falan. Camden İstasyonunda bilet gişesinde bir tartışmada polis çağırılmıştı. Bir İslington meyhanesinde daha ciddi bir kavga. Gittiği klinikte bir kadın doktorun kendisine sonu gelmek bilmeyen listeler yazdırması ve dezenfektan ve kaynamış lahana kokan ve zavallı insanların bütün eşyalarını eski plastik torbalarda taşıdıkları bir yerde sekiz hafta kalması.

Ve kalbinin derinliklerinde ne unutuyordu ne de başlıyordu. Geçmiş kendisinden uzaklaştırmaya veya değiştirmeye gücü olmadığından bir tür yarım aydınlık içinde yaşıyor, hızla değişen bir dünyaya pasif tepki gösteriyordu. Yıllar birbiri ardından geçerken Billy artık kendisinin gezegenin bir parçası olduğunu artık hissetmiyordu.

*

Camden'de bir başka ucuz odada bir gece portatif televizyonunda değişen İngiltere adlı bir program seyrederken İnvicta Cross kasabasının İngiltere'de en iyi yaşam kalitesine sahip yer olarak seçildiğini öğrendi. Hemen sahanlıktaki pis kokulu telefondan oradaki yaşamın kalitesi hakkında kendi fikrini söylemeyi düşündüyse de, bunun babasının yapabileceği bir şey olduğunu hatırlayarak vazgeçti.

Onun yerine ekranı seyretti.

Karşısında eski su kulesi dışında tanınmaz bir halde olan kasaba vardı. Kule de şimdi İngiltere'nin en yeni ve en büyük alışveriş,merkezi olmuştu. Aptala dönmüş insanlar kamera önünden zincire vurulmuş mahkumlar gi-

bi geçiyorlardı. Ağlayan çocuklar korkunç bir palyaço-
nun uzattığı balonlarla susturulmaya çalışılıyordu.

Billy daha fazlasına dayanamayarak televizyonu kapattı. Ertesi gün Daily Mail'de ödül hakkındaki yazının manşeti şöyleydi: "Bütün kasabalar İnvicta Cross gibi ol-
saydı ne iyi olurdu değil mi?"

*

Billy bu olaydan sonra iyi bir iş bulmak için daha çok uğraşmaya koyuldu. Holborn'da bir elektronik firmasına programlama yardımcısı olarak girdi ve işine gömüldü. Gece geç saatlere kadar çalışıyor, haftasonları genelde işinin başında oluyor, boş kalan birkaç saatini de televizyon başında geçiriyordu. Bir akşam bir politik programda bir partinin insanları geleceğe yatırım yapmaya çağırdığını gördü. "Çocuklarımız için yeni bir dünya kurmak için bir şans bu. Herkesin yaşamda taze bir başlangıca hakkı vardır," deniliyordu.

Billy ekranın karşısında otururken daracık yatağının üzerindeki rutubet lekesine baktı, komşu odada birbirlerini yiyen yaşlı çiftin seslerini dinledi ve başbakanın yeni bir başlangıç demekle bunu mu kastettiğini düşündü. Kings Cross yolundaki kamyonların gürültüsü camları zangırdatırken incecik örtüsünü kulaklarına kadar çekip yatağına biraz daha gömüldü.

İKİNCİ KISIM

1 9 9 5

"Demokrasi, bir taş bulana
kadar 'cici köpek' demek
sanatıdır."

Will Rogers

Mezgit Balığı

"Ey umudunu kesmiş okurlar, işte hepinizin beklediği yere geldik. O sıkıntılarla dolu hikayeyi güçlükle aştınız ve şimdi artık eylemci bir davranış, olumlu bir hareket bekliyorsunuz. Genç Billy'nin kendisine işkence edenlere pişmanlık duyurmasını istiyorsunuz. Gerçeklerin söylendiği, iyinin muzaffer olduğu, suçluların cezalandırıldığı bölüme gelmek istiyorsunuz. Size söz veriyorum, bunların hepsi olacaktır. Talih artık dönmeye başlıyor."

– *On yıl aradan sonra 1995 Nisanında başlayan Kızıl Günlük*

YILLAR geçmiş, 1995 Nisanının ıslak bir cumartesi sabahı gelmişti. Camden Town'daki Marks and Spencer'de alışveriş etmekteydi. Kızı ilk gördüğünde tanıdı ki, giyinişi göze alındığında bu doğrusu şaşılacak bir şeydi. Kızın üzerinde sarı bir bol etek, pullu bir mor kısa ceket, ayaklarında pullu sivri topuklu ayakkabılar vardı ve Doris Day'in kafadan kontak bir kopyasına benziyordu. Bölüm şefiyle bir tartışma içindeydi.

"April, sen misin? April Barrow?"

Kızın gözlerinde pembe camlı gözlük vardı. Yöneticinin omzu üzerinden erkeğe baktı. Birden tanıdığını fark edince soluğu kesildi.

"Henry!"

"Billy," dedi erkek kırıgın bir sesle. "Billy March. Invicta Cross. Hatırladın mı?"

April bölüm şefini bir yana çekip Billy'yi gösterdi. "İşte kocam. Selam, sevgilim. O her şeyi açıklayabilir."

Şef kollarını kavuşturarak hikaye dinlemeye hazır bir halde Billy'ye döndü. "Eee?"

Adamın ardındaki April bir şeyler işaret ediyordu. Eldivenli elinde bir tane dondurulmuş mezgıt balığı vardı. Billy kızın ağzının hareketlerini izleyince amacını anlar gibi oldu.

Durumu toparlamaya çalışarak," Doğru," dedi. "Karımı bir dakika bırakıp, şey..." April şimdi elleriyle açıp kapama, bir şey çıkarma hareketleri yapıyordu."... cüzdanımı almaya gitmiştim ve karım..."

April balığı çantasına atar gibi yaptı.

"Kaza ile..." Kız başını şiddetle salladı. "Daha doğrusu o benim aldıklarımızın parasını ödediğimi sandı. Çeşitli şeyler. Balık." şef kuşkulu bir tavırla bakıyordu. "Oysa ben henüz para ödememiştim," dedi Billy.

"Ben de ödedi sanmıştım," dedi April o korkunç küçük-kız sesiyle.

"Gördüğünüz gibi, sadece bir yanlış anlaşılma," diye Billy sözünü tamamladı. "ve..şey... balığın parasını ödeyeceğim elbette..."

Bölüm şefi tartışmayı uzatacağı ama o sırada yoğun rafları önünde kasketlerinin önünü arkasına çevirmiş bir genç grubunun aralarındaki yüksek sesli tartışma üzerine o yana yürüdü.

"Yardımın için teşekkür ederim," dedi April. Dönüp Billy'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni asla tanıyamazdım... adamdaki cürete bak, bir de beni hırsızlıkla suçluyor! Söyle, adam hâlâ bu yana bakıyor mu? Bir şey söyleme, hareket de etme, bizi gözetliyor mu?"

Billy omzu üzerinden baktı. "Hayır."

"Gidelim buradan. Bir kahve içecek zamanın var mı?"

Alışverişini erteleyebilir misin, yoksa sebzeye acil ihtiyacın mı var?"

"Erteleyebilirim sanırım..."

Ama April kolunu tutmuş mağazadan dışarı çekiyordu bile. Kapı önündeki bağırان çocukların ve telaşlı annelerin arasından geçip tümüyle jilet keskinliğinde oyma demirden yapılmışa benzeyen modern bir kahve barına girdiler. Barmen April'i tanıdı ve hemen kapuçino için süt ısıtmaya başladı. Billy de aynı şeyi ısmarlayıp paslı görünüm verilmiş demir bir masanın başına oturdu.

Gözlüğünü çantasına koyan April, "Dur da sana iyice bir bakayım," dedi.

"O gözlüğe ihtiyacın yok, değil mi?"

"Ne münasebet, onlar bu kılığın bir parçası. Bir dakika." April plastik bir alışveriş torbası çıkardı, bacaklarını açtı, eteğinin altından bir çift dondurulmuş ve havası alınarak paketlenmiş biftek çıkardı. Yüzünü buruşturarak, "Sana bir tüyo vereyim," dedi. "Sakin dondurulmuş bir şey aşırıya kalkışma. Beş kiloluk dondurulmuş bir ördek çalan bir teyzem vardı. Ördeği kazağının içine soktu ve sonra da kalp atışları zayıfladığı için öldü. Yoksa bunu bir yerde mi okumuştum? Gerçek, uydurma, bir farkı yok zaten. Bugünlerde insanın kafası öyle kolay karışıyor ki." Torbaya çeşitli yiyecekler doldurmaya devam etti.

Kız torbayı iskemlesinin altına iterken Billy, "Bunların hepsini çaldın mı?" diye sordu.

"Eh, paralarını ödeyecek değildim herhalde." April Billy'nin bunu düşünmesini bile inanılmaz buluyordu. "Başbakan pazarda seçim özgürlüğünü artırmaktan söz eder ama o ancak pazara gidecek paran varsa söz konusu olabilir. Sen çok değişmişsin. gerçekten o musun?"

"Kim, Billy mi? Eh, artık epey yaşlandım. Neredeyse yirmi beşime basacağım. Invicta Cross'tan on yıl önce ayrıldık."

"Ve hiç geri bakmadın, değil mi?" April'de de olaga-

nüstü bir değişim vardı. Çok gösterişliydi ama bu pek garip bir gösterişlilikti. Açık renk saçları şimdi buğday sarısıydı, ellili yılların modasına göre kesilmişti ve parlak plastik bir bantla süslenmişti. Fildişi boynunda çift sıra taklit inci vardı. Safir mavisi gözleri daha da mavi Brady Brunch rimeliyle vurgulanmıştı. İri göğüsleri görünümelerini eski model bir Playtex canlı Sütyen'in sağlamlığına borçluydu. Kadın kılığına girmiş bir travestiyi andırıyordu.

"Ne kadar heyecanlı, değil mi?" dedi. "Bana bu kadar zamandır ne yaptığını anlatmalısın."

Çok yüksek sesle ve çok heyecanla konuşuyordu. Sesi de değişmişti. Newcastle aksanı kaybolmuş, ellili yıllardan kalma televizyon programlarına daha uygun bir okullu konuşma biçimi benimsemişti. Görsel olarak Doris Day, işitsel olarak Celia Johnson. Yan masadakiler onu dikkatle süzüyorlardı.

Billy aradaki yılları, çoğunu atlayarak özetledi ama April kendisini dinlemiyor gibiydi. Ancak babasının ölümünü duyunca sempatiyle başını salladı.

"Bunun sen olduğuna inanıyorum, Billy!" dedi. "Bu kadar uzun boylu ve yakışıklı! Şu kaslara bak hele! Seni asla tanımazdım."

"Sen de çok değişmişsin."

"Her kız güzel görünebilir. Bunun için kıpırdamadan durmak ve aptal aptal bakmak yeterlidir. Hedy Lamarr söylemiş bunu. Biz taşındıktan kısa bir süre sonra anem öldü. Uzun zaman pek iyi değildim." Anahtar çevirme işareti yaptı. "Bir süre için kapatıldım ne yazık ki."

"Neden?"

"Her şeyi yakıyordum. Bir keresinde içinde birinin oturduğu yeri yaktım. Epey pis işti. Hastane bana yaşamımda düzeni yeniden elde etmemi sağladı. Aşağılık kompleksimi düzenledi, suçluluğumu giderdi. Onları çoğunlukla aldattım ama. Şimdi akşamları hastanede bir hemşireye rapor veriyorum. Her akşam. Çok sıkıcı bir

şey. Ama bana huzur veriyor." April gündüzleri serbest olan bir akıl hastası olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Billy ilk kez o anda korkarak kızın yüzüne dikkatle baktı.

"Hiç İnvicta Cross'a döndün mü?" diye sordu kahvesine şeker atıp karıştırırken.

"Şaka ediyorsun galiba. O insanlar benim yaşamımı mahvettiler."

"Ve benimkini."

"Ama sen şimdi ne kadar varlıklı görünüyorsun."

"Eh, fena değilim. Biraz parası olmak iyi bir şey aslında. Ne yazık ki babam bunun keyfini çıkaracak kadar yaşayamadı."

Bir saat kadar oturup konuştularsa da, Billy moral bozucu geçmişlerinden başka ortak bir şeyleri olmadığını düşünüyordu. April'in geçmişiyle uzlaşmaya çalışmadığı belliydi. Ama bunu kendisi de yapmış değildi. April onun neden evlenmediğini öğrenmek istedi. Billy sürekli bir ilişki kurmaktaki yeteneksizliği konusundan kaçındı ve çok geçmeden kızın da aynı şeyden kaçındığı ortaya çıktı.

April ayağa kalkıp torbasını alarak, "Beni kurtardığın için bir kere daha teşekkür ederim," dedi. Sofradaki sirke şişesini inceleyip cebine indirdi.

"Mezgitini unutma." Billy kızın ceketinin altından düşen plastik paketi uzattı.

"Billy, bana bak. Sence geçmiş sona erer ve gelecek istediğin zaman başlayabilir mi? Her şeyi bırakıp yenisinden başlayabilir misin?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bak, ben şu anda bir şey yapmıyorum. Arasıra buluşmamızı ister misin? Eski günleri konuşuruz. İnvicta Cross'a gidip bütün camlarını kırabiliriz belki de."

Billy kızı görmüyordu bile. Onu görmek her şeyi geri getirmişti. "Acıklı olan insanların kendi yaşamlarında

intikamlarını alamamaları," dedi. "Ressamlar yoksulluk içinde ölüyorlar, işadamları bir yaşamboyu sadakattan sonra batıyorlar, işçiler cahillik içinde ölüyorlar ve kendini beğenmiş devlet adamları herkes üzerinde sosyal deneyler yapıyorlar. İnsanlar nedenini bilmeden acı çekiyorlar, April ve ellerinden hiçbir şey gelmiyor."

"Sadece bir buluşma, Billy." Komşu masadakiler bütün konuştuklarını dinliyorlardı. "İçki falan..."

"Elbette," dedi Billy. "Gümüş takımlarını yürütmeye söz verirken yemeğe bile gidebiliriz."

"Benim yediğim yerde insana gümüş değil plastik kâşık veriyorlar."

O gece Mayfair'de Quaglino'da yediler.

Ertesi akşam Covent Garden'de Belgo Central'de.

April Billy'ye ilaçlarından hiç söz etmedi. Depresyon, uykusuzluk ve paranoya haplarını ona göstermeden içiyordu. Ona akli dengesizliğinin çok büyük olduğunu ve erkeklerle ilişki kurmaması gerektiğini de söylemedi. Herhangi bir şeye kalkışmadan önce hastane ile konuşması söylenmişti. Ama hastane onu bir daha asla bulamadı; hatta ilaçlarının tehlikeli olacak kadar azaldığını bildirmek için bile.

Çünkü April Barrow çocukluk arkadaşına rastladıktan üç hafta sonra onunla evlenmişti.

Işıklar İmparatorluğu

"Elbette April ile evlenmemem gerektiğini biliyordum. Kafasının yerinde olmadığı belliydi. Onun lokantalarda haplarını içmesini, her konuya dört elle sarılıp nesheli bir tavırla konuşmasını izledim. Onun o zayıflığını seviyordum. Onu korumak istiyordum ve bu aynı zamanda beni suçluluk duymaya itiyordu -çünkü yapmayı planladığım şey onun aklını tümüyle kaçırmasına neden olabilirdi. O zaman eğer bütün kalbiyle onayladığı takdirde planı uygulamaya karar verdim."

– *Kızıl Günlük*

DARRYL Merrick'in babası evini başka bir kadın için terk ettiğinde annesi eve yeni bir aşık almıştı. Alkolik bir metal işçisi olan Dave Sheffie'deki küçük eve yerleşince eve sarhoş dönmeye ve Darryl'in küçük kızkardeşine cinsel tacizde bulunmaya başladı. Darryl annesinin 'Baba' demesini istediği adamın karşısına dikilince Dave'in iş çantasında taşıdığı çelik tekerlek levyesiyle dayak yedi ve Dave'in 'çok yumuşak' olduğunu düşündüğü için bu dayaklar devam etti. Darryl onaltı yaşında Sheffield'den kaçtı ve paranın olduğunu düşündüğü güne gitti. On sekiz ay sonra sokakta yaşıyor, Big Issue gazetesi satıyor ve kendisine küçük bir yer kiralayacak parayı kazanmaya çalışıyordu.

Barbara Prout çocuğun geçmişi konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Onun gördüğü tek şey, kaçına bir yüzük takmış olan ürkütücü bir serserinin kasabanın ortasında güpegündüz dilenmesiydi.

Kadın doğal olarak her aklıbaşında yurttaşın yapacağını yapıp polisi çağırdı. Ve polisin işini tam olarak yapmasından emin olmak için de, alışveriş merkezinin Brezilya taklidi kahve barına girip bir de kapuçino ısmarladı ve tutuklamayı izlemek için camın kenarına oturdu.

ocuk itirazlar arasında götürüldükten sonra onun oturduğu kaldırımın kenarına yepyeni bir BMW spor araba yanaştı ve içinden güneşten bronzlaşmış uzun boylu bir adam ıktı. Barbara adamın yüzünü tam olarak göremiyordu (geniş İtalyan yansıtıcı gözlüğü vardı) ama yakışıklı olduğunu anlamıştı. Erkeğin geniş omuzlarına, sert çenesine, dalgalı kumral saçlarına, gri Armani takım elbisesine, altın kol düğmelerine bakınca kalbi duracak gibi oldu. İşte moda bilinci olan bir erkek. Ve adam Brickett Emlak şirketi'nin vitrinine bakmak için durmuştu. Belki de İnvicta Cross'ta bir yer almayı düşünüyordu.

Ilık kahvesini yudumlayan Barbara, herhalde, diye düşündü. Bölgeye çekmek istedikleri tip buydu işte. Saçlarına hafifçe dokunarak aynada kendisine baktı. Saçlarının kırılaşmasından korkarak son zamanlarda biraz koyul atmaya başlamıştı. Kiliseye devam eden kadınların çoğu kozmetik kullanmanın aşırı bir kendini beğenmişliğin göstergesi olduğunu söylemişlerse de, eğer azar azar kullandığı takdirde bunu bilmeleri gerekmezdi, değil mi?

Yakışıklı yabancıya bakınca adamın emlakçıya girmiş olduğunu gördü.

*

Georgina Bovis tl perdesinin köşesini yerine bıraktı. Adamın kendisini pencerede görmediğini umuyordu.

Niyetinin belli olmasından nefret ederdi. İnsan onu daha önce hiç erkek görmemiş sanabilirdi. Ama ne erkekti o öyle! Yanılmıyorsa o gri takım elbisenin altında esaslı kaslar gizliydi. Saçları, Daphne Metcalf'ın romanlarında söylendiği gibi yanmış kestane rengiydi. Brickett Şirketi'nin emlak memurlarından Tracy Evans'ın inmesi için arabanın kapısını açarken gülümsediğinde ağzında göz kamaştırıcı bir dizi bembeyaz bakımlı diş görünmüştü.

Simsiyah araba, meşin koltukları bile siyah. Adam Tracy'nin hurda Datsun'una binmemekle akıllılık etmişti. Tracy çantasında bir şeyler ararken durmadan konuşuyordu. Adamla flört ettiği belliydi. Saçlarına o kupkuru görüntüyü nasıl verebilmişti? Sonunda anahtarları buldu ve Balmoral Sokağı 19 numaranın otlar bürümüş ön bahçesinde öne geçerek yürüdü.

Tanrım, adam yoksa yandaki evi görmeye mi gelmişti? Almak niyetinde olmalıydı; kadastro memuru olmaya-
cak kadar varlıklı görünüyordu.

Georgina duvara yaslanarak siyah BMW'li adamın mahalleden hoşlanması, evi satın alması ve komşu kadınla tanışması için sessizce bir dua etti.

*

Bob Metcalf yorulmuştu. Ayakları, başı, her yeri ağrıyordu. Artık kendini hiç iyi hissetmiyordu. Bilgisayar yazılım işi gerçekten olaganüstü gelişmişti ve çalıştığı Astrodine şirketi giderek genişliyordu, ama bu yeni refah onu zengin değil, sadece yorgun yapmıştı. Çalışma hızı artıp da Astrodine bilgi otoyolunun hızlı şeridine geçince Bob giderek daha çok çalışmaya başlamıştı enflasyonun gerisinde kalmamak ve şımarık şişko karısını aldığı lüks içinde yaşatmaya devam edebilmek için.

Kurşunsuz benzin pompasını yuvasına sokup benzin deposu kapağını kapattı. Depoyu istasyon çalışanlarının doldurduğu ve sonra da camların silinmesini isteyip iste-

mediğinizi sordukları o eski günleri özlüyordu. Esso istasyonuna giren arabaya birkaç nedenle dikkat etti: birincisi yepyeni bir Mazda Sport'tu, ikincisi özel olarak donuk bir pembe rengine boyanmıştı ve          direksiyondaki kadın başd nd r c yd .

Barbie bebeği gibi kısa kesilmiş sarı saçları, ıslak parlak dudak boyası, kırmızı Lolita güneş gözlüğü ve upuzun bacakları vardı. Sımsıkı siyah bir etek ve mermeri andıran omuzlarına ancak asılı duran bol bir kırmızı kazak giymişti. Bob kadınla tanışmak isterdi, ancak bunun için fazla beklemesi gerekmedi. Kadın incecik topuklu iskarpinlerini takırdatarak yanına yaklaştı.

"Siz yol yordam bilen bir erkeğe benziyorsunuz," dedi k         sesiyle. Bob'un hemen yanında durmuştu. "Bana Invicta Cross yolunu gösterebilir misiniz?"

Bob çevresini işaret etti. "Geldiniz bile. Hemen buradan başlar."

"Ne kadar hoş! Ne güzel hava ve ne güzel manzara! Tertemiz ve taptaze ve de çok düzenli. Burada yaşamaktan hoşlanacağım sanırım."

Bob'un damarları zonklamaya başladı. "Ben de burada oturuyorum."

Barbie bakışlarını indirdi. Bob onun utandığını mı yoksa kendisinin apışarasına mı baktığını anlayamadı. "Sizinle g r şeceğimi umarım," dedi kadın işveli bir gülümsemeyle.

*

Barbara Prout 1987'de Tanrı'yı bulmuştu. Kocası da 1988'de Golf . şimdi 1995'te ikiz saplantıları hâlâ Mesih ve Golf'tu. Barbara ve Ken cumartesi sabahları Sandra ve Justin Brickett'le Balmoral Close'un arkasında inşa edilmiş olan golf sahasında buluşurlar, Barbara pazar günleri de St. Peters Kilisesi'nin bir tapınma yerinden çok hamburgerci dükkanına benzeyen yeni eklentisinde

şeytana karşı el çırpılarak okunan ilahilere önderlik ederdi.

Barbara karşı kaldırıma yanaşan ve arkasında "İsa'yı Seven Korna Çalsın" yazısı bulunan küçük pembe spor arabayı görünce şaşırmıştı. Cemaatin genç bir üyesi mi gelmişti acaba? Ama hayır, arabadan inen gösterişli genç kadın doğruca Bovis'lerin yanındaki eve doğru yürümeye başlamıştı. Ev yedi aydır boştu ve Justin'e göre sürekli bir rutubet sorunu nedeniyle satılması olanaksızdı, ama işte kadın elinde bir tomar anahtarla kapıya doğru yürüyordu.

Kadının evde kaldığı yirmi dakika içinde yukarı kat pencerelerinin önünden geçerken not aldığı görülüyordu, sonra yine dışarı çıkıp cep telefonu ile hızlı hızlı bir şeyler konuştu. Küçük pembe araba gitti. Ama kadın bir saat sonra yanında çok yakışıklı bir adam olduğu halde pırıl pırıl bir BMW arabayla döndü. İki eve bir daha girdiler ve içerde bir saate yakın kaldılar. Dışarı çıkınca ön bahçedeki Satılık yaftasını çıkartıp arabalarının arka koltuğuna koydular ve uzaklaştılar.

*

Dr. McMann günlük çalışma saatinin sonuna geldiğinde karısı Ruth'un Brickett Şirketi'nin önünde iyi giyimli bir çiftle konuşmakta olduğunu gördü. Durup karısını arabaya alması gerekirdi ama bunu yaptığı takdirde kadın kendisini arkadaşlarıyla tanıştıracaktı ve Ruth'un sosyetedeki tırmanma merakı gözönüne alındığında McMann yarım saatini yabancılarla sidik yarışına çıkarak geçirmeyi hiç istemiyordu.

Ama bunlar gerçekten yabancı mıydılar? Doğrusu tavırlarında tanıdık bir şey var gibiydi. Doktor kırmızı ışığın sönmesini beklerken çifte dikkatle baktı. Adam kibar

ve pahalı giyinmişti; kadın bir Broadway müzikaline çıkacakmış gibi çok parıltılıydı. Ne kadar garip ama yine de çok dengeli bir çiftti bu. McMann bir daha baktı. Adamın duruşunda, kadının konuşma biçiminde bir şey var gibiydi. O sırada yeşil yandı ve doktorun dikkati de dikiz aynasında küçülen görüntü gibi azaldı.

*

Kasaba değişmişti. İnvicta Cross'u tanımak mümkün değildi neredeyse. Kasaba her yöne doğru genişlemişti. Eski Valo-U-Rite marketi yıkılmış yerine bir DIY süpermarketi inşa edilmişti. Eski toplum merkezinin yanında kaldırım taşları ve yayalara ayrılan alanlarıyla bir kasaba meydanı kurulmuştu. Her taraftan zenginlik fışkırıyordu. Tarlalar ve boş arazi kaybolmuş, kasaba şimdi East Grinstead'in varoşlarıyla birleşmişti.

Billy'nin April'le tepesinden kasabanın krokisini çıkardığı eski su kulesinin üstünde şimdi ışıklı bir Safeway tabelası vardı ve kule merkezinde eski tuğla yapının olduğu cam ve çelikten dev bir alışveriş merkezi olmuştu.

Billy binanın batı girişindeki yana açılan altı kapıya vardığında birden şoka uğradı. Plexiglas bir kutuda kasabanın modeli duruyordu, bir öfke anında yatak odasının penceresinden attığı kendi modeli. Zamkın rengi kaybolmuş, boyanmış tahtalar biraz solmuştu ama model hâlâ sapasağlamdı. Önündeki plastik bir kartın üzerinde "INVICTA CROSS, 1985" yazıyordu.

Model bakımsız taşra müzelerinde unutulmuş savaşları anlatan türden eski bir dia gösterisinden çıkmış gibiydi. Billy daha sonra alışveriş merkezinin doğu girişinde kasabanın yeni bir modelini de gördü. Bunda da şöyle bir etiket vardı: İNGİLİZ MİRASI ALTIN ÖDÜLÜ: EN İYİ YENİ KASABA, 1995.

Billy bu titizlikle boyanmış balsa tahtasından küpleri yok etmeden İnvicta Cross'tan ayrılmamaya sessiz bir yemin etti. April eli kolu alışveriş torbalarıyla yüklü olarak kendisini arabada bekliyordu. Bu yeni merkezden hoşlanmıştı. Her yer simetrik ve tertemizdi.

"Buradan lüks eşyalar alarak geçireceğimiz mutlu anları bir düşün," dedi. "Ben şimdiden başladım bile. Kokusuz meyve özlü yıkanma sabunu. Seriously Sensitive hücre yapıcı. Dondurma. İki CD'de Yirmi Dört Saatlik Orman Dansları. Walt Disney'in Peter Pan'ı. İçinde kalp biçimi Belçika çikolataları olan yumuşak bir oyuncak ayı."

Billy kıza planı şimdilik anlatmamasının daha doğru olacağına karar vermişti. Yerleşene kadar beklemeleri daha iyi olacaktı. Balmoral Close'a dönerken başka bir yola saptı.

Ama köşeyi dönünce aradığı sokağın yarısının kaldırılıp yerine bir mobilyacı toptancısının kurulmuş olduğunu gördü.

"Sen bekle, ben şimdi gelirim," diyerek motoru kapatmadan arabadan indi.

Kösedeki tütüncü dükkkanı duruyordu ama sahipleri yeniydi ve kimseyi tanımıyorlardı. Billy tek tek evlerin kapılarını çalmaya başladı. Birinde kapıyı açan yaşlı bir adam cenaze evi sahibinin oğlunun Londra'ya taşındığını hatırladı. Biri evlendiğini söylemişti. Düş kırıklığına uğrayan Billy arabaya döndü.

"Oliver Price'ın nerede olduğunu bilen kalmamış," dedi. "Oysa buralarda birinin hatırlayacağını sanmıştım."

"Boş ver," dedi April. "Tanıdığımız başka birini arayız."

"Ben başka biriyle hiç ilgilenmiyorum."

April cansız bakışlarla çevresine bakınıyordu. Daha çok araba. Daha az ağaç. Daha az çimen. Hiç konuşma-

dan yola devam ettiler. Yirmi dakika sonra eve varmışlardı. Emlakçıdan aldıkları anahtarla içeri girdiler.

"Ne diyorsun?" dedi Billy.

"Henüz bilmiyorum. Her şeyi görmedim daha."

"Yani, bunu hâlâ istiyor musun?"

April uzanıp erkeğin yanağına dokundu. Çenesinin çizgisine bayılıyordu. On dört yaşındayken öyle değildi çenesi. O kadar değişmişti ki, bir kelebek gibi çiçek açmış, bir meleğe dönüşmüştü.

"Bu bir isteyip istememe sorunu değil," dedi dürüstlükle. "Benim için yapacak başka bir şey kalmadı."

Ona söyleme zamanı gelmişti. Billy pencereye yürüyüp sokağa baktı. Güneş bayağı bir renk gösterisiyle ağaçlar ardında alçalmaktaydı. Gökyüzünde hâlâ birkaç mor bulut olmasına karşın evler karanlığa gömülmüşlerdi. Ölmekte olan günışığı kendisine bir zamanlar gördüğü Magritte'in Işıklar İmparatorluğu tablosunu hatırlattı.

"Yarın teklifi yapacağım," dedi. "Kabul ettirmekte güçlük çıkacağını sanmıyorum." Kızın yüzüne dikkatle baktı. "Sana bir şey söylemek istiyorum, April."

"Bana istediğini söyleyebilirsin, Billy. Artık evliyiz."

"Buraya bir amaç için geldiğimizi biliyorsun."

"Elbette. Onlara kendi ilaçlarını tattıracağız, senin kendi sözcüklerini bunlar."

"Ama bunu nasıl yapacağımızı söylemedim sana."

"Öyleyse şimdi söyle."

Billy konuşurken oda kararıyordu. "Korkmanı istemiyorum. Senin için bir tehlike olmayacağına yemin ederim. Bütün suçu ben üstleneceğim. Buraya bir kere taşındıktan sonra geri dönüş olamaz."

"Biliyorum. Korkmuyorum."

"Şimdi korkmuyorsun. Ama korkacaksın."

"Önemi yok. Yıllardır korkuyorum zaten. Sen beni

tanımıyorsun, Billy. Benim neler çektiğimi bilemezsin. Sona ermeyen geceler, ölümü o kadar çekici yapan korkular. Ben Frankenstein'ın Gelini gibiyim, Billy. Ölülere aitim. Annem bir kere öyle demişti bana. Beni doğururken az daha ölüyormuş. Yeterli oksijen alamamışım. "Tanrı bir yanlışlık yaptı, sen asla yaşamamalıydın. Normal olmayacaksın," demişti bana. Haklıydı. Ama şimdi canım sıkılınca aklım... bir yerlere kaçıp gidiyor. Artık korkmuyorum. Ve seninle bir kere daha buluştuktan sonra kötü rüyalar da görmüyorum artık."

Billy pencereye doğru başını salladı. "Bizi şimdiden gözetlemeye başladılar. Dikkat ettin mi?"

April bir kaşını kaldırdı. "Evet. Arabadan indiğim anda tül perdelerde bir kıpırtı fark ettim. Georgina perdelerini o günden bu yana değiştirmemiş sanırım. Hiç de iyi yaşanmamış."

Oda gölgeler içinde kaybolmuştu.

"Elektrik bağlanmadı," dedi Billy. "Haydi, yolun sonuna kadar yürüyelim."

Evi kilitleyip arka tarafa yürüdüler. Bir zamanlar on üç numaranın durduğu yerde şimdi gösterişli bir kapı vardı. üzerinde yaldızlı kabartma harflerle "INVICTA CROSS GOLF DERNEĞİ. KURULUŞ 1986" yazıyordu.

On iki ve on dört numaralar arasında bulunan evden eser yoktu.

"Evin burada olduğunu anlamak bile olanaksız," dedi Billy. "March'ların kaybettikleri ikinci ev bu."

April erkeğin kolunu sevgiyle okşadı. "Aldırma, sevgilim. Bu kaybettiğin son ev olacak. Adres değiştirdiğimizi gösteren kart bastırırız. Jack ve Polly Prentiss."

Billy eski adlarını değiştirmekte ısrar etmişti. Komşular kendilerini şimdi tanınamamışlarsa da, olaylar başlayınca bir hatırlayan çıkabilirdi. April adlarının eski bir Hollywood müzikalinden alınmış olabileceğini düşünüy-

yordu. Ayrıntıları Billy'ye bırakmıştı. En güç olan da kredi konusuydu. Sonuçta arabaları eski adlarına almışlardı. Onların dışında her şey yeni kimliklerine ait olacaktı.

Güneş ağaçlar ardında kaybolurken Balmoral Close sakinleri perdelerinin ardından golf kulübü önünde duran kadınla erkeğe baktılar ve onların mükemmel bir çift olduklarını düşündüler.

Maskeli Baloya Davet

"Şöyle bir liste yaptım: Prout ailesi -Ken, Barbara ve Simon; Bovis ailesi - Alan, Georgina ve Sherry; Metcalf ailesi - Bob, Daphne, Brad ve Emma; Brickett ailesi - Justin ve Sandra; Dr. Mcmann ile karısı; Morris Diller ve oğlu Gavin; Sherington başöğretmeni Bayan Davenport. Ve yoluma dikilen herkes."

– *Kızıl Günlük*

DAPHNE Metcalf mavi zarfı elinde çevirerek bir ipucu aradı. Davetiyeyi bir daha okudu ama ondan da öğrenilebilecek fazla bir şey yoktu. Bugünlerde kocasıyla komşu partilerine de gitmiyordu başka bir yere de. Son romanı olan Hollywood Zinacılarından bu yana tanıdık çevresini daraltma zamanının geldiğine inanmıştı ve bu da Balmoral Close'un entellektüel olmayan sakinlerinin yanına yaklaşmalarını engellemek demekti. Sosyal olarak artık yukarı adım atma zamanı gelmişti. Kitabı Sunday Times'ın en çok satan cep kitapları listesinde üç numaraya yükselmişti ve yeni eklentisiyle evi yakında Hello dergisinde çıkacaktı. Daphne zamanının daha çoğunu Londra'da geçirmeye çalışıyorsa da, Bob kendisiyle kavgaya etmek için mazeret arıyordu ve o da o fırsatı vermeyecekti. Oğlunun karakolluk olmasından sonra evlilik danışmanlığına başvurmak zorunda kalmaları zaten yeteri kadar kötüydü; tam büyük çaplı başarıya ulaşacakken gürültülü bir boşanma en son isteyeceği şeydi.

Kocasının aynı evde kalıyor olmasına şaşırmişti. Evlilikleri bozulmaya yüz tuttukça ev teknolojilerinin artmış olması ilginçti. Metcalf'ların modemler, faksları, elektronik postaları ve İnternetleri vardı. Bu kadar iletişim sistemi ve birbirlerine söyleyecek bir şey olmaması. Hem birbirlerine dayanamıyorlar hem de evden ayrılamıyorlardı. Daphne kendini Salman Rüştü gibi hissediyordu.

Daphne yine elindeki davetiyeye baktı. Bu farklıydı, o normal bahar ızgara partilerinin üstündeydi. Sırtında kanarya sarısı kaftanı, kucağında Apple Macintosh dizüstü bilgisayar olduğu halde oturduğu yerden yeni gelenlerin evini görebiliyordu. Kocanın zengin olduğu kesindi; elbiseleri ve arabası titizlikle seçilmişti. Kadını şöyle bir anlık görebilmişti ama bir gariplik olduğunu hemen fark etmişti. Kadın çok kusursuz görünüyordu, tıpkı eski bir televizyon mutfak temizleyicisi reklamındaki bir karakter gibi.

Daphne davetiyeyi bir yana bırakıp başladığı bölümü düşünmeye çalıştıysa da, sözcükler kafasından uçup gidiyordu. Bakışlarını kaldırdı yine. Sıcak mayıs sabahı ıslak bahçelerin üzerinde hafif bir sis oluşturmıştı ve sisler arasında biri toprağı kazmaktaydı. Evlerindeki rutubet sorunu varken yeni komşusunun bahçede çalışmasının hiç önceliğı olmayacağını tahmin ederdi. Adam şimdi küreğı bir yana bırakmış, kazdığı çukura kazma sallıyordu. Kazmayı başının üstüne kaldırıp büyük bir gürültüyle indirirken yüzü öfkeyle kasılıyordu. Daphne kendini son kitabının ilk taslağına vermeye zorlayarak dikkatini ekrana çevirdi.

*

Jack ve Polly Prentiss

Bu cumartesi saat 20.00'de sizleri

*Invicta Cross, Balmoral Close 19 numaradaki
yeni evlerinde verecekleri partide
görmekten şeref duyacaklardır.*

Georgina Bovis süslü yazıyı güçlükle okuyabiliyordu. G zl k takması gerekiyordu ama o zaman hoş g r n-meyeceğinden korktuğundan buna cesaret edememekteydi. Zarfın üstüne baktı: Georgina, Alan ve Sherry Bovis. Doğrusu henüz tanıştırılmamış olmalarına karşın Jack ve Polly Prentiss'in adlarını bilmeleri çok ilginçti.

Georgina yine davetiyeye dönüp pahalı kağıdını bir kere daha inceledikten sonra konsolun  zerine Alan'ın g rebileceğı bir yere koydu. Partiler aklına hep seksi getirirdi. Bugünlerde her şey aklına seksi getiriyordu aslında. Graham Birdsmith ile ilişkisini kestiğinden pişman olmaya başlamıştı. Meteorologla yasadışı bir ilişki Alan'ın onbeş günde bir üzerinde    dört dakika oflayıp puflamasına tercih edilirdi.

Kilitte dönen anahtar tıkırtısını duydu. Alan yine geç saatlere kadar çalışacağına göre Sherry yemeğe gelmişti. Georgina'nın kızı şimdi yirmi bir yaşındaydı ve kasabanın öteki ucunda bir kız arkadaşıyla küçük bir daire tutmuştu. İkiisi de Croydon'daki bir mağazanın kozmetik bölümünde çalışıyorlardı. Davetiyeyi görürse gelmek isterdi ve henüz evlenmiş değıldi. Georgina kartı biraz daha geriye itti; rekabete hiç gerek yoktu. Herkes Sherry'nin annesine benzediğini söylerdi. Georgina içki-sini tazelemek için kalkarken bunun doğıru olmamasını diledi.

*

Dr. Ernest McMann kartı karısına uzattı. Ruth gözlüğünün üzerinden bakıp homurdandı.

"O küçük araba içinde bayağı bir kadındı," dedi. "Giyiminde aşırı. Çok geç. O yaşta insanın parası olmaması gerek. Herhalde ana kız Bovis'lerle iyi ge inecektir."

"Onları ne zaman gördün?" Doktor koltuğuna bir fincan çay taşıyordu ve halıya döktüğü takdirde kıyametin kopacağını biliyordu.

Ruth başka bir soruyu yanıtlayarak, "Ben her şeyi görürüm," dedi. "Onları taşınırken seyrettim. Bej rengi koltuklar ve tanımlaması imkansız bir kanepe. Bence en iyisi yanıt vermemek."

Davetiyeyi tam yırtacaktı ki, kocası elinden aldı. "Ben yarım saatliğine şöyle bir uğrayacağım. Brickett'ler de gidiyor, golf derneği yönetim kurulunda genç biri olsa iyi olur." Kulüp amaçladıkları profili elde edememişti. Invicta Cross'ta para boldu ama köklü terbiye pek yoktu.

"Brickett'ler gidiyorsa bizim de gitmemiz gerekecek sanırım," diye Ruth burun kıvırdı. "Ama bana sorarsan burası gün geçtikçe kötüye gidiyor." Ruth hep mahallenin kalitesinin düştüğüne inanırdı. Mcmann'lar Hindistan'dan otuz yıl önce ayrıldıklarından bu yana sınıf ve ahlak konuları günlük konuşmalarının bir parçası olmuştu.

"Annem bu ülkenin dertlerinin göçlere izin verilmesiyle başladığını söylerdi".

*

April yeni mavi halının üzerinde kırmızı renkli Bissell elektrik süpürgesini gezdirirken, "Ken Russell'in filminin özelliği asla eskimemesidir," dedi. Üzerinde geniş kollu naylon bir bluz ve aynı renkte kadife lurex Capri pantolonu vardı. Rengi biraz abartılı bir ekrandaki TV ev kadınına benziyordu.

"Kostümler karısı Shirley tarafından çizilmişti ve döneme sadık kaldığından her sahneye zamanın ötesinde saf bir nitelik kazandırıyordu."

April yine The Boy Friend'den söz ediyordu. En sevdiği filmdi bu. Billy kağıtlara sarılı bardakları çıkartıp rafa dizerken onu dinlemiyordu bile. April kendi kapkaçağı ve çarşaf takımlarıyla gelmişti. Billy kimi zaman onun "Deluxe Model Eş" etiketli bir kutudan çıkarmış olduğunu hissederdi. Fiziki olarak kusursuzdu. Ama akıl bakımından...

Onu henüz sevmiyordu, ama günün birinde kendine göre seveceğinden emindi. Şu anda bu bir elverişlilik evliliği idi, ama daha sonraları birbirlerini tanıyacak zaman bulacaklardı. Ne de olsa ortak özel bir yanları vardı. Her ikisi de hasar görmüşlerdi, öfkeliydiler ve intikam almaya hazırdılar. Bu, herhangi bir ilişki için iyi bir başlangıçtı.

"Barbara Windsor çok esaslıydı kuşkusuz. O dantelli Fransız hizmetçisi giysileri içinde özellikle çok başarılıydı. Şimdiye kadar kaç kişiden yanıt geldi?"

"Daha çok erken," dedi Billy. "Olayı birbirleriyle konuşmayı bekliyorlar. Biri gelirse hepsi gelir." Bayan Davenport'un davetiyesi okula gönderilmiş ve kibar bir notla geri gelmişti. Kadın 1983'te kanserden ölmüştü.

"Ev zamanında hazır olur umarım," dedi April. "Herkesin bizi sevmesini istiyorum."

"Seveceklerdir." Billy son fincanı da yerleştirdi. "Ben bunu sağlayacağım."

En şaşırtıcı şey kendisini kimsenin tanımamış olmasıydı. Kuşkusuz, İnvicta Cross sakinleri kendisini en son gördüklerinde on dört yaşındaydı, ancak fısıldayarak konuşan beceriksiz bir oğlandı. Şimdi ise uzun boyluydu, gelişmiş bir bedeni vardı, gözlüğünü çıkartıp mavi kontakt lens takmış, burnunu plastik ameliyatla düzeltirmiş, kentin havasıyla davranışları değişmişti. April de tanınır gibi değildi. Artık evden hiç çıkmayan annesinin sakladığı çekingen okullu kız değildi. Yabancı ve egzotik bir Asya bitkisi gibi çiçek açmıştı. April kendisinden daha hassastı, başkalarından ve kendisinden daha çok korunmaya ihtiyacı vardı. Onun dürüstlüğü kendilerini ele verebilirdi. Oysa normal görünmeleri çok önemliydi.

*

April, "Bir kadının yeri kesinlikle evidir," dedi. "Bir erkek yatağın arkasında birikmiş tozları nasıl alacağını

asla bilemez. Bir erkeğe buzdolabının buzlarını eritme zamanlarını nasıl anlatırsınız? Ya da çok kirli bir çamaşıra kireçli suda ne kadar sabuntozu koyacağını?"

Daphne Metcalf evsahibesine kuşkuyla bakarken onun şaka mı ettiğini yoksa deli mi olduğunu kestiremiyordu. Polly Prentiss kusursuz bedenini bir sanat eserine çeviren askısız bir gece mavisii saten tuvalet giymişti. Salondaki diğer kadınların hepsi solgun ve hastalıklı görünüyorlardı onun yanında. Göğüslerinde Jayne Mansfield'i bile kıskandıracak bir dirilik vardı.

"Annem votka ve sıcak süt içerdi," diye devam etti April. "Billy'nin annesi... yani Jack'ın annesi ılık süt ve viskiyi tercih ederdi, bir gece içine aşırı nitrazepam katana kadar. Bu akşam için punç yapmaya niyetliydim, içinde kedi yavrularını boğacak kadar kocaman kristal bir kasede mor ve öldürücü bir şey, ama Jack hayır dedi, fazla egzotik şeyler olmazmış."

Billy, "Sevgilim, sanırım Bayan Metcalf'ın içkisini tazelemek gerek," diyerek iki kadının arasına girdi ve Daphne'nin elinden kadehini aldı. "Sen bir kere mutfağa baksan garsonlar iyi idare edebiliyorlar mı?"

Bu parti Angela'nın aynı sokakta on yıl önce evsahipliği ettiği partiden çok farklıydı. Odada bir saygınlık vardı; bunun varlıklı insanlardan yükseldiğini hisseder gibiydi. On yedi kişi davet edilmişti, on altısı gelmişti, biri ölüydü. İyi bir ortalamaydı doğrusu. Billy'yi en çok şaşırtan şey sadece çocuklarda gerçek bir değişikliğin görülmesiydi. Kuşkusuz herkes on yıl daha yaşlanmıştı ve sokağın yaşı otuzlu kırklı yaşlara doğru sarkmıştı ve yeni gelen yok gibiydi. Balmoral Close yabancılardan kıskançlıkla korunmaktaydı.

Komşuların hepsi güneşten yanmışlar ve zayıftılar. Sadece Daphne Metcalf tam yağlı bir kalıp peynir gibi bembeyaz ve iriydi. Sherry Bovis annesine hiç benzemeyen, zayıf ve biraz da oğlanı andıran çekici bir kızdı. Polis ile oğlu davet edilmemişlerdi. Her şeyin bir sınırı var-

dı. Onların yerine Adolpho Garibaldi ve karısı çağırılmışlardı. Bu ikisi bir köşede duruyorlar, cemaatini uzun bir aradan sonra selamlayan bir çift papaz gibi önlerinden geçen konuklarla birkaç kelime konuşuyorlardı.

April ve Billy için inanılır bir geçmiş yaratmak önemliydi. Eğer biri sorarsa kentte emlakı olduğunu ve Invicta Cross'ta yatırım yapmaya ikna edilebileceğini söyleyecekti. Karısı Fransız kanı bulunan bir soyluydu (April'in o gülünç konuşmasına başka bir mazeret bulamamıştı). Karmaşık açıklamalardan kaçınacaktı. April'in kendisine söylenenleri hatırlamayacağını biliyordu.

Bu arada karısı salonda oradan oraya dolaşırken bilgi topluyordu; Georgina Bovis kocası tarafından seksenli yılların sonunda mahalli meteorologla yatakta yakalanmış ama ilerde sadık kalacağına söz vermesi üzerine bağışlanmıştı. Justin ve Sandra Brickett'in şimdi altı yaşında Dexter adında bir oğulları vardı. Justin ve Ken Prout Golf Kulübü yönmetim kurulundaydılar. Karısı Barbara Amerikan evangelist hareketine karışmıştı. Metcalfların oğlu kapatılmış bir dayak olayından sonra hamile sevgiliyle Londra'da yaşıyordu. April mutfakta kocasıyla karşılaştığında topladığı bilgi kırıntılarını iletliyordu.

Her zamanki gibi meraklı olan Justin Brickett, "Bölge hakkında çok şey biliyorsunuz, Bay Prentiss," dedi. Favori uzatma dışında pek değişmemişti. "Burada aileniz mi var yoksa?"

"Anababam bir zamanlar buralarda emlak almayı düşünmüşlerdi, ben de onlar için araştırma yapmıştım." Billy gözucuyla Georgina Bovis'in bir saat içinde bara beşinci kez gittiğini gördü. Bu noktayı aklının bir köşesine not etti. "Siz ne kadardır buradasınız?"

"Bu on dördüncü yılımız," dedi Justin gururla.

"Mahalle o zaman içinde fazla değişti mi?"

"Birkaç inşaat yapıldı, mahalleye uymayan birkaç kişi çekip gittiler, ama burada bulunanlar yıllardır buradayız."

"Şu halde mahallede herhangi bir tatsız olay olmadı?"

Justin bir an düşündü. "Pek sayılmaz."

"Burada oturanlar arasında yani?"

"Ha, o mu? Bir ara sokağın ucunda sorunlu bir aile vardı, bir hırsız ailesi, seviyesiz kişiler, ama onları kısa zamanda attık buradan. O günden sonra da bir sorun çıkmadı." Justin tam bir bilgi madeniydi. Hırsızlar, ha! Billy olayı biraz daha kurcalamaya karar verdi.

"Yakın zamanlarda epey inşaat yapılmış görünüyor."

"Eh, zaman durmuyor. Bu da ilerleme işte." Justin kadehini kaldırıp baktı. "Bunu tazelesem iyi olacak." Justin omzuna elini koydu. "Söylediklerimi düşün. Eğer bir uğraş arıyorsan seni kulübe almak bir sorun olmaz. Cumartesi sabahları hanım için de bir yer buluruz. Çok hoş bir çift oluştursunuz. Seni kısa zamanda yönetim kuruluna da alırız."

"Çok nazıksınız."

Daphne gözlerine inanamıyormuş gibi, "Elbiselerin çok... olagandışı," dedi. "Bunları nereden alıyorsun kuzum?"

"Frederick'ten," dedi April sanki belli bir şeymiş gibi. "Bütün alışverişimi oradan yaparım."

"Frederick mi? Bu mağazayı hiç duymamıştım. Croydon'da mı?"

"Hayır, Hollywood'da." April daha aşırı giyeceklerini kataloktan sipariş ettiğini söylemedi. "İç çamaşırlarımı Bayswater'de Dominatrix adında bir yerden alırım elbette." Biz-kızlar-arasında-kalsın der gibi gülümseyerek burnunu oynattı. "Islak meşin kokusuna dayanamadığın o özel geceler için."

Doktor ile karısı diğerlerine pek karışmıyorlardı. Ruth mobilyaları büzülmüş dudaklarla inceleyerek hepsinin kiralığa benzediğini söyledi. Her ne kadar bilmiyorsa da, bu görüşünde haklıydı.

Gece saat onbirden biraz sonra sona erdi. Son konu-

ğün ardından kapıyı kapattıklarında April kocasıyla göz-göze geldi ve soğuk bir tavırla gülümsedi. Bu, düşmanla yüzyüze gelen ve kendi üstünlüğünü anlamış olan bir kadının bakışıydı.

Gece Billy'nin istediği gibi geçmişti. Konukları bir zamanlar çok başka koşullar içinde aralarında yaşamış olan gencin bir kere daha aralarına döndüğünü fark edemeyecek kadar kendi küçük kavgalarına gömülmüşlerdi. Billy onların önemsiz konuşmalarını dinleyerek aralarında dolaşırken yaşamını altüst ettikleri çocuğu tümüyle unutmuş olduklarını görmüştü. Ama kendisi o kadar kolay unutacak değildi. Onlardan her birini tek tek hatırlıyordu. Billy March bir zamanlar bu insanlar için yeterli değildi. Onlar kolay kazanılmış paraları, iyi bir eğitimin getirdiği doğal güvenleri ile hiç çaba harcamadan üstün görünmüşlerdi, ama geçen on yılın ardından aslında ne oldukları artık çok daha iyi görölüyordu. Billy içini çekerek salona döndü ve Mozart konçertosunu pikaptan kaldırdı.

O gece tavanârasına çıktı ve sonuncu karton kutuyu da açtı. Onun içinden de March ailesine karşı yapılmış bütün hakaretlerin tam bir listesinin, fotoğrafların ve tüm komşuların imza örneklerinin bulunduğu artık iyice hırpalanmış olan kırmızı meşin kaplı defter çıkmıştı.

Karısı banyoda The Boy Friend'den şarkılar okuyarak yıkanırken Billy de kitabın bazı sayfalarına işaretler koyarak gelecek günlerde yüklendiği güç görevler için çözümler aramaya başladı.

Zevksiz Jestler

"İşin en güç yanı başlamaktı. Böylesine bir öfkeyi yönetecek doğru yolu bulmak sanırım. April'in bana yardım etmesine güvenemezdim. Onu işe katmamaya çalıştım. İnsanların bir gün nedenini merak edeceklerini biliyordum. Bunu neden yapmıştım? Bu sorunun yanıtı, eğer ben yapmasaydım, kimsenin yapmayacağıydı. Haksızlıkların neden intikamları alınmayacaktı ki?"

– Kızıl Günlük

BARBARA Prout, "Ne olduğunu gösterirsen ortada esrar diye bir şey kalmaz, değil mi?" diyerek elini uzattı. Ken duraksadı, kahvaltı sofrasından kalkarken zarfı da aldı. "Bir şey değil," dedi dört yıl önce saçlarının dökülmesiyle uzatmaya başladığı o garip küçük bıyığını kaşıyarak. "Her zamanki palavralar."

"O zaman görmemde bir sakınca yok," dedi karısı. Tanrıyı bulduğundan bu yana koltukaltılarını traştan vazgeçmişti. Ken onun geceliğinin kenarından kıllarını görebiliyordu.

"Seni zerre kadar ilgilendirecek bir şey değil."

"Buna ben karar vereyim. Senin bilmediğin pek çok şeyle ilgilenirim ben."

İri kahverengi zarfın üzerinde "Özel ve Gizli" yazıyordu ve üç gün içinde gelenlerin üçüncüsüydü. Dehşete kapılan Ken diğer ikisini kendi dolabına saklamıştı.

Simon Prout, "Haydi baba, gerçeği söyle ve şeytani utandır," dedi alaylı bir sesle. Çocuk daha on üç yaşındaydı ama Tanrı'nın esrarengiz yollarını şimdiden yaşamıştı. Barbara'nın duvara yapıştırdığı dev tahta haça baktı ve Tanrı'nın gelip İnvicta Cross'u bir akrepler ordusuyla ortadan kaldırması için dua etti.

"Bu saçmalık biraz daha devam ederse işe geç kalaçağım," dedi Ken. "Sizi yemekten önce ararım..."

Annesiyle babasının her dakika biraz daha büyüyen bir evlilik uçurumunu biraz daha genişletme fırsatını gören Simon babasının çantasına sokmak üzere olduğu zarfı kapıp annesine verdi.

Barbara zarfı açıp içindekileri çıkardı.

Gördüğü ilk şey aşırı heyecanlı bir Alsas köpeğiyle cinsel ilişkide bulunan orta yaşlı bir kadın oldu. Animal Crackers dergisinin altıncı sayfasına geldiğinde (canı sıkılmış görünen bir kadın içine bir yılan balığı sokmaktaydı) dergiyi kocasına fırlattı.

Ancak ne yazık ki isabet ettiremedi ve dergi Simon'un sol kulağına çarptı. Sonra iki okullu kızın bir keçiyle inanılmaz bir şey yaptıkları orta sayfasında açık kaldı.

*

Alan Bovis elindeki kutuyu şöyle bir tartarak, "Bu sana geldi," dedi. Son birkaç yıl bitkin satıcıya hiç de iyi davranmamıştı. Sarı saçlarının son birkaç teli de gitmiş, pörsümüş teni leke leke olmuştu. Georgina bir zamanlar onun neden böyle sadık bir müstahdem olduğunu öğrenmeyi istemişti. Kocasına olan saygısından bu. Ama artık onun bu kadar çok çalışmasının nedeninin büroyu evi olarak görmesi olduğunu anlamıştı. Karısıyla yatağı paylaşmak ise işiydi.

Georgina pakete kuşkuyla baktı. "Bana geldiğinden emin misin? Ben herhangi bir şey ısmarlamamıştım."

"Üzerinde senin adın yazıyor."

Yapıştırma tırnakla zamlı kağıdı açmak kolay olmadı, ama sonunda kutunun kenarını açmayı başardı. Pembe ambalaj kağıdı içinde ne olduğunu görünce gözleri irileşti, kapağı yavaşça kapatıp bandı yapıştırdı.

"Neymiş?"

"Bir yanlışlık olmuş," dedi Georgine. "Bana değil."

Georgina engel olamadan Alan paketi aldı. Kapağını açtı ve içindeki siyah lastikten yapılma ve biyolojik gerçeklikten çok yapanın ateşli hayalgücüne çok şeyler borçlu olan kurdeleyle bağlanmış bir penis çıkardı.

"Ama bu sana gelmiş olmalı, sevgilim," diyerek kutunun içinden bir de kart çıkardı. "Ben yokken beni düşün, Graham," yazıyordu kartın üzerinde.

"Onunla hâlâ görüşüyorsun," değil mi?" dedi. "Ne kadar da senden beklenen bir şey." Alan karısının meteorologla ilişkisinin sözde sona ermiş olduğunu hatırladı; onların hâlâ görüşüyor olduklarını sık sık düşünürdü. Bu olay kuşkularını doğrulamıştı.

Plastik penisi kutusuna yerleştiren Georgina, "Saçmalama lütfen," dedi. "Graham'ın nasıl biri olduğunu bilirsin. Bir köpeğe hoşt bile diyemez. Asla böyle bir şey yapmaz o. Mizah duygusu yoktur."

"Seninle ilişki kurduğuna göre olmalı. Oraya gidip bunu mektup kutusuna atacağım şimdi. Bir kere için dü-rüst ol."

"Yemin ederim ki onunla görüşmüyorum artık. Biri budalaca bir şaka yapmış işte." Kocasını posta damgasına bakmış, kasabadan gönderildiğini görmüştü. Ne şaka ama. Kutuyu Graham göndermediyse mahallede birinin boynuzlandığını bildiği anlaşıyordu.

*

Daphne Metcalf, "Herhalde senin şaka anlayışın da bu," diye seslendi. Kapının önünde eğilmiş bir şeye bakı-

yordu. Bob onun kalçalarının kapı pervazının iki yanına değdiğine dikkat etmekten kendini alamadı.

Ütü tahtası başında gömleğinin kolunu kıvrırırken, "Ne diyorsun sen?" diye seslendi. Daphne seksenli yıllarda bir feminist kolektifine gittikten sonra gömleklerini kendisine ütületmeye başlamıştı.

"Bu... iğrenç... şey." Daphne iri bir nesneyi elinde tutarak ayağa kalktı. "Herhalde işte arkadaşlarına yine benden söz ettin."

Ne olduğunu anlamayan Bob ütü tahtasını bırakıp karısının yanına yürüdü.

Daphne gölgede durduğundan eliinde ne olduğu görülemiyordu. Bir bowling topu kadar ama düzgün değildi. Bayat et ve kan kokuyordu. Domuzun gözleri yuvalarında dönmüştü. Sivri kahverengi kıllarla çevrili açık ağızdan kaba ve pembe bir dil sarkıyordu.

Daphne kesik başı sağ kulağından tutuyor, içinden yere kara bir sıvı damlıyordu. "Onlara vejetaryen olduğumu söyledin, değil mi?"

"Elbette ki, hayır." Bob karısının yemek rejimini kimsenin hatırlamadığından ya da umursamadığından emindi. Daphne konu üzerinde çok titizdi ve uzun zaman önce bunu kimseyle konuşmaması için kendisine yemin ettirmişti. Et yiyenlerle o sıkıcı konuşmalardan kaçınmak istemişti. Ve şimdi de sırrının açığa çıktığı anlaşıyordu.

İyi ama, bu kadar çirkin bir şakayı kim yapmış olabilir?

*

Sandra Brickett pencereden bakarak, "Justin, sen bir şey mi ısmarladın?" diye sordu.

Justin egzersiz bisikletinde oflayıp puflamaktaydı. Sandra fazla yağlarını atması için her sabah çalışmasında ısrar etmişti ama henüz bunun hiçbir yararı görülmemiş değildi. "Hayır. Neden sordun?"

"Gel de bak."

Justin hareketsiz bisikletinden inip Nike spor havlusuyla alnını sildi. Aşağıda, araba yolunun ortasında bir buçuk tonluk bir inşaat kumu yığını duruyordu.

"Bu da ne..." Justin merdivenleri üzer üzer inip sokak kapısını açtı. Kum yığınının yanında üzerine bir tuğla yerleştirilmiş bir teslimat fişi vardı. Kum Bob Metcalf tarafından teslim alınmıştı.

*

"Demek bu işi yaptığını inkar ediyorsun, ha, Bob?"

"Elbette," dedi Bob. Justin Brickett kendisinden bir karış uzundu ve şimdi de kapısının önünde durmuş burnuna doğru bir kağıt parçası sallıyordu. "Onu nerede buldun?"

"O... yığının dibinde," diye bağırarak Brickett garajının önünü kapatan kum tepesini gösterdi. "Bunu sen imzalamadın mı yani?"

"Elbette ki, imzalamadım. Neden böyle bir şey yapayım ki? Ben aptal değilim."

"Öyle mi? O zaman bu kimin imzası, söylesene."

Haklıydı. Bob Metcalf kendi yazısını tanımıştı.

"Bu imza senin mi, değil mi?"

Bob uzanıp kağıdı aldı. "Benim imzama benziyor."

"Şu halde..."

"Ben sadece benziyor dedim. Ben imzalamadım." Ama çok ustaca bir taklitti doğrusu. Kalem bile kendi kullandığı kalemin eşiydi. Brickett yine bağırıyordu. İnsandan çok bir kağıt parçasına inanmaya hazırdı. "Her şeyi hatırladığından emin misin, Bob?"

"Sen nesin biliyor musun, Justin? Sen ukalanın birisin. Neden dindar insanlar her konuda kendilerini haklı görürler ki?" Ve kapıyı Brickett'in suratına kapattı.

Bob Metcalf hole dönünce Brickett'i ertesi gün resmi bir iş için göreceğini hatırlayarak kendi kendine bir kü-

für savurdu. Justin golf kulübü yönetim kurulundaydı ve Bob Metcalf'ın üyeliğinin yenilenmesi gündemdeydi.

*

Bu veba ay boyunca devam etti.

Dr. McMann'ın evine sipariş etmediği bir çamaşır makinesi geldi ve doktor makinenin geri gönderilme masrafını üstlenmek zorunda kaldı. Metcalf'ların temiz olan arabaları tepeden tırnağa kadar yeniden temizlenip cilalandı ve Bob seksen beş dolar ödemek zorunda kaldı. Golf alanına iki düzine pizza getirildi ve pizzacı parasının ödenmesinde ısrar etti. İtfaiye ve St. Johns Ambülans servisi çeşitli kereler boş yere çağırıldı.

Ancak bu şakaların karanlık bir yanı da vardı.

Çeşitli hizmet ve teslimatın istenme belgeleri gerçek görünüyordu. Çamaşır makinesini Bovis'ler göndermişti, pizzaları Prut'lar sipariş etmişlerdi, itfaiyeyi Metcalf'lar telefonla çağırmişti. Ancak hiçbiri böyle bir istemde bulunduğunu kabul etmiyordu.

Jack ve Polly Prentiss komşularının sıkıntılarını paylaşıyorlardı. Balmoral Close'un diğer sakinleri gibi onlar da East Grinstead Advertiser'e fotoğraflarını çek-tirdiler, namuslu insanların rahat yaşamalarına izin ve-rilmemesinin çok yazık olduğunu belirttiler. Bu şakalara insanlar çabuk alıştılar ve hepsi kısa zamanda unutuldu.

Ancak arkadaşlar ve komşular arasında ekilen kuşku golf kulübünün çitleri arasında yetişen ayırık otları gibi büyümeye devam etti. Sokağın iki yanına yeni bir düşmanlık duygusu zehirli bir örtü gibi çöktü.

Zorunlu Seks Sahnesi

"Ve ondan sonra seks konusu vardı elbette."

– *Kızıl Günlük*

APRİL parmaklarını kocasının göğsünün kıvrırcık kara kılları arasına sokarak, "Seksten çok hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu. Sabahın ikisinde Balmoral Close'da ışığı yanan tek yatak odası onlarınkiydi. "Yani normal seksten söz ediyorum."

Billy yanıt vermedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadar yakınlık konusundan rahatsız oluyordu. İlişkilerinin çiftleşme üzerine değil arkadaşlık üzerine kurulmasına karar vermişti. Amacından saptırılmaması çok önemliydi.

"O küçük yatak odalarında neler yaparlar acaba," diye yüksek sesle düşündü April. "Herhalde birbirlerinin içine büyük bir nefretle girerler. Mahallede fazla bir eş değiştirme yoktur sanırım." Yanında sakın yatan erkeğe baktı. "İstersen başka bir şey deneyebiliriz."

Billy kararsızca başını salladı.

"Evet, belki de böylesi daha iyi olur. Tamam, Billy. Bu kere sen üste çık."

April erkeğin ağzından meşin tıkacı çıkardı, bileklerini yatağın kenarlarına bağlayan lastik kelepçelerin

anahtarını arandı. Ayak bileklerini bağlayan kayışları ve bedeninin çeşitli yerlerine yerleştirdiği lastik ve çelik aletleri çıkarmak pek kolay olmadı. Tıkaç, yüzünde bir topun izi gibi hafif kızıl bir iz bırakmıştı. Billy çenesini oynatmaya çalıştı ama konuşmakta güçlük çekti.

April cinsel araç gereci yere atıp yatağa sırtüstü uzanarak, "Belki de başka bir şey düşünürüm," dedi. "Evli olduğumuza göre buna devam etmemiz gerek. Tabii, bu hukuksallık işin heyecanını alıp götürüyor ya. Ben normal sekste pek usta değilim. Bir erkek bedeniyle ilk temasım yumuşak bir dokunuş değil, düşmanca bir tecavüz olmuştu. Bu bende iz bırakmıştır. Senin denemek istediğin özel bir şey var mı?"

Billy'nin bakışları kızın göğüslerinin kusursuzluğundan traş edilmiş bacakarasını çevreleyen siyah külotuna kaydı. Organı dikilirken uzanıp gergin kumaşı parmakları arasında kaydırды.

"Cinsel olarak hep anormallik okyanusunda kendimi koyvermeyi tercih etmişimdir," diye söylendi April. "Bir yoldaşla karşılaşmak bana inanılmaz bir zevk veriyor. İyi seçilen bir gece giyimi duyuları keskinleştirir. Senin bel ölçün nedir? İkimizin de hoşuna gidecek bir çözüm bulacağımızdan eminim." Kız erkeğin üzerine oturdu. "Ama önce çok aşırı bir şey denemeyelim, olmaz mı?"

Kapalı Kalmanın Çılgınlığı

"Onun çılgın Ophelia'sına güçlü bir Hamlet olmak istedim. Hiçbir şeyi şansa bırakmadım. Listeyi yeniden kontrol ettim. On altı ad. Zaferle fırlatılıp atılmış bir yaşamı yeniden yaratmak için on altı fırsat."

– *Kızıl Günlük*

INVICTA Cross sokakları taze biçilmiş ot kokuyordu. Ön bahçeler ve çitler kabul edilmiş sokak dekorasyonunun kadife geometrisine uygun olarak düzeltilmişti. Garaj kapıları komitenin seçtiği renklere uygun olarak mavi, gri ve yeşile boyandığından (kırmızı ve sarıya izin yoktu) bazı sokaklar pastel boyalı krokilere benziyorlardı.

Alışveriş merkezinde her şey satış dilinde bangır bangır bağırان ilkel renklerde boyanmıştı.

"Kutsal bir yerde olduğunu unutma ve biraz saygı göster."

April uzanıp Billy'nin başındaki beyzbol kepini çıkardı. "Kutsalların Kutsalına giriyoruz. Biraz daha dindarmışsın gibi davran."

Invicta Cross Alışveriş Merkezinin orta noktasına yaklaşırlarken April parmaklarını Billy'nin parmakları-

na kenetledi. Yukarı aşığı, sağı sola giden yolların birleştığı noktada Billy March'ın kasaba modelinin bulunduğu cam kutu vardı. April parıltılar içindeki geniş atri-uma, duvarlarda sessizce inip çıkan gümüş asansörlere huşu içinde baktı.

"Sınırsız Kredi Kilisesi'nde tapınmaya geliyorlar," diye fısıldadı. "Huzurun tezgahın ardından satın alınabileceğine inandırıyorlar kendilerini. Alışveriş tek gerçek dini deneyimdir. Alışveriş merkezi bir haç biçimindedir." Eliyle gösterdi. "İşte başı şu taraf, şurası ucu, bunlar da kolları ve tam ortasında Tanrı'nın mihrabında senin modelin daha iyi bir yaşamın planı olarak duruyor."

April böyle konuştuğunda Billy onu anlamayı bile denemezdi. Kızın heyecanı elle tutulur bir şeydi. Gözleri uzak bir ateşin parıltısıyla dolardı, derisi kızarmış gibi olurdu ve dokununca insanın eline sıcak gelirdi. Billy'nin hem ürkütücü hem de harika bulduğu bir cinsel heyecan sergiler gibiydi. Eğer kuşkuculuğu başka yollara saptırılmamış olsaydı herhalde yeniden-doğmuş bir hristiyan olurdu.

Kafeterya bölümündeki geniş çelik fıskiyeli havuzun kenarındaki küçük mermer masalardan birine oturdular. April eteğinin buruşukluklarını düzelttikten sonra aldığı eşyaları dikkatle gözden geçirdi. "Bu yerin güzelliği basitliğinde," dedi. "İhtiyacın olmayan şeyi satmıyorlar. Kayısı yüz kremi, Belçika çikolatası, bio nabızölçerler, karın sertleştirici, sarmısak ezici, insan bedenine uygun şarap rafları, likid kristal yumurta saatları, imzalı iç çamaşırı, hiçbirisi gerekli değil, ama hepsi de bir iç huzuru veriyor. Gerçek sadece çok çalışmadır ve fantezilerimiz bizim için yaratılır. Tam anlamında özgür olabilmemiz için hayalgücümüz tam olarak bizim için çizilme-lidir, çünkü hayal edecek bir şey kalmayınca rahatlarız. Rahatlamaya ihtiyacımız vardır. Öldürme isteğimiz bir yere sıkışıp kalmanın çılgınlığından gelir."

April iki gündür ilaç almıyordu. Billy onun yüzünde-

ki gerginliği görünce harekete geçme zamanının geldiğini anladı.

"Bak," dedi. "Brickett'ler ve Metcalflar kum olayı yüzünden kavgalılar. Georgina Bob'un kızının lezbiyenizmini açıkladığından kuşkulandığı için Bovis'ler ve Metcalflar da kavgalı." April Sherry'nin ev arkadaşının aynı zamanda sevgilisi olduğunu öğrenmişti ve Billy de bu bilgiden gayet iyi yararlanmıştı. "Ve herkes Prout'lardan nefret ediyor."

"Her şey plana uygun gidiyor öyleyse. Çok iyi." April sanki alışveriş merkezinin içi sisle dolmuş gibi çevresine bakındı. "Bundan sonra hangi gereksiz lüksü satın alacağız?"

Billy her gün biraz daha aşık oluyordu kıza.

Kız birden ayağa kalkmış, birine el sallıyordu.

"Huuu! Georgina, buradayım!"

Georgina Bovis'in elinde Body Shop'dan iki ve Gap'tan bir torba, yüzünde de kendisinden söz edildiğini bilen bir kadının meydan okuyan bakışları vardı.

"Polly, nasılsın? Alışverişten tükendim artık."

April, sanki dünyanın öteki ucunda birbirlerine rastlamışlar gibi mutluluk dolu bir sesle, "Bu ne güzel bir sürpriz böyle," dedi. "Bizimle bir şey içmelisin."

Shangri-La Çay Salonu'nda hepsi de ucu iplikle bağlı küçük torbacıklar halinde on yedi ayrı çeşit çay vardı. Georgina yeni arkadaşıyla konuşurken Billy de bir fincan Crimson Zinger çayı önünde asık yüzle oturuyordu.

Georgina fincanından ipliği çekip koyu kırmızı ıslak torbayı bırakacak bir yer ararken, "Bu korkunç bir şey, değil mi?" dedi. "Demek istediğim, aslında hiç çok yakın değildik, ama her zaman birbirimize güvenirdik ve şimdi artık kime güveneceğimi bilemiyorum. Bob Metcalfla bozuştuğum bir sır değil."

"Georgina, ama ben onu senin arkadaşın sanıyordum."

"Kızım hakkında iğrenç dedikodular yapıyormuş."

April gülümsememeye çalışarak, "Çok korkunç bir şey bu," dedi. "Neler söylüyormuş?"

"Her önüne gelene onun bir lezbiyen olduğunu söylüyormuş."

"Saçma," dedi April. "Bir arkadaşıyla aynı evi paylaşıyor olmak onu lezbiyen yapmaz ki?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Arkadaşıyla tanışmadın mı? Kafasını kazıtmış gayet sert görünüşlü bir kız. Postane kamyoneti sürücülüğünü yapıyor."

"Ben onun ev arkadaşının bir mağazada çalıştığını sanıyordum."

"Birkaç hafta önce işinden kovulmuş diye duymuştum."

Georgina düşkırıklığına uğramış gibiydi. "Bunu bilmiyordum."

"Neyse, dün birinin Prout'lara çevre sağlığı memurlarını gönderdiğini duydum, arka bahçelerinde yakılan bir ateş hakkında galiba."

Georgina, "Bir ateş vardı," dedi. "Ama Ken kimin yaktığını bilmiyor. O isteymiş, Barbara da alışverişe çıkmış. Konsey çağırmış kendisini. Hem de neden biliyor musun? Biri konseye benim evimden ticari bir iş yürüttüğümü ihbar etmiş. Düşün bir kere! Daphne Metcalfe da yine kimliği bilinmeyen biri ses kirlenmesi hakkında bir ihbarda bulunmuş. Polis artık bir şey yapmıyor. Yerel polisimizin en kıdemli memuru olan Morris Diller'le konuştum. O çocukların işi diye düşünüyor. Ama bence herhangi bir hıncı olan inşaatçılardan biridir. Böyle bir şeyi başka kim yapar ki?"

April Billy'ye boş bakışlarla bakarak, "Doğru, başka kim olabilir ki?" dedi.

"Sizler yeni olduğunuz için kimbilir bizim hakkımızda neler düşünüyorsunuzdur?"

"Bunun kötü niyetli bir muzip olduğundan eminim," diye April çayını yudumladı. "Yakında yakalanır herhal-

de." Billy'nin gözlerinin içine baktı. "Her zaman çizmeyi aşarlar bunlar. Sen ne dersin, sevgilim?"

*

"Jack, sen mantıklı bir insansın. Ne yapmamı önerirsin?"

Dört köşe çenesini yumruğuna dayamış olan Justin öne eğildi. Tavrında o saldırgan kendine güvenden eser yoktu; komşusunun verebileceği her öğüt kırıntısına acınacak derecede muhtaç görünüyordu. Yeni gelenlerden kimse kuşkulandırmıyordu; aksine, Bay Prentiss öyle bir güven ve saygı havası yayıyordu ki yabancılar bile kendisine açılmaya hazırdılar. Karısı biraz garipse de, yabancı olduğundan bu beklenmedik bir şey değildi aslında.

Billy, konuyu ciddi ciddi düşünürmüş gibi bir süre bekledikten sonra, "Ken Prout kendisine müstehçen yayınlar postaladığını gerçekten düşünüyorsa, bunun iyi bir nedeni olmalı," dedi.

"Elinde imzaman benzeri olduğunu söylüyor."

"Gerçeği söylediğinden nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Billy. "Suçlamaların insanın huzurunu kaçıracı olduğunu bilmesi gerek. Öyle bilerek seni rahatsız etmek istemesinin nedeni ne olabilir?"

"Bilmiyorum, gerçekten bilemiyorum."

Justin yemyeşil bahçelere baktı. Yaz sonu gelmişse de ısı mevsime göre hâlâ düşüktü. Arkalarında April'in eski bir Doris Day şarkısı söylediğini duyuyorlardı.

Justin, "Sandra konuya aşırı önem verdiğimi söylüyor, ama doğrusunu istersen ben artık çıldıracak raddeye geldim. Burası öyle mutlu bir sokaktı ki. Oysa şimdi herkes birbirinin boğazına sarılmış durumda."

Doğruydı bu. Justin ve Bob Metcalf iki hafta önceki kum olayından sonraki huzursuzluğun yatıştığını ancak geçen hafta hissetmişlerdi. Bob barışma belirtisi olarak

çim biçme makinasını Justin'e ödünç vermişti. Justin makineyi iade edince lanet şey Bob'un elinde patlamış ve az daha kendisini ölümüne yaralayacaktı. Dr. McMann Bob'a gözünü kaybetmediği için talihli olduğunu söylemişti. İki komşu şimdi yine savaş halindeydiler.

Billy ilgilenmiş gibi davranarak çim makinesinin onarılıp onarılamayacağını sordu, ama Justin komşusunun öldürücü aleti çöpe atmış olduğunu söyledi. Bu iyi bir şeydi. Billy makinenin deposuna zamlarla tutturduğu fünyenin bulunmasını istemezdi. Bob Metcalfın gözünü kör etme fırsatını kaçırdığından dolayı üzgündü, ama başka fırsatlar da elde edecekti.

Bu arada da, Balmoral Close mahallesinin yeni mantıklı sesi olarak bilgece öğütler vermeye devam ediyordu. Komşuları kendisini başarılı bir insan olarak görüyorlardı. Onu örnek alıyorlar, o da onlara güvence vermeye gayret gösteriyordu. Komşuları birbirlerine düşürmek o kadar kolaydı ki. Bunun için sadece bir gülümseme, iç huzuru ve otoriter bir hava gerekirdi. bunlara sahip oldun mu, her istediğini yapardın.

*

Bob Metcalf mutfak masasının üzerinde duran büyük çikolatalı pastaya bakarak, "Senin yerinde olsam yemezdim," dedi. "Daha şimdiden Belçika boyutlarına eriştin."

. Bıçağı aranan Daphne, "Canımın istediğini yaparım," dedi. "Senden izin almaya ihtiyacım yok." Pastanın yanındaki notta bunun iki aile arasında geçmişte olanları unutturmak için Prout'lardan bir armağan olduğu ve evangelistler tarafından özenle yapıldığı yazılıydı.

Daphne pastadan iri bir dilim kesip üzerine krema boşalttı ve kaşığını bu kalori yığınına daldırdı. Alaycı bir sesle, "Dindar fanatikler yapmışlar," dedi. "Herhalde yemeyecek olursak ön bahçemizde bir haç yakarlar."

"Bundan daha iğrenç bir şey düşünemiyorum. Gece-leri uyuyamamana hiç şaşmıyorum doğrusu."

Daphne kocasını kızdırmak için ağzına kocaman bir lokma attı. Bob pastaya daha yakından bakarak burnunu kıvırdı. "Bu berbat koku da ne?" diye sordu.

Daphne çikolatalı parçayı yuttu, bir kaşık daha aldı. Bob'un kendisini kızdırmaya çalıştığını biliyordu. Bob ise bir av köpeği gibi kokluyordu pastayı. Birden bıçağı kaptığı gibi tam ortasına saplayıp ikiye ayırdı.

Pastanın içinde üzeri çikolatayla örtülmüş kocaman bir insan pisliği topağı vardı. Kütüğü andıran pisliğin uç tarafı iştahlı karısı tarafından mideye indirilmişti. Daphne birden öğürmeye başladı.

"Ama Tanrım!"

Midesinin içindekilerin tümünü gür bir sarı fıskiye halinde masanın üzerine ve Bob'un açık duran evrak çantası içine boşalttı.

O sabah Bob Metcalf ile Ken Prout Ken'in evi önünde yumruk yumruğa dövüşürlerken Billy de karşıdaki evinin penceresinden onları seyretti.

*

Sabah alışverişini mutfak tezgahı üzerine boşaltan Barbara, "Tanrı'nın sevgisi herkesi kucaklar, unutma," dedi. Simon'un sevgilisi geçen hafta oğlanı başından atmıştı. Barbara oğlunu kızlarla çıkamayacak kadar küçük gördüğü için bunu Tanrı'nın bir lütfu olarak kabul ediyordu. Simon bütün haftasonunu evde pijamasıyla dolaşıp suratını asarak geçirmişti. "Sıradan bir insan yerine Onun tarafından sevilme çok daha önemlidir. Beni duyuyor musun?"

"Yeter artık," diye Tanrı'nın herkese ne kadar iyi olduğunu duymaktan bıkan Simon homurdandı. Simon annesini çalıp bir manyağa dönüştürdüğü için Tanrı'dan nefret ederdi. "Eğer o kadar büyük olsaydı savaşlara, hastalıklara ve açlıktan ölümlere izin vermezdi."

"Bu Onun bizim inancımızı sınaama yoludur."

"Bu, onun varolmadığını kanıtlamasıdır. Ona sadece ruhsal sakatlar inanır."

"Eğer baban burada olsaydı öyle konuşamayacaktın, delikanlı." Annesi kesekağıdının dibinden içi hap dolu bir ilaç şişesi çıkardı.

"Babam burada değil."

"Hayır, golf oynamaya gitti."

Barbara kocasının nerede olduğunu biliyordu. Golf sahasında değildi. Bovis ailesine kocasının oğluyla cinsel ilişkide bulunduğunu bildiren bir ihbar mektubu gelmişti ve o da bunu polise bildirmek için karakola gitmişti. Bovis'ler kibarca kendilerini durumdan haber etmişlerse de, tavırlarındaki bir şey Barbara'ya onların ateş olmayan yerden duman çıkmayacağına inandıklarını göstermişti. O sabah iki aile birbirlerinden gayet soğuk bir şekilde ayrılmışlardı. Barbara musluktan bir bardak su doldurdu, sonra şişenin kapağını açtı. Doktoru iki haftadır Prozac tedavisi uyguluyordu ama şimdiye kadar o sonu gelmeyen depresyondan hâlâ kurtulamamıştı. Şişeyi sallayınca hap çıkmadığı için parmaklarını içine soktu.

Ve haykırmaya başladı.

Hapların arasında kırık jilet parçaları vardı. Barbara'nın işaret ve orta parmaklarının ucu kesilmiş, parmaklarını kurtarmak isterken birkaç jilet parçası tırnaklarının arasına girmişti. Haykırarak çırpınırken bembeyaz mutfak tezgahlarına kızıl kan damlaları saçılıyordu. Şişe daha sonraları düştüğü musluk altından alınınca mahalle doktoru Dr. McMann'ın kendi imzasıyla verilmiş olduğu saptandı.

*

Alan Bovis kendini iyi hissetmiyordu.

Yüzü uyuşmuştu, soluk almakta güçlük çekiyordu. Yarısı yenmiş Orchard Muesli tabağını önünden iterken

midesi bulandı, yerinden fırlayıp banyoya koşarken sabah kahvaltısını merdivende kustu. Paniğe kapılan Georgina Dr. McMann'ı çağırdıysa da, doktor başka bir hastaya gitmişti. Georgina Alan'ı oturttu, çenesini sildi ve kocasının titreyip ağlamaya başladığını gördü. Alan soğuktan ürperiyor ve aynı zamanda vücudundan terler boşanıyordu.

"Belki de yediğin bir şey dokundu," dedi.

"Sadece yarım tabak mısır gevreği yedim." Alan bir daha kustu.

Georgine plastik leğeni kocasının dizleri arasına yerleştirerek, "Dün gece ne yemiştin?" dedi. "İçiyordun, yanında bir şey yedin mi?"

"Çok sancım var, Georgie...."

Kadın kocasının yanında dizleri üstüne çökerek, "Sancıyı tarif et." Ne yapacağını bilemiyordu.

"Bıçaklar batıyor sanki."

Georgina mutfığa inip tezgahın üzerinde duran süt şişesine baksaydı, alüminyum kapağı üzerinde küçük bir delik görecekti. Yeni komşuları bahçede kullanılan renksiz ve kokusuz bir zehir olan sodyum flüoroasetatı oradan zerk etmişti. Zehir içildiği takdirde hücresel metabolizmayı bloke ederdi. Dozu Alan Bovis'i öldürecek kadar güçlü değildi.

Bu kere için.

Acı Çekme İlkesi

"İntikam yoğun dikkat isteyen bir eylemdir ve benim yolumdan döndürülmeye niyetim yoktu. Ama April vardı. Aramızda fiziki bir ilişki olmasını istememiştim, ama o bu konuyu kendi bildiğince ele almıştı, sanki bulaşık yıkamak gibi gayet mantıklı ev işi imişçesine."

– *Kızıl Günlük*

BİR İsviçre şatosu.

Bir Bali kumsal kulübesi.

Art Deco stilinde bir Miami oteli.

Hepsi de masmavi gökler altında.

April turistik broşürleri karıştırıyordu. "Buradaki işini bitirince nereye gideceğiz?" diye seslendi. Billy kahvaltılık köşesinde duvara bir guguklu saat asmakla uğraşmaktaydı. April'e her şey bitince bir tatil sözü vermişti ama bunun ne olacağını söylemekten kaçınmıştı. Bir daha asla dönemeyeceklerini de söylemiş değildi.

"Önemli değil," dedi. "Bir Yunan adası iyi olurdu."

"Onların yemekleri de pek matah değil. Sos diye bir şey duymamışlar sanki. Erkekleri doğru dürüst traş olmayı bilmiyorlar ve kadınları da hep siyahlar giyiniyorlar. İtalya'ya ne dersin? Katoliği çok ama pek çekici bir

ırk. Erkekleri asık yüzlü ve çoğunlukla sünnetsiz." April papanın fotoğrafının gözlerini özenle kesip çıkardı, sonra kafasını kesti. "Almanya da bir olasılık. Yemekleri doyurucu, erkekleri okumuş, düşünceli ve yatakta acımasız. Where Eagles Dare filminin çekildiği Ebensee'yi de ziyaret edebiliriz."

Kocası guguklu saatini bırakıp verandaya çıktı. Yirmi dakika önce gelen ambulans Barbara Prout'u hastaneye götürmüştü. Karısına şöyle bir baktı. Sakin bir sesle, "Sen ne giymişsin öyle?" dedi.

April'in bakışları gümüş renkli tek parça elbisesine çevrilirken yüzü zevkle aydınlandı. "Bu çok gergin bir Rayon Mylar elbisesidir, Virginia Graham programında gördüğün gibi."

April'in memebaşları ve hatta bacak bacak üstüne atarken cinsel organı doğal olmayan iplikten yapılmış kumaşın altından bütün çıplaklığıyla görünüyordu.

"Ayaklarımda mı?" diye devam etti. "Kristal lusitten üç parmak topuklu, timsah derisi siyah iskarpinler."

Billy ile alay ediyordu. Aralarında normal bir seks yaşantısı olmayacağını bilirdi. Hatta evlendiklerinden bu yana tam bir cinsel birleşmeye bile girişmemişlerdi. Buraya bunun için gelmiş değillerdi.

April bir erkeğin kendisine cinsel yaklaşımına tahammül edemezdi. İlk birkaç yıl Gavin Diller'in ırzına geçmesinin kendisinde psikolojik bir hasar bıraktığını düşünmüştü, ama son zamanlarda hiçbir erkeğin kendi kendisine sağladığı tatmin edici uyarıyı veremeyeceğine inanmaya başlamıştı. Neler hissettiğini çok iyi anlayarak zavallı Billy'ye baktı. Onun insanın bedenine yapışan bazı kumaşlara olan özlemini anladığına göre daha tatmin edici cinsel deneyimler sunabilecekti. April yeni yetme bir kız olarak özgürlük ve bağımsızlık istemişti, ama şimdi -kaderin cilvesine bakın- Gavin Diller gibi birinin bulmayı umduğu sadık, itaatkar ve kocasının üstüne titreyen bir evkadını olmayı istiyordu. O tip kadınlar

hiç de komplike değillerdi. Komplike olmak insanın kafasını karıştırdı ve April kafasının karışmasını istemezdi. Öyle olunca hırsızlık yapar, öteberiyi yakar, kendine bir zarar verirdi.

*

Billy cinsel bakımdan uyarılmamaya kararlıydı. Yapacak önemli planları, varılacak sonuçları vardı. Bu iş için zamanı yoktu ama kabaran organına kanın dolduğunu da hissediyordu. İradesiyle bunu önlemeye, hayalinde onu indirecek görüntüler yaratmaya çalıştı: Teresa Ana, Oklahoma City'deki bombalama olayı, Andrew Lloyd Webber, Auschwitz- ama hiçbirinin yararı olmadı.

April dantel Capri külotunu abajurun üzerine attığı için yatak odasında ışık loştı. April yatağın ucunda durmuş, bir erotik dergi modeli gibi saçlarını havaya kaldırmıştı. Kedi Miyavlaması baby-doll geceliği saten kurdelelerle süslüydü ve statik elektrik nedeniyle gergin memelerine yapışmıştı. Apışarası açık bikini külotunun kenarlarında siyah ve pembe püsküller vardı ve şimdi parmaklarıyla bunları çekiştirirken sağ ayağını da sertçe bastırıyordu.

Ayakkabıların önemli olduğunu biliyordu. Dizlerine kadar uzanan önden bağcıklı, on santim topuklu siyah deri çizmeler. Kırbacı, çelik meme kıştırmaçları, bilekleri bağlamak için lastik kordonları, Laether Cave Bootboy ağız tıkaçı, meşin vücut askısı ve zevki artırmak için krom kaplı husye ağırlıkları da vardı.

Billy'nin acı çekmekten zevk aldığından kuşkulamış, ancak bu kuşkusu bir sabah alışveriş merkezinde Georgina Bovis'le erkeğe zevk vermek konusundaki özel konuşmalarında doğrulanmıştı.

Deneyimli komşusu bir uzman olarak kabul edilmesinin zevkini duyarak, "Bir kere boşaldıktan sonra ilgilerini kaybederler," demişti. "O yüzden sen hazır olana ka-

dar boşalmamalarını sağlamak sana kalmıştır." Georgina seksin çok ayrı yanlarını konuşmakta olduklarının farkında bile değildi.

April'in gözleri iri ve masumdu. "Onun hazır olduğunu nasıl anlayacağım peki?"

"Yüzleri değişir," diye anlatmıştı Georgina. "Ağırlık kaldırdıkları zaman olduğu gibi."

"Yani acı çektikleri zamanki gibi mi?"

"Evet. Seks tilki avından farksızdır. Kovalamak öylesine eğlencelidir ki, öldürmek hep düşkürlüğü yaratır. Erkekler de yavaş yavaş öldürülmekten büyük zevk alırlar."

Şimdi parmakları kendi içinin ıslaklığına biraz daha girerken topuğuyla Billy'nin çıplak göğsüne daha sertçe bastı. Deri parçalandı, bir kan damlası süzülerek göbeğine inerken Billy kadının altında inledi. Gözlerini sımsıkı kapatarak April'in kendisine verdiği sımsıkı naylon külotun üzerinden kendi kendini tatmine başladı.

April komodinin üzerinden bir mumla bir kutu kibrit aldı. Madonna'nın bir filminde bunu yaptığını görmüştü. Mumu yakarken kocası da altında kıvranarak inleyerek mumun alevine bakıyordu.

Mum damlamaya başladığında April de kendi kendine gülümsedi. İkisi de ortak boşalmaya doğru ağır ağır ilerlerken kimse bana erkeğime zevk vermeyi bilmediğimi sakın söylemeye kalkışmasın diye düşündü.

Otuz Yedi Saniye

"Cuma akşamıydı. Her şeyi toparlayıp kentten kaçmak için kendime üç gün süre tanımıştım. Brickett'lerle başlamaya niyetlenmişim ama onlar Sunset Boulevard'ı görmek için o akşam Londra'ya gidiyorlardı. Bütün olasılıkları düşünmemişseniz planınızı asla değiştirmemelisiniz. Bir kere yeni düzenlemeler yapmaya başlarsanız her şey olabilir."

– Kızıl Günlük

POLİS hiçbir işe yaramazdı.

Daphne Metcalf her zamanki yerinde oturmuş, dizüstü bilgisayarında öfkeli bir mektup yazmaktaydı. Ama kime yazdığına daha karar vermiş değildi. Ne yapıyor, diye yazıyordu. Ne biçim polis örgütüydü bu? Kin kusan mektuplar, telefonlarda müstehçen konuşmalar, işkence yöntemleri... bütün bunlar nerede son bulacaktı? Biri Georgina Davis'e telefon edip kızının lezbiyen olduğunu söylemişti. Bu doğrudu elbette; Sherry neredeyse bir yıldır başka bir kızla yaşıyordu ama annesi bunu bilmiyordu ve haberi böyle vermek çok acımasızca bir davranıştı. Şimdi de kocası hastalanmıştı ve doktor nesi olduğunu anlamamıştı. Daphne kadından pek hoşlanmazsa da, talihsizliğin bu kadarı da çok fazlaydı artık.

Belki de İnvicta Cross sakinlerinin özel bir güvenlik şirketine başvurma zamanları gelmişti. Balmoral Close'da yeni taşınan çift dışında kime güvenilebilirdi? Burada bir tür kan davası, gizli bir düşmanlık, çok eskilerden beslenen bir kin sürdürüldüğü ortadaydı. Bu, yılların gerisinden ve topluluğun derinliklerinden gelen bir şeydi. Yoksa çağdaş toplumun parçalanmasının bir başka belirtisi miydi. Daphne şöyle yazdı: *Zengin kent banliyöleri ideali özgürleştirici bir gelişmedir, ama kendi çok ağır bedelini de beraberinde getirir.* İnvicta Cross bir toplum olmakla gurur duyardı, ama bu ne kadar soyut ve belirsiz bir kavramdı. Ortak yaşamayı özlemek ama komşusu radyosunu biraz fazla açtı diye domuz gibi bağırarak ne kadar da kolaydı.

Daphne yazdıklarını okudu. Bunu East Grinstead Advertiser gazetesindeki eski patronuna galeyayabilirdi herhalde. Evet, bunun kalpsizce bir düşünce olduğunu biliyordu, ama iş biraz da komik yanından ele alındığında olay mahallede olan tek ilginç şeydi.

Koridorda bir şey çarptı.

"Neden adam gibi kapıdan çıkmıyorsun," diye Daphne evden çıkan Brad'ın ardından söylendi. İşte özel konut düzeninin başarısızlığının canlı örneği de oydu. Yepyeni bir kasabanın konforu içinde yetişmiş olan oğlu birinin yüzüne kırık bira kadehi ile vurmaktan kentin kötü varoşlarında ev ve daha başka kimbilir neler satıyordu şimdi. Daphne bilgisayarını kapatıp kapağını indirdi. Jack Prentiss birkaç dakika önce telefon edip kendisini soğuk beyaz şarap içmeye davet etmişti. Bob yine geç saatlere kadar çalışıyor, şirketini tek başına kurtarıyordu, yirmi yaşında bir British Airways uçuş ekibinden daha çok cinsel aktif olan kızı Emma'yı ise görmemişti.

Ya burada oturup kocasını bekler ve kendisinin toplumdan kaçış kuramlarını beyinsiz bir adama anlatmaya çalışır, ya da yakışıklı bir yabancıyla zeki bir konuşma yapma fırsatını kullanırdı. Buna seçim bile denemezdi.

Ayrıca cuma akşamıydı ve Daphne cuma akşamları hep bir iki kadeh şarap içerdi. Kalkıp uygun bir giyecek aranmaya başladı.

*

April evine konuk geleceği için çok memnundu. Zil çaldığında oval bir tepsiye hazırladığı sucuklu ve peynirli kanapeleri diziyordu.

Daphne Metcalf vücuduna neredeyse gözlerini fırlatacak kadar sıkı gelen bir Armani blucini giymişti. Fermuarın apışarasına ne yaptığını tanrı bilirdi artık. Saçlarından bir tarak geçirmişti ama köklerinin hemen üstünde dümdüz bir siyah çizgi görünüyordu. Kendisine bir şey verilmesini bekleyen bir çocuk gibi beklentiyle gülümsüyordu.

April konuğunun burun direklerini kıran parfümünün ardından salona yürüdü. Billy Daphne'ye bir içki uzatırken karısı pek de saklamadığı bir dehşet ürpermesiyle kokuyu içine çekerek kanepeye oturmasını işaret etti.

"Çok nazıksınız," dedi Daphne. "Her ne kadar kabul etmek istemesem de, sadece ben ve bilgisayarım evde çok yalnızım doğrusu."

"Kocan yok mu?" diye sordu April.

"Hayır, zaten o... hiç yoktur. Hep bir yerde bir iş üstündedir."

"Yeni bir kitap yazıyormuşsun."

"Evet, Polly, neredeyse tamamlamak üzereyim."

"Bize biraz anlatsana. Ben mutfaktan sesini duyabilirim." April kanape tepsisine dönerken, senin sesin ta kızıdan bile duyulur ya, diye düşündü.

"Eski Yunan'da bir aşk hikayesi," dedi Daphne. "Klasik bir plan ama umarım okurlarım konunun zamanı aşacağını görecektir."

"Jupiterin Sevgilisi gibi mi yani?" April Safeway marketinden aldığı tepsinin plastik örtüsünü kaldırdı.

Kanapeler bozulmuşu benziyordu. Tarih etiketine baktı: süresi bir ay önce dolmuştu. Tepsiyi mikrodalga fırınına koydu; nasıl olsa bir kere ısıtıp da üzerlerine krema sürdü mü Daphne bir şey anlamazdı.

"Ben onu bildiğimi sanmı..."

"Bir Esther Williams filmidir, müzikal komedi türünün baş eserlerinden biri."

"Oh..." Kısa bir sessizlik. "Benimki zengin bir gemi yapımcısına aşık olan köle bir kız hakkında."

"Ha, anladım... o düzüşme romanlarından biri, değil mi?"

İçerden kaba bir karşılık gelmemesi şaşırtıcıydı. April ekmek diliminin küflü kenarını kesip kızartıcıya yerleştirdi. Daphne Justin Brickett gibi pişmanlık tavrını benimsemiş benziyordu. Bunların kendilerine olan güvenlerini kaybettirmek işten bile değildi. Sürekli evden uzak olan kocasından bir destek alamadığı için hep kendi yazılarından söz ederek güvenini tazelemek zorunda kalan Daphne'ye acıyordu. Billy bu insanların zamanında kendisine gösterdikleri davranış nedeniyle canavar olduklarını sanıyordu, ama aslında hiç de öyle değillerdi. Onlar da Billy'nin olduğu gibi kapana kısıtılmışlardı orada.

Billy bir Chris İsaak kaseti koymuştu, April de mikrodalga fırınında tepsinin dönüşünü söylerken şarkıya eşlik etmeye başladı.

Yan odadan garip bir itişme sesi, hafif bir çığlık duyuldu ve sonra sessizlik çöktü. Bir iskemle bacağı yerde sürüklendi. April mikrodalğanın saatine baktı. Otuz yedi saniyesi kalmıştı. Yan odada çıt çıkmıyordu. Koridora yürüyüp başını kapıdan uzattı.

Billy, Daphne Metcalf'ın sırtına binmiş, kadının kollarını üst kısımlarından kavramıştı. Daphne'nin bacakları yerdeydi, sırtı geriye doğru gerilmişti. Baş kanepenin kenarına yaslanıyordu. Bacakları kasılarak titrerken Billy kadının boynuna saplı duran geniş ağızlı Sabatier

et bıçağının sapına abanıyordu. Kadını saçlarından yakalayıp küçük akvaryumun yanına sürükledi, mavi plastik kapağı bir yana atıp başını suya soktu. Daphne haykırmaya çalıştı ama ağzıyla boğazı suyla doldu. Ensesinde kan görünmüyordu. April birden bunun nedenini anladı. Bıçağın ucu kadının boğazından dışarı çıkmıştı ve kan o uçtan damlıyordu.

"Sevgilim, orada öyle durma da, bana bir el ver." Billy Daphne'nin başını suyun içinde tutarak bir elini kaldırıp karısına işaret etti.

April beyninin bir şaşkınlık içinde ısındığını hissediyordu. Kendisinden ne beklendiğinden pek emin değildi. Beyninin gördüğünü anlamasına yardım eden bölümü devredışı kalmak üzereydi. Bir adım attı, sonra durdu.

"Lütfen, April," diye yalvardı Billy. "Kendi başıma idare edemeyeceğim kadar ağır." Daphne yabani bir hayvan gibi çırpınıyor, sağ yumruğuyla Billy'nin bacaklarına vuruyordu. Billy kadının başını sudan çıkartıp hızla cama çarptı ama akvaryum kırılmayacak kadar kalındı. Haliya sular boşandı. Yerde sıçrayan iki balık, erimiş altın damlaları gibi kayıp büfenin altında kayboldular.

"Billy, her yeri ıslatıyorsun!"

"Sonra temizlerim, söz veriyorum. Plastiği şunun altına ser." Billy yerde duran büyük bir şeffaf plastik rulosunu gösterdi. O da nereden gelmişti? Billy bunu yapmayı planlamış mıydı? April plastik rulosunu çekerken Billy'nin bıçağı kadının ensesinden kurtardığını gördü. Billy bıçağı kaldırdı ve birkaç kere Daphne'nin sırtına indirdi. Bir keresinde ta sapına kadar on beş yirmi santim sokmayı başarmıştı.

"Tanrım, buna inanamıyorum," diye söylendi sonra. Kadın hâlâ çırpınıyordu. "Şu arkandakini versene." Karısının başının arkasında mutfakta bir yeri işaret ediyordu.

April bakınca ütüydü gördü. Alıp kocasına verdi. "Dikkat et," dedi. "Hâlâ sıcak. Bu Morphy Richards markası sıcaklığı uzun süre koruyor."

Billy ütüyü Daphne'nin kafasına saçları arasında kan dolu üçgen bir yarık belirene kadar dört beş kere indirdi. Sonuncu vuruşunda bir kaşığın yumurtanın kabuğunu kırarken çıkardığı sesi andıran bir ses işitildi. Mikrodalga fırının düdüğü çalarken Daphne'nin hareketleri de kesildi.

Ölmesi otuz yedi saniye sürmüştü.

Bıçak yarısından şaşırtıcı derece az kan akmıştı. Kanın büyük bir kısmını Daphne'nin kalın yünlü kazağı emmişti. Billy kadını plastik örtüye sarıp iki ucunu düğümledi, kenarlarını bantla kapattı. Kan şimdi kapalı tüpün içinde hızla birilmeye başlamıştı.

"Su ısıtayım mı?" diye April, rolünün ne olacağını kestiremeyen bir tavırla sordu.

Billy başını kaldırıp baktı. "Ne için?"

"Birer fincan çay içerdik."

Billy onun ağlamaklı olduğunu görüyordu. "Önce şu cesetten kurtulalım," dedi. Plastik ruloyu kapıya doğru yuvarladı.

"Billy?"

"Efendim?"

"Daphne'ye neden yaptın bunu? O bizim konuğumuzdu. Bir içki içmeye gelmişti."

Billy bir an dikkatle düşündü. Eğer şimdi yanlış bir şey söyleyecek olursa her şey sona ererdi ve kendisinin planın geri kalan kısmını tehlikeye atmaya niyeti yoktu. Cesede baktı. "O geçmişteki insanlardan biri, April, kötülerden biri."

"O kadar da kötü görünmüyordu."

Billy kızı kucaklamak isterdi ama elleri kanlıydı. "Bak, April, kimin iyi kimin kötü olduğu hakkında bana güvenmen gerek. Sen benim gördüklerimi görmedin. Bana güveniyor musun?"

April dudaklarını şişirerek plastik ruloğa baktı, son-
ra kararını verdi.

"Güvenmem gerek sanırım. Sen benim kocamsın.

Patron sensin. Ben küçük kadını. Sen Christopher Gable'sın, ben Twiggy'yim."

Eğer öyle davranmak istiyorsa Billy buna ses çıkarmak değildi. April'in sesindeki şaşkın titreme konuyu tümünden değiştirmesi gerektiğini gösteriyordu.

"Bak, ne yapalım," dedi. "Sen burayı temizle, ben de bu aptal şeyi buradan götürüyüm. Ne dersin, ha?"

"Ah, evet, lütfen, Billy." April cesedin üzerinden atlayıp deterjanını ve bezini almak için mutfığa gitti.

Kocas da Daphne Metcalf'ın soğumakta olan cesedini bahçeye sürükledi.

Çiğnemen Emir

Gazeteler beni soğukkanlı bir katile dönüştürecekler elbette. Hiç kimse bu insanların yaşamayı hak etmediklerini, boş ve zehirli bir yaşam sürdürdüklerini, bir yaşamboyu zalimliğe varan düşüncesizce hareketler yaptıklarını bilemeyecek. Daphne'nin ensesine bıçağı sapladığımda özgürlük için, yaşamlarını sürekli olarak ezilerek geçiren o sessiz kurbanların kurtuluşu için vuruyordum. Winston Smith'in işkencecileri kendisine bir insan yüzüne sonsuzadek basan bir çizme hayal etmesini söylemişlerdi. Daphne'nin ölümüyle o çizmenin acı veren ağırlığını biraz olsun hafiflettim.

– *Kızıl Günlük*

TWIGGY beyaz şifon bir pantolon takımı içindeydi. Beyaz yüzü solgun bir masumluk mehtabını andırıyordu. Pikapta çalan plağa hareketleriyle eşlik ederken iğne birden takıldı ve hep tekrarlanan aynı dize içinde kaldı. Utanan sanatçı seyircisinin önünde jestlerini tekrarlamaya devam etti.

"Bu en sevdiğim kısım, bak. DeThrill tüm gösteriyi bir Hollywood yapımına dönüştürmeyi hayal ediyor, orkestra daha tiz çalıyor ve komi kılığıyla Christopher Gable dönerek sahneye çıkıyor." Çenesini ellerine dayamış koltuğunda oturan April dikkatle ekrana bakıyordu. Gümüş rengi giysiler içindeki dansçı dönmeye başladı.

April sahneyi son bir saat içinde beş kere seyretmişti. Yerinde doğrulup her karaktere tek tek baktı. Billy onun ellerinin kucığında birleşmesine baktı. Sahnenin yıpranmış sinirlerini sakinleştirmesini beklerken ellerini durmadan ovuşturuyordu.

April'in davranışları genelde dengesizdi, ama bundan sonraki kırk sekiz saatin onu nasıl etkileyeceğini söylemek mümkün değildi. Billy'nin yaşamının kendisini o kadar uzun süredir sürüklediği nokta gelmişti artık. Bunu yalnız kendisi için planlamıştı, kalbinde başkasına yer ayırmamıştı. Ama şimdi April, zavallı April vardı ve onun incinmesine asla katlanamazdı.

Kız kendi düşsel isteklerinin dünyasına doğru hızla kaymaktaydı. Daphne Metcalf'ın öldürülmesinin ardından gelen saatler içinde kafası biraz daha karışmıştı, sanki önemli bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi arasıra yüzü bulutlanıyordu. Belki de bu hayal alemi gerçekçiliğe tercih edilirdi ve kızı Billy'nin davranışlarının aşırılıklarından koruyacaktı.

"Sevgilim, bir fincan çay daha ister misin?" diye sordu.

April'in gözleri bir an bile ayrılmadı ekrandan. "Eğer yapıyorsan. Bir de çikolatalı bisküvi. Bak, kameranın kızların bacakları arasından geçtiği şu sahneyi çok seviyorum. Billy?"

Billy kapının önünde durdu. "Efendim?"

"Yaptığın şey için cehenneme gidecek misin?"

"Ben dindar değilim, April. Hem doğal dengeyi yerine getirmeye çalıştığım için lanetleneneceğime inanmıyorum."

"Bence insan bazı özel koşullar altında emirlerden bazılarını çiğneyebilir." April kendisini ne kadar çabuk bağışlarsa Daphne'yi o kadar çabuk unutacaktı. April filmi biraz daha izledi. "Billy? Cesedi ne yaptın?"

"Sen bununla kafanı yorma canım."

"Merak-ettim de."

Billy iini çekerek bir bez buldu ve mavili beyazlı çizgili iki kupayı kurulamaya başladı.

"Denize doğru yola ıktı."

"Nasıl?"

"Sevgilim, bütün ayrıntıları bilmene gerçekten gerek yok. Bu senin huzurunu kaçırmaktan başka bir işe yaramaz."

"Lütfen."

"Peki. Cesedi plastiğe iyice sardıktan sonra tepesinde bir delik atımdı ve iini etil klorokarbon ve tuzruhu eriyiği doldurdum. Sonra da verandanın ucundaki kanalizasyon tüneline indirdim. Bütün yapmam gereken bizim pis su giderimizi genişletmek ve boruyu kırmaktı. İşimi bitirince kapağı kapattım yine."

"Kanalizasyon borusunun oradan geçtiğini nereden biliyordun?"

"Bölgenin zgn kadaastro haritalarının kopyası hâlâ kızıl gnlğmn arkasında duruyor. Ayrıca Justin Birkin'in bürosundan yenileştirilmiş planları da ele geçirmiştim."

April hayranlık dolu bir sesle, "Sen bu kent hakkında her şeyi biliyorsun," dedi.

"Her şeyi değil. O kadar çok inşaat var ki, yeni gelişmeleri izlemek olanaksız. şu yağmurun sesini dinle." April başını yana eğip izlerken Billy de mutfağa girdi. "Beklediğim buydu işe. Cesedi alıp götürmüştür artık. şöyle esaslı bir fırtına çıkarsa daha da iyi olacak. Zaten günlerdir fırtına tahmini yapıyorlardı."

"Haklısın. Senin yaptıklarına gökgürültüsü çok daha uygun düşer. Sen kararlı bir insansın, Billy March. Bir amacın var ve ben de sana engel olmayacağım." Yine garip konuşmaya başlamıştı. Billy yine normal davranışlarına başarıyla dönmedikçe onu komşulardan uzak tutması gerektiğini biliyordu.

"Sen filmini seyret. Ben sana güzel bir çay getireyim.

Sonra bu gece yapmanı istediğim küçük bir iş var, sana onu anlatacağım."

"Ama ben öyle..."

"Elbette ki, hayır. April sana söyledim, o pis şeyleri ben yapacağım. Bu iş seni sadece biraz çamura bulayacak, onun için şosonlarını giyeceksin."

"Bana karşı o kadar iyisin ki, sevgilim. Sonunda evimize döndüğümüzde o kadar mutlu olacağız ki." April arkasına yaslanıp ekrana baktı. Terlikleri altında halı hâlâ akvaryumdan dökülen suyla ıslaktı. Ütü tertemiz edilmiş, yine yerine konulmuştu. Islak halıdan, büfenin altındaki iki balıktan ve televizyonun hemen altındaki bir damla kandan başka odada vahşi bir cinayet işlendiğini gösterecek hiçbir iz yoktu.

*

O korkunç cumartesi günü boyunca Georgina Bovis kocasına midesine iyi geleceğini umarak sıcak süt taşıdı durdu. İkinci şişede birincisinden daha çok sodyum flüoroasetat olduğunu bilmiyordu elbette. Dr. McMann bir kere daha gelmeden önce yorgun kalp kaslarının fibrilasyonu nedeniyle Alan Bovis kasılmalar geçirmeye başladı. Artık hiç kesintisiz ağlıyor, içini bıçakların parçaladığından şikayet ediyordu. Kısa bir sakinlik anından sonra şiddetli bir kalp krizi geçirdi ve (daha sonra doktorun karısına söyleyeceği gibi) ağır pülmoner ödem sonucunda ortaya çıkan solunum yetersizliğiyle acı içinde kıvrılarak, bağıra bağıra öldü.

Bunun anlamı, yüzü morarırken gözlerinin korkunç bir ses çıkararak yuvalarında ters dönmesi ve yatağın içinde çırpınarak kaslarını parçalaması demekti; yani karısı çaresiz bir dehşet içinde çığlıklar atarken The Exorcist'teki Linda Blair gibi.

Cumartesi akşamı saat altı buçukta Alan'ın cesedini beyaz plastik bir torba içinde götürdüler ve Georgina Bo-

vis'e büyük dozda sakinleştirici tedavisi başladı. Hastanın semptomları çok çelişkili olduğu için o an ölüm nedeni konusunda bir karışıklık yaşandı. McMann bir otopsi olasılığını gözardı edemiyordu. Evden ayrılırken konuyu görüşmek için daha uygun bir zamanı bekleme-ye karar verdi. Cankurtaran evin önünden uzaklaşırken perdelerin çoğu kıpırdadı ama kimse yardım önermek, hatta ne olduğunu sormak için evinden çıkmadı. Invicta Cross'un bakımlı görüntüsü pürüzsüzlüğünü sürdürüyordu.

Annesine bakması için çağırılan Sherry kedilerini kız arkadaşına bıraktıktan sonra küçük bir çantayla Balmoral Close'a geldi. Ağlayan ve nitrazepam içtiği için pek de kendinde olmayan annesini sarıp sarmaladıktan sonra yatağına yatırdı. Sherry bir sandviç yapmak için mutfığa gidince babasına kendisinin cinsel faaliyetlerini ihbar eden mektubu buldu. Dehşete kapılarak kavga etmek üzere Bob Metcalf'ın evine gittiyse de, adamı evde bulamadı.

*

Aynı anda öfkeden burnundan soluyan bir Bob Metcalf yirmi dört saat içinde ikinci kez kızıyla birlikte Invicta Cross karakolundan çıkmaktaydı. Çavuş Morris Diller, karısı kaybolalı sadece dört buçuk saat olduğu için kayıp başvurusunda bulunmasını kabul etmemişti; polisin kıcını kaldırıp birini aramaya başlaması için bir insanın bir gün bir gece kaybolmuş olması gerekiyordu.

Emma Metcalf yol boyunca babasına suçlayarak bakmış, sanki onun karısını evden kaçmak zorunda bıraktığını itiraf etmesini beklemişti. Karakolda durmadan alaylı konuşmuş, hatta çavuşa babasının herhalde cina-yet işlemiş olduğunu söylemişti.

Arabaya binerlerken, "Onun nereye gittiği konusunda ilgilymiş gibi davranmanı anlamıyorum," dedi. "Annemin eğer aklı varsa bir daha asla eve dönmez."

Bob Metcalf kızını tanıyamıyordu artık. Bu aksi ve küstah genç kadından hoşlanmıyordu. Onu bu kadar bencil ve kuşkucu yapan şeyin ne olduğunu anlamıyordu. Çocukken bir dediğini iki etmemişlerdi, hep babasının sevgilisi olmuştu. Oğlu Brad o yüzden kendisini hep onu daha çok sevmekle suçlardı.

Bob, Daphne'nin Londra'daki edebiyatçı dostlarında kalmaya gitmiş olduğunu düşünmüştü; karısının adres defteri varsa da, kentteki arkadaşlarının kim olduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Daha ürkütücü bir şey geçti aklından: karısı sık sık tekrarladığı tehdidini gerçekleştirmiş ve kendisini terk etmiş olabilirdi. Mantosu ve çantası ortalarda yoktu. Eğer kredi kartları da yanındaysa herhangi bir yere gidiyor olabilirdi.

Bob o bakımdan haklıydı. Daphne Metcalf o anda Brighton'a ve açık denize doğru güneye yol almaktaydı.

Tanrı ve Golf

"Baskının çizmesini bir kere kaldırmaya başladım mı, gerisi kolaydı. Ve daha da kolaylaşıyordu."

– *Kızıl Günlük*

BALMORAL Close pazar sabahı çok sakindi. Aslında her zaman öyleyse de, şimdi kırmızı tuğla evlerin üzerine bir sessizlik örtüsü örtülmüştü. Perdeler çekilmiş, ışıklar sönmüştü. Anababaların yatakta gazete okuma devirleri çoktan kapanmıştı. Yoğun bir bulut örtüsü kurşun kadar ağırdı, gökyüzü çiğnenen vaadlerle doluydu, güneş ışığı bir anıdan başka bir şey değildi.

Barbara Prout, bir saat sonra otoyolda gidiyor olacağını bilmesine karşın kocasını mümkün olduğu kadar az rahatsız etmek için sessizce kalktı. Yıkandı, giyindi, yağmurluğunu sırtına alıp arabaya gitti. Pazar sabahları kiliseye erkenden, saat on birdeki mandolin ve elektrikli gitar eşliğinde şarkı söylemek için çocuklarıyla gelen genç anneler görünmeden gitmeyi adet edinmişti. Renault arabasını kilisenin arkasına park edip bir saat huzur içinde dua etmek üzere basık tuğla binaya girdi.

Saat şimdi 8:45'ti.

Barbara'nın dine dönüşü ailesi tarafından alayla karşılanmışsa da, dua kendisine güç ve iç huzuru veriyordu.

Ayinlere düzenli katılmak kendisine yapacak bir iş de sağlamaktaydı. Invicta Cross'taki yaşamdan sıkılmıştı artık. Kocasını boş zamanının tümünü golf sahasında geçiriyor, oğlu ise annesine karşı mantıksız bir nefret besliyordu. Neyse ki, Tanrı her zaman kendisi için oradaydı. Barbara çatıya vuran yağmurun sesini duyunca dizleri üzerinden doğruldu (hâlâ eski biçimde dua ederdi), kilisenin boş olmasına ve hiçbir şey bırakmasa kimsenin bilemeyeceğine karşın bağış kutusuna parasını attı, yağmurluğuna sıkı sıkı sarınarak dışarı çıktı.

Şemsiyesi olmadığı için arabasına koştu, kapıyı açıp içeri girdi ve anahtarı sokarken elinde olmadan ürperdi.

"Bu Gözler Tanrı'nın Gelişini Gördü"nün daha ilk dizisini söylerken ön tabloda ani bir patlama oldu, çıkan alevlerden arabanın tüm camları birkaç saniye içinde parçalandı ve Barbara Prout cayır cayır yanarak can verdi. Bayan Prout ile arabası ayrı ayrı yönlere uçarlar-ken boğuk bir gürültü duyulmuştu sadece. Garip bir şekilde gösterişsiz bir sondu bu, sanki patlama bir saygı gösterisi olarak şiddetini hafifletmiş gibi. Arada sırada bir çatırtı ve patlama dışında alevler gürlüyor, yoğun kara duman sert yağın yağmur altında enine yayılıyordu. Barbara Prout'un yağlı gövdesi kendi suyu içinde yandı, kemikleri abanoz çubuklara dönüştü.

Arabanın kalıntısı üç çeyrek saat kadar fark edilmedi. Meraklı bir temizlikçi sonunda yaklaştığında araba kapkara olmuş ve soğumuştur. Barbara Prout'tan geriye fazla bir şey kalmamıştı. Kendisi tümüyle erimişse de, kontak anahtarının çevrilmesiyle çıkan kıvılcım direksiyonun arkasına ustaca yerleştirilmiş nitrata batırılmış pamuk barutunu ateşlediğinde sanki kahkahalarla gülüyormuş gibi alt üst çenelerindeki dişlerinin beyaz seramik kapakları baş dayama yerine birbirlerinden ayrık olarak yapışıp kalmıştı .

*

Ken Prout en sevdiği 'kareli pantolonunu ve kalın yağmurluğunu giymiş olarak kulübe saha daha boşken, onu birkaç dakika geçe geldi. Aslında saha hiçbir zaman dolu olmazdı ya. Artık onun da, diğer üyelerin de gerçekleri kabullenmeleri gerekiyordu: golf sahası başarılı olmamıştı. Saha kötü planlanmıştı ve su dengesi sorunları sürekli bataklık alanlar yaratmıştı.

Ken geçen haftasonu Justin Brickeckett'e dersini vermişti ve bu hafta da aynı şeyi yapmayı planlıyordu. Emlakçı hafta başında epey gürültü koparmış, Bob Metcalf'ın üyeliğini yenilemeyi reddederek kulüpten atmayı başarmıştı. Hem de bulabildikleri her meteliğe ihtiyaçları varken. Herif budalanın biriydi. İnvicta Cross beklentilerini gerçekleştirememişti doğrusu. Bir kayıp cennetten çok pek elde edilememiş bir cennet olarak kalmıştı.

Ken gökler birden açıldığı sırada çantasını tekerleklerinden sürükleyerek birinci deliğe yaklaştı. Birkaç damla yağmura bir şey demezdi ama bu bütün gün yağacak gibiydi. Sert bir rüzgar ağaçları dalgalandırmaya başlamıştı. Yine de arkadaşı gelmediği için bir iki deneme atışı yapabilirdi. Ken uygun bir sopa seçip topunu yerleştirdikten sonra ileriye doğru bakınca birden şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Biri yemyeşil çimenlerin arasına onlarca çukur açmıştı. Her tarafta çukurlar ve yanlarında öbek öbek topraklar vardı. Üye arkadaşlarıyla birlikte bir bilardo masası çuhası haline getirene kadar gözleri gibi baktıkları çimenler bir kürekle altüst edilmişti artık.

Bu kadarı da fazlaydı artık! Ken sopasını yere fırlatıp daha yakından bakmak için ileri yürüdü. Uzakta bir ağacın gölgesi altında biri kendisini gözetliyordu. Bricckett olamayacak uzun boylu biri. Kimdi acaba?

"Hey, sen!"

Ken önündeki çukurlara düşmemeye çalışarak koşmaya başladı. Sedir ağaçlarına yaklaşıncı adamı seçebildi. Eski biçim ağır bir tahta saplı demiri sanki oyuna hazırlanmış gibi sallayıp durmaktaydı.

"Prentiss? Jack, sen misin?"

"Merhaba," diyen Billy gölgeler arasından çıktı. "Kahvaltıdan önce bir iki çukur oynayayım dedim. Hiç bilinmez, uğraş olarak bu işi seçebilirim belki de."

Ken soluk soluğaydı. "Çimenlerin halini görmedin mi? Sersemin biri kürekle canına okumuş!"

"O sersemin biri değildi. Karımdı. Bahçede çalışmaktan hoşlanır, ben de buraya gelip bir iki çukur açmayı denemesini söylemiştim."

"Çıldırдың mı sen?" diye kekeleydi Ken. "Vergi mükellefi yurttaşların özel mülkiyetlerini korumaya yönelik yasalar vardır ve bunlar çimenlik gibi doğal varlıkların kötüye kullanılmalarını da kapsarlar." Tipik Prout konuşması.

"Ben karımı buraya sadece bir iki çukuru bozması için göndermiştim, ama görünüşe bakılırsa o iyice keçileri kaçırmış. Kendini tutamamış olmalı. Çok keyifli olduğu zamanlar böyle yapar zaten."

"Bu yüzden hapse girecektir?"

"Prouty-Prout zaten o bütün yaşamınca hapisteydi, hem de sizlerin yapılmasında yardımcı olduğunuz bir hapiste. Söyle bakayım, Billy March ve April Barrow adlarının senin için bir anlamı var mı?"

Komşusu tam yanıt vermek için ağzını açmıştı ki, Billy kalın demiri savurup kaldırdı. Demir Ken'in çenesinin altına isabet etti, çeneleri dilinin bir parçasını kopartarak kapandı, damağı ikiye ayrıldı. Ken şaşılacak bir biçimde ayakta durmayı başardı ama uğradığı şoktan öne doğru sendeleyip kırık plastik damağının parçalarını bir kan püskürtüsü arasında tükürdü.

Ken şaşkın ifadesini kaybedecek zaman bulamadan Billy golf sopasını bir daha savurdu. Bu kere madenin kemiğe çarpmasının bambaşka bir etkisi oldu. İş adamı yan tarafına yuvarlandı, sırtüstü devrilirken öteki kulağına da bir darbe indi. Bir şey çatırdadı, yüzü birden kanlar içinde kaldı. Sağ gözünden kanlar fışkırıyordu. Gözü fokurdayan domates sosunda haşlanmış bir yumurdayı andırıyordu. Billy bağırması için ayağını adamın boğazına dayadı.

"Küçük insanları herhalde hatırlamıyorsundur," dedi. Gövdesinin üst kısmını yana büküp uzaklara baktı. "Buradan şu karşıdaki çukur ne kadar dersin, ha? Bence üç kerede atılır. Ama ben sadece bu sopayı buldum ve herhalde bu da uygun değildir. Zavallı babamındı. O modern hafif sopalara pek benzemiyor elbette, ama doğrusu çok güçlü atışlar yapıyor."

Billy eğilip Ken'in çenesine ayakkabısıyla bastı ve aralanan titrek dudaklarının üzerine bir golf topu yerleştirdi.

"Bütün gücümle vuracağım şimdi. İsabetten çok güç önemli şimdi." Sopayı mümkün olduğu kadar havaya kaldırıp savurdu ama topu bir santimle iskaladı. Ken ayağının altında kıvranıyordu. "Dur, bir daha deneyeyim. Ama bu kere kıpırdamamaya çalış." Ken'in boğazına topuğuyla biraz daha bastırdı, sopayı başının üzerinde çevirdi ve indirdi. Ken'in ön dişlerinin kalanları da döküldü, burnu parçalanıp kanlar içinde kaldı.

Top birkaç metre yuvarlanıp otlar arasında durdu.

"Bu gidişle biraz daha çalışmam gerekecek."

Billy sopayı olanca gücüyle Prout'un kafasına indirdi, kurbanının kafatasını ikiye yarıdı. Sonra golf sopasını cesedin yanına atıp bir şarkı mırıldanarak sedir ağaçlarına doğru yürüdü.

Billy golf sahasının boş arka kapısından çıktı, eldivenlerini ve April'den ödünç aldığı şosonlarını Gaveston Crescent'in hâlâ tamamlanmamış olan ucundaki kanalizasyon kapağından içeri attı.

Sonra bir Independent gazetesi alarak satenler içindeki güzel karısıyla yumurta, sucuk ve reçelden oluşan kahvaltısını etmeye ve kıyametin kopuşunu beklemeye gitti.

The Joy of Revenge

"Listeyi tekrar kontrol edip ilerlemeleri birer çarpıyla işaretlemeye başladım:

x Barbara Prout
x Ken Prout
Simon Prout
x Alan Bovis
Georgina Bovis
Sherry Bovis
Bob Metcalf
Daphne Metcalf
Brad Metcalf
Emma Metcalf
Justin Brickett
Sandra Brickett
Dr. McMann
Bayan McMann
Polis Morris Diller
Gavin Diller

March ailesini İnvicta Cross toplumu dışında tutmakta yardımcı olduğundan emin olduğum için doktorun karısını da listeye aldım. Kocasını etkin bir insandı

ama karısının kendisini avcu içinde oynattığı söylenirdi. Sherry Bovis ile çocukluğunda sinir bozucu bir insan olmasına karşın Simon Prout'a bir zarar vermemeyi kararlaştırdım. Bu geriye on dört olası kurban bırakıyor ki, bunlardan dördü zaten ortadan kaldırıldı. Geriye kalanlardan üçü (Gavin Diller, Justin Brickett ve Brad Metcalf) gayet aşırı yöntemlerle ortadan kaldırılmayı hak etmişlerdir."

– *Kızıl Günlük*

ÇAVUŞ Morris Diller yarım mil ilerdeki İnvicta Cross Alışveriş Merkezi'nin camdan kubbesine yağan sağanağa şöyle bir baktıktan sonra dikkatini önündeki dosyalara çevirdi. Pazar günü saat bir buçuktu. Geleneksel pazar günü yemeğini kaçırdığı için çok içerlemişti, hele karısı en sevdiği yemek olan kuzu rostoyu yapmışken. Cinayet kendi sorumluluğu dışındaydı ve hatta bir tür soruşturma başlatmaya yetkisi olsaydı bile kurbanları tanıdığı için buna izin verilmezdi. Onun için İnvicta Cross ciddi vakalarda doğu metropol polisinin yetki alanına girdiğinden ve kendi amiri hastalık izni almış olduğundan East Grinstead'den ertesi sabah gelecek memurları beklemek zorundaydı. Bu arada kendisine sadece polis memurları Midlock ve Bimsley kalıyordu ki, birincisi şartlı tahliye memuru olduğundan kuramsal olarak dışarda çalışamazdı, ikincisiyse yaşamı boyunca rastladığı en beceriksiz insandı.

Bu arada sağanak halinde yağan yağmur da her iki olay yerinde herhangi bir iz bulma fırsatını ortadan kaldırmaktaydı. Başmüfettiş bir sinir krizi geçirip süresiz izin aldığından ve diğer müfettiş de boğaz iltihabıyla evinden çıkmadığından o anda karakolun en kıdemli memuru olarak sorumluluk kendisindeydi, ama Ken Pro-

ut'un parçalanmış cesediyle Bayan Prout'un yanıp hurdaya dönmüş arabasının çevresini kordon altına almak dışında ne yapabilirdi ki? Amirlerinden yetki almadan daha fazla bir şey yapamazdı, ayrıca kapı kapı dolaşıp bilgi toplayacak memur da yoktu. Ne berbat bir durumdu bu. Ama o güne kadar bölgede böyle bir şey de görülmüş değildi ki.

Morris Diller kendini düşünmeye zorladı. Mahallede oturanların önemli bir bilgiyi sakladıkları düşünülemezdi. Prout'un arabası kundaklanmışsa ve bir çifte cinayetle karşı karşıyasalar bu daha çok dışardan gelenlerin işi olmalıydı. Şu anda herhangi bir soygun belirtisi olmadığından sonuç mutlaka öyle çıkacaktı. Ya komşu ilçelerden birinden gelen bir çetenin işiyse? En yakın ARV aracı sürekli olarak Croydon'da dururdu. Onu kullanma izni alabilecek miydi bakalım?

Sonra Daphne Metcalfın ortadan kaybolması işi vardı. Onun diğer olaylarla ilişkili olması mümkün görünmüyordu, ama ya kadın kaçırılmışsa? Ne yapmaları gerekirdi? Oturup kurtarmalık notu gelmesini beklemek mi? Morris Diller'in meslek yaşantısında kendisini bu duruma hazırlayan hiçbir şey olmamıştı. Günlük işlerinin çoğu soygunlara, araba hırsızlıklarına, gürültücü komşulardan şikayetlere, kapkaççılara ve kayıp ev hayvanlarına ilişkindi. Burası Invicta Cross'tu, New York veya Croydon değil. Diller elini seyrelemeye yüz tutmuş saçları arasına sokarak içini çekti. Bu iş kendisini aşıyordu; ne yapması gerektiği hakkında en küçük bir fikri olmadığından biri gelip de kendisine emir verene kadar hiçbir şey yapmamaya karar verdi.

*

April Pazar gününün kızarmış etini taşıırken elindeki fırın eldivenlerinden mor tafta bluzu üzerindeki önlüğe kadar oynadığı role tam olarak uyum gösteriyordu. İdeal ev kadını görüntüsünü verme fikri çok hoşuna git-

mişti. Billy masa başında peçetesini kazağının yakasına sıkıştırmış olarak beklerken kendisi de kocasına pazar yemeğini sunmaktaydı: kızartma et, kızarmış patates, bezelye, mis gibi kokan Bisto sosu. April yemek pişirmekten anlamazdı ve sadece marketten aldığı hazır yemekleri mikrodalga fırınında ısıtmıştı. Önemli olan görünüşün tam olmasıydı. Bütün iş yüzeydeydi. Altına bakarsan ne bulacağını kim bilebilirdi ki?

Daphne Metcalfın ölümünden bu yana April'in içinde bir şeyler olmaya başlamıştı. Görüşü bulanıklaşmıştı, çevresindeki her şeyi Doris Day ve Rock Hudson renkli komedilerini hatırlatan hafif bir ışık perdesi ardından görüyordu. Çok garip bir duyguydu bu; sanki elleri ve ayakları sert yüzeylere temas etmiyor da, yerden hafifçe yukarda kayıyor gibiydi. Artık hiçbir şey gerçek görünmüyordu. Bir film karakterine dönüşmekte olup olmadığını merak etti. Belki de üç boyutlu dünya çevresinde ağır ağır çökecek ve basit bir düz yüzey olacaktı. O zaman yaşam ne kadar kolaylaşırdı, diye düşündü.

Billy yarısı yanmış, yarısı donmuş et parçaları üzerine sıcak sosu dökerken sevgiyle gülümsedi karısına. Onunla konuşmalarında dikkatli olması gerektiğini kendi kendine hatırlattı.

April bezelyesi arasından bir buz parçası çıkartıp halının üstüne attı. "Bu öğleden sonra ne yapmak istersin, sevgilim?"

"Biraz komşuluk yapayım diyordum, gidip Bovis'lere bir bakacağım." Prout'ları ziyaret edemezdi. Onlar ölmüşlerdi ve bağıırıp çağırın çocukları, gözünde kesin bir sübyancı parıltısı olan bir amca tarafından alınıp götürülmüştü.

"Ne iyi bir fikir." April gülümsedi. "Haydi, yemeğini ye şimdi. Tatlı olarak elmalı pasta var." April'in ardında pikaptan bir Tom Jones şarkısı çalıyordu: "Ben Sorumlu Değilim."

*

Bovis'lerin evinden önce ses çıkmadı. Sonra Sherry Bovis kapıyı açtı. Eve gelinmesinden hoşnut olmamış bir tavrı vardı.

"Sen Sherry olmalısın," dedi Billy. "Anneni bir göreyim demiştim de."

Kız bir anlık bir duraksamadan sonra geri çekilip Billy'yi içeri aldı. Perdeleri çekilmiş odada Georgina başını elleri arasına almış bir durumda oturuyordu. Odada sert bir viski kokusu vardı. Yanında siyah beyzbol şapkalı ve blucinli genç bir kadın oturmaktaydı. Sivil bir polis veya izinli bir hemşire.

"Ne istiyorsun?" Georgina'nın sesi bir fısıltıydı.

"İyi olup olmadığını görmeye geldim."

"Bu o sözcükle ne demek istediğine bağlı, değil mi? Kocam dün gece kusa kusa ölerек morga kaldırıldı. Yaşama anlamında ben iyiyim, o değil. Bir zehir olduğunu düşünüyorlar. Biri gelip analize götürene kadar mutfakta hiçbir şeye el sürmemem gerekiyormuş. Bana katılmışım gibi davranıyorlar." Kadın sessizce ağlamaya başladı.

Billy elinden geldiğince dehşete kapılmış bir sesle, "Ne kadar da korkunç," dedi. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Buralarda neler olup bittiğini öğrenmeye çalışabilirsin. Daphne Metcalf kayboldu. Prout'ları da duydun herhalde?"

"Prout'lar mı? Hayır. Onlara bir şey mi oldu?"

"Eh, öyle de denilebilir. Barbara arabasında cayır cayır yandı... bir bomba sanırım. Ve kocası da golf sahasının çimenlerinin kazıldığı bir yerde ölü bulundu. Ölesiye dövülmüş. Justin Brickett'in bürosundaki Tracy erkek arkadaşıyla sabah golf çalışmaya gittiğinde bulmuş."

"Belki de bir tür intihar anlaşması yapmışlardır," dedi Billy. "Belki de o dini mezheplerden biri gibi hepsi intihar etmişlerdir."

"Tanrı aşkına, lanet kocam öldü diyorum sana!"

"Ailede ani bir kayıp, kibarlığını elden bırakmanı gerektirmez." Billy incinmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Aslında gülmemek için kendini güç tutuyordu. "Kocanın kusarak ölmesine üzüldüm... hatta, kokusu hâlâ çıkmamış evden. Ama Barbara Prout çok daha fazla ıstırap çekmiş olmalı. O kadar sevimli ve dindar bir kadındı ki. Böylesine zamansız bir yanma yaşamak. Herhalde dualarını eksik söylediği için doğruca cehenneme gittiğini sanmış olmalı. Bu olaylar bizi arabada bir yangın söndürücü bulundurmanın ne kadar sorumsuzluk olduğunu gösteriyor sanırım."

Georgina'nın yanındaki kadın, dizi filmlerdeki hemşireler gibi bir sesle, "Artık gitseniz iyi olacak, Bay Prentiss," dedi. Billy birden onun Sherry'nin kadın sevgilisi olması gerektiğini fark etti.

Hale doğru gerilerken, "Kendini daha iyi hissettiğinizde yine ziyarete geleceğim," dedi. "Buraya bir hava tazeleyici bir şey asmak iyi olur." Kapıyı ardından sertçe kapatarak yüzündeki gülümsemeyi silip Brickett'lerin evine doğru yürüdü.

Ancak zili birkaç kere çalmasına karşın kapı açılmayınca evine döndü.

*

Yağmur yeniden başladığında Balmoral Close'a karanlık çöktü.

April tekerlekli masa üzerinde televizyon karşısında yemek için bademli kek getirirken gök gürültülerine kulak vererek, "Bak, tanrı mobilyalarının yerini değiştiriyor," dedi. "Böyle sıcacık bir odada ikimizin başbaşa olması ne hoş, değil mi?"

April video aletinin yanına çömelip "I Love Lucy" dizisinin kasetlerinden birini koydu, sonra koltuğa yaslanıp seyretmeye başladı.

Billy kendisine bir kadeh viski doldurup sorununu dikkatle düşünmeye başlamıştı. Şu anda dört aile evleri-

nin içinde oturmuş bekliyorlardı. Onları dışarıya çıkarmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Kendiliklerinden çıkmalarını beklemekte en iyisi. Bu arada kendisi de listesine bir çarpı işareti daha koyabilirdi. Viskisini bir yudumda bitirip kalktı, iskemlenin arkasına bıraktığı palatosunu aldı.

"Ben biraz dışarı çıkıyorum, canım."

April'in yüzü anlamazlıkla bulutlandı. "Billy? Çok uzağa gitmeyeceksin, değil mi?"

"Elbette ki, hayır. Az sonra döneceğim."

*

Kapıyı açan Ruth McMann, "Doktor bir hastasına gitti ve en az bir saat dönmeyecek," dedi. "Kendisini görmek istiyorsanız yarın muayenehanesine gitmeli, ya da sekreterinden bir randevu almalısınız."

"Aslında kocanızla birkaç dakika konuşacaktım." Billy kendisini bir gören olmadığından emin olmak için yağmur altındaki sokağa baktı. "Ama o yoksa sizinle de konuşabilirim."

"Kocam evde değilken içeri kimseyi almıyorum," dedi Ruth sinirli bir sesle. "Öyle kötü şeyler olduğunu okuyoruz ki."

"Ama beni tanıyorsunuz, Bayan McMann. Partime gelmiştiniz, unuttunuz mu?"

"O önemli değil. Bu mahallede çok korkunç şeyler oluyor. İnsan artık kime güveneceğini bilemez oldu."

"Palavrayı kes artık, pis orospu. Eldivenlerimi çıkartmayacağım. Sana çok kalmayacağım dedim." Billy kapıyı omuzlayıp içeri girdi. Yaşlı kadın bağırmaya fırsat bulamadan eliyle ağzını kapatıp, dengesini kaybettirerek odaya doğru sürükledi. Bu içi silme dolu bir buzdolabını itmekten farksızdı. Yaşlı inek en az bir ton çekiyordu. Billy az daha yere devrilecek olmasına karşın mutfığa sokup iskemleye oturttu.

Sonra çevresine bakındı. Biraz yaratıcı olma zamanı gelmişti. Bir bez bulup ağzına tıktı, sonra yarısı örülmüş bir kazağı şişlerinden çıkartıp karaciğer lekeleriyle kaplı ellerini bağladı. Yerdeki yün topundan yararlanıp ayaklarını da sıkıca bağladı. Sonra ocağı söndürdü, gaz düğmelerinin hepsini açıp iskemleyi yakına çekti. Modern gaz zehirli miydi acaba? Lanet olsun, o konuda hiçbir fikri yoktu. Bu kadar dikkatle plan yaptıktan sonra bir değişiklik düşünmekten nefret ediyordu. Gazı bir işleme tabi tutmuyorlar mıydı? Hâlâ patlayıcıydı ama zehirli miydi? Hatırlayamıyordu. Fizik ve kimya konusunda o kadar bilgisine karşın bunu bilmemesi gülünçtü doğrusu. Bu işten sonra yine planına dönecek ve ne olursa olsun, sonuna kadar onu uygulayacaktı.

Ruth McMann tıkaç diliyle ittiği için boğuk çığlıkları giderek artıyordu. Kadın bir buldog köpeği kadar güçlüydü. Billy'nin acele bir şeyler yapması gerekiyordu.

Doktorun ilaçları herhalde muayenehanesindeydi. Evde öldürücü bir şey olmayacaktı. Billy bezi kadının boğazına kadar iteleyip aşağıdaki odaları sırayla aramaya çıktı. Bayan McMann'ın kocasının büyük March komplosundaki rolü konusunda neler bildiğini öğrenecek zamanı yoktu; bütün yapabileceği evde bir kanıt aramaktı.

*

İnanılmaz bir şey, o kadar yıldır kuşkulandığı gibiydi. Kanıt doktorun eski ceviz ağacından dolabının naftalin kokan kravat çekmecesindeydi. Nesneyi alıp elinde çevirdi. Aynı olmalıydı. Doktor onu kaybettiği konusunda bunca yıldır yalan söylemişti. On yıl öncesinin olayları doğrulanıyordu. Her şey artık hayal değil, gerçektir.

Billy yenilenmiş enerjisiyle aşağı koştu, mutfak çekmecelerini çekip bıçakları yere saçtı. Kadının çatal ve bıçakları o kadar zarif ve ince şeylerdi ki. Hepsi de o me-

şin gibi sert derinin üzerinde kırılıverecek gibi görünüyordular. Sonunda epey irice bir et bıçağı bulduysa da her yanının kan içinde kalma tehlikesini göze alamadı. Kadın çok kanayacak gibiydi. Musluğun altında üç litrelik bir parafin şişesi bulunca işini onunla görmeye karar verdi.

Odaya döndüğünde kadın hareketsizdi. Ayakkabılarından birini çıkarmayı başarmıştı ama hâlâ iskemleye bağlıydı. Billy oda içinde dolaştıkça zehir dolu gözleriyle onu izliyordu. İçersi gaz kokuyordu ama bir patlama oluştaracak kadar sıkıca kapalı değildi. Billy parafin şişesini kadının başından aşağı boşaltıp kapı eşiğine çekildi. Bir kibrit atsa ve oda birden alev alırsa ne olurdu? Kendisi de ölebilirdi. Ani bir yangın kadının cesedinin çok çabuk bulunmasına neden olurdu. Lanet olsun. Ayarlı saatlerinden birini getirseydi şimdi bir kap parafin, bir paçavra parçası ve bir kutu kibritle basit ama gayet etkili bir şey yaratabilirdi. Oysa şimdi ellerini pisletmek zorunda kalacaktı.

Billy ata biner gibi kadının üstüne oturdu ve yukarı dönük yüzüne bir yastık bastırdı, ancak onun da içi plastik köpük parçalarıyla dolu olduğundan soluklarını duyabiliyordu. Kadın sıkı bir mücadele vermeden ölecek değildi.

Yapacak tek şey kalmıştı.

Mutfaktan ince bir et bıçağı alıp kadının boğazındaki etleri kesmeye başladı. Kanın pantolonuna sıçraması için kadının yüzünü öte tarafa çevirmişti. Haklıydı, kadının kanı boldu. Derin yarıktan kan şömineye fışkırıyordu. Kadın acı çeken bir tilki gibi garip sesler çıkarıyordu, ama sonra gayet ciddi olan ölüm işine başladı ve bu arada da bağırsaklarını gürültüyle boşalttı.

Billy kadının öldüğünden emin olana kadar bekledi, sonra kokulu odadan çıktı, sokak kapısını açıp sessizce arkasından kapattı. Sessiz sokakta yürürken saf öfkeden oluşan adrenalin bir kaya üzerinde patlayan bir dalga gi-

biydi. Bu o güne kadar hissettiği en özgürleştirici duy-
guydu. Artık intikamın gücüyle kurtuluşun elde edilebi-
leceğini biliyordu. Kalbinde temizleyici bir ateş güröl gü-
röl yanmaktaydı.

Billy'nin parmakları cebindeki gümüş para klipsini
kavrarken doğru olanı yapmakta olduğuna olan güveni
bir kat daha arttı.

İşinde İlerlemek İçin Fırsatlar

"Karakol İnvicta Cross gibi genişleyen bir bölge için çok küçük. Konsey karakolu büyötmek istemiyor; altın madalyalı kasabalarının daha büyük bir karakola ihtiyacı olduğunun bilinmesinin hoş olmayacağını düşünüyorlar. İnvicta Cross'un her bakımdan örnek bir toplum olduğunu göstermek istiyorlar ki, bu da, onlara yaptıklarının altından kalkacak imkanlarının olmaması ve dışardan yardım getirtmeleri gerekeceğı demek. Bu da zaman alır ve zaman da onlarda olmayan tek şeydir."

– Kızıl Günlük

ÇAVUŞ Morris Diller karabasanlar görüyordu ve sorunu da uyanık olmasıydı. Karakol odası buz gibi soğuktu, ancak onun sırtından terler boşanıyordu. İnsanlar sanki özel bilgi vermesini beklermiş gibi yüzüne bakıyorlardı, oysa onun başkalarından fazla bir şey bildiğı yoktu. Üşötmüş olan müfettiş yarım saat önce geldiğı için oradaki en kıdemli memur değildi artık, ama karakolun en eskisiydi ve kurbanlardan çoğunu tanıyordu. Kurbanlar! Şimdiye kadar beş tane. O güne kadar hiçbir ciddi suç olayının görülmediğı İnvicta Cross'da hem de.

Diller detektif değildi. Şikayetleri kaydeder, arasıra polisliğin ayakişlerine koşar, ama asla kendi başına düşünmesi istenmezdi. İnvicta Cross'da yoksa bile Croydon'da detektifler vardı ve bunlar az sonra seyyar telefonları ve diğer teçhizatlarıyla geleceklerdi. Onların ardından basın bu kadar aksiliğin olduğu örnek kasabayı istila edecekti. Diller soruşturmanın daha başlamadan parmakları arasından kayıp gittiğini hissediyordu.

Kasaba henüz şok içindeyken, karakol hâlâ emir beklerken farklı bir şey yapma zamanıydı şimdi. Yıllarca önce Balmoral Close'da devriye gezdiği günlerden tanıdığı insanları düşünmeye zorladı kendini. Şu soruşturmanın temelinde kendisine de bir yer bulunsaydı... Ama birden yukarda kurutmak üzere radyatörün üstünde bıraktığı üzerine çay dökülmüş şikayet mektuplarını hatırladı.

Çavuş Diller gereksiz aceleye inanmazdı. Ama bürosuna merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

*

Gary Mitchell önce kendisine bir şaka yapıldığını sanmıştı. Faksta İnvicta Cross'ta bir haftasonunda beş cinayetten kuşkulandırıldığı bildirilmekteydi.

East Grinstead Advertiser gazetesinin editör yardımcısı göbeğini kaşıyarak faksı bir daha okudu. Cuma gecesinde beri kayıp bir kadının kaçırıldığından kuşkulandırıyordu; cumartesi gecesi aniden hastalanıp ölen birinin zehirlendiği sanılıyordu; pazar sabahı bir adam golf sopasıyla dövülerek öldürülmüştü; bir kadın kilisenin önünde arabası içinde yanıp kömür haline gelmişti; yaşlı bir kadın evinde eli kolu bağlı olarak bıçaklanarak öldürülmüştü.

Olmayacak şeylerdi bunlar.

Ve bölgeyle sınırlı kalmayacak kadar da büyüktü. Londralı gazeteçiler bunu haber alınca buraya doluşurlar ve dağıttıkları açık çeklerle Mitchell'in bölgedeki bü-

tün bağlantıları elinden alınırdı. Yerel bir gazete onlarla nasıl başa çıkabilirdi? Ama polisin elinde bir ipucu varsa ve kuşkulanan kişi yerel biriye! Mitchell ayrıntıları bir daha okudu ve metropoliten polisinin elinde herhangi bir şey olduğunu belirtecek bir söze rastlamadı. Saat ona yirmi vardı. Zaman parmakları arasından kayıp gidiyordu.

Çavuş Morris Diller'e telefon açtı.

*

Telefon geldiğinde Diller amiriyle tartışıyor, odadaki gürültüyü bastırmaya çalışıyordu. Telefonu koridora çıkartmaya çalışmıştı ama kordon ancak kapıya kadar uzandığından orada da yere çölmek zorunda kalmıştı. Diller'in editörle dostluğu çok eskilere dayanırdı. Kendisi devriye gezerken Mitchell de yeni bir muhabir olarak köpek gösterilerini izlerdi ve on yılda ilişkileri çok yakın ve parasal bakımdan epey yararlı bir sisteme dönüşmüştü.

"Burada gerçek bir sorun var," dedi Diller. "Olay bizim olmayacak. Çıldıracak gibiyim, kırk yılda bir büyük bir şey oluyor ve Croydon'dan bizim ve East Grinstead'in üzerinden aşarak işe el koyuyorlar. Şu aşamada bizden sadece yerel bilgi sağlamamız bekleniyor sanırım. Eğer kendimiz esaslı bir şey bulamazsak bize pislikmişiz gibi davranacaklar, Gary. Oysa sen bizimkilerin bu işe el atmaya hakları olduğunu bilirsin."

"Ne yapmamı istiyorsun, Morris? Eğer senin elinde ipucu yoksa biz sana nasıl yardımcı olabiliriz ki? Orada neler oldu?"

"Ne bileyim ben? Mahalle sakinleri sinek gibi ölüyorlar ve olayların çoğunun rastlantı olduğu ortaya çıksa bile kurbanlardan ikisi kesin olarak öldürülmüşler. Bu da burada herkesin sonunda bir soruşturma olduğunu bile-

rek kendilerine birer mazeret uydurmaya başlayacakları demektir."

"Peki, bana söylemediğin başka neler biliyorsun?"

Kısa ve kuşku dolu bir sessizlik oldu. "Listedekilerden birinin senin gazetende çalıştığından başka bir şey bilmiyorum."

"Hangisi?" Mitchell pek gözlemci bir yazar olmamıştı ve kendi alanını kıskançlıkla koruma ile daha çok ilgilenirdi, zaten Advertiser'den fazla ileri gidememesinin bir nedeni de buydu. Bunlar Diller'le paylaştığı niteliklerdi, o da benzer nedenlerle bir türlü müfettişliğe yükselememişti.

"Kayıp olan kadın. Daphne Metcalf. Amerikalıların düzüşmeleri hakkında romanlar yazar. Sizin gazetede de eskiden bir sütunu yok muydu?"

"Serbest çalışırdı galiba."

"Yine de bir manşet atabilirsin."

"Karşılığında tam olarak ne istiyorsun peki?"

"Burada kapı kapı dolaşmaya başladılar, ama ben bu milleti tanırım, kimse bir şey görmüş olmayacak. Oysa birinin neler olduğunu bilmesi gerek. Şimdilik elimizde gözle görünür bir bağlantı falan yok, benim için eski sayıları bir araştırsan..."

"Morris, biz hâlâ eski sayıları disketlere yüklemeyi bitiremedik..."

"Bildiğim kadarıyla iki yıldır o işi yapıyorsunuz, bu daha ne kadar sürecek?"

"Bir süre önce IBM'den Apple'a geçirdiler ve sistemler birbirleriyle uyuşmuyordu."

"Bak, bilgisayara geçirdiklerini bir tara, gazeteleri gözden geçir. Geçmişte mahalle sakinleriyle çatışan çocuk çetelerini bul. Bana kini olan birini bul, örneğin işten kovulmuş bir bahçıvan, tatmin olmamış bir inşaatçı, ne bileyim ben, komşularını öldürmek için bir nedeni olabileceğini düşündüğün biri..."

"İnsanların komşularını öldürmek için pek çok nedenleri vardır, Morris. Sen hiç gazete okumaz mısın? İnsanların hoşgörü düzeyleri artık pek yüksek değil. Birbirlerinin posta kutularına bok dolduruyorlar, köpeklerini komşularının üzerine saldırtıyorlar, biri televizyonunu biraz fazla açtı diye evini yakıyorlar. Ortalıkta pek çok stres var. Hem sen neden bunun kini olan birinin işi olduğunu düşünüyorsun ki?"

"İnsan çok aşırı bir nefret hissetmeden Bayan McMann gibi yaşlı bir kadını o hale getirmez. Biz burada insanın kafasına indirilen bir darbeden söz ediyor değiliz. Bir bak bakalım neler bulacaksın. Sen de zamanında birkaç manyak komşuya rastlamışsındır -yıllardır buradasın."

Mitchell bu sözü kendisinin daha üstün, Londra merkezli gazetelere yükselememesine bir dokundurma olduğunu anlamıştı. "Sen karakol şikayet defterlerini karıştırdın mı?" diye sordu.

"İlk yaptığım o oldu." Diller bir an düşündü, sonra söylemeye karar verdi. "Biri bu insanlarla bir aydır kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor, onlara ısmarlamadıkları pizzalar gönderiyor, öyle şeyle yapıyor senin anlayacağın. Hepsi kayıtlara geçti ama kimse bir şey yapmadı." Mahalle sakinlerinden birkaçı kendisini görmeye geldiklerinden Diller kendini de onların arasına kattı. "Hepimiz bunu okul çocuklarının şakaları sandık."

"Birini diri diri yakmak şakayı biraz ileri götürmek oluyor. Kamera Şakası'nın ötesinde bir şey yani. Bu iş bir iki gün sürer, Morris. Esas dosyalar artık burada değil, Gazette ile birleştiğimizde Croydon'a taşıldılar. Diske de sadece birinci sayfaları geçirdiler sanırım."

"Lanet teknolojiden ne beklenir zaten. Elinden geldiği kadar çabuk yap, senin haber konusunda kentten geleceklerin önüne geçmeni sağlarım. Sun gazetesinden ser-serinin biri buraya telefon etmeye başladı bile. Son bir saat içinde üç kere telefon etti."

"Bu kadar çabuk nasıl haber almışlar ki?"

"Onlar bok kokusunu beş yüz mil öteden alırlar. Bir şey bulur bulmaz beni özel hattımdan ara, tamam mı?"

Mitchell telefonu kapatıp arkasına yaslandı. Polisin kendisinin yardımını araması hoş bir değişiklikti. Belki de bu işin sonunda iyi bir şey çıkardı. Croydon'daki merkez arşivinin numarasını aramaya koyuldu.

Kuşku

"İnsanların iki kere ikinin dört ettiğini anlamalarının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Herhalde biri on yıl öncesinin olaylarını hatırlayacaktır. İnsanların artık hiçbir şey öğrenmedikleri için geçmişin derslerini unuttukları söyleniyor. Belki de bunu benden öğreneceklerdir."

– Kızıl Günlük

LOŞ holde güçlkle seçilen Georgina Bovis, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Senin nasıl olduğunu görmeye geldim, Georgina. Kocanı duydum da."

"Sahi mi? Bir yerde mi yazıyor, yoksa mahalle dedikodularını mı dinledin? Beni ziyaret etmen için ille de ölüm mü gerekliydi, yoksa dul bir kadını düzmek iyi olur diye mi düşündün? Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Graham." Ama kapıyı kapatmadı.

"Eğer birkaç dakikalığına içeri gelebilsem... bir süre konuşurduk. Kendini çok kötü hissediyor olmalısın." Graham Birdsmith üst basamaktan içeri baktı. Georgina yine ağlamıştı. Hâlâ sabahlığı ve terlikleriyle idi. Sabahlığa sarınırken Graham onun güneşte bronzlaşmış göğsüne bir suçluluk duygusuyla bakmaktan kendini alamadı.

"Gel öyleyse. Sütü de getir." Graham kapının önündeki iki süt şişesini alıp içeri süzüldü. Alışkanlıktan herhangi bir tanık olup olmadığını anlamak için sokağı kontrol etmişti.

Graham çay hazırlarken aşırı sıcak mutfakta oturdu. Georgina elindeki izmaritten yeni bir sigara yaktı.

Dumanı üfleyerek, "Kimse neden öldüğünü söylemiyor," dedi. McMann son on iki yıldır doktoruydu, ama o da ancak üşütmüşsen bir işe yarar. Yaşamı boyunca böyle bir şey görmüş değildi. Hem onun kendi sorunları var."

Graham sorgu dolu bakışlarını çevirdi kadına.

"Dün gece evine biri girip karısını öldürmüş. Boktan bir kadındı ama öyle öldürülmesini istemezdim doğrusu. Neler olup bittiğini gerçekten bilmek isterdim. Polisten koruma istedim ama onun için de kırtasiye gerekiyor anlaşılan ve şu anda buna karar verecek bir yetkili yokmuş. Alan peritonitten de ölmüş olabilir, otopsi yapmalarını bekleyeceğiz. Çok garip ama katil olduğum duygusunu üzerimden atamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Graham çaydanlığa biraz sıcak su koyup çalkaladı.

"Yukarda yatakta çırpınıp kusuyordu ve ben doktora onun olagandışı bir şey yemediğini, ikimizin de aynı yemeği yediğimizi anlatıyordum ve sanki onu öldürmüşüm de izlerimi örtüyormuşum gibi hissediyordum kendimi. Çok garip." Georgina aniden ağlamaya başladı. "Graham, ne yapacağım şimdi?"

Graham bir anda kadının yanına gelip omuzlarını okşamaya başladı, ancak bu tür hareketleri o güne kadar sadece cinsel yaklaşımları sırasında yaptığından gerçekten kaygılıymış gibi görünemiyordu. Ölen kocasından gizlice aşığı olan erkeğin ağabeyce kucaklamaları da epey garip bir avutma jestiydi. Erkek kollarını gevşetirken Georgina hâlâ göğüs kafesini sarsan hıçkırıklarla ağlıyordu.

"Biraz ay i, iyi gelir." Graham ay torbacıklarını suya atıp iki fincan doldurdu. "Biri kırmızı, diğeri gümüş renkli kapaklı iki sü t şişesini göstererek, "Hangisinden istersin?" diye sordu.

Georgina gözyaşlarını bir anlığına kesti, burnunu çekti. "Gümüşü," dedi. "Öteki berbattır. Yağı alınmış. Onu Alan için özel olarak alırdım. Yağlı içemezdi. Kalbine iyi gelmezdi..." Sözünü tamamlayamadan yine ağlamaya başladı. Graham Birdsmith kendi ayına kırmızı kapaklı sü tten doldurdu. Alan'ın aldırmayacağından emindi.

Fincanına iki şeker atarken, "İşten gelirken polisleri gördüm," dedi. "Galiba mahalleyi dolaşıp sorular soruyorlar. Hoş, buralarda kimse bir şey görmez ya. Birinin dikkatini çekmesi için mahallenin yarısını öldürmen gerekir. Acaba Billy March'ın evine gittiler mi?"

"Billy...?" Georgina burnunu çekip gözyaşlarını sildi. "Tanrım, March'ları unutmuştum. Yıllar önceydi o. Şimdi nereden aklına geldi?"

"Senin komşun ya."

"Ne?"

"Onu hafta sonu kırtasiyecide gördüm. Ama beni tanıdığını sanmıyorum."

"Graham, sen neden söz ediyorsun?"

Meteorolog içini çekerek bir çocukla konuşurmuş gibi açıkladı. "Herkesi bir sürü şeyle suçlayan March'ların o çocuğu şimdi senin komşun. Onu az önce evinden çıkıp arabasına binerken gördüm."

"Hayır, onlar Prentiss'ler. Jack ve Polly. Sen iyice şaşırmışsın."

"Hayır, şaşırmadım. Onu gördüğüm anda tanıdım. Görünüşünden değil ama, o kadar değişmiş ki..."

"Graham, onu nasıl tanıdın?"

"Kırtasiyecide bir çocukluk arkadaşının evini bulmaya çalışıyordu, ama adam kendisine yardımcı olamadı. Arabadaki sarışın kadın, Billy March, bütün gün orada

mı duracaksın?" diye seslendi. Onunla az daha konuşacaktım ama beni tanımıyor olabileceğini düşünerek bir şey demedim."

Evet, Georgina onları artık nerede gördüğünü hatırlıyordu. Eve bakmak için geldiklerinde tanıdık birine benzetmiş olması boşuna değildi. Birden gözleri irileşti.

"Aman Tanrım, yanındaki o kadın! Eskiden burada yaşarken yanında dolaşan aksi kız o! Adını değiştirmiş olmalı... Graham, bu işi o mu yaptı dersin? Herkesten nefret ederdi, hepimizi şimdi unuttuğum korkunç şeylerle suçlardı. Ve polisle hep başları dertteydi. Ama yıllar önce gittiler buradan, belki de on yıl önce. On yıl sonra hâlâ kızgın olunmaz, değil mi? Birini öldürmeye kalkışacak kadar yani?"

Graham yanıt vermedi. Çayını yudumlarken düşünüyordu.

"Şimdi ne yapacağız? Sen bir dakika bekle burada." Kadın mutfaktan çıkıp yukarı yatak odasına gitti, sabahlığını çıkartıp bir blucin, tişört ve kazak giydi. Yatağın altından lastik ayakkabılarını aldıktan sonra yine mutfığa döndü. Graham yerinden kalkmamıştı.

"Sen burada bekle," dedi Georgina. "Ben gidip Polly ile bir konuşayım."

Elinin tersiyle sağ gözünü ovuşturan Graham, "Bu akıllıca bir şey olur mu?" dedi. "Yani, ya herif kafadan kontaksa?"

"Graham sen onun gittiğini gördüm diyorsun. Hem ben adamı tanıyorum, senin benim kadar akli başındadır, hatta belki biraz daha fazla."

"Peki, ama güvencede olmak için önce polise haber versek daha iyi olmaz mı?"

"Belki de haklısın. Sen bir ara bakalım."

Georgina aradığı ceketini bir kirli çamaşır yığını altında buldu.

Graham telefonu önüne çekip Danışma'dan Sherington Caddesi karakolunun numarasını aldı. Hat meşguldü.

"Birkaç dakika sonra bir daha ara," dedi Georgina. "Hoş, telefonu açtıklarında ne yapacaklarını biliyorsun ya. Bir not alacaklar ve bir daha hiçbir şey duymayacağız. Bak, ben hemen karşıya gidiyorum." İki ev arasındaki çimenliği gösterdi. "Pencereden bak istersen."

Georgina sokak kapısını açıp gülümseyerek baktı arkasına. Yarım saat önceki zavallı yaratıktan bambaşka bir insandı şimdi. "Çok kalmayacağım, tamam mı? Sen kal da birlikte bir iki lokma yiyelim." İnanılmaz bir şeydi ama teklifinde cinselliği ima eden bir cilve vardı.

Graham onun yağmurda koşup komşunun bahçesine girişini seyretti, sonra yorgun bir tavırla yine yüzünü ovuşturmaya başladı.

*

Georgina zili çalıp bekledi. İçerde ışık görünmüyordu ama hava da henüz kararmaya başlamıştı. Başının üstünde gök gürlüyordu. Zile bir daha bastı. Dönüp kendi evine bakınca pencerede Graham'ı gördü. Başını cama dayamış duruyordu.

Kapıya döndüğünde April karşısındaydı. Üzerinde insanın gözlerini kamaştıran parlaklıkta kızıl bir tafta flamenko elbisesi, elinde uzun bir çatal vardı. Tam bir deliye benziyordu.

"Georgina, sevgilim," diye mutlulukla bağırdı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim, bilemezsin. Jack evde değil ama az sonra gelir. Sırılsıklam olmuşsun. Haydi gel de sana bir kokteyl hazırlayayım."

"Teşekkür ederim, istemem, ben sadece..."

"Saçmalık etme. Orada üşütüp ölmeden gel haydi."

Georgina evine son bir kere çaresizlikle baktıktan sonra komşusunun inine girdi.

Genel Bilgi

" 'Delilik diye bir şey yoktur, sadece delice hareket etmek kararlılığı vardır.' Bunu kim söylemişse tımarhaneye tıkmalıydı, çünkü yanlış bir söz. İçgüdülerimize uymamızın kimi zaman nedeni bunların doğru olduklarını bilmemiz değil, aksine hareket etmenin gerçek arzularımıza ihanet olmasıdır. Milli Galeride Etty'nin 'Yok Edici Melek ve Kötülük Cinlerinin Aşırların ve Kötülerin Zevk Alemlerine Müdahalesi' adlı bir tablosu vardır. Resim kötü bir toplumun daha iyi ama sonsuz derecede zalim olabilen başka bir toplum tarafından kovulmasını temsil eder. İntikamcı ruhların iyi olmaları gerektiğini kimse söylemiş değil ki."

– *Kızıl Günlük*

GARY Mitchell çelik kutuyu bir daha çekti, kutu enesindeki tüyleri diken diken eden bir gacırtıyla yerinden kurtuldu. Gary ayağa kalktı, pantolonunun tozunu silkeledi, kutuyu kötü aydınlatılmış bir okuma yerine çekti. Saat akşamın yedisi olmuştu; yıllardır bu kadar geç saate kadar çalışmış değildi. Advertiser'in eski sayıları mikrofışe geçirilmemişti. Haftalık gazetenin bir sayısı bu kötü kapatılmış teneke kutulara tıkmış ve rutubetli bodrumda çürümeye bırakılmıştı. Arada aylarca eksiklikler vardı ve gazeteler sıralı değildi.

Ama bulmak zorunda olduğu bir şey vardı, geçen on yılın ortalarında Invicta Cross'tan bir kuşku bulutu arasında göçmeye zorlanan bir aile hakkında bir ipucu arıyordu. Diller hıncı olan birinden söz ettiğinde aklına ilk gelen bu olmuştu.

Gary geniş kalçalarını daracık sekreter iskemlesine yerleştirip her sayının tarihini kontrol etmeye başladı. Bu tomar 1986'nın ilk aylarına aitse de, rutubetten o kadar buruşmuş ve sararmıştı ki, yüz yıllık sanılabilirdi. Doğrusu küresel olayları dünyanın kendi küçük köşesine bağlamakta Advertiser'ın üstüne yoktu. Ocak ayında East Grinstead'li bir savaş gazisinin tatilde Florida'da Cape Canaveral'i ziyareti US Challenger'in uzay mekiğı felaketine bağlanmıştı. Chernobil felaketi ise Croydon hastanelerinden birindeki yeni radyoterapi malzemesi için bağış çağrısıyla birlikte ele alınıyordu. Gary sayıları tek tek araştırıyordu: köpek gösterileri, skleroz hastalığı ile mücadeleye bağışlar, belediye başkanının bir festivali açması... ve işte oradaydı: yazıya bakılırsa daha önce verilen bir haberin devamıydı -"Sorunlu Aile Rüyalarının Kasabasını Terk Ediyor."

İnanılmaz olan şey yazıyı kendisinin yazdığı ve tümüyle unutmuş olmasıydı. Oğlan komşuların polisle anlaşarak kasabayı terk etmeleri için komplo kurduklarını anlatmıştı. Gary gerçekleri duygularıyla karıştırdığı belli olan bu zayıf ve garip çocuğa inanmamıştı ama yine de hikayesinden epey uzun bir yazı çıkarmıştı. Aile kente döndükten çok sonra bile mektuplar sayfasında tartışmalar devam etmişti.

Gary yazıyı okumadan ilk makaleyi aradı ama arşivin son kutusunda da bulamadı. İlk yazı on yıllık kapsam dışındaysa başka bir yerde ve başka bir karışıklığın içinde olmalıydı. Şimdilik bu yazı yeterdi. Lambayı mümkün olan en fazla ışığı elde etmek için çevirdikten sonra okumaya başladı.

On yıl önce yazdığı haberin ne kadar yerli yerine

oturduğunu görünce iyice şaşırdı. Şu aşamadan şikayetçinin -ki, şimdi yirmi dört yaşında falan olmalıydı- suçlu olup olmaması önemli değildi. Invicta Cross sabah polisler, meraklılar, paçavra basının mensuplarıyla tam bir tımarhaneye dönüşecekti ve Advertiser'ın bu sayısı o markalı paltoları ve masraf hesaplarıyla züppe kent gazetecileri üstünde kendisine bir avantaj sağlayacaktı. Onlar çek defterlerini komşuların burnuna doğru sallayıp koşuştururlarken kendisi yanlış yöne gitse bile başlatacağı bir insan avıyla hepsinin epey önünde olacaktı.

Şimdi salı öğleden sonrasıydı; haberi en son perşembe öğleden sonrası gazeteye yetiştirmesi gerekiyordu. Advertiser haftalık gazete olduğu halde kendisinininki gerçeklerle dolu tek haber olacaktı ve işin güzel yanı böyle bir ipucuna sahip olan tek kişi kendisiydi. Bu teneke kutuları mühürleyip erişilmelerini imkansız kılmalıydı. Londralı sürünün bunların ardına düşmesi fazla uzun sürmezdi. Ama bu bir sorun değildi; eski sayıların nereye götürüldüğünü sadece bir avuç insan biliyordu ve kendisi de onların ağızlarını kapatmayı becerebilirdi. Temel çalışmayı on yıl önce yaptıktan sonra bu haberi kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Önce kamuoyunca tutulacak bir ad bulmak zorundaydı; Invicta Cross Katliamı biraz fazla aşıkardı ve Hungerford'daki dizi cinayetleri akla getiriyordu. Japon gazeteleri metrolarındaki gaz saldırılarına ne ad vermişlerdi? Bir dakika, Invicta Cross İngiltere'nin En Popüler Bilmemne ödülünü almamış mıydı? Hayal Kent Cinayetleri nasıldı? Hayır, o da olmazdı. Ya saldırgan hıncı olan birisiyse? Invicta Cross İntikamcısı? Hayır, o da televizyon dizisi gibi olurdu. Advertiser'ın canı cehenneme; bunu büyük gazetelere satardı. Eğer yanlış adamı arıyor olsa bile, "On Yıl Sonra" diye bir şey yazıp kendi gazetesinde kullanırdı.

Ama önce Billy March'ı bulmalı ve kasabadan ayrıldıktan sonra ailesine neler olduğunu öğrenmeliydi.

*

Windsor Terrace ile Balmoral Close köşesinde yağmur altında duran Morris Diller düşünmek için zorlanıyordu. Artık pek zaman kalmamıştı. Tam kapsamlı bir soruşturma başlamıştı artık. Diğer bölümlerden kadın ve erkekler saatbaşı karakola geliyorlardı. Odasına el koyan güneş yanığı, pahalı elbiseli birinin sorduğu ilk soru en yakın internet modeminin nerede olduğunu sormak olmuştu. Diller onu bu işleri bilen daha genç birine göndermek zorunda kalmıştı. İşleri bundan sonra ancak daha kötüye gidebilirdi.

Diller evlere bakarak insanların dünyaya göstermeyi seçtikleri yüzleri düşündü. Düzenlilik önemliydi; bakımlı taflanların kenarları öylesine düz kesilmişti ki, yeşil plastikten yapılmış oldukları sanılabilirdi. Güller ve açelyalar küreler oluşturacak biçimde budanmıştı, perdeler hep tüldü, yağmur suları kırmızı oluklardan yeşil plastik fıçılara doluyordu. Karısı evi terk ettikten sonra oğluyla yaşadıkları kirli ve karma karışık apartman daireleriyle tam bir çelişkiydi bu. İyi ki polisti, yoksa bu mahallede kuşkulu bir kişi olması işten bile değildi.

Bütün bu istikrardan kıskançlık duyan biri olmalıydı bu işleri yapan. Dışardan biri, yıkılmış bir yuvadan gelen biri, bu kadar ıstırap vermekten zevk alacak ve hepsinin tanıdığı biri. Ama neden neydi? İnsanlar böyle bir şeyi niçin yaparlardı? Bu sadece bir yoksunluk duygusu muydu, çarpık bir dünya görüşü müydü, haksızlığa uğramışlığın intikamı mıydı?

Hayır, hepsi boşunaydı. Kendisi böyle düşünmek üzere eğitilmemişti. Detektiflik eğitimi görmeliydi. Uzun zaman önce bu fırsat tanınmış ama o eğitimden, disiplinden, protokoldan korkmuştu.

Artık herhangi bir şey yapamayacak kadar geçti. İşin acı yanı, yanıtın çok yakın olduğunu hissetmesiydi. Yarı yarıya biçimlenmiş fikirler hayaletler gibi geçiyordu kafasının içinden. Anılar yüzeye çıkmak üzereydi. Önündeki binaların cephelerini kaldırıp içindekileri bir görebilseydi...

Birden kendini yaşlı, anlamsız ve aptal hissederek bu gizlerle dolu sokakları bırakıp karakola döndü. Yeni gelenler şimdi işi ele alacaklar, mahalleyi istatistiki analizlerle ve gözetleme aletleriyle dolduracaklardı. Ama onlarda eski memurların soruşturmaya getirebilecekleri bir şey eksikti. Burada yaşamının gerçekten ne demek olduğunu bilemezlerdi. Yıllar boyunca evlerin önündeki araba yollarının genişliği ve saat beşten sonra kullanılan çamaşır kurutucuları hakkında şikayetler kaydetmişti. Kendi karısı bile çamaşırını öğleden sonra asan kadınlara pasaklı bir ev kadını gözüyle bakardı. Burada olanları anlamaları için, kuralları bir Mısır sarayının kilerden daha sert ve kaprisli olan bu banliyö dünyasını anlamaları gerekirdi.

Arındırıcı Ateşler

"Benden sonra gelecek kuşağın aynı yanlışlıkları yapıp yapmayacaklarını merak ediyorum ve güdüsel olarak yapacaklarını biliyorum. O zaman intikam almanın ne anlamı olabilir ki? Ve bu beni ne yapar, kötü adam mı, kahraman mı? Ancak bu kuşku içimdeyken bile bir gerçeği hatırlıyorum. Tanrısına itaat etmeyen insan bir hiçtir ve İblis benim yolumu çok önceden çizmiştir."

– *Kızıl Günlük*

BILLY ıslak yollarda parlak siyah BMW'siyle dolaşırken yaklaşan karanlığa ışıklarına yakmadan direnmiş, ama sonunda farlarını yakmıştı.

Alışveriş merkezinin otoparkından geçerken tanıdığı birinin o havalandırmalı sığınaktan çıkmasını bekledi ama otopark çok açık, çok gözler önündeydi. Çevresinde alışverişten dönenler torbalarını arabalarına dolduruyorlardı.

Düşkırıklığına uğrayarak yine kendi mahallesine döndü. Zamanın çok önemli olduğunu biliyordu. Bir katili yakalamak için genelde suçun işlenmesinden sonraki kırk sekiz saat içinde bir tutuklama yapmak zorundaydın. Bir polis memuru zamanında ona öyle söylemişti. O süre geçtikten sonra cinayetlerin sadece yüzde sekizi çözümlenirdi. Bu işi bir an önce bitirmek çok önemliydi.

Yapacağını yap ve sonra April'i güvenli bir yere götür. Kendisine ne olacağı umurunda değildi. Birinin durumu anlaması ancak bir zaman sorunuydu. Kendisini tanıyan çok insan vardı; o tembel ve uyuşuk zihinler sadece kendilerine hatırlamalarının söylenmesini bekliyorlardı...

McMann'ın evi önünden geçerken içerde bir ışık görüdü. Doktor bir an pencerede belirip perdeleri çekti. Karısının kanlı cesedinin başında durmak yerine bir dostuna gideceğini sanırdım, diye düşündü Billy. Yine de McMann da listesindeydi ve kendisi hazır oralardayken...

Billy arabayı kaldırım kenarına çekip torpido gözünden bir kalem aldı, inip bagajdan kahverengi kağıda sarılı ve üzerinde plastik koruyucusu olan bir paket çıkardı. Mesajını düz beyaz bir karta yazıp paketin arasına sıkıştırdı. Sonra bu iş için sakladığı bir potayla sipariş kağıdını doldurdu.

Billy paketi McMann'ın kapısı önüne bıraktı, zili çaldı ve arabasına koştu. Doktor kapıyı açmadan önce oradan uzaklaşıp köşeyi dönmüştü bile.

*

April eski moda kokteyl kadehine bir martini zeytini atarken anlamsızca sırtıyordu. İçkiyi iyice karıştırdıktan sonra konuğuna uzattı. Sonra yine gülümseyip ağlamaklı komşusunun yanına oturdu. Yüzü ani bir kaygı tablosuna dönüşerek, "Bu ani ölüm dehşeti karşısında nasıl ayakta durabiliyorsun, anlat," dedi.

"Bilemiyorum, April. Ayakta durabildiğimden emin değilim. Çevremde her şey dökülüp parçalanıyor sanki. Onun öldüğüne inanamıyorum, bu o kadar gerçekdişi bir şey ki..."

"Yaşlı Bay Ölüm gelse de gelmese de kimi zaman içimizi karalar bağlar, Georgina. Ben de zaman zaman... olaylardan koparım. Fırtına başladığında, arı soktuğun-

da, kederli olduğumda..." Georgina'ya en iyi gülümseme-
siyle baktı. "Ben kederli olduğumda hep şarkı söylerim.
Sen söylemez misin? Haydi, sen de bana katıl, çok yarar-
lıdır..." April pikabın kolunu kaldırıp plağın üzerine yer-
leştirdi.

Georgine irkilerek geri durdu.

"Gerçekten kendini daha iyi hissedeceksin, haydi."
April'in sesinde Georgina'ya başka seçeneği olmadığını
ima eden bir şey vardı.

"Sevdiğim şeyleri hatırlarım ve o zaman artık kendi-
mi o kadar kötü hissetmem..." diye başladı April.

"Sevdiğim şeyleri hatırlarım..."

"Ve o zaman artık..."

"Ve o zaman artık..." Georgina yine ağlamaya başladı.

"Kendimi o kadar kötü hissetmem. Burasını bir daha
okuyalım, tamam mı?" April pikabın kolunu kaldırıp yi-
ne geriye aldı. "Bak, gördün mü yüzüne biraz renk geldi
işte. Julie Andrews insanı gerçekten neşelendirir. Şere-
fe." April kadehini kaldırdı. Komşusu da huzursuz bir
andan sonra kadehini kaldırdı, içtiler. Polly Prentiss o
eski günlerin çarpık bacaklı kızı olabilirdi veya olamaz-
dı, ama şu anda çılgın olduğu çok açıkça belliydi. Georgi-
na fırsat varken oradan kurtulmaya karar verdi.

"Benim artık gitmem gerek, Polly."

"Saçmalama, o kadar martini yaptım, yazık olur."

"Hayır, gerçekten..."

"Eyvah."

"Ne oldu?"

April kokteyl kadehini kaldırıp baktı. Kendisinininki
maviydi. Georgina'nın içkisi ise su gibi şeffaf. "Bunların
ikisi de aynı olmalıydı."

"İçlerine ne koydun ki?"

"Curaçao koymuştum." April kadehinden bir yudum
aldı, sanki bazı sesleri dinliyormuş gibi başını bir yana
eğdi, sonra pembe dilini dudakları üzerinde dolaştırdı.
"İvvet, bu kesinlikle Curaçao."

Georgina kendisinininkinin ne olduğunu sormak isterdi, ama ağzının kaslarını hareket ettiremiyordu. Kol ve bacaklarında bir karıncalanma başlamıştı. Sonra sol bacağının kasları çalışmaz oldu.

"Çok aptalım. Benimkini sürahiden, seninkini ise şişeden doldurdum, ben çok sert içtiğim için başkaları pek hoşlanmazlar. Bak, etiketin üzerinde yazıyor zaten." April şişeyi alıp inceledi. Georgina'nın oturduğu yerden şişe normal bir Gordon's şişesine benziyordu.

"Burada cin yazıyor işte. Benimki ise votkalıdır. Eh, bu esrarı da böylece çözümlemiş olduk."

Komşusu başını eğmeye, elinin parmaklarını oynatmaya çalıştı ama hiçbirini başaramadı.

"Bir dakika! Kadehten bu! Şimdi o kadehi kullanmam gerektiğini hatırladım. Billy beni uyarmıştı. 'Sakin o kadehi kullanma, onu özel biri için saklıyorum, borik asit ve gümüş nitrat karışımıyla yıkadım' demişti. Eh, senin de özel biri olduğunu umarım. Özel biri olduğunu hissediyor musun? Hah, şunu dinle bak, en sevdiğim şarkı budur.

Georgina'nın ağzı alev alev yanıyor, korkunç yanma duygusu dilini aşır boğazından aşağı iniyordu. Bağırarak istedi ama içinden sadece bir hırıltı çıktı. Boyun kasları birden uçlarına ağırlıklar takılmış ipler gibi gerilmişti. Koltuğunun kenarlarına uzandı ama ellerini hissedemedi. Yanma duygusu göğsüne indi. Bacakarasındaki sıcak ıslaklık altına işediğini gösteriyordu. Göksel bir ateş bedenini büyük bir arındırıcı alevle dolduruyor, dokunduğu yeri temizliyor, kavuruyordu. Zihninde ateşten bir meleğin insan biçimi içinden yükselerek bütün günahlarını bağışladığını görüyordu.

Georgina şiddetli zehirlenmenin şokuna girerken koltuktan halıya yuvarlandı ve duyduğu son şey Julie Andrews'un bütün dağları tırmanmak, bütün ırmakları aşmaktan söz etmesi oldu.

Dr. McMann paketi alıp salladı, ama içinde herhangi bir tıkırtı olmadı. Paket otuz santim kadar uzunluğundaydı ve ölü karısına gönderilmişti. Üzerine selobantla yapıştırılmış kağıda kredi kartı numarası yazılıydı. Bir şey ismarlamıştı ve paket şimdi gelmişti ama aptal kadın onu alacak durumda değildi. Doktor gözlerinin dolduğunu hissetti. Bir çantaya bir iki parça giyecek eşyası koymak üzere eve uğramıştı. Karısının yokluğunda odalar ölmüş gibiydi. Sanki bir anlığına dışarı çıkmış gibi parfümü hâlâ holde hafifçe seziliyordu.

Dr. McMann cenazeye kadar kardeşinin Bayswater'deki evinde kalmaya karar vermişti. Soruşturmalar konusundaki kişisel deneyimi kendince sevdiği kadından uzak tutmaya yetecek kadardı. Polis kasabadan ayrıldığı takdirde gideceği yerin telefon numarasını bırakmasını istemişti.

Şimdi de bu çıkmıştı. Kutuyu odaya götürüp yere bıraktı. Lanet katalog malları -karısı alışveriş merkezinin rahatlıkla alacağı şeyleri bile artık sipariş etmeye başlamıştı. Sonra da sipariş verdiğini bile unuttu. Son zamanlarda biftek bıçakları, küpeler, bahçe eldivenleri siparişine başlamıştı. Ve bunu günlerini modern dünyadan şikayetle geçiren kadın yapıyordu. Ortak kredi kartlarıyla bu kere ne almıştı: bir ayak saunası mı, bir yastık mı?

Birden karısının ne satın aldığını bilmesi önem kazandı, sanki bilgi onun hatırasına bir şeyler katacakmış gibi. Üst kağıdı çekip kağıt bıçağını araya sokarak ambalajını yırttı. Garip -kutunun kenarları madendi, alüminyum belki de. Neydi bu? Bir bisküvi tenekesi mi?

Paketin kapağını açarken içinden gelen hafif tıkırtı sesini duydu.

Fünye şiddetli bir ışık çıkararak alev aldı ve yüz gram nitrogliserin kristali yüzüne doğru patladı.

Bomba şaşırtıcı derecede güçlüydü. Doktorun başı gövdesinden ayrıldı, cebindeki saat göğüs boşluğuna gir-

di. Odanın arka duvarının tümü yıkılmış, alt kattaki camların tamamı anında parçalanmıştı. Ama üst kata bir şey olmamıştı. Çelik bir abajur altı bir mızrak gibi televizyonu delip geçmiş, bir tek ayakkabı mutfağın camından fırlayıp öteki sokağa düşmüştü.

Billy BMW'sini üç sokak ötedeki Gaveston Crescent'te sürerken patlamayı duydu, gürültünün evler arasında yankılanmasını ve yüzlerce arabanın hırsız alarmlarının sanki takdir belirten seyircilermiş gibi çalmaya başladıklarını duydu.

*

"Bir yürüyüşe çıkacağız."

Georgina çok hafif olduğu için bu çok kolaydı. Kadın ölü değil, sadece uykulu olduğundan April ellerini koltukaltlarından geçirip yerden kaldırmıştı. Sonra çekiştire çekiştire bahçeye çıkardı. Georgina'nın sesi çıkmıyor, denenilenleri yapıyor, elleriyle karnını kavırıyordu. Gövdesinin alt yarısını hissetmiyordu artık. Ruhunun altın kanatlar açarak havalandığını görmüştü. Ruh bir kere gitti mi, fiziki bedene ihtiyaç yoktu, o nedenle sinir uçlarının ölmüş olması hiç önemli değildi. Şimdi yaşamdan uzaklaşması ağrısız olacaktı, tıpkı hastanedeymiş gibi.

April kadını verandaya oturtup kanalizasyon kapağını açtı. Arka bahçeler sürekli yağan yağmur altında ıssız ve sessizdi. Ama ya biri yukarı kat pencerelerinden bakıyorsa? Georgina'yı yine ayağa kaldırıp açık deliğin ağzına sürükledi.

"Hayır.. hayır..."

"Geldik artık, bir şey yok."

"Lütfen. Ben istiyorum ki..."

"Ne, şekerim? İstediyin nedir?" Georgina yanıt vermedi. Gözlerinden yaşlar akarak deliğe doğru itilmesine ses çıkarmadı. "Gördün mü, sen de bilmiyorsun işte."

Georgina konuşmak istemiş gibi ağzını açtı ama boğazından ses çıkmadı. April kadının kollarını bıraktı.

Georgina düşmeden önceki son anda sanki içinde bir mucize oluyormuşçasına gülümsedi. Sonra suları kabarmış kanalizasyona düştü. Başını kenara çarpmasına karşın yine sesini çıkarmamıştı.

April komşusunun ana kanala girişini seyretti, sonra kalkıp kapağı yerine itti. İki yandaki evlerin pencerelerine baktı ama tül perdelerin arasında hiçbir kıpırtı göremedi. Kocasına amaçlarını gerçekleştirmesinde yardımcı olabildiğine sevinerek saçlarını kurutmak ve yeni bir şık elbise giymek üzere eve girdi.

Çılgın Dünya

"Aydınlıkta olanı herkes görebilir. Gerçek kahraman karanlığa ayak basandır. Ve ben şimdi ruhun karanlığının derinliklerine girdim."

– *Kızıl Günlük*

BRAD Metcalf İnvicta Cross'a dönmekten hiç mutlu değildi. Artık büyük kentin insana ne verdiğini gördükten sonra arkasında bıraktığı kasabadan, tül perdeler ardındaki yaşamların küçüklüğünden nefret ediyordu. Kasaba öylesine temiz ve sakindi ki, polis sokaklarda devriye bile gezmiyordu. Birkaç mil ilerde belediye mahallelerinde genelevlerin işletildiği, çetelerin anlaşmazlıklarını silah ve bıçakla giderdiklerini düşünmek çok garipti. Annesinin gerçek yaşamı yazmayı güç bulmasına hiç şaşmamak gerekirdi. Onu hiç yaşamamıştı ki.

Eh, Brad'ın şimdi, her ne kadar ana babası hoşlanmasalar da kendi yaşamı vardı. Aileyi görmeye ancak Daphne'nin ısrarı üzerine gelirdi. Üvey babasını huzursuz ettiğinin farkındaydı; Bob hep parayı nereden bulduğunu sorardı! Ne diyecekti yani, gerçeği söyleyip Croydon gece kulüplerinde kokain satmaktan mı?

Moruk telefon edip annesinin yanında olup olmadığını sormuştu. Sanki bu olabilmış gibi! Demek annesi kayıp ilan edilmişti. Ama kendisi ne yapabiliyordu ki? Eve gelmesi bir şeyi değiştirmezdi ki. Ama üvey babası ısrar etmişti ve şimdi de kendisi Porsche'sinin elinden alınmış olması nedeniyle yağmur altında Gaveston Crescent'te yürüyordu; yağmurda bir taksi bulamadığı için oraya otobüsle gelmişti...

*

Billy BMW'sini Windsor Terrace'a sokacağı sırada caddenin karanlık ucunda omuzlarını içeri çekmiş birinin karşıdan karşıya geçmekte olduğunu gördü. Yüzünde kurnaz bir gülümseme beliriverdi birden - bu ne inanılmaz bir talihti böyle! Issız bir sokak, altında güçlü bir silah ve karşısında mükemmel bir hedef: yeminli düşmanın oğlu! Ama o da kendisini görmüş ve şaşırarak adımlarını ağırlaştırmıştı.

Çok geç olmadan harekete geçmeliydi.

Billy BMW'nin gaz pedalını kökledi, tamamlanmamış yolda büyük bir hız kazandı, alçak kaldırıma çıkarak Brad Metcalfe yandan vurdu. Oğlan havada bir takla atıp on metre ilerdeki boş bir evin arka duvarına beyin üstü çakılırken Billy bir sevinç çığlığı attı.

*

Billy paltosunu holde asarken, "Yemeğe ne var?" diye seslendi. İçerden ses gelmedi. "April?"

April yerde dizüstü oturmuş dirseklerine kadar çıkan sarı lastik eldivenlerini giymiş olarak ıslak bir yeri siliyordu. Başını özür dilercesine kaldırarak, "Kokteyli döktü," dedi. "Halının lekelenmesini istemedim."

"Kim kokteyli döküdü?" Billy odadaki küçük dağınıkları gördü. "Burada neler oldu?"

April dizleri üstünde doğruldu, gözlerine düşen saçlarını üfleyip sinirli bir gülümsemeyle kocasına baktı. Elindeki yer bezini kucağında katlamaya başladı. Yine rol yapıyordu: şu anda Yaz Bekarındaki Marilyn Monroe ile Git Öteye, Sevgilim'de Doris Day arasında bir yerdedi. Sağlığın cisimleşmiş. Evde kötü bir şey olmuştu.

April bir dizi filmde akşam yemeğine ünlü birini davet etmiş bir ev kadını gibi derin bir göğüs geçirdi, sonra kalkıp çorabının dikişlerini düzelitti. "Georgina Bovis bir içki içmeye geldi, ama bir yanlışlık yapıp vermemem gereken kadehi verdim, o da uyudu, ben de senin yaptığını yaptım."

Billy'nin kafası karışmıştı. "Benim yaptığımı mı?"

"Evet, uyudu diye."

"Benim yaptığımı yaptın ne demek yani?"

"Onu kanalizasyon borusundan içeri atıp senin Daphne'ye yaptığın gibi denize gönderdim. Doğrusu, insanlar bunun ne kadar kolay olduğunu bilselerdi birbirlerine hep bu yardımı yaparlardı."

"Öyle bir şeye kendi başına kalkışmamalıydın, April." Billy kızın "birine yardım" olarak nitelese de, cınayet işleyecek kapasitede olabileceğini hiç düşünmemişti. Geçmişte yaptığı bir kundaklamada biri ölmüştü, ama bu ne ad verirsen ver birinin canını almak için bilinçli bir karardı. Onun kendisine yardım etmek istemesine de şaşmıştı.

Gayet dikkatli bir sesle, "Şimdi nasılsın?" diye sordu.

"Çok yorgunum, Billy. Neden bu kadar yorgunum, ha?"

"Sana sıcak bir banyo doldurayım, sonra da iyi bir uyku çekersin. Yarın epey dolu bir gün olacak sanı-

rım." Billy kapı eşiğinde durakladı. "Georgina için çok memnun oldum. Eve girdiğini kimse görmemiştir umarım."

*

İki garaj arasındaki beton yolun öteki ucunda Bovis'lerin evinin penceresinde Graham Birdsmith cansız olarak oturmaktaydı. Çayına, Georgina'nın kocası Alan için hazırlanmış tepesinde incecik delik olan süttten koymuştu.

İpuçları

"Belki de O. J. Simpson'un bir komediye dönüşen davasından öğrenilecek bir şey vardır. Medyanın projektörleri altındaki kısa anımdan yararlanarak belki de dikkatleri Invicta Cross'taki gerçek suçluların üzerine çekebilirim."

– Kızıl Günlük

SALI günü şafak sökmedi denilebilirdi. Sabah saat altıda yağmur yine başlamıştı ve polis basınla ilk çatışmasına girdiğinde serpinti sokaklardan bütün ışık ve rengi alıp götüren bir sağanağa dönüşmüştü. Sadece sokak lambalarına bağlanan sarı plastik kordonları rengini gösteriyor, Invicta Cross'un ön bahçe ve araba yollarını film setlerinden parçalara dönüştürüyordu.

Morris Diller gece hiç yatmamıştı. Odasındaki operasyon bürosu bütün gece tartışan insanlarla dolup taşmıştı ve kendisi de koridorda bir sırada başının altına yağmurluğunu yerleştirerek biraz kestirebilmişti.

Sonunda Croydon'un bölge karakolunda bulunan Metropol emniyeti 4.cü Bölge amirinin izniyle çavuşa o gün öğle üzeri bir basın toplantısı yapma izni verilmişti. Diller dördüncü kuvvetle başa çıkmanın yolunun onunla anlaşmalar yapmak olduğunu öğrenmeye başlamıştı ar-

tık. Önerilen basın toplantısı karşısında onlardan polis soruşturmasını tamamlamadan önce ölenlerin aileleri ve komşularıyla görüşmeyecekleri sözünü almıştı. Diller bu sözün öğleye kadar tutulacağına gayet safça inanmaktaydı. Oysa verilen söz sadece kırk dakika tutuldu.

Croydon'un gönderdiği üç adli tıp ekibinin yanısıra yine oradan bir detektif ekibi sakın kasabaya gelmişti ve şimdi mahallede dolaşıyorlar, halkı sorguya çekiyorlar, lastik izlerini kontrol edip kapı kollarından parmak izleri alıyorlardı.

Diller kasabayı basan bu mavi üniformalı sirke baktıkça dişlerini gacırdatıyordu. Croydon İngiltere'nin onuncu büyük kentiydi ve New York sokaklarındakiler kadar vahşi suçlular barındırırdı. Bu nedenle polisleri ülkenin en saldırganlarıydı ve üç kere Croydon tarafından aşağılanarak geri çevrilmiş ve şimdi de bunu telafi için çavuşluğa yükseltilmiş Diller için çok serttiler. Diller gelişen soruşturmada kendisine açıkça belirlenmiş bir rol göremeyince karakoldan çıkıp yağmur altındaki sokaklara döndü.

Gaventon Crescent 23 numaranın ıslak ön bahçesine bir kordon çeviren ayak izi uzmanlarından biri, "Arkadaş biraz kenara çekilsen, işimizi kolaylaştırmadığının farkındasın sanırım," dedi.

Diller Brad Metcalfın cesedinin bulunduğu yere fotoğrafçıların makinelerini üçayaklar üzerine yerleştirmelerine bakarak, varsın bunlar da zafer anlarını yaşasınlar bakalım, diye düşündü. Yere bakıp da çizmesinin burnunun kan ve su dolu bir birikintiye girdiğini görünce keyfi biraz daha kaçtı. Bu konuda son söz kendisinin olacaktı. Burasını bütün bu hıyarların hepsinden iyi bildirdi. Invicta Cross kendisinin ve sırlarını yalnız ona açacaktı. Gerçeği bulmak için onun o bakımlı bahçelerini çiğneyen ne kadar yabancı gönderilmiş olursa olsun.

*

Kapıyı açan adam yaşamı boyunca birkaç kere hapse girip çıkmış birine benziyordu. Bir ayyaşın sarkmış yanaklarını örten sakalı altındaki kötü kaynamış ustura yarası, kulağının ardındaki yumrulaşmış et, gömleğini yırtacakmış gibi geren bira göbeği, kolundaki müstehçen dövme bunu belirten bir armaydı sanki. Adam Gary Mitchell'e sanki evi tahliye emri verecekmiş gibi baktı.

"Ne istemiştiniz?"

Mitchell ekşi viski kokusu duydu adamın soluğunda. Salı sabahı saat on biri beş geçiyordu ve Invicta Cross'un bakımlı bahçelerinden mümkün olduğu kadar uzakta, Kuzey Peckham toplu konut alanının en berbat yerlerinden birindeydi. Şu anda polis Invicta Cross'un gül bahçelerini kazarak, her köşeye devriye arabası yerleştirerek, herkesin rahatını bozup ortalığı çöpe boğarak ikisi arasındaki farkı gidermekle meşguldü ya.

"Eski bir arkadaşımı arıyordum. Adı William March. Burada oturuyordu sanırım."

Advertiser'in yazısında sözü edilen diğer akraba Billy'nin üç çocuklu Carol-Lynn teyzesiydi ve o da Hackney'de oturuyordu. Belediyede kadının kızlık soyadı altında herhangi bir kayda rastlamamıştı. Gary onun resmen evlenmediğini ve evin onun adına kayıtlı olduğu tahminine güveniyordu. Evet, March soyadıyla bir kayıt bulmuştu. Bu insanların neler yapacakları o kadar belliydi ki, o sefil ve yanlışlıklarla dolu yaşamlarını ilk ağlamadan son soluklarına kadar oturup yazabilirdi. Kadının son adresinin de bulunduğunu görünce hiç şaşmadı. Yıllardır ilk kez detektiflikle uğraşıyordu ve bu da hayır derneklerinin tekerlekli iskemle yarışlarını izlemekten çok daha heyecan vericiydi.

"Burada oturmaz o. Hiç oturmadı."

"Peki, Carol-Lynn evde mi?"

"Hayır, o iki yıl önce çocukları aldı gitti. Boşandık, her şey kitabına uygundur."

Bak, bundan hiç kuşkusuz yok, diye düşündü Gary. "Ondan ne istiyorsun? Sana borcu falan mı var?"

"Tam aksi," dedi Mitchell. "Eğer bana yeğeni Billy'yi nerede bulabileceğimi söylerse bir miktar para alacak."

İriyari adam sonunda durumu anlayınca sırtıttı. "Billy mi? Ama sen Billy dememiştin, değil mi? William demiştin. İçeri gelmek ister misin?"

Mitchell, aman ne hoş, diye düşünerek içeri girdi. Böylesi bu mahallede sokakta durmaktan çok daha iyiydi. Dairenin arka tarafında bir yerde bir bebek ağlıyordu. Üzerinde sadece külotu ve beyaz bir tişört olan boyalı sarı saçlı, gözlerinin kenarları kara zayıf bir hippie kız bir göründü, sonra utanarak kaçtı. Mitchell, herifin böyle biriyle yaşayacağını tahmin etmeliydim, tam tipi, diye düşündü.

"Buraya." Odada bir koltuk, beş bin sterlinlik bir video aleti ve dizi dizi açılmamış boş video kasetinden başka bir şey yoktu. Bu konuyu açmamak daha doğru olacaktı. Carol-Lynn'in eski kocası kendini tanıtmamıştı. Eski alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçilmezdi.

Mitchell minderin üstünde bir köpeğin kayış gibi bir pizza parçasını kemirmekte olduğunu görünce koltuğa oturmamaya karar vererek, "Ben gazeteciyim," dedi.

"İn aşağı, Spanky." Köpek adamın elinin tersini yeyince uçtu gitti. "Oturmaz mısın? Bir fincan kahve falan içer misin?"

"Teşekkür ederim, istemem. Anlaşma şu. On yıl önce Billy March'la bir röportaj yapmıştım ve hikayesini gazetede yayınlamıştık. Gazetem şimdi bir on yıl sonra yazısı istiyor, bana da onu bulmama yardımcı olacak kişiye para verme yetkisi tanıdılar -epey yüklü bir para."

"Yüklü para ne kadardır?" diye adı bilinmeyen vahşi sordu.

"On bin sterlin," diye Mitchell aklına ilk gelen rakamı söyledi. Bir yandan da, bu yalanım için Tanrı beni bağışlasın, diye düşünüyordu.

İlkel adam rakamı duyunca epey telaşlandı. "Bak, seninle açık konuşacağım," dedi. "Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum, ama onu kolaylıkla bulurum."

"Nasıl?" Mitchell kurbanın yemi yuttuğuna sevinmişti. "Bu işin acelesi var. Belli bir süreyle sınırlı bir tekliftir bu."

"Babası öldükten sonra Carol-Lynn'in hastanede birlikte çalıştığı birinin evinde kiracıydı. Herifi her gün görürüm."

"Ama Billy ile ilişkin yok, öyle mi?"

"Hayır, o karımın ailesiydi, değil mi? Yaşamının berbat olduğunu falan bilirsin herhalde."

"Çok güç günler geçirdiğini biliyorum. Bazı insanlar dertten başka bir şey bilmezler." Mitchell sempati duyuyormuş görüntüsünü vermeye çalışıyordu ama başarılı olamıyordu.

"Tanıdığım o herifi arayayım mı, ha?"

"Çok memnun olurum." Bu ilkel yaratık cebimde bir tomar para olduğunu ve çıkartıp kendisine vermeye başlayacağımı sanıyor olmalı, diye düşündü Mitchell "Billy ile konuşmamdan sonra para durumunu hallederiz."

"Eh, bence uygun."

İlkel adam bir sürü öteberi dolu bir çekmeceyi karıştırdıktan sonra pis bir kağıt parçası buldu. Çalındığı belli olan son model bir telefonu tuşladı, hafif sesle konuşurken sırtını Mitchell'e çevirdi.

Telefonu kapattığında yüzünde büyük bir iş başarmış olduğunu gösteren bir ifade vardı.

"Şimdi arkadaşına gidersek seni Billy'nin kapısına kadar götüreceğini söylüyor."

Mitchell bir an düşündü. "Nerede oturuyor arkadaşın?"

"Camden Town'da."

"O zaman ne bekliyoruz? Gidelim haydi."

346 Numaralı Oda

"Başladığımı bitirme zamanı geldi ve bunu yapmak için İnvicta Cross'tan ayrılma hazırlıkları yapmalıyım. Buranın yok olacağına üzüleceğim doğrusu. İblis yaklaşıyor -gözleri kara ve bağışlamasız bir gökyüzünde insanı körelten ateşten toplar. Kara meşin kanatlarının yüzüme sıcak rüzgarlar savurduğunu hissediyorum ve emrindeki alevlerin gürlemesini duyuyorum ve tüm günahlarımı yakıp kavurmaya hazırlanıyorum."

– *Kızıl Günlük*

BILLY tül perdenin ardından polislerle gazetecilerin kordonlarını daraltmalarını seyrederken, "Bu iş güç olacak ama olanaksız değil," dedi. Sabah saat sekizde sokağın öteki ucunda iki taraftan bir sorgu ve arama faaliyete girmişlerdi. Bovis'lerin evinin bahçe kapısı önüne ayrı bir sarı plastik bant gerilmişti ve kapı önüne canı sıkılmış görünen bir kadın polis yerleştirilmişti. Sokağın öteki ucu polis araçlarıyla kapatılmıştı. Bu, Billy'nin enine boyuna düşünmüş olduğu bir olasılık değildi.

Tafta eteğinin plilerini düzelterken April, "Bir fincan çay daha ister misin?" diye sordu. Bu sabah çok güzel görünüyorsa da, sanki gerçek dünyadan kopmuş gibiydi.

"Teşekkür ederim ama son bir saat içinde üç fincan içtim. Dün gece kanalizasyon kapağını kapattığında borunun boş olduğundan emin misin?"

"Elbette. Dipteki şapırtıyı duydum." April bir an duraklayınca kaşlarını çatarken yüzü ıstırap verici bir şekilde karardı. "Sana söylemiştim. Kadını dik olarak attım, düşerken kolları havaya kalkmıştı. Kolundaki bilezik kenara sürtündü. Duyduğum en kötü sesti o." April'in yüzünden bir dehşet ifadesi geçti ama sonra birden güneşin önünden geçen bir bahar bulutu hızıyla keyiflendi. "Bir bisküvi ister misin? Vanilyalı Hob Nob'lar var."

Kız kimi zaman çok sinir bozucu olabiliyordu, ama Billy onun hayallerine girip çıkmasının olaylarla başa çıkabilmesinin tek yolu olduğunu biliyordu. Sıradan olan şeyin üzerinde durma aklına hakim olmasını sağlıyordu. Karısının hatırı için gülümseyerek, "Teşekkür ederim, istemem," dedi.

"Yemeğe daha vakit var. En sevdiğin şeyleri hazırladım. Kızartmalar. Ama boşuna oturmayalım..." April avuçlarını gösterdi. "Lütfen ellerini yıka ve havluyu katlamadan bırakma."

"Sen neden biraz ayaklarını uzatmıyorsun, April?"

"Bugün yapacak çok işim var, aptal! Tamam biliyorum, gidip ikizlerin odasını Hoover'leyeceğim." İkiz veya tek çocukları olmaması kızın umurunda değil görünüyordu.

Billy kapıyı karısının ardından yavaşça kapatarak pencereye döndü. Yağmur sigortalara bir hasar vermemişse her şey yolunda gidiyordu ve herhangi bir aksilik olmadan günü sona erdireceklerdi. Onu kaygılandıran işini tamamlamaya fırsat bulamadan April ile kendisinin engellenebileceği idi. En büyük sıkıntısı arabalarıydı. Göçmüş radyatöre bir bakış kısa bir süre önce bir şeye çarptığını kanıtlardı. Yağmur kan lekelerini yıkamış olabilirdi, ama işinin ehli bir adli tıp uzmanı kendisini Metcalf'ların çocuğuyla ilişkilendirecek bir iz bulabilirdi.

Brad Metcalf'ın orada ne işi vardı zaten? Hem mahallede oturmuyordu, hem de üvey babasından nefret ederdi. Belki de üvey babasının isteği üzerine annesinin kayboluşunun esararını çözmeye gelmişti.

Düşünecek bir başka sorun daha vardı. April'in sorgulamaya ne kadar dayanacağını bilemiyordu. En iyi zamanlarında bile saçma sapan konuşurdu. Sorgu memurları onun hakkında ne düşüneceklerdi? İlk birkaç dakika zararsızdı, ama en küçük bir baskı karşısında hem kendisini -hem de Billy'yi- suçlayacak bir şey söylerdi.

Yapabileceği bir tek şey vardı. Kendisine bir emniyet süpabı bulmalıydı. Kuşkuyu üzerlerine çekmeden hemen mahalleden ayrılmalıydılar ve bu da bir başkasının yardımını gerektiriyordu. Sağ olan komşularını kafasının içinden geçirdi.

Saatine bakınca yeni planı uygulayacak zamanı olduğunu gördü. Böyle alelacele düşünmenin heyecanından hoşlanmaya başlamıştı. Bu şimdi bir oyundu ve karşı tarafın son hamlelerini tahmin etmeyi de kendisi yüklenmişti.

Billy büfeye gidip masa örtülerinin ardına sakladığı tabancayı alıp cebine soktu, sonra yukardaki April'e seslendi.

"Sevgilim, döndüğümde yağmurluğunu giymiş olarak hazır ol. Ben bir iki dakika komşuya gidiyorum."

*

Morris Diller her geçen saatla biraz daha öfkeleniyordu. Çavuşa son anda basınla konuşma yasağı getirilmişti. Parlak elbiseli müfettiş onun kamuoyu önünde başıboş bırakılmayacak bir gülle olduğuna karar vermişti. Croydan'dan gelen kıdemli biri Invicta Cross toplum merkezinin çıplak toplantı odasında mikrofonların karşısına geçmiş, Invicta Croos'daki sözde "terörist faaliyetlerin" soruşturulduğunu söylemiş ve basının imalı sorularını sahtekar bir sevimlilikle yanıtlamıştı.

Diller için için kaynıyordu. Nakil ve terfi istemlerinin sürekli reddedilmesi yetmezmiş gibi basit bir brifing işi için bile kendisine güvenmiyorlardı. Bu kadar yıl sonra bile gerizekalı bir memur gözüyle bakılıyordu kendisine. Kimse ona durumu nasıl değerlendirdiğini sorma zahmetine girmemişti. Onlara günlerini gösterecekti.

Kıdemli memur gazetecilere ayırdığı soru bölümünün sonuna geldiğinde Diller onun boşalttığı yere oturdu ve mikrofonların çalışıp çalışmadığını kontrol etti.

"Bir şey daha var," dedi. "Bu bölgede yıllarca deneyimi bulunan bir memur olarak birden fazla sanık aramamız gerektiğine inanıyorum. Bence gayet iyi örgütlenmiş askeri bir grup aramamız gerekir."

Diğer polisler öfke ve şaşkınlıkla baktılar kendisine.

"Neden?" diye birkaç kişi aynı anda seslendi. Oda bir beklentiyle sessizleşti.

"Bu saldırıların gerçekleşme yöntemlerini göz önüne alarak," diye Diller o anının keyfini çıkardı. "Her şey askeri bir yöntemle yapılıyor. Patlayıcılar, zehirlemeler, adam kaçırmalar. Kullanılan malzemelerin ve yöntemlerin orduyla ilişkisi olan birine uyum gösterdiğini anlamak için lanet adli tıp deneylerinin sonunu beklemek gerekmez. Ben de eski bir askerim ve bu işi bilirim. Kendi kendimize bu bölgenin neden terörist saldırılar için hedef seçildiğini sormamız gerekir."

Bir düzine el havaya kalktı, havada bir düzine soru uçuştı, herkes bir ağızdan bağırmaya başladı, ama Diller kuramını ortaya koyamadan Croydon'dan gelenlerden ikisi kendisini yakalayıp kabaca bir yana çektiler.

Invicta Cross operasyonun başında olan bir esrarkeşin soluk yüzüne sahip Müfettiş McIntyre, "Ulan gerizekalı, sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi. "Bölgeyi meşru bir hedef yapan gizli bir askeri statüye sahipmiş izlenimini veriyorsun."

"Orospu çocuklarını yakaladığımız sürece bunun ne zararı var ki?" diye sordu Diller.

McIntyre yorgun bir tavırla yüzünü ovuşturdu. "Eğer bu işi gerçekten enine boyuna düşünmüş olsaydın kendi kendine bölgede askeri bakımdan hassas olan herhangi bir şey olup olmadığını sorardın."

"Yani var mı?" diye Diller şaşkınlıkla sordu.

"Kara ordusunun Güneydoğu İngiltere Cephane Tesisi buradadır. Kuzey İrlanda'daki askerlerimizin cephanelerini sağlayan depo. Yeri gizliydi ama şimdi senin sayende ülkenin bütün gazeteleri peşine düşeceklerdir."

"Benim bundan haberim yoktu, ben duruma bakınca askeri malzemeye erişebilen biri olduğunu tahmin ettim. Onlara sadece fikrimi söylüyordum."

"Tamam, seni gidi tek hücreli organizma, ben de sana fikrimi söyleyeyim. Az önce mesleğindeki bütün ilerlemelere veda etmiş oldun. Senin bir trafik memurundan daha az sorumluluğa sahip olman için elimden geleni yapacağım artık." Müfettiş adamlarına işaret etti. "Bu budalayı çabuk atın dışarı."

*

Gary Mitchell pazarın meyve tezgahlarının ardındaki kırmızılı mavili çirkin binaya baktı. "Burası bir meyhane," dedi. "Ben arkadaşının evine gittiğimizi sanıyordum."

Kapıyı açan ilkel adam, "Burası işte," dedi. "Burasının sahibidir."

"Burasını çöplüğe benzediği günlerden hatırlıyorum," dedi Mitchell. "Hâlâ da öyle görünüyor. Camden moda bir yer olduğunda meyhanelerin de düzeldiğini sanıyordum."

"Burası değil. Merhaba, Jack."

"Nasılsın, Harry?"

Skinner Arms'ın sahibi tezgahın üzerinden eğilerek ilkel adamın elini sıktı. Sanki ikisi içinde üstününün olduğunu belirtmek istemiş gibi bunun her iki yanağın-

da ustura darbesi izleri ve alnının üst kısmında kısmen başarılı bir onarım geçirdiğini gösteren bir dikiş izi görülüyordu.

"Billy March'ı arayan gazeteci bu işte."

Mitchell unutulmuş bir Sid James filmi setine girdiğini sandı; ellilerden kalma duvar kağıdı ve küf tutmuş meşin koltuklar -bunlar kimi kandırmaya çalışıyorlardı ki? Sonra salondakilere göz gezdirince müşterilerin hepsinin de altmışlı yılları bilecek kadar yaşlı olmayan gençler olduklarını gördü. Hepsi sigara ve içki içiyorlar, orta sınıf aksanlarını ve politik olarak düzgün tavırlarını bir yana bırakmışlar, kabadayı ve işçi sınıfından olma senaryosunu oynuyorlardı.

Çikletini yapıştıracak bir yer arayan Mitchell, "Burası o yerlerden biri değil mi?" dedi.

"Eskiden kötülerin uğrağıydı," diye anlattı Jack. "Sonra çocuklar keşfetti. Şimdi esaslı para kazanıyorum. Artık bir köşede bütün gün bira içip sızan moruklar yok. Hepsini temizledik. Salonu dekore etmek istedim ama çocuklar böylesini tercih ettiler. Senin Billy de burada içerdi."

"Onu şimdi nerede bulabilirim?" diye sordu Mitchell.

"Kötü bir şey yapmadı, değil mi? Çünkü aslında kötü bir insan değildir, ona bir zarar vermek istemem."

"Hiçbir kötülük yapmışlığı yok." Arkadaşlar arasında birkaç cinayet nedir ki? "Onu mümkün olduğu kadar çabuk bulmak istiyorum."

Jack ile Harry alçak sesle aralarında konuştular. Herhalde ganimetin paylaşılması hakkında. Jack sonunda birasını bitirdi, sigarasını söndürüp dumanı tüten izmaritini kulağının arkasına sıkıştırdı, tezgahın kapağını kaldırdı.

"Elele bir sorayım da."

Adam salona geçti, Elvis saçlı, parmaklarında kurukala yüzükler, sırtında mavi bir Hawaii gömleği olan birinin yanına oturdu.

"KonuŖtuđu kim?" diye sordu Mitchell.

"Earls of Suave orkestrası Ŗarkıcısı Bal. Gelip gideni iyi bilir. Billy'nin ortalarda olup olmadığını ancak o söyler."

Jack dönüp diğer iki adama iŖaret etti. "Evet, bura-daymıŖ. Gelin de arka tarafa geçelim."

ne geçip madeni bira fiılarıyla bir avludan geçirdi, sonra bir kapıdan arkadaki sokağa ıktı. KarŖı kaldırırma geçip Arlington Caddesi Otelı adında kırmızı tuğla bir binanın ifte kapıları önüne geldiler. Merdivenlerde teneke kutulardan bira içen pejmürde kılıklı adamlar oturuyordu. Karanlık hole girdiklerinde Mitchell eliyle burnunu tutarak bu korkunç yolculuğun yararlı bir sonu olmasını diledi.

Dezenfektan kokusu burnunu kırıyordu ama o bile yıllar boyunca buradan geçen binlerce yıkanmamıŖ insanın her yere sinmiŖ olan kokusunu yok edememiŖti.

"Böyle yerlerin hâlâ varolduğunu bilmiyordum," dedi.

"İhtiyaç oldukça her zaman olacaktır," dedi Jack. "Böyle gelin."

Binanın ortasındaki geniŖ taŖ merdivenden ıktılar. Yukarı çıktıkça kirli pencerelerden güçlükle giren gneŖ ıŖıđı içerisini az da olsa aydınlatıyordu. Duvardaki uyarı bildirileri dıŖında hangi yılda, hatta hangi yüzyılda olduklarını kestirmek mümkün değildi. İlerdeki koridordan elinde lambasıyla Florence Nightingale grnmŖ olsaydı Mitchell gözünü bile kırpmayacaktı.

"Burası."

Jack belediye meclisi kararıyla eklenmiŖ bir çift madeni kırmızı yangın kapısını açtı, iki yanında kapılar olan uzun bir koridora girdiler. İers aŖevi yemekleri kokuyordu, lahana ve haŖlanmış patates. 346 numara önünde durdular, Jack kapıyı vurdu. Üç adam durup içeri kulak verdiler; bir öksürük sesi, bir iskemle gacirtısı ve birinin kapıya gelip sürgüyü çekmesi.

Aralanan kapıdan içerde ilk başta kırk beş yaşında olduğu tahmin edilen bir adam vardı ama yakından bakıldığında otuzunda bile olmadığı görülüyordu. Ucuzluktan alındığı belli olan pantolonunun üstüne gri bir boroz geçirmişti. Mitchell kambur duran uzun boylu adama hoşnutsuzlukla baktı. Sakalı uzamış çenesi meydan okurcasına ileri uzatılmıştı, birbirine bastırıldığı dudaklarının inceliği kendini başkalarına mazur göstermeye alışkın olduğunu gösteriyordu. Kestane saçları gözleri üzerine düşmüştü. "Seni görmek isteyen birini getirdim," dedi Jack. "Gary Mitchell. Gazeteci."

Adam konuştuğunda sesi şaşırtıcı derecede titrek ve yaşlıydı, sanki eski bir gramafon plağından geliyormuş gibi.

"Sizinle tanışmıştık, Bay Mitchell. Ben Billy March'ım."

Geçmişî Bağışlamak

"Ben Balmoral Close'dan kaçma yolunu bulmaya çalışırken sırrımı keşfedecek biri çıkıp çıkmayacağını merak etmiş, ama sonra bu düşünceyi bir yana atmıştım."

– *Kızıl Günlük*

BILLY March dar odadaki iki parça mobilyanın biri olan demir karyolaya oturarak, "On yıldır İnvicta Cross'a gitmedim," dedi. "Oraya neden dönmek isteyeyim ki?"

Mitchell tek iskemleye oturdu. "Sana bir haksızlık yapılmıştı," dedi. "On dört yaşındayken bunu bana söylemiştin." March hiç değişmemişti ama yaşından çok ihtiyarlamıştı. Kötü bir şekilde yaşlanan unutulmuş bir çocuk yıldıza benziyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Jack. Mitchell iki adamın şaşkın bakışlarla kapının dibinde durduklarını unutmuştu.

"Bu hassas bir konu," dedi. "Acaba siz beylerin aşağıda bizi beklemenizi rica edebilir miyim?"

İki adam birbirlerine bakarak bu işte bir çapanoğlu olup olmadığını anlamaya çalıştılar.

"Lütfen, geçmişî hatırlamak Billy için güç bir şey. Onunla sadece birkaç dakika yalnız konuşacağım. On da-

kika sonra aşığı ineriz ve o zaman sizinle anlaşmamızı tamamlarız -size söz veriyorum."

Adamlar Mitchell'i sözünün eri bir beyefendi sanarak geri çekilip kapıyı arkalarından kapattılar.

Mitchell düşkırıklığı içindeydi; tek kuramı yanlış çıkmış görünüyordu. Karşısındaki tek kişilik yatakta oturan bu ruhu ezilmiş adam İnvicta Cross İntikamcısı olamazdı. Gözlerinde on yıl önce rastladığı hayalci yeni yetmenin belli belirsiz bir parıltısı vardı ama o günden kalan başka da hiçbir şey yoktu.

Mitchell bir sigara yakarak, "Eski kasabanda neler olup bittiğini biliyor musun?" diye sordu.

March'ın soru karşısında şaşırdığı görölüyordu. İnvicta Cross olaylarından haberi olmadığı belliydi.

"Televizyonda gösterdiler."

"Burada televizyon yoktur."

"Gazete okumuyor musun? Bu haber manşetlerden inmedi."

"Aylardır okumadım."

"O zaman izin verirsen seni aydınlatayım. Biri senin oturduğun sokakta kıyameti koparıyor. Zehirlemeler, bombalar, trafik kazaları, ne istersen var. Hep de senin eski komşularından intikam alınıyor."

"Anlamıyorum. Bunu kim yapıyor?"

"Ben sen yapıyorsun sandım ama yanılmışım. şu adlardan birini hatırlıyor musun?" Mitchell cebinden bir faks kağıdı çıkartıp kurbanların listesini okudu.

"Evet, hepsini tanırdım," dedi March. "Onlar da beni tanırlardı." Billy yatağın altındaki çantaya eğildi. "Gazetede o yazdığın yazı burada bir yerde olacak." Katlanmış bir gazete sayfasını çıkartıp dikkatle açtı.

Sayfaya bakan Mitchell, "Oraya bir daha dönmediğinden emin misin?" diye sordu.

"Bir kere bile gitmedim. Burada boktan bir hayat yaşamakla meşguldüm. Babam öldü, işimi kaybettim. Biraz içtim, sonra çok içmeye başladım. şimdi buradakilerden

hiç farkım yok artık. İş bulmam biraz daha zor, hepsi bu kadar sanırım."

"Ama sana bunları yapan insanlara karşı öfkeliydin. Bana kendin söylemiştin bütün mahallenin ailene karşı komplo kurduğunu. Sizi kovmuşlardı..."

"Öyle bir şey yapmadılar." Marck gazete parçasını yerine yerleştirdi. "O zaman büyük bir komplo var sanıyordum ama yoktu. Bunu şimdi anlıyorum artık. Hayalgücüm epey işlerdi, ama babamla Londra'ya dönüp de orada düşündükten sonra komşularımızın normal insanlar gibi davrandıklarını anladım. Özel olarak kötülük yapmıyorlardı... ben banliyödeki yaşamı bilmiyordum sadece. O dar kafalı insanlar sadece kendilerinin olanı koruyorlardı. Ben o güne kadar sadece Londra'daki yetişkinleri tanımıştım ve onlar farklıydılar.. daha rahat insanlardı. Ama Invicta Cross'un insanları bana Marslılar kadar uzaktılar. Sanırım onların davranışlarından olmayan anlamlar çıkarmaya çalıştım. Çocukluğumda hep aşırı tepki gösterirdim. Greenwich'te otururken de belediyeden evi terk etmemiz gerektiğini söylemeye gelen adama bisikletimin pompasıyla saldırmıştım. Çok hayalciydim ve çok duyguluydum. Ama olan oldu. O zamandan bu yana ben de çok yanlış şeyler yaptım. Ve geçmişini bağışlamayı da öğrendim."

Mitchell pes etmek üzereydi. Tek ipucu çürük çıkmıştı. Bu herif hiçbir işe yaramazdı ve aşağıdaki iki herif para bekliyorlardı. Para vermeyeceğini öğrenince herhalde kendisini döve döve öldürürlerdi. Sigarasının izmaritini pencereden aşağı fırlatıp gitmek üzere ayağa kalktı. Tam oda kapısına varmıştı ki, aklına bir şey geldi.

"Oradan ayrıldıktan sonra eski günlerden kimse seni ziyarete gelmedi mi?"

"Yani eski komşular, düşmanlar falan mı?"

"Evet."

Marck bir an düşündü. "Bir iki kere biri geldi ama o düşman değildi."

"Kimdi peki?"

"Oliver Price. İnvicta Cross'taki okulda en iyi arkadaşımıdır."

"Sonra kavga falan mı etmişsiniz?"

"Hayır. Bizim eve çok geldiği için ailesiyle başı belaya girmişti sanırım. Babası onu evden çıkarmamaya başladı. Arkadaşlığımız da sona erdi."

"Ama buraya seni görmeye geldi diyorsun. Neden söz ettiniz? Eski günlerden mi?"

"Hayır, o günler çok sıkıcıydı."

"Başka kimseyi görmedin mi?"

"Biri vardı."

Michael'ın yüzü aydınlandı. "Evet?"

"Sadece sosyal yardımdan biri. Bana Blockbuster Video'da bir iş bulmak istemişti."

"Şu halde kasabaya zarar vermek isteyen kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve sen oraya bir öğleden sonrası için bile olsa hiç dönmedim diyorsun."

"Bu odadan nefret ediyorum, Bay Mitchell. Pencereden içeri yağmur giriyor, ama radyatörler hiç kapanmadığından hava almak için hep aralık bırakmak zorundasın. Dezenfektan kokusu da insanın gözlerini yakıyor. Ama orada olacağıma burada olmayı tercih ederim."

Bu, taştan su çıkarmaya çalışmak gibi olanaksız bir işti. Mitchell'in soracak başka sorusu kalmamıştı. O sırada bürodan çıkmadan önce cebine soktuğu gazeteyi hatırladı.

"Bir şey daha var. Sana bir şey göstermek istiyorum." Paltosunun cebinden çıkardığı Advertiser gazetesinin eski bir sayısının orta sayfasını açtı. "İnvicta Cross'ta bir süre önce gayet kötü şakalar yapıldı. Biz de konuyu haber yaptık ve kurbanlardan bazılarının resimlerini bastık. Bak bakalım bunlar içinde tanıdığın var mı?"

March gazeteyi alıp dikkatle inceledi. "Hepsini tanıyorum. Hepsi eski komşularımız. Şunun dışında." Fotoğraflardan birini gösterdi. "Bu işte az önce sözünü ettiğim arkadaşım."

"Arkadaşın..."

"Oliver Price. Şimdi Invicta Cross'ta oturmuyor, yıllar önce taşınmıştı."

Mitchell gazetede "Balmoral Close'un Öfkeli Bir Sakini" başlığı altındaki resme baktı.

"Bunun eski okul arkadaşın olduğundan emin misin?"

"Çok değişmiş, ama kesinlikle o. Durun, size göstereyim." March yine çanttasını karıştırıp buruşuk bir sınıf fotoğrafı çıkardı. Mitchell bir dönem sonu fotoğrafı olan resimde herhangi birine benzeyen yüze baktı.

March, "Tabii, on yıl eklemek gerek," dedi.

Mitchell resimle gazetedeki resmi bir daha karşılaştırdı. Fazla bir benzerlik yoktu. "Eski arkadaşın neden hala o mahallede oturuyormuş gibi davranıyor acaba?"

"Hiç bilemem. Oliver asla oraya gitmezdi. Beni görmeye geldiğinde İrlanda'ya taşındığını söylüyordu. Askerliğini orada yapmış ve orasını o kadar sevmiş ki, terhis olunca Dublin dışında bir yer almış. Londra'ya iki haftalığına gelmişti. Beni de kendisini ziyarete çağırdı."

"Asker miymiş?"

"Bomba imha ekibinde."

Mitchell iskemlesinin arkasına attığı paltosunu aldı. "Benimle gelmen gerek."

"Ben oraya dönmek istemiyorum." March karyolanın üzerinden kalkmadı, gazete hâlâ dizleri üstünde açık duruyordu. Çok uzun zamandır uzaktı oradan; şimdi dönmekten korkuyordu.

"İnsanlar ölüyorlar, Billy. Eğer arkadaşın bu işe karışmışsa belki de onu durdurmada yardımcı olabilirsin."

Bak, bu binanın ön kapısından çıkamayız. Arkada başka bir kapı var mı?"

"Size neden yardım edeyim ki?"

"Çünkü geçmişini bağışlamış olabilirsin, ama yine de onu düzeltmek gerek. Ve sen de bunca yıl sonra ruh huzuruna kavuşabilirsin," diyen Mitchell genci çekerek ayağa kaldırdı.

Kimlik Bunalımı

"İlk başta adımlı resmen Oliver Price'tan Billy March'a çevirmeyi düşünmüştüm. Ama sonra April ile evlenip de Billy diye çağrılmaya alışınca bunu hukuken yapma gereğini hissetmedim. Yaşamımın o kadar büyük bir kısmını arkadaşımı düşünerek geçirmiştim ki, sonunda ona dönüşmek çok uygun görünmüştü."

– *Kızıl Günlük*

KALBİNDE cinayet olduğu halde Metcalf'ların evine doğru yürürken attığı her adımda kendine geçmişî hatırlatıyordu. *Bunu senin için yapıyorum, Billy March, hayaletlerinden kurtulman için. Hepsi senin için bunların.* Oliver çok kısa bir süre paylaştıkları çocukluklarının altın anlarını ve ondan sonra her şeyin ne çabuk kötüye döndüğünü hatırladıkça kalbi kederle doluyordu.

İki oğlanın Sherington Lisesinin beşinci sınıfında ilk karşılaştıkları o müthiş günde Billy March bir heyecan, enerji ve fikir dalgası olmuştu. Okula yeni bir yaşam, kentin o sınırlı elektrikli tehlikesini getirmişti. Tabii öteki çocuklar bundan rahatsız olmuşlardı, başka bir yaşam sürüyor olsalardı ne olabileceklerini anlamışlardı. Olive onun sonsuza kadar arkadaş olabileceği biri olduğunu

anlamıştı. Billy hassastı, komikti ve onu kollamıştı. Billy Oliver'in saklı yüzü, çılgın yanı, hiç olamayacağı insandı. Billy bir insandan öte bir şeydi -bir ilahtı.

Oliver arkadaşının her gün biraz daha üzüldüğünü görmüştü. Annesiyle babası hep kavga ediyorlar, komşular aleyhinde komplo kuruyorlar, dersleri kötüye gidiyordu. Billy March İnvicta Cross'a geldikten birkaç hafta sonra artık kapana kısıtılmış bir hayvanı andırıyordu.

İlahlığı sona ermişti. Sıradan bir ölümlü olmuştu.

İlahlara inanan, İstirahat Şapelinde kitaplâr okuyan ve bütün şeytanların babası İblis'e inanan Oliver arkadaşısı için bir şeyler yapmak istiyordu. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. On dört yaşındaydı. Dünyalarını değiştirecek gücü yoktu...

Bu, o zamandı...

... Şimdi ise...

Düşüncelerini kesip kapının ziline bastı.

Kapıyı açan Emma Metcalf şaşkınlıktan yarım adım geriledi.

"Bay Prentiss!" Başka birini beklediği belliydi. "Babamı görmeye mi geldiniz?"

"Eğer ziyaretçi kabul ediyorsa." Oliver yanıt beklemeden hole girdi. Ev yarı karanlıktı ve pis bir şey kokuyordu. Mutfakta boşaltılmamış bir çöp torbası. Alt kat perdelerinin hiçbiri açılmamıştı. Emma'nın üzerinde siyah bir Donna Karan tayyörü vardı ve geceyi onun içinde geçirmiş gibiydi. Her nedense bir elinde bir yumurta karıştıracağı vardı. Makyajı ağlamaktan bozulmuştu. Garip, diye düşündü Oliver. Kızın ailesini pek sevdiğini tahmin etmezdi.

"Bahçede," dedi Emma. "Kimseyle konuşmak istemediğini söyledi ama sizinle konuşur sanırım. Buradan geçebilirsiniz."

"Bahçede mi? Şakır şakır yağmur yağıyor."

"Barakada. Bütün gece oradaydı. Canı sıkıldığında hep oraya gider." Bu bilgi normal koşullar altında hiçbir

komşuya açıklamayacağı bir şeydi. Oliver porselen köpeklerle dolu rafların arasından geçerek arka kapıyı açtı. Baraka. Ne kadar da elverişli.

Barakada çeşitli aletler vardı.

*

Mitchell ılık yeşile döner dönmez lastiklerden çılgınlıklar kopartarak gaza bastı. "Demek okula beraber gittiniz. Eh, benim de okulda pek çok arkadaşım vardı ama hiçbirinin benim için cinayet işlemesini beklemezdim doğrusu."

"Bu farklıydı," dedi Billy. "Bütün sıkıntıları paylaştı. Babası boşanmış bir cenaze evi müdürüydü. Oliver'in öyle pek benimseyeceği bir yuvası yoktu. Akşamlarını bizde geçirirdi. Genelde annem verirdi yemeklerini. Bizim başımıza gelenlere çok kızmıştı."

"Yine de." Mitchell Croydon'a girmeden tek yönlü bir sokağa saptı. İnvicta Cross'a hâlâ on iki mil vardı. "Yine de biraz fazla aşırı değil mi? Herhalde intikam almak isteyecek sendin, o değil."

Mitchell haklıydı. Anlamsızdı bu. Bir nedeni olan kendisiyken Oliver neden İnvicta Cross'a dönüp de ortalığı ateşe versindi?

Billy yanındaki adamın önce bir gazeteci olduğunu hatırlayarak, "Oraya vardığımızda onunla yalnız konuşmak isterim," dedi.

"Olur. Diller'e haber vermem gerek, karakoldaki adamım."

"Morris Diller hâlâ orada mı?"

"Evet, hâlâ pencere yanındaki masada. Onu tanıyor musun?"

"Eh, öyle diyebilirsin."

"Onunla tamamlamamız gereken bir anlaşmamız var." Mitchell cep telefonunda numarayı tuşladı ve meşgul sesiyle karşılaşınca bir küfür savurdu.

*

Bob Metcalf en iyi zamanında renksiz bir adamdı, ama şimdi ise hemen hemen şeffaf denilebilirdi. Yüzü başının ardındaki tahta rengindeydi. Ölmüş de sonra hortalamışa benziyordu.

"Gerçeği bilmek istiyorum, Jack," dedi inlemekli bir sesle. "Karımın sağ mı olduğunu... yoksa... başına bir şey mi geldiğini..." Soluğunu toparlamaya çalıştı ama gide-rek astıma tutuluyor gibiydi.

Karanlık barakada karşı karşıya oturuyorlar, yağ-mur başları üzerindeki çatıya sert darbelerle vuruyordu. Bir rafın üstünde balsa tahtasından yarı tamamlanmış bir uçak gemisi modeli duruyordu.

"Ve şimdi de zavallı oğlun. Ne büyük bir talihsizlik bu."

"Sanki lanete uğramış falanmışız gibi..."

Oliver, "Eğer yapabileceğim bir şey varsa," dedi. "Ce-naze işleri veya bir yakılma falan, bana haber ver, olur mu? Polis bunu kimin yaptığı hakkında bir fikre sahip mi?"

Bob burnunu silerek başını kaldırdı. "Bilmiyorum, sanmıyorum. Ona çarpanın öteki şeyleri yapan kişi olup olmadığını bilemiyorlar, hatta kaza olup olmadığını bile."

"Ne büyük bir felaket. O kadar gençti ki." Oliver Bob'un aletlerinin düzenli bir şekilde asıldığı duvara baktı. Bunlarla çok hasar verilebilir diye düşündü. İngiliz anahtarı. Kargaburun, kerpeten. Balyoz. Keski. Yazık ki bir elektrikli matkap yoktu. Ama yapacağı iş için çok gürültülü olurdu. Bob'u bir an önce bu sıkıntısından kurtarmalıydı. Yetişkin bir insanın acı çektiğini görmeye dayanamazdı.

"Emma nasıl?"

"Çok iyi. Bir güç kaynağı oldu. Annesini hiç düşün-müyor bile."

Ondan nefret ediyor da ondan, diye düşündü Oliver. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, sana da pek düşkün de-ğildir ya.

"Daphne'nin artık her an geleceğine inanıyor. Ama ben onun öldüğünü biliyorum. Herhalde bir demiryolu kenarındaki çalılıklar arasında boğulmuş olarak yatıyordur."

"Bu fikre nereden kapıldın?"

"Televizyonda Crimewatch dizilerinde hep öyle olmaz mı? Cesetler. Karım. Oğlum. Polis evi gözetlemek istiyor. Bizim de tehlikede olacağımızı söylediler. Ama böyle bir şey olamaz, değil mi? Böyle bir şeyi kim... kim..." Soluğu kesilmiş bir halde yumruğunu göğsüne bastırdı.

"Sakin ol," dedi Oliver. "Acele etme. Soluğunu toparla. Bir soluma ilacın var mı?"

"Bir yere koymuştum..."

"Merak etme, bende de aynı dert var. Al, benimkini kullan."

Büyük İblis kendinden yana olmalıydı. Oliver küçük siyah madeni sprey tüpünü çıkardı. Daha önce karışımı hazırlamış ve eski bir Gold Spot ağız kokusu giderici tüpüne basınç altında doldurmuştu. İçindeki kimyasal maddeler bir bahçe barakasına yakışan şeylerdi: inanılmaz derecede zehirli malathion/parathion/chlorthion/sarin karışımı. İlk ikisi öldürücü haşarat ilaçlarıydı. Üçüncüsü sprey biçiminde birkaç dakikada öldüren bir sinir gazıydı. Karışımın oluşturduğu kokteyl o kadar güçlüydü ki, alüminyum tüpü şimdiye kadar delmemesi gerçekten mucizeydi. Oliver zehirleri vermenin kolay bir yolunu düşünmeye çalışıyordu. Bob'un astımlı olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Bob tüpün üzerindeki yazıları okumaya çalışarak, "Benim ağız koku gidericisine ihtiyacım yok," dedi. Güvendiği arkadaşının sözüne itimat etmemek tam da kendisinden beklenen bir şeydi.

"Bu ağız spreyi değil, Bob. Hastaneden aldığım özel astım ilacı. Müthiş bir şey."

Bob kuşkuyla tüpü kaldırdı, ağız ve burnunun önüne

getirdi, parmağını düğmeye değdirdi, sonra da tüpü indirdi.

"Ne diyorsun, ha, Jack? Beni terk etti mi sence? Yoksa bu mahalledeki delinin eline mi geçti dersin?" Solukları d zeliyordu. Sakinle tiği takdirde ilaca gerek kalmayacaktı.

Oliver kötülük dolu bir sesle, "Onun bir manyağın elinde eli kolu bağlı baygın yattığını düşünmemek istemem," dedi.

Bu d   n ce Bob'un yine soluksuz kalmasına neden olmuştu. Tüpü yüzüne doğrulttu. Oliver soluğunu tutarak arkaya çekildi.

Bob d  gmeye iki kere bastı,  a ar gibi oldu, sonra zayıf bir çığlık atarak öksürdü ve tezgahın üzerine d   tu. Aniden felç olmuştu ama hâlâ ya ıyordu. Ağzından kükürtlü kustumuklar damlamaya ba ladı.

Oliver Bob'un öldüğünden emin olana kadar oradan ayrılamazdı. İ i sağlama almak için on be  dakika beklemesi gerekirdi. Ama onun da çözümü vardı. Kom susunun kasılan gövdesi üzerinden uzanıp duvardan bir  eki  aldı. Sonra bir kutudan on santimlik bir inşaat çivisi seçip sivri ucunu Bob'un kulağına soktu. Sanki duvara tablo çivisi  akarmı  gibi çekiçle    kere vurdu. İkinci darbeye bir şey kırıldı ve     nc  darbe  iviyi Bob Metcalfın beynine gömdü. Parlak ba ı son model bir işitme cihazı gibi duruyordu kulağının ortasında. Oliver elinin kenarındaki kanı silip çekici yerine yerleştirdi.

Eserine hayranlıkla bakarken ba ını kaldırınc  Emma Metcalfın barakanın kapısında durmakta olduğunu gördü. Ağzı sessizce açılıp kapanıyordu, gözleri deh etle irile mi ti.

"Ah, Emma.. baban bir kazaya..."

"Brad'la annemi de sen öldürdün, değil mi?"

Oliver anlatmaya  alı amayacak kadar yorgunluk hissederek kıza doğru bir adım attı.

"Neden?" diye haykırdı Emma.

"Çok uzun zaman önce başlamış bir şeyi tamamlamak üzereyim, Emma. Birkaç dakika sonra alışverişe gideceğiz ve hepsini sona erdireceğiz, ama önce seninle konuşmam gerek."

Oliver kızdan birkaç metre uzakken kız dönüp koşmaya başladı. Ona yetişmek için kendisi de koştuysa da ıslak çimenler üzerinde kaydı. Doğrulduğunda kızın çitten komşu bahçeye atladığını gördü. Ne yapıyordu öyle? En mantıklı davranış arka kapıdan eve girmek ve mahalle evlerinin ön bahçelerine yayılmış olan polisleri çağırmaktı.

Ama kız gördüğü şeyden korkmuştu. Kapıda ne kaddır duruyordu acaba? Mantıklı düşünebilmesi için ne kadar süre gerekecekti? Suçlayıcı parmak kendisine yönelene kadar dakikaları mı vardı, saniyeleri mi? Planını tamamlaması gerekiyordu ve zamanı gittikçe azalıyordu. Hemen Metcalfların evine koşup kendi evine telefon etti.

"April. Gitme zamanı geldi. Seni Brickett'lerin evinde bekliyorum."

"Brickett'lerde mi? Ama ben yemek yapıyorum, ya da çamaşır yıkıyorum, hangisini yaptığının farkında değilim."

"Yaptığın işi hemen bırak ve beni tam bir dakika sonra orada bul." Oliver telefonu kapatıp Metcalfların penceresinden dışarı baktı. Polis arabaları caddenin ucunu kapatmışlardı, polisler şemsiyeler altına toplanmış bekliyorlardı. Kolay değildi. Bahçeye baktı. Emma Metcalf görünürlerde yoktu. Derin bir soluk alıp ceketinin yakasını kaldırdı ve sokak kapısına doğru yürüdü.

Eve Dönüş

"Katillerin ahlaki bir boşluk içinde yaşadıkları, herhangi bir duyguları olmadığı, vicdan azabı hissetmedikleri söylenir. Ben Billy'nin çektiklerine karşı fazla duygulu olduğum için katil oldum ve Billy için vicdan azabı hissediyorum."

- Kızıl Günlük

BILLY şaşkınlıkla, "Hiç değişmemiş gibi," dedi. "Sadece genişlemiş. Burada her şeyin ne kadar temiz görünüşüğünü unutmuştum." Gary Mitchell'in Ford'unun kapısını kapatıp sarı renkli polis kordonuna doğru yürüdü. Balmoral Close sokak tabelasına bakıp, evine hoş geldin, diye düşündü. Yağmur perdesinin ardında sarı yağmurluklu polislerin evlerden birinin kapısı önünde durduklarını görüyordu. Adolpho Garibaldi'nin annesini sorguya çekiyorlardı. İtalyan kadınının hâlâ sağ olduğuna inanmıyordu. En az yüz yaşında olmalıydı.

"Oliver hangi evde oturduğunu söyledi?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Ama röportaj notlarında bir kayıt falan olmalı."

"Biz Guardian gazetesi değiliz. Bizim gazetemizde makaleler ilanların arasındaki boşlukları doldurmak içindir."

Kordonun altından geçen Billy, "O zaman en yakındaki memura soralım," dedi.

"Hayır." Mitchell gencin yakasına yapıştı. "Bu haberi öyle kolayca elimden kaçırmaya niyetim yok."

"Ne demek istiyorsun? Bir şey söylemeyeceksin ki?"

"Ben tutuklamada orada bulunmak istiyorum, konuştuğum anda her şeyi kaybederim."

"O zaman hangi evde oturduğunu bilmemiz gerek. Ben Oliver'le yalnız konuşmak istiyorum. Eğer bu işin ardında onun olduğuna anlarsam seni yanımıza çağırırım, sen de polise ne zaman haber vereceğine kendin karar verirsin."

"Onu nasıl bulacaksın?" diye sordu Mitchell. "Burada en az yirmi ev var."

"Sen onu bana bırak. Cep telefonunun nasıl çalıştığını anlat. Bu bölgenin emlakçısı kimdir?"

"Birkaç kişi var."

"O zaman Brickett ve Ortakları."

"Justin Brickett mi yoksa?"

"Sahibi odur."

"Hiç kuşum yok."

Billy Danışma'dan aldığı numarayı tuşladı. Başları üzerinde birden patlayan gökgürültüsü ikisini de korkutmuştu. Bir bina devrilmiş gibi ses çıkmıştı.

"Alo, ben Justin'in eski bir arkadaşayım, acaba... bugün yok demek, anlıyorum. O zaman belki de bana yardımcı olabilirsiniz. Son birkaç ay içinde Balmoral Close'da bir ev sattı veya kiraladı mı acaba? Bir ev almak istiyorum ama semtini daha seçemedim. Buraya yakınlar da yerleşmiş biriyle konuşup fikrini sormak istiyordum. Peki, beklerim. Teşekkür ederim."

Hareketlerine sahip olmak iyi bir duyguydu. Bu, yıllardır yaptığı en olumlu şeydi. Bu kadar uzun zamandır terk etmemeliydi yaşamayı. Çevresine bakınca bu sokaklarda yağmur altında dolaşmasını hatırladı. O zaman hissettiği çaresizlik duygusunu yeniden yaşadı. Çocukluk

korkuları insanı hiç terk etmezdi -eğer onları kovacak bir yol bulamamışsan.

"Evet, buradayım. Var mı? Bay ve Bayan Jack Prentiss. Kaç numara? Teşekkür ederim. Eğer başka bir yardıma ihtiyacım olursa, kimi arayayım? Tracy. Anladım." Billy telefonu kapatıp Mitchell'e geri verdi. "On dokuz numara, solda."

Yürürlerken Mitchell, "O olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Dalga mı geçiyorsun? Jack Prentiss, ha?" Billy güldü. "Konuştuğum kız onların son üç yıldır mahalleye yerleşen tek çift olduğunu söyledi. İkincisi, eğer takma bir ad alacaksan, birinin seninle ilişkilendireceği bir ad seçmemelisin."

"Ben bu adı tanımıyorum."

"Tanımazsın. Sadece bir iki kişi tanır."

Bir polis grubunun yanından geçiyorlardı. "Sokak polis kaynıyor," dedi Mitchell.

"Onları işe karıştıracak mısın? Burun tam zamanı şimdi?"

"Hayır!"

"Öyleyse yürümeye devam et ve sanki bir yere gidiyormuşuz gibi davran."

Garibaldi'lerin evinde soruşturma yapan memurların arkalarından, bir kenarda durmuş yetki önceliğini tartışan adli tıp ekibinden iki kişinin yanından geçtiler. Billy saatine baktı. Öğleyi henüz geçmiş olmasına karşın ortalık neredeyse kararacaktı. Bu sokakta olup da bu tanıdık kaldırımlar üzerinde yürümek garip bir duyguydu. Her şey her nasılsa daha küçük, daha az esrarlı görünüyordu.

On dokuz numaranın verandası karanlıktı ve evde ışık yanmıyordu. Mitchell gözcü dururken Billy zili çaldı, sonra renkli camdaki yat sahnesi arasından içeri baktı. Bir daha çaldı. Yanıt yoktu.

"Yürü," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yan tarafta açık bir pencere olabilir. Yoksa açarız."

"Ama bu haneye tecavüzdür."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Holün yan penceresi sımsıkı kapalıydı. Billy sular'altındaki güllerin yanından geçip mutfak camını kaldırma-ya çalıştı. O da kilitliydi. İçersi hiçbir şeyi belli etmeyecek kadar karanlıktı.

"Atkını ver."

"Neden?" diye sordu Mitchell. Bu adamı getirdiğine pişman olmaya başlamıştı. Ne de olsa, Billy March'ın yaşamını sefil bir otelde tek başına geçiriyor olmasının bir nedeni olmalıydı. Ya deliyse? Atkısını boynundan istemeye istemeye çıkarıp uzattı. Billy yerden iri bir taş alıp atkıyı üzerine sardı, sonra hiç kıpırdamadan durup her an alçalan bulutlara baktı.

"Ne bekliyoruz?"

"Gürültü olmasını."

Bir şimşek çaktı, dört saniye sonra bir gökgürlemesi daha patladı. Billy taşı cama indirdi, cam ikiye ayrıldı, bir parçası gökgürültüsü kesildikten sonra yere düştü. Korkuyla donup beklediler. Ama bir şey olmadı. Billy açılan delikten elini sokup kilidi açtı.

İçeri girdikleri anda önce alt katta bir yaşam belirtisi aradı. Mutfak ilk bakışta normal görünüyordu. Sonra gariplikleri fark etti: evyenin içinde yanmış yemek tabakları, tava rafından sarkan apışarası açık lastik bir fetiş takımı, yerde kokteyl kadehleri. Tezgahın üzerindeki kovanın üstüne limonlu bir kek bırakılmıştı. Ne olmuştu bura'ca. İçersi karanlıktı ama ışığı yakmaya cesaret edemediler.

Su güğümü hâlâ sıcaktı. Odada kısa bir süre öncesi-ne kadar biri olmalıydı. Billy oturma odasına geçti: ellili yılların modası olan pastel renkli bir mobilya karmaşası, böbrek biçimli bir sehpa, yana açılan kapaklı bir televizyon dolabı, konsolun üzerinde çerçeveli bir fotoğraf.

Daha çok Polaroidle çekilmiş andıran bir nikah fotoğrafı, belediye dairesinde törenden hemen sonra. Yakışıklı damat hiç kuşkusuz Oliver Price'tı. Ama yeni eşi...

Kadında tanıdık bir şey vardı, ama ne? Kuaförlü sarı saçlar doğal değildi, perukayı andırıyordu. Billy eliyle kadının saçlarını örtünce artık bir yetişkin olan April Barrow'la yüzyüze geldi. O hantal yeni yetme kız şimdi gözleri kamaştıran bir gelin olmuştu.

*

Emma Metcalf nereye gittiğinin farkında değildi. Hiçbir şeyin anlamı olmadığı ve kimsenin güvenlikte olmadığı yabancı bir yerdeydi sanki. Annesiyle babasının arasına kanepeye yerleşmiş bir James Bond filmi seyrediyor olmayı isterdi. Bir çocukluk Noelinin güvenliğini isterdi. Oysa ardında şeytan vardı ve dönecek kimsesi yoktu. Üstü başı çamur içinde, ayağında bir tek ayakkabıyla ıslak çimenler üzerinde koşarken kulağından bir çivi çıkmış babasının kanlı gözlerle yattığını düşünmemeye çalışıyordu.

Prentiss'lerin çiçek tarhı üzerinden geçerken ayağı kaydı ve yuvarlandı. Ta ki Billy March kapıyı açıp kendisini ıslak topraklar üzerinden alana kadar orada kaldı.

Anlaşma

"Sanırım Prentiss adını kullanmakla çok küçük bir yanlışlık yaptım, ama doğrusu bunu kimsenin fark edeceğini sanmıyorum. Kasabayı kurtaracak zaman bulacak kadar değil en azından."

– *Kızıl Günlük*

INVICTA Cross karakolu tekerlekli iskemleler için rampası, çiçek tarhları, birkaç küçük bekleme ve sorgu odaları, bodrumunda üç tutuklu hücresiyle bej rengi tuğladan tek katlı bir binaydı. Hiç kullanılmamış kadar temiz kokardı. Polis memurları için olaysız, sakın bir yerdi. Telsiz mesajları East Grinstead'deki daha büyük merkezden naklen gelirdi. Ama bugün karakol delillerle dolu bir tımarhaneden farksızdı. Kameramanlar ve muhabirler araba parkının daha fotojenik yerlerinde kamp kurmuşlar, sesçiler üniformalı gördükleri herkese mikrofonlarını uzatıyorlardı.

Morris Diller ateş hattından çekilip masalardan birinin ardına sığınmıştı ve orada hiç olmazsa gelen telsiz haberlerini dinleyebiliyordu. Yan odada sonu gelmeyen brifing toplantılarından biri daha yapılmaktaydı ama kendisi davet edilmemişti. Böylece bir kere daha yanlış yerdeydi, başkası sorumluluk ve şerefi ele almışken o yine emir bekliyordu.

Morris Diller'in öfkeden midesi düğümleniyordu, o güne kadar görülmüş en büyük cinayet dizisi kendi bölgesinde yer alıyordu ve ona karakoldan çıkma yasağı konulmuştu. Kameramanlar binaya girip çıkan herkesin ardından koşarlarken o orada oturmuş dişlerini gacırdatıp onları seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

Croydon'dan gelen Müfettiş McIntyre bir şeye dokunmamasını ve hiçbir yere gitmemesini söylemişti, ama burada bir işe yaramadığına göre kalmanın ne anlamı olabilirdi ki? Sokakta kendini daha rahat hissederdi. Kendi kendine itirafa hazır olmuş olsaydı, gerçek buydu işte. Öyleyse nasıl oluyor da şimdi yarı yaşında birinin elinden aldığı bir masa başı görevinde bulunuyordu ki?

Diller'in brifing odasının önünden süzülüp birinci kat koridoru ucundaki depo odasına girdiğini kimse fark etmedi. Diller çekmecedeki Rover arabanın anahtarlarını alıp arka kapıya yürüdü. Devriye arabasına yaklaştığı sırada omzunda bir kamera taşıyan bir genç kendisine doğru gelmeye başladıysa da, Diller arabaya atlayıp tanınmadan oradan uzaklaşmayı başardı. Balmoral Close'un iki taraftan kapatıldığını biliyordu ama her nedense, olanları anlamak için facianın kaynağı yakınında olma ihtiyacını duyuyordu.

*

Diller, Windsor Terrace girişinde arabayı kenara çekip yanındaki koltukta duran şikayet dosyasını açtı. Biri herhalde memur Bimsley- Balmoral Close'un bir krokisini çizmiş, kimin nerede oturduğunu belirtmişti. Prout, Metcalf, Bovis, Brickett.. adlar hep tanıdıktı. Garibaldi'lerle fazla bir ilişkisi olmamıştı ama onlar kendisinin zihnindeki kuşkulular listesinde değillerdi; yaşlı ve saygın kişilerdi, kimsenin işine karışmazlardı. Ama adlardan birini ısrarla hatırlayamıyordu. 19 numarada Prentiss. Mahalleye yeni taşınmıştı. Bu adresten hiçbir şikayet gelmiş değildi.

Prentiss. Prentiss.

Neden sanki tanıdık bir izlenim uyandırıyordu?

Diller birden hatırlayınca arabanın telefonunda bir numara tuşladı. Lanet alet çalışmıyordu. İnip köşedeki telefona yürüdü. Gary Mitchell'in cep telefonu ikinci çalışmada açıldı.

"Gary? Ben Diller."

"Seni arıyordum, Morris. Hangi cehennemdeydin?"

"Karakolda değilim. Dinle, bir şey...."

"Benim sana söyleyeceğim bir şey var, ama önce benim için ne yapacağını duymak istiyorum."

Mitchell herhalde kasabaya yeni dönmüştü. Yokluğunda olanları herhalde bilemezdi.

"Gary, anlaşılmamızın artık geçerli olduğunu sanmıyorum," dedi çavuş.

"Neden? Ne oldu?"

"Sen bir de kendine gazeteci diyorsun, ha? Burada kıyamet koptu. İnsanlar kafaları koparılmış tavuklar gibi koşuşuyorlar. Soruşturma üzerinde öyle bir medya baskısı var ki, herhalde ellerinde bir sanık olsa da, olmasa da, birini tutuklayacaklardır."

"Akıllarında biri mi var?"

"Hayır, ama benim aklımda var. Bak, Morris, bu herifin kimliğini nereden bulduğunu biliyorum sanırım."

"Çok garip... biz de biliyoruz."

"Eğer benden bir şey saklıyorsan... bunun yasalara karşı gelmek olduğunu bilirsin."

"Haydi oradan sen de! Ben bu haberde özel hak istiyorum, benden izin almadan sizinkilerden kimse diğer gazetelerle konuşmayacak."

"Bunu yapamayacağımı bilirsin. Mantıklı ol."

"Dur hele."

Hat tam bir dakika kesildi. Acaba yanında kim vardı? Mitchell yeniden konuştuğunda ya heyecanlıydı, ya da sarhoş.

"Sana onun kimliğini doğrulayan bir şey söylersek,

biz kendisiyle konuşma fırsatını bulana kadar sizinkilerin müdahale etmeyeceklerine söz vermelisin."

Diller'in böyle bir şeyi ayarlama yetkisi yoktu. Soruşturma elinden alınmıştı, hatta hiç kendisine teslim edilmiş bile değildi. Ama Croydon ekibine doğru yönü gösterebilirse hâlâ saygınlığının bir kısmını geri alabilirdi. "Pekala," diye yalan söyledi. "Bunu ayarlayabilirim sanıyorum. Anlaştık. Şimdi bildiğin o adı söyleyebilirsin."

"Önce buraya gel," dedi Mitchell. Çavuşla bunca yıl dalaştıktan sonra sonunda üstünlüğü ele geçirdiğini hissediyordu.

Kaçırılma

"Cinayetlerin yüzde seksen beşinin bir akraba veya güvenilir bir arkadaş tarafından işlendiğini biliyor muydunuz? Cinayet benim için kolay bir iş, intikam da hoş bir duygu, ama devam etmemi sağlayan şey korku. Bir haksızlığı sona erdirdiğimi biliyorum, ama cehennem alëvlerini da hemen ardımda hissediyorum."

– *Kızıl Günlük*

SANDRA Brickett kapıyı açınca sinirli bir tavırla gülümsedi. Makyajsızdı. April onun gözlerinin neredeyse görünmeyecek kadar küçük olduğunu görerek sevindi.

Sandra ikisini de içeri alarak, "Neyse dost bir çift yüz gördüm," dedi. "İnanabilir misiniz? Kuşatma altındayız! Kendi evimizde hapisiz. Ne karabasan ama. Polisin yine soru sormaya geldiğini sanmıştım. Size geldiler mi?"

"Daha gelmediler," dedi Oliver. "Ama yaklaşıyorlar. Yaşlı Bayan Garibaldi hızlarını biraz kesti sanırım. Justin burada mı?"

"Mutfakta. Gelin haydi. Çay yapayım."

Justin beyaz gömleği ve kırmızı askılarıyla ması, başında oturmuş bilgisayarda çalışıyordu. Bunun kendisi için tümüyle normal bir gün olduğu izlenimini veremekteydi. Altı yaşındaki oğlu masanın altında kocaman tekerlekli bir kamyonla oynamaktaydı.

"Oturun," dedi. "Biraz çalışmak istedim ama yazıcım da bir aksaklık var. Polis mahalleden ayrılmamamızı söyledi. Programım altüst oldu."

Sandra fincanları çıkarırken, "Sorgulama için bizi Croydon'a götürmek istiyorlar," dedi. "Mahalledeki herkesi tanıdığımız için. Bir bebek bakıcısı bulana kadar gidemeyeceğimizi söyledim."

"Sence bütün bunların anlamı ne?" diye sordu Justin. "Az önce haberlerde bir tür askeri hedef olabileceğimizi söylediler. Sunucu bizden 'terör hakimiyetindeki kasaba' diye söz etti. Bu iş neden birden başladı böyle? İşte bunu bilmek istiyorum." Bilgisayara eğilmiş kendi kendine konuşurken kendisini doğal bir lider olarak gösteren o güvenini kaybetmiş gibiydi. Karısı sanki yaşamı çayın gerektiği gibi sunulmasına bağılıymışçasına titizleniyordu fincanları yerleştirirken.

"O kadar insan öldü ve kaybolduk," dedi Sandra. "Korkunç bir şey. Yıllardır tanıdığımız insanlar. Çocukları çocuklarımızla büyüdü, birlikte yemek yedik, golf oynadık. Bob Metcalf'ın oğlunun da bir trafik kazasında öldüğünü duymuş muydunuz? Çarpan adam kaçmış."

"Biz de sizinle onu konuşmak istiyorduk," dedi Oliver. Kanlı parmakları cebindeki tabancayı kavradı. "Biz bu olanlar hakkında bir şeyler biliyoruz."

April sanki bahçe konusunda ortak bir merakı paylaşıyormuş gibi mutlulukla başını salladı.

"Ya?" Sandra başını çaydanlıktan kaldırıp kuşkuyla konuklarına baktı. "Ne duydunuz?"

"Duyduğumuz bir şey değil, doğru olduğunu bildiğimiz bir şey."

"Ne demek istiyorsun?"

Oliver Sandra'dan buharları tüten fincanı aldı. "Neden başlayacağımı kestirmek güç aslında. Çok eskilere gitmek gerek. March diye bir aile hatırlıyor musunuz? Komşularıyla bir sıkıntıları olmuştu. Bunun nedenini hatırladınız mı?"

"March'lar." Justin başını salladı. "Ben de ne diyeceksin diye merak etmiştim. Yıllardır düşündüğüm yoktu onları. Korkunç insanlardı. Manyaklar. Bizi kendilerini kasabadan kovmaya çalışmakla suçlamışlardı."

"Onlara ne olduğunu hiç merak ettiniz mi?"

"Hiç etmedik. Neden edelim ki? Pisliğin çekilip gitmesi iyi olmuştu. Hepimiz aynı şeyi hissetmiştik."

"Onları hatırladığınıza sevindim. Buradan birkaç sokak ötede annesiyle oturan April Barrow adında bir kız vardı, onu hatırladınız mı peki? Çocuklar onların evine Cadı Evi derlerdi."

"Hayal meyal hatırlıyorum. Neden sordun?"

"Nedenini boş ver şimdi. Sadece düşünmeye çalış, Justin. O zaman golf kulübü henüz yapılmamıştı."

"Haklısın. Aradan dokuz on yıl geçmiş olmalı. O zaman daha planlama iznini bekliyorduk sanırım."

"March ailesinin evlerini terk etmesine gerek vardı, değil mi? Onların izni olmadan kulübe belediye meclisi kararına uygun bir giriş yapamıyordunuz."

"Hayır, bu doğru değil," dedi Justin. "Onlara bir anlaşma yapmak isteyip istemediklerini sormuştum, ama ilgilenmemişlerdi. Önemli değildi zaten."

"Neden?"

"Çünkü Ken ve Barbara Prout girişi kendi arsalarından yapmamızı kabul etmişlerdi. March'lara sadece bir yedek plan durumunda gerekebilir diye sormuştum."

Oliver şaşırmıştı. "Ama Dr. McMann Ray March'ı işinden kovdurttu." Cebinden gümüş para klipsini çıkartıp masanın üstüne attı. "Onu bunu çalmakla suçladı."

"Ha, o mu? Ernest onun için çok utanmıştı. Garajda o kadar gürültü kopardıktan sonra eve döndüğünde ceke-tinin astarı içinde bulmuş. Ama March'a bir yardımı dokunamayacak kadar geç kalmıştı. Bana March'a adını vermeden biraz para gönderdiğini söyledi. Onların buradan gitmesine neden olduğu için yıllarca azap çekti. Ama sen bunu nereden aldın?"

"Yani sen bana March ailesini İnvicta Cross'tan kurtmak için bir komplo olmadığını mı söylüyorsun şimdi?"

"Elbette ki, yoktu. Çocukları kafasında öyle bir şey yaratmıştı, hatta yerel gazeteye gidip bir sürü palavra sıkıştı. İyi çocuktuk ama hayalgücü biraz aşırı çalışırdı."

Oliver tabancanın kabzasını bırakıp buruşuk bir kağıt mendille alnını kuruladı. Parmaklarında tabancanın ateşleme mekanizmasının yağının kokusunu duyuyordu. Kafasını karıştırdığı için Justin'e kızmaya başlamıştı. "Hiçbir şey anlamıyorum," dedi. "O müstehçen telefonları kim etti? Aileye o müstehçen mektupları kim gönderdi?"

"Ne bileyim ben?" diye Justin sabırsızlıkla söylendi. "Hem sen onlar hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun? Yıllar öncesinin olayıydı bu, artık bunları umursayan yok ki."

Oliver gözlerini kapatarak kendini bir tek şeyi hatırlamaya zorladı; komplo olsa da, olmasa da Billy March ile ailesinin yaşamları mahvolmuştu. Ayağa kalkıp evyenin başında duran Sandra'nın yanındaki tezgaha dayandı. April'in beklediği andı bu. Bir şey olacağını hissediyordu. Kocasının bakışını izleyerek Justin'e biraz daha yaklaştı.

Oliver, "Sandra, çayımı verebilir misin?" dedi. Justin'in karısı şaşırmıştı ama denileni yaptı.

"Ee?" dedi Justin. "Sen bununla neden bu kadar ilgiliniyorsun?" Dikkatle komşusunun yüzüne bakıyor, bir yanıt bekliyordu.

Oliver bir yudum çay aldı, birazını döktü, sonra fincanı bırakıp ellerine baktı. "Özür dilerim. Bana şu havluyu verebilir miydin?"

Kadın evyenin yanındaki askıdan bir havlu alıp uzattı. Oliver yumruğunu kaldırırken havluyu eline sardı ve elini Sandra'nın göğsünün soluna doğru kaldırdı. Kareli bezin içinde bir parıltı görüldü ve muşamba döşemeye kurşun bir ağırlık düşmüş gibi bir ses duyuldu.

Sandra yavruağız pembe kaşmir kazağında kızıl bir delikle devrildi. Baş evyenin kenarına, sonra iskemleye çarptı, bacakları müstehçen bir şekilde açıldı. Justin sesini çıkaramadan April ağzına bir bez sokmuş ve Oliver bir sıçrayışta arkasına geçip ellerini lastik bir kelepçeyle bağlamıştı.

Annesinin yanına düşmesiyle küçük oğlan ağlamaya başlamıştı. Oliver tabancayı kaldırırken Justin'in yan başında boğuk bir hıçkırıkla kasıldığını hissetti. Oğlanı bir an seyrettikten sonra tabancayı indirdi.

Justin Brickett sağ ayağıyla April'e bir tekme savurdu, ama Oliver bacağını yakaladı, kırıldığını duyarak bileğine bastı.

Sonra kalkıp tabancayı Justin'in alnına dayadı. "Şimdi arabanın anahtarlarını alıp gidelim buradan. Oğlan burada kalabilir."

April sokak kapısından başını uzatıp baktı. Bo-vis'lerin evi önündeki polis memuru hâlâ oradaydı ama yüzü öteki yana dönüktü. Ondan sonra en yakın polisler iki yüz metre kadar ilerdeydi ve kendilerine doğru bakıyorlardı, ancak yağmur yine sağanak halinde yağıyordu. April onların görüşlerinin epey kısıtlandığını umarak kapıyı açık tuttu, kocasının Justin Brickett'i iteleyerek cipin kapısına götürmesini bekledi. Emlakçı kırık bileğine basamadığı için Oliver'in omzuna dayanmak zorunda kalıyordu. Arabanın arkasına yüklenince April de direksiyona geçti. Oliver iki koltuk arasından tabancasını Justin'in başına doğrultmuş, adamı mümkün olduğu kadar yere yatırmıştı.

"Sen Billy March'sın, değil mi?" dedi Justin. "Fazla uzağa gidemeyeceksin."

Yolun sonunda sarı yağmurluklu genç bir polis memuru kendilerini durdurup nereye gittiğini sordu. April camı beş santim kadar indirdi.

"Hastanede randevumuz var," dedi. "Kocam şeker hastasıdır."

Memur baktı ama arabanın loş olan içinde fazla bir şey göremedi. "Birinin sizinle gelmesini ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Zaten bir saatliğine gidiyoruz. Biri size birer fincan çay getirseydi. Ben döndüğümde yaparım."

Memur cipin plakasını yazdı, elini sallayarak geçmelerini işaret etti.

April arabayı o ıslak havada mümkün olan hızla Invicta Cross alışveriş merkezine doğru sürdü.

Ütopya

"İnsanlar katillerin şeytanlarla anlaşma yaptıklarını söylerler, ama ben sadece bir tanesiyle anlaşma yaptım: bir tek patlamadan doğmuş olan İblis'le. Havanın ve ateşin yaratığı olan İblis'le. Arındırıcı alevlerin o müthiş güzelliğini bana ilk kez gösteren İblis'le."

– *Kızıl Günlük*

JUDITH Fenchurch üşüyordu ve canı sıkılıyordu. Yirmi üç yaşındaki memur çevresinde gelişen bu soruşturmada daha önemli bir rol istiyordu. Kapıdan kapıya dolaşmak, insanları avutmak, durumu açıklamak, onlara yardım etmek isterdi. Oysa Bovis'lerin bomboş ve sessiz evlerinin suları akan verandası önünde nöbete dikilmişti. Evin erkeği Alan haftasonu ölmüş, karısı dün gece eve gelmemişti. Kızı bir saatliğine kendi evine gidip dönünce evi boş bulmuştu ve şu anda karakolda kıyameti kopartıyor, annesinin kaçırıldığını iddia ediyordu. Georgine Bovis'in para çantası hâlâ mutfakın tezgahı üzerindeydi ve kıza kalırsa annesi yanına onu almadan sokağa çıkmazdı. Graham kanepenin arkasına kaymış olduğundan Sherry annesinin aşığının kasılmış cesedini görmemişti. Judith'in meslektaşları başka evlerde de yer alan garip olaylardan söz ediyorlardı. Ortalıkta başıboş bir manyak vardı, belki de bir uzaylı saldırısına uğramışlardı.

Judith çevreye bakındı ama yağmurdan fazla bir şey göremedi. Yolun öteki yanında iliklerine kadar ıslanmış iki memur ev ev dolaşmaktaydılar. Birkaç dakika önce bir çiftin evlerinden koşarak çıkıp Brickett'lere gittiğini görmüştü. Daha sonra Sandra Brickett olduğunu öğreneceği kadın kapıyı açmıştı. On beş dakika sonra kapı yine açılmış, aynı çift yanlarında bir adam olduğu halde adamın arabasına binmişlerdi.

Bu üçünde hissettiği bir gariplik kadın memuru işkillendirmişti, sonunda görev ihmali suçunu göze alarak Brickett'lerin mutfak penceresinden bakmaya karar vermişti.

İlk bakışta her şey normal görünüyorsa da, Judith'in gözü ocağın yanında devrilmiş olan iskemleye takılmıştı. Yüzünü ıslak cama dayayıp, ellerini gözlerine siper ederek gölgelerin arasını görmeye çalıştı. Mutfakta hareket eden bir şey vardı.

İskemlenin arkasında ağlayan bir çocuk görünüyordu. Sonra birden Sandra Brickett'in kanlı vücudunu gördü. Bacakları mutfak masasının altından çıkmıştı. Kahverengi muşamba olarak gördüğü zemin, bir kan gölüydü. Judith koşup en yakın polis arkadaşını çağırdı, adam gelip camı kırdı ve eve girdi.

Justin Brickett'in cipini süren kadın sokağın başındaki genç memura kocasıyla hastanede randevuları olduğunu söylemişti ama hangi hastane olduğunu belirtmemişti. Arabadaki çiftin henüz kimlikleri bilinmiyordu, ama memur cipin plakasını aldığından numara Greater Croydon bölgesindeki bütün devriye arabalarına bildirilmişti. Kapı kapı soruşturma devam ederken basına kordon altına alınmış sokaklara girme izni verilmiyordu. Bundan fazla ne yapabilirlerdi ki?

*

Billy başını bir havluyla kurulayıp gözyaşlarını önlemeye çalışan Emma Metcalfe baktı. Mitchel kızın arka-

sında odanın içinde dolaşıp duruyordu, yüzü ya barsak gazıyla ya da şaşkınlıkla gerilmişti, hangisi olduğunu söylemek güçtü.

"Eğer onu polise götürürsek gereken her şeyi yaparlar. Sadece beni bu işe karıştıрма, Billy. Diller ona söylemeden bu işe karıştığımı duyarsa beni sorguya çekmek için içeri alacaktır."

Billy ağlayan kızın yanında çömelip havluyu yüzünden çekti. "Lütfen sana ne söylediğini hatırlamaya çalış," dedi. "Nereye gittiği hakkında bir şey söylemiş miydi?"

"Onu dinlemiyordum. Beni öldürecekti. Elinden kanlar akarak bana doğru yürüyordu, kendimi kaybettim, dönüp koştum."

"Ama seninle konuştu, değil mi?"

"Evet."

"Düşünmeye çalış, Emma. Bu adamın kimliğini bizden başka bilen yok. Ona engel olmaya çalışmak zorundayız."

"Bu polisin işi ama."

"Kim olduğunu veya nereye gittiğini bilmedikleri takdirde onlar da bir şey yapamazlar."

"Bir dakika." Kız havluyu indirip, gözlerine düşen saçlarını arkaya attı. "Alışverişe gitmekten söz etti."

Bu anlamlıydı işte. Oliver'in gideceği bir tek yer vardı: üçünün de paylaştıkları tek yer. Kasabaya gelirken Mitchell'in arabasından görmüştü, yeni yapının bir parçası olarak hâlâ ayakta olan tek yer. İnvicta Cross Alışveriş Merkezi, yani eski su kulesi demekti. Billy ayağa kalkıp Mitchell'e işaret etti. "Emma polisi babasına götürsün. Sen benimle gel. Arabam yok ve araba kullanmasını da bilmiyorum."

"Ben de beni kişiliğim için istediğini sanıyordum," dedi Mitchell. "Nereye gidiyoruz?"

"Bu kasaba burada kurulmadan önce burası ormanlıktı," dedi Billy. "Ama burada yüzyıllardır bir köy vardı."/>

"Tarih dersi zamanı değil şimdi, March."

"Köyün adı Prentice Field'di. On yıl önce ben Invicta Cross'un, evlerinin, yollarının ve çevre arazisinin bir modelini yaptım. Kütüphanede yaptığım araştırmalarda öğrendim bunları. Yerel kitapların çoğu bilgilerini on sekizinci yüzyılda Jack Prentice adında bir çiftçinin tuttuğu günlükten alırlar. Köy de onun adını almış sanırım. Ama Invicta Cross'u kuranlar toprağın tarihi önemini gözardı edip her şeye sıfırdan başladılar. Geçmişin üzerine beton döktüler."

"Bu olayın arkadaşınla ne bağlantısı olduğunu anlamadım," dedi Mitchell.

"Oliver Price benim modeli yapmama yardımcı olmuştu. Hep kasabanın altındaki tarlaları düşünür, modern yolları kaldırdığın takdirde altından neler çıkacağını merak ederdi. Ona toprağı Jack Prentice'e geri verip dünyaya bir iyilikte bulunacağını söyledim. Anlamıyor musun? Oliver'in şakası bu."

"Eğer onun kasabayı tümünden yok edip yeniden tarlaya dönüştüreceğini ima ediyorsan onu bir an önce bulmamız gerek," dedi Mitchell kapıyı açıp yağmura çıkarırken.

*

Morris Diller Rover arabanın vitesini değiştirirken arka lastiklerin ıslak yolda kaydığını hissetti. Balmoral Close'un girişini geçtikten sonra arabayı kenara çekti. Buraya gelmeye razı olmamalıydı. Croydonlular kendisini göz altında tutmak için uyarılmış olabilirlerdi ama buna pek olasılık tanıımıyordu. Karakoldan çıktığını gören olmamıştı ve daha da kötüsü kimsenin umurunda değildi. Motoru kapatıp arabadan çıktı, kordon altındaki sokağı baktı. Gary on dokuz numarada buluşabileceklerini söylemişti ama sokakta onun hurdasını göremiyordu, tanınmadan kordonu aşması da mümkün değildi.

Diller arabaya dönüp telefonu tuşladı.

"Gary, hangi cehennemdesin?"

"Kusura bakma, Morris, daha fazla bekleyemedik. Bu kişiyle yüzyüze gelmemiz çok önemli ve onun alışveriş merkezine gittiğini sanıyoruz. Seninle orada buluşalım. Bu beklediğin büyük fırsat olabilir."

Senin için büyük bir haber fırsatı, diye düşündü Diller. Başını kaldırdı. MacIntyre arabasından inmiş öfkeyle kendisine doğru geliyordu. Rover'i sokağın köşesinden görmüş olmalıydı. Diller onun olay yerine bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordu doğrusu.

"Arabadan in, Diller!" diye bağırdı. Polislerden birkaçı dönüp baktılar.

Diller telefonu yerinden çıkarmadan konuştuğundan McIntyre onun konuştuğunu bilmiyordu. Aklına bir fikir geldi. Oraya gidemezdi ama belki kendi yerine bir başkası gidebilirdi. "Gary, eve oğlum Gavin'e telefon et. Seninle o buluşsun. Bana söyleyeceğin her şeyi ona söyle."

"Neden?"

"O sana yardım edecektir. Atlatma haber istiyorsun, değil mi?"

"Evet, ama sen mutlaka..."

"Tamam, tamam." Mc Intyre arabanın yanına geldiği anda Diller telefonu kapattı. Ona da lanet olsun, Mitchell'e de. Gazeteci atlatıldığını anladığında bu manyağı yakalamış olurlardı.

"Diller, arabadan in dedim sana!" diye gürledi Mc Intyre.

Diller'in oğlu şimdi yirmi altı yaşındaydı ve son üç yıldır işsizdi. Giderek çok benzediği babasıyla oturuyordu. Zamanını Mcburger yiyip televizyon seyrederek geçirirdi. Metropolitan Polisine katılma başvurusu şişmanlığı yüzünden reddedilmişse de şimdi yeniden başvurmak üzereydi.

Diller amirinin öfkesini karşılamak üzere dönerken yüzündeki gülümseme ağır ağır kayboldu.

*

"Baban kendi yerini almanı istiyor," dedi Mitchell.

"Haydi oradan sen de!" dedi Gavin Diller. "Ben onun pis işlerini yapacak değilim."

"Dinle bak, bu ikiniz için de önemlidir. Babanın başı dertte ve yardıma ihtiyacı var görünüyor. Bunun sana da yararı olabilir. Metropolitan polisine girmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman bir etki yapabilmen için bir fırsat bu sana. Burada büyük bir atlatma haber yakalamak üzereyim ve sen de bunun içinde olabilirsin."

"Bu işte nasıl bir bityeniği var?" Gavin üzerinde rob-döşambri olduğu halde çayını içerken televizyonda paten şampiyonasını seyrediyordu ve esaslı bir neden olmadan bu yağmurda dışarı çıkmaya niyetli değildi.

"Bityeniği falan yok. Buraya geldiğinde görürsün. O zamana kadar bana güvenmen gerekecek."

"Sen dalga geçiyorsun galiba? Bir gazeteciye güvenilir mi hiç?"

Mitchell'in daha fazla tartışacak zamanı yoktu. "İnvicta Cross Alışveriş Merkezi'nin önünde bekliyoruz seni."

"Ne zaman?"

"Şimdi, gerizekalı, şimdi!"

"Tamam, ama hele esaslı bir şey çıkmasın." Gavin telefonu kapatıp uzaktan kumandanın ses yükselticisi düğmesine bastı.

*

"Ondan kurtulmalıyız," dedi Oliver. "Bize ayakbağı olmaya başladı."

Geniş otoparktan alışveriş merkezinin girişine doğru yürüyorlardı ama Oliver ağırlığını verdiğinde Justin Brickett'in ayak bileğinden berbat sesler geliyordu ve zavallı adam güçlkle yürüyordu. Ağzındaki tıkaçı tükürmeyi başarmıştı ama elleri hâlâ arkasından kelepçeliydi.

"Bizden olamadığın için bizim sahip olduğumuz şeyleri yok etmek istiyorsun," dedi. "Ama bunu başaramayacaksın."

"Başaranlar hep sizlersiniz zaten," dedi Oliver. "Billy sadece biraz saygınlık istemişti."

"Eğer lanet sınıf sistemi hakkında seninle tartışmaya giremezsem beni mazur görürsün," dedi Justin. "Ellerim kelepçeli olarak yürüyemiyorum. Onları çıkartman gerek."

April, "Girişe daha yakın bir yere park etmeliydim," dedi. "Onu ne yapacağız?" Sağanak altında saçları ıslak bir kilime dönüşmüştü. Kaybolmuş ve terk edilmiş görünüyordu, ama sanki hareket halinde olmak kendisine daha az kaygılanacak şey verdiği için aklı biraz olsun başında gibiydi. Şakır şakır yağan yağmurda sesini güçlkle duyurarak, "Onu arkamızda bırakamayız," dedi. "Polise her şeyi anlatır ve onlar da seni alıp götürürler."

"Artık fark etmez," diye bağırdı Oliver. "Sandra'nın cesedini bulunca bizim yaptığımızı anlayacaklar. BMW'yi kontrol edince de daha başka kanıtlar bulacaklar."

"Ne yapacağız peki, Billy?"

Billy. Jack. Oliver... Oliver bir an düşünmeye çalıştı. Alışveriş merkezi girişi yaklaşıyordu. "Planı tamamlayacağız," dedi. Ne plan ama, diye düşündü, ne pislik. O kadar uzun zamandır yaptığı hesaplar Daphne Metcalf'ı bir içki içmeye çağırmaya karar verdikleri an bir daha geri dönlmeyecek şekilde değişmişti. Elinde fırsat varken kadını ortadan kaldırma anı kararı çok aptalca bir şey olmuştu. Lanet planını uygulamalıydı, ama artık ileri gitmekten başka bir şey yapamayacak kadar işi biten geç-

mişti. Bir an kasabanın hareketlerini kontrolü altında tutup tutmadığını düşündü. Lastik kelepçenin bir ucunu çözdü, zinciri çekştirerek Justin'i yürümeye zorladı.

"Billy, her şey yolunda gidecek, değil mi?"

April'e olayın nasıl sona ereceğini hiç söylememişti ve o da sonuna kadar sadık kalarak bunu hiç sormuş değildi. Yağmur dolu gözleriyle kendisine tam bir güvenle baktığını görünce bunu o anda söyleyemedi. "Evet, her şey yoluna girecek," dedi.

Bir an sonra içeri girmişlerdi. Ama sadece ikisi. Justin ıslak zinciri Oliver'in elinden çekivermişti ve döner kapıdan yararlanarak kaçmaya çalışıyordu. Oliver hiç düşünmeden döndü, tabancayı kaldırdı ve kapanmak üzere olan cam kapının arasından ateş etti. Kurşun Justin'in başının yan tarafına isabet etti, kulağının yarısı kızıl bir fısکیye halinde uçtu, adam ıslak asfaltta kaydı, başı beton bir saksıya çarptı. April başını çevirdi. Arkalarındaki insanlar durumu fark edince bir an donup kaldılar, sonra mağazalara doğru koştular.

Oliver April'in elinden tutup koşmaya başladı.

Yollarındaki insanların önlerindeki adamın elinde bir tabanca salladığını fark edip koridorun yanlarına kaçmaları uzun sürmedi: böyle şeyler İnvicta Cross sokaklarında pek görülmezdi. Oliver durup sağına soluna baktı.

"Şimdi nereye, Billy?"

"Şurada, solda olmalı."

Ruhsal dengesi bozulmaya başlayan April, "Ben daha fazla dayanamayacağım," dedi. Ama Oliver haklıydı; on yıllık model Perspex camı altında oradaydı işte. Prentice Fields'in alanına inşa edilmiş olan İnvicta Cross. Köpük ve balsa tahtasından yapılma ağaçlar arasında küçük bir tabela Jack'ın özgün köyünü gösteriyordu. Birkaç dakika sonra kasaba yine bir köy boyutuna inecek ve tarlalar bir kere daha ortaya çıkacaklardı.

"İkimizin de gitmesine gerek yok. Sen burada bekle."

Oliver April'in bıraktı, modelin yanına koştı, dizüstü çöküp üzerinde durduğu boyalı kasanın arkasına elini soktu. Sonra kalkıp kızın yanına geldi.

Atriumun cam kubbesini göstererek, "Kule," dedi. "Asansörün arkasında bir kapı var."

Asansörün arkasında alışveriş merkezinin yangın kapılarından birini buldular. Oliver kapıyı açtı, merdiven boşluğunun duvarlarını araştırıp aradığı şeyi buldu: parlak kırmızı uçlu uzun saplı bir yangın baltası. Baltayı yerinden çıkartıp omzuna yerleştirdikten sonra April'e loş merdivenden yukarı çıkmasını işaret etti. Duvarlar beyaza boyanmış, kırmızı renkli trabzanlar eklenmişti. Artık içerde güvercinlerin gurultusu yoksa da, eski su kulesinin on yıl önceki boyutları korunmuştu. Kuleye girmek eski anılarını canlandırmıştı.

"Billy, artık dinlenmek istiyorum," diye seslendi April.

"Az kaldı, sevgilim. İkimiz de hak ettiğimiz dinlenmeye kavuşacağız."

Oliver polis, gazeteci ve kameraman kordonunun giderek daraldığını biliyordu. Yapmaya kalkıştığı şeyi tamamlamak için yeterli zamanı kalması için dua etti.

Kavuşma

"Bana alevler arasında görünmüştü. İntikam almak istiyordum ama buna imkanım yoktu. Hayalgücü olan Billy idi, ben değil. Ben sadece kimsenin konuşmadığı garip bir çocuktum. Bunun için babamın mesleğini suç-luyordum. Ama yaşam-verici alevleri ona borçluydum. O düğmeye bastığı anda ürkütücü bir hışırtı olur, sonra di-zi dizi jetler ışıktan mızraklara dönüşürdü. Ve bütün şeytanların babası bir anda orada varolurdu. Tabutun sessiz rulmanlar üzerinde kaymaya başlamasından önce-ki o kısacık an içinde İblis benimle arındırıcı ateşin orta-ından konuşurdu. İblis bütün günahkarları kucaklar ve onları toz zerrecikleriyle kemik kırıntılarına dönüştürür-dü. Bana cesareti ve onun aracılığıyla güçlü olmayı gös-terirdi."

— Kızıl Günlük

ROVER'in araç telefonu güvenli değildi. Croydon ko-nuşmayı izlemiş, bilgiyi elde etmişti. Polis arabaları şim-di **Invicta Cross Alışveriş Merkezi**'nin büyük otoparkını doldurmaya başlamışlardı. Yayın arabaları da onları izli-yordu.

Gavin Diller televizyonun karşısından kopmuş, med-ya sirkinin harekete geçiren o bulaşıcı panik duygusuna o

da kapılmıştı ve şimdi onlarla birlikte asfaltın üzerinde koşmaktaydı. Soluk soluğa kapıya geldiğinde Mitchell ile bir adamın kendisine el salladıklarını gördü.

Gazeteci kolundan tutup kendisini içeri çekti.

"Acele etmemiz gerek," diye bağırdı. "Polis burayı birkaç dakika sonra kordon altına alıp kapatacaktır."

"Olması gereken de o, değil mi?"

"Olması gereken bizim onlardan önce davranıp içeri girmemiz."

"Bu herifin nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Gary arkadaşına baktı, sonra polisin oğluna bakıp sırtıttı.

"Kesinlikle," dedi Billy.

*

Oliver baltayı kapıya bir daha indirince kilit iyice gevşedi. Gürültü merdiven boşluğunda yankılanıyorsa da, yapabileceği bir şey yoktu. Baltayı olanca gücüyle bir daha savururken, "Vericiyi bir yıl önce buraya yerleştirdim," dedi. "Bugüne kadar kimsenin bulmadığını umarım. Ama bence hâlâ yerinde duruyordur. Çok güçlü değildir, küçük bir şeydir. Ama etkili olması için fazla güçlü olmasına gerek yoktu."

Kapı kulakları sağır eden bir gümbürtüyle açıldı, içeri girdiler. Tuğla kemerli odaya ve korkuluğun kenarından aşağıdaki kasabaya baktıkça April'in zihnini geçmişten parçalar dolduruyordu. Bir an için yine on dört yaşındaydı. Gözlerinde yaşlar belirdi.

"Billy...."

"Şimdi inancını kaybetmemelisin, sevgilim. Birtı sayılır. Geçmiş günümüze getirerek halletmemiz gerek." Oliver uzaktaki duvara koştu, küçük April'in bir zamanlar boya kalemleriyle oturduğu tuğla çıkıntının altına eğildi.

"Hâlâ burada," diye seslendi. "Biri görür diye standart bir elektrik kutusu gibi yapmıştım." Cebinden çıkar-

dığı küçük bir anahtarla öndeki madeni kapağı açıp iki plastik anahtarı çevirdi." Artık uzun sürmez. Bir buçuk dakika falan."

"Sonra ne olacak, Billy? Sonra ne olacak peki?"

Oliver uzanıp kızın elini tutup tuğla korkuluğun yanına çekti, atriumun çatısını gösterdi. "Kasabanın modeli altında, üzerinde durduğu tahta platformun içinde trinitroluen var. Nitrogliserin kadar güçlü değildir ama ondan başkasını bulamadım."

Oliver gece binaya girmesi için bekçilerden birine üç yüz sterlin ödediğini söylemedi kızı. Bekçiye elektrikçi olduğunu ve o haftabaşında elektrik sisteminde yanlış bir iş yaptığı için patronuyla başının belaya gireceğini anlatmıştı. Eğer şimdi bir saat çalışabilirse kimse bir şey fark etmeyecekti ve işinden de kovulmayacaktı.

Deniz kıyısındaki otellerde mevsim dışı resepsiyon memurlarına verilen türden bir aylık alan bekçi paraları homurdanarak kabul etmiş, Oliver'in elektrikli aletleri ve alet kutularıyla modelin altına girmesini seyretmişti. Sonra elektrikçinin çalışmasına hiç ilgi duymayarak zaman zaman geçmişti yanından. Oliver'in planının gerçekleşmesinde kendisine yardımcı olan insanların hepsiyle aynı şey olmuştu. Hiçbiri bir suç işlediklerini hissetmiş değillerdi. Sadece bir ihmalde bulunuyorlar, bir şeyi görmezden geliyorlardı. Dünyanın yeni yollarından biriydi bu: negatif konsensus adaleti.

Oliver dizleri üstüne çökerek yine vericiye döndü. "TNT'de oksijen yoktur ve karbonunun bir kısmı patlayınca okside olup karbon monoksite dönüşür. Birinci Dünya Savaşında TNT mermilerine 'kömür kutuları' ya da ünlü lü siyah boksörün adıyla Jack Johnson derlerdi."

April yine korkmaya başlamıştı. Üşüyordu ve yorulmuştu. Burada ne işleri vardı? Bundan sonra ne olacaktı?

"Sonsuza kadar hep beraber olacağımızı sanmıştım," dedi. "Bizi incittiler ve biz de onları incittik, ama bunun

bize bir yararı olmadı, değil mi? Her şey yine eskisi gibi olmayacak ki."

"Ben eskiden olanların değişeceğini söylemedim ki. Onu hiçbir şey değiştiremez. Onların başkalarına bir zarar vermelerini önlediğimiz için sevinmelisin." Saatine baktı. "Birkaç saniye kaldı."

Patlama tahmininden gürültülü oldu. Atriumun kubbesinin ortası parçalandı, yağmurlu havaya mücevherler gibi cam parçaları yükseldi. Kule şiddetle sallandı, bir an onun da devrileceğini sandı. Otoparkta arabaların alarmları ötmeye, binanın çevresine molozlar düşmeye başladı. Safeway mağazasının dev kırmızı neon tabelası yerinden kopup paramparça bir halde asfaltın üzerine düşerken bir patlama daha oldu.

Oliver memnun görünüyordu. Korkuluktan aşağı eğilip bir an o kaosu seyretti, sonra dönüp April'i kucakladı.

"Donuyorsun. Şu haline, şu saçlarına bak. Her zaman kusursuz olan senin bu halin çok garip doğrusu."

Altlarında çığlıklar, koşan insanlar, çarpılan araba kapıları, madeni bir şeylerin düşmesi, havai fişekler gibi bir dizi patlama vardı. Oliver kızın ıslak saçlarını eliyle arkaya tararken dişlerinin çatırdamakta olduğunu gördü. Serin elini kızın yanağına dayadı.

"Hemen hemen bitti sayılır, April. Az sonra ısınacaksınız. Bu günü o kadar uzun zamandır bekliyordum ki."

Kule kapısı bir gürültüyle açılıp üç adam çatıya çıktıklarında hâlâ kızı kolları arasında tutuyordu.

Gary Mitchell birbirlerine sarılmış çifte baktı, sonra ilerleyerek kendini tanıttı. Biraz da gururla, "Ben gazeteciyim," dedi. "Buraya sizi yargılamaya gelmedim. Bombanız kendilerini biraz oyalayacaksa da, polis arkam'zdan gelecek. Bu, Bay Diller..."

"Tanışıyoruz," diyen April kısıtılmış bir kedi gibi uzaktaki korkuluğa geriledi. "Nasılsın, Gavin?"

"Ben seni tanımıyorum," dedi şaşırان Gavin Diller.

April kollarını kendi gövdesine sararak polisin oğlu-

na baktı. "Erkekler, ne olacak! Eğer birinin seni hatırlamasını istiyorsan sakın onunla sevişme."

Kızın sesini tanıyan Gavin'in yüzünden bir korku gölgesi dolandı. "Sen.. sen April misin?"

Gavin Diller ile Gary Mitchell'in arasında duran adam aydınlığa çıktı. Diğerlerinden daha ufak tefekti, yüzü hastalıklı bir sarıydı, gözleri altında kara gölgeler vardı. Gazeteci kendisini kazağının kolundan çekti.

"Ve bu bey de..."

April'in birden soluğu tutuldu, elini adama doğru uzattı.

"Merhaba, April." Karşısındaki adam kısık bir sesle konuşuyordu. Rüzgar kendisini uçuracak gibiydi.

April gülsün mü ağlasın mı bilemeyerek, "Merhaba, Billy," dedi.

Misilleme ve Bağışlama

"Kasaba içinde ilk patlamalar başladığında İblis bana yön vermek için yine ortaya çıkacak. Her yeni patlamayla olayları tatmin edici bir sona ulaştırma kararlılığımı pekiştirecek."

– *Kızıl Günlüğün son girişi*

"**BU** senin sanırım. Attığın eşyalar arasından almıştım. Bugüne kadar giriş yaptım."

Billy March önündeki sahneye baktı. Oliver Price kırmızı defteri belinden çıkartırken özür dilercesine gülmüsedti. İki adam arasındaki çelişki bundan büyük olamazdı. Billy'nin eski arkadaşı uzun boylu, güneşten bronzlaşmış, adaleli vücutlu, tam bir sağlık tablosuydu. Billy ise bir kanser hastası kadar zayıf ve bitkindi. Aşağıda kaos devam ediyordu. Yukarda kimse kıpırdamadı.

"Oliver. Sen... Oliver'sin." April eliyle ağzını örttü.

"Çok üzgünüm, April."

Kız son birkaç aydır güvendiği ve sevdiği erkeğin pek de tanımadığı biri olduğunu öğrenince incinmiş ve bozulmuş gibiydi.

"Bunu senin için yaptım, Billy." Oliver karşılaşmalarına şaşmış görünmüyordu.

"Onu seviyordun," dedi April. "Bunu yapmak için onu seviyor olmalıydın."

"Elbette seviyordum," dedi Oliver. "Bir gün ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Sen benim öteki yarımydın. Senin arkadaşın olmamak için kendimi zorlamıştım. Sen hep babamın senin aleyhindeki komploya karıştığını, görüşmemizi onun yasakladığını sandın. Böyle düşünmene göz yummak en iyisiydi, Billy, ama bunun için gösterdiğim çaba beni neredeyse öldürecekti. Duygularım karşısında dehşete düşmüştüm. Senin bunu öğrenip benden nefret edeceğinden korkuyordum. Kasabadan ayrıldığında yıkılmıştım, ama yine de seni kolladım. Modelini çöçülerin elinden kurtardım ve onardım. Alışveriş merkezine yerleştirilmesi için kampanya başlattım. Seni iyileştirmek istiyordum."

Billy sesini güçlkle bularak, "İnsanları böyle iyileştiremezsin," dedi.

"Baban ölünce paramparça oldun," dedi Oliver. "Bunu biliyorum. Ben de oradaydım. Okuldan kaçtığımız zamanlar yaptığımız gibi yine günlüğüne kente inerim. Nerede yaşadığını gördüm. Seni işine giderken izledim. Senin yanında olamadığım için özür dilemek istiyordum ama yapamadım işte. Dostluğumuzu sona erdiren şey beni İnvicta Cross'un diğer sakinlerinden, seni oradan kovanlardan farksız kılıyordu. Sana yardım etmek, senin alman gereken intikamı almak istedim. O korkunç klinikte ziyaretine geldim. Sana görünmeden pencereden izledim seni. Seni öyle görmek bana neler yaptı, biliyor musun? Senin yerine geçmek, sen olmak, senin düzeltmediğin şeyleri düzeltmek istedim."

"Sen İnvicta Cross'tan ayrıldıktan sonra babama cesetlerin yakılmasında yardımcı olurdum. Siyah elbisemle fırının yanında dururken sadece senin intikamını almayı düşünürdüm. Sen geçmişi düzeltmeyi başaracak durumda değildin. Bir şeyler yapabilecek olan sadece bendim. Sen bir zamanlar bana asla misilleme yapama-

yacağını, böyle bir şeyin doğana aykırı olduğunu söylemiştin, hatırladın mı? Yaşamım boyunca sevdiğim tek insan bu kasaba halkı yüzünden tımarhanede yatmıştı. Hiçbir şeyin yoktu. Ne ailen. Ne paran. Ne de sağlığını." Oliver ağlıyordu ama gözyaşları yağmurun arasında kaybolmuştu. Mitchell bir şey söyleyecek oldu ama Oliver'in kemerindeki tabanca kabzasını görünce sustu.

"Billy, ben askerken senin intikamını almaya karar verdim. Kuzey İrlanda'daydım. Patlayıcılar konusunda bir iki şey öğrenmiştim. Kimseyi öldürmemiştim ama öldürmeyi de öğrenmiştim. Silahlar, bubi tuzakları, zehirler ve diğer şeyleri de okuyarak öğrendim. Kimya ve fizikte iyiydim zaten. Buraya dönüşümü askeri bir kampanya olarak gördüm. Mahalleye savaş ilan ettim. Araziyi keşfettim. Hedeflerimi belirledim. Çocukluk tanrımdan bana yardım etmesini istedim."

Arkalarında bir patlama daha oldu.

"Öteki bombalar da patlamaya başladı. Çavuş Morris de şimdi yaratanına kavuştu. Umarım yıllardır oturduğu eski masasının başındaydı. Bombayı kırtasiye çekmecesinin arkasına yerleştirmiştim." Gavin Diller'den şaşkın bir homurtu yükseldi ama yerinden kıpırdamadı. Hemen altlarında bir şey cayır cayır yanıyordu. "Sözde güvenli binalara ve başkalarının evlerine girmek eğer yanlış adamlarla düşüp kalkmışsan askerlikte elde edilecek numaralardır," dedi Oliver.

"Gördüğün gibi her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştım. Sonra bunu yapamayacağımı anladım. Stratejinin çok önemli bir kusuru vardı. İstediklerimi gerçekleştirmek için bölgede, hatta Balmoral Close'da oturmalıydım. Ama komşular yabancı birini hemer fark ederlerdi. Oysa ben onların arasında olmak, sana, bize yaptıklarının acısını çektiklerini görmek istiyordum. Ama ne yazık ki, bekardım. Invicta Cross'ta evli olmayan bir erkek hemen göze çarpardı. Ama bir çift, kusursuz bir çift..."

"Sahtekar. Jigolo." April ağlamaya başladı. Uzakta, binalar arasında bir patlama daha duyuldu.

"Seni incitmek istemedim, April. Bunu asla yapmazdım. Seninle çok mutlu oldum. Kendime göre seni gerçekten seviyorum." Oliver yine Billy'ye döndü. "Askerde vücudumu geliştirdim, Billy. Babam ölünce bana epey para bıraktı. İyi göründüğümü biliyordum ve biraz da param vardı. Sonra seni kilinikten sonra yerleştirdikleri o sefil yeri gördüm..."

"Arlington Road Oteli."

"Ne yapacağımı bilemedim. Sana yardım etmek istedim, sadece bir elbise almak, bir yemek ısmarlamak değil. Ama ortadaki sorunları aşmanın yolunu bulamıyordum." Oliver akan burnunu elinin tersiyle silip April'e baktı. "Sonra bir gün ona rastladım ve her şey yerli yerine oturdu. Benim Oliver olduğumu anlamadı. Nasıl anlarsın ki? Sadece birkaç kere birlikte olmuştuk ve yanımda hep sen vardın -ikimiz de sana ilgi duyuyorduk. Ben de ona Billy olduğumu söyledim. Kusursuz bir şeydi bu. Bir karım olduğu takdirde gizlilik içinde çalışabilirdim. April annesi öldüğünden beri hastanelere ve kliniklere girip çıkmıştı. Bu göze almak zorunda olduğum bir riskti. Birbirimizden hoşlandık ve evlendik. Bu iş ancak böyle başarılabilirdi. İyi bir ev, bir araba satın almak, April'e bir derece güvenlik sağlamak, onun delilikler yapmasını önlemek. Olayın cinsel yanıyla pek ilgili değildi, yani normal biçimiyle..."

"Onun yüzünden." April, Gavin Diller'i işaret etti. "Onun bana yaptıkları yüzünden."

"Seni de listeye katmanın bir yolunu bulamamıştım, Gavin," dedi Oliver. Tabancasını çekti. "Sen hemen hemen sonuncusun. Kader seni bize teslim etti sanırım."

"Kader değil. Budala babam," diye mırıldandı Gavin. Diğerlerine baktı. "Şimdi ne yapacağız? Lanet kasabayı ateş alanına çevirdin. Daha mutlu değil misin?"

"Buna karar vermek bana düşmez," dedi Oliver. "Billy, artık huzurlu olabilir misin?"

Billy March kulaklarına inanamıyordu. Çocukluk arkadaşları o kadar insanı öldürmüş ve sakatlamıştı ve şimdi de ona bunun kendisini mutlu edip etmediğini soruyordu. Billy sakin olmak için gayret etti. Oliver tehlikeliydi, April şaşkın ve hasta görünüyordu. Konuşurken olasılıkları kafasında tartıyordu.

"Ben senin gibi değilim," dedi. "Bütün bunlar biraz daha acıya neden olmak dışında ne işe yaradı ki? Ben geçmişî bağışladım."

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye Oliver bağırdı. "Bize yaptıklarına bak. O zaman iki kişi değildik, üç kişiydik. Ama sizler birbirinizindiniz. Bir kenarda durup seyreden bendim. Bir şey yapabilecek kadar erkek olan tek kişi. Bunu bekledim." Acı acı hıçkırdı. "Bunu!"

Billy kendisine engel olamadan Oliver uzanıp Gavin'i yakaladı ve korkuluktan aşağı iteledi. Diller bağırp karşı koymaya çalıştı ama güçlü ellerin omuzlarını yakalayıp itmesini engelleyemedi. Kendisi daha ağırdı, ama Oliver daha güçlüydü.

"Demek geçmişî bağışladın, ha?" diye bağırdı. Dilleri biraz daha aşağı iterken April'e döndü. "Sen de geçmişî bağışladın mı? Sen de yaşamını berbat ettiği için onu bağışladın mı?"

April, "Benim yaşamım berbat olmadı," dedi. "Çok mutluyum. Güzel bir evim, iki sevimli çocuğum var. Tim ve Tom adında dört yaşında ikizlerim..."

"Senin çocuğun yok, April."

Kız şaşırmıştı. "Yok mu?"

"Bunun gibi insanlar yüzünden aklın bile yok" Oliver Gavin'i biraz daha itti, sonra bağırmaya başlayınca geri çekti. "Onu gerçekten bağışladın mı?"

"Bilmiyorum... bana hep aynı şeyi sorma... ben..."

"BU ADAMI BAĞIŞLADIN MI?"

"Hayır," dedi April. "Nasıl bağışlayabilirim ki? O be-

nim ırzıma geçti. Senin ailene o mektupları gönderen oydu, Billy. O telefonları hep o etmişti. Sor bakalım bana gösterdiği o mektupların konuları neydi diye? Hayır, unutabildiğim takdirde onu bağışladım. Ama asla unutamayacağım."

Oliver ellerini açtı, polisin oğlu parçalanmış atrium çatısından aşağıdaki çelik havuzun boyalı mavi sularına düştü.

Vahşi Adalet

AŞAĞI indiklerinde alışveriş merkezini yoğun bir siyah dumanın kapladığını gördüler. Acil servisler gelmeye başlamıştı ama çatı yer yer hâlâ çökmekte olduğundan kurtarma operasyonu aksıyordu. Merdivenin başına geldiklerinde Gary Mitchell diğerlerinden ayrıldı. Gürültüyü bastırmak için bağırarak, "Ben sadece bir gazeteciyim," dedi. "Bana artık ihtiyacınız yok. Bak, evlat. Hikayeni anlatacağım. Bunu herkesin duymasını sağlayacağım. Ünlü olacaksın."

Oliver, Mitchell'in sırtına dönük tuttuğu büyük baltaı kaldırarak karışıklığın içine doğru kaçmasına izin verdi.

Biliy ile April'i yıkım alanının merkezinden dışarı doğru uzanan yollardan birine doğru iterek, "Yine üçümüz birlikteyiz," dedi. "Batı çıkışından çıkarız."

Sirenler, bağırışlar, dönen kırmızı ışıklar ve aksi yönde koşan üniformalı erkek ve kadınlar arasından geçtiler. Çevrelerinde plastik yığınları alışveriş tanrılarına kurban ateşleri gibi yükseliyordu.

Otoparkın öteki ucundaki çitten geçip araziye çıktıklarında Balmoral Close'da ve Gaveston Crescent'de iki ayrı yerin yanmakta olduğunu gördüler. Ayaklarının çamura dönmüş toprağa saplanmasına karşın ilerlemeye devam ettiler.

"Ayakkabımı kaybettim!" diye bağırdı April. "En iyi Vinylite topuklumdu. Geri dönelim de arayalım."

Billy sanki cadılar tarafından bir el hareketiyle uyutulmuş gibi aniden yere düşmek üzere olan kızı yakaladı. Tüy gibi hafifti. Oliver gözlerine düşen ıslak saçlarını kaldırdı. Bir tırtıl kadar kalın takma kirpiği boynuna düşmüş ve yapışmıştı.

"Güzel kız," dedi Oliver esefle. "Hasar görmüş insanlar genelde öyledirler. Belki de onunla evlenmelisin."

"O zaten evli," dedi Billy.

"Ama evliliği uzun sürmeyecek." Oliver baltayı indirip ceketinin önünü açtı. "Sana daha üç patlama olacağını söylemiştim. Ben sadece iki tane saydım. Öyle değil mi?"

Oliverin göğsünde bantla tutturulmuş bir dizi parlak sarı plastik kaplı gelinyit çubuğu vardı. Üzerlerinde de bir o kadar el bombası. Altı el bombasının pimleri arasından kısa bir zincir geçiyordu.

"Ben artık gideyim," dedi Oliver. "Seninle bir süre birlikte olmak iyiydi. Seni çok iyi gösterdim, Billy. İnsanlar senden hoşlandılar. Seni örnek aldılar." Billy'nin kolları arasındaki kızı gösterdi. "April'e benim için veda et. Beni bağışlamaya çalışmasını söyle ona."

"Bunu yapma," diye seslendi Billy. "Bunun bir başka yolu olmalı."

Oliver gökyüzünde yarışır gibi uçan bulutlara baktı, ellerini havaya kaldırdı. "Alay mı ediyor bu?" Elini Billy'nin omzuna koydu. "Siz ikinizin hâlâ birbirinizle bir şansı olabilir. Biraz düşün. Eğer gerçek ortaya çıkarsa, ki bu pek olası değil, o sadece yaptıklarından sorumsuz olduğunu iddia ederek kurtulur. Sen ise kötü bir şey yapmadın. Ben mi? Ben ölmeyi hak ettim. Ben bir felaket ve imha ajanıyım. Olmasaydım bile buralarda kalmak istemezdim. Ben seni hep sevdim ve sen beni hiç sevmedin. Bu dünyanın en büyük acısıdır, asla iyileşmeyecek bir yaradır. Sevgi ölümden daha zalimdir. Ben senin yerine intikam almaktan mutlu oldum. Francis Ba-

con haklıydı, Billy. İntikam bir tür vahşi adalettir ve aslında başkasına ait bile olsa bana çok tatlı geldi. Neler hissettiğimi öğrenmek istiyorsan kızıl günlüğe bak. Ha, bunu da bir anı olarak saklamak isteyebilirsin."

Oliver Dr. McMann'ın gümüş para klipsini gömleğinin cebinden çıkartıp Billy'ye fırlattı. "Belki de sen haklıydın. Belki hiç komplo olmamıştı. Bütün düşmanlarımız içimizden çıkarlar. Eh, haydi adios, amigo."

Oliver döndü, balta omzunda olduğu halde kasabaya doğru yürümeye başladı.

April, Billy'nin kolları arasında kıpırdadı.

Gözlerindeki yağmuru silerek, "Çok güzel bir rüya gördüm, Billy," dedi. Erkeğin adını söylemekte güçlük çekmiyordu. Sanki hep yanında olmuş gibi bu çok doğal gelmişti kendisine. "Yazmış ve biz de Gaveston Crescent'in sonundaki kırdaki piknik yapıyormuşuz. Annem vardı, senin annenle baban, Oliver'le babası vardı. Hep bir ağızdan konuşuyorduk. Herkes gülüyordu, biraz sarhoştu ve mutluydu."

"Bu sadece bir rüyaydı."

"Bence de öyle. Gerçek olamayacak kadar güzeldi."

"Uyumaya devam et, April. Biraz daha rüya gör."

Billy Oliver'i en son gördüğü noktaya baktı ama gölge İnvicta Cross'un kıyamet ateşleri arasında kaybolmuştu. Birkaç dakika sonra hava bir anlığına sakinleşir gibi oldu, sonra dev bir patlama havayı parçaladı, toprak parçaları yağmurlu gökyüzüne fırladı ve Billy ortak geçmişlerinin getirdiği yıkımın sona erdiğini anladı.

İnvicta Cross yanıyordu.

Evler alev alevdi.

Raflardan boyalar akıyor, Readers Digest ciltleri patlıyordu.

Video aygıtları çatırdıyor, CD çalarlar Dali saatları gibi yumuşuyordu.

Yüz bin fotoğraf birden alev aldı, sevilenlerin resimleri çerçeveleriyle kavruldular.

Ev bilgisayarları, faksları ve modemleri artık küresel ağı bir parçası olmayarak işe yaramaz yapışkan toplara dönüştüler.

Ampuller şampanya mantarları gibi patladı.

Yağlı kara dumanlar yatak odalarının duvarlarını sardı, rock yıldızlarının ve futbol kahramanlarının posterlerini yok ettiler.

Bulaşık makineleri, kurutma makineleri, mikrodalga fırınları bir elektronik erimeyle ortadan silindiler.

Tavan seramikleri soluk renkli gözlemeler gibi düştüler.

İnsanlar minderleri ve ekmek kızartacaklarını ve oyuncak ayıları kucaklamış olarak bahçelerinde bağırıp durdular, plak koleksiyonlarını kurtarmak için çalıştılar ama birbirlerine sarılmadılar.

Invicta Cross öldü.

Billy kucağında uyumuş olan April'le birlikte göğün ateş fırtınalarının yarattığı suyla dolu birikintilerin üzerinden atlayarak daha sakin ve daha konuksever kent ışıklarına doğru yürüdü.

Geçmişten Ders Almak

EMMA Metcalf South Croydon Hastanesi'nin koridorunda bir sıra üzerinde yan tarafına yatmış bir halde yanmış sol bacağı ve kolunu göstermek üzere doktoru bekliyordu. Bir saat önce yaraları temizlenmiş ve kendisinin koyması için geçici bir sargı verilmişti. Hemşireler oradan oraya koşuyorlar, yaralıları bir yerden ötekine taşıyorlardı, hademeler bile hastanenin küçük bekleme salonunda düzeni sağlamak için görevlendirilmişlerdi.

Emma, Çavuş Diller'in masasına yerleştirilmiş bir bombanın patlaması tavanı deldiğinde Invicta Cross karakolunun koridorunda bekliyordu. Çöken çatının arasından fırlayan alevler derisini kavurmuşsa da, fazla bir acı hissetmiyordu. Çevresinde sorulan korku dolu soruları dinledikçe bir daha hiç acı hissetmeyeceğinden emindi.

Sherry Bovis son yarım saattir karşısındaki sırada kız arkadaşıyla oturmaktaydı. Uyuşturucu verilmiş ama yatıracak bir yatak bulunmamış baygın bir kadın'n başı hâlâ kucağındaydı. Burada hiç boş yatak yoktu ve hepsi başka bir hastaneye nakledilmeyi bekliyorlardı. Sherry'nin alnındaki bir yaradan sağ gözüne kan dolmaktaydı ve yarasının hemen dikilmesi gerekiyordu. Emma ile yıllardır tanışmışlardı ama hemen hemen hiç konuşmamışlardı. Invicta Cross'ta olanlar artık öğrenil-

meye başlamıştı ve Sherry biriyle konuşmaya can atıyordu.

"Hey, sen iyi misin?" diye seslendi.

Emma yanık kolunu tutarak sesini çıkarmadı.

"Arkadaş olmalıyız," dedi Sherry. "İkimiz için de kötü günler bunlar."

Emma duymamış gibiydi. Bakışları Sherry'nin başı üzerindeki bir noktadan ayrılmamıştı.

"Bütün gün haberlerde verdiler. Korkunç, çok korkunç." Kucağındaki kadının başının yerini değiştirdi. Koridorun öte yanından hâlâ bir karşılık gelmemişti.

Emma başını kaldırıp baktı. "Yani bunun için şimdi arkadaş olmamız mı gerekiyor?"

"Şey.. bilmem ki... belki de üzerinde konuşmamız iyi olurdu."

"Yani bundan bir ders mi almamız gerekiyor diyor-sun? Sanki delinin birinin kasabayı havaya uçurmasının suçu bizimmiş gibi mi? Yani kardeş olalım da Amerikan televizyon filmlerinde olduğu gibi felaket karşısında dost olup yaşamlarımızı yeniden mi kuralım?"

Sherry şaşkın şaşkın bakıyordu. "Eh, belki biraz farklı, ama evet."

"Eğer bize yardım etmek istiyorsan sana ne yapabileceğini söyleyeyim." Emma'nın yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Sen ve sevicî dostun kasabadan defolup gidebilirsiniz!"

Sherry Bovis yedi hafta sonra toparlanıp Londra'ya taşındı ve ondan sonra Invicta Cross adını Yeni İnvicta'ya çevirmiş olarak yeniden açıldı. Herkes kasabanın kötü bir şey geçtiği asla belli olmayacak kadar güzel yenilendiğini söyledi.

SON